„Strălucește prin personajele ei remarcabile și proza fără cusur. " - *Publishers Weekly*

LUNA UCIGAȘĂ

Prima parte din seria VISE ÎNTUNECATE

N.K. JEMISIN

NAUTILUS fantasy

N.K. JEMISIN
LUNA UCIGAȘĂ

N. K. Jemisin s-a născut în 1972 în Iowa City, dar a crescut în Mobile, Alabama, și în New York, unde locuiește și acum. Este licențiată în psihologie la Tulane University și în prezent își câștigă existența din consiliere psihologică la New York. A participat la câteva ateliere de scriere creativă și a publicat romane care s-au bucurat de succes, cât și proză scurtă. Considerată una dintre cele mai puternice voci ale literaturii speculative din ultimii ani, autoarea figurează în mai multe antologii și volume colective. A debutat în 2010 cu romanul *The Hundred Thousand Kingdoms*, primul din seria *Inheritance*, nominalizat la premiile Nebula, Hugo și World Fantasy. În aceeași serie au apărut *The Broken Kingdoms* (2010) și *The Kingdom of Gods* (2011). Povestirile sale au fost publicate în diverse volume colective și nominalizate la premii prestigioase. În 2015 este programat să apară romanul *The Fifth Season*, primul volum dintr-o trilogie.

Nota autorului

La fel ca majoritatea autorilor de *fantasy*, am descoperit că este o provocare să scrii un material influențat de culturile reale (trecute). În unele cazuri, cred că ar fi fost mult mai ușor să scriu ficțiune istorică pură, pentru că aș fi folosit întreaga informație culturală și faptică oferită de manuale și de știință. Din moment ce acesta este un roman fantasy, nu un text istoric, m-am trezit în situația ciudată de a trebui să înlătur orice aspect istoric din aceste povești, lipsindu-le de substanța realității. Scopul meu a fost să aduc un omagiu, *nu* să copiez realitatea. Egiptologii de duminică sunt avertizați.

M-am chinuit mai ales cu numele personajelor, fiindcă în multe culturi numele au componente semnificative din cuvinte din aceste limbi, însă aici nu ne aflăm pe Pământ, așa că n-am putut folosi niciuna dintre limbi. În loc de asta, am încercat să dau o structură potrivită, evitând în același timp componente care ar fi avut un înțeles în acele limbi. Din moment ce nu sunt un expert, este posibil ca vreunul dintre personaje să aibă un nume care să însemne „iubitul brânză” sau ceva similar. Scuzele mele dacă s-a întâmplat așa.

Toți oamenii visează, însă nu în mod egal. Aceia care visează noaptea prin cotloanele prăfuite ale minții lor, se trezesc a doua zi că descoperă că a fost o vanitate; însă visătorii din timpul zilei sunt oameni periculoși, pentru că aceștia-și trăiesc visele cu ochii deschiși, pentru a le face posibile.

T.E. Lawrence
Cei șapte stâlpi ai înțelepciunii: Un triumf

1

În întunericul viselor, un suflet poate muri. Temerile cu care ne confruntăm între umbre sunt precum reflexiile din sticlă. Este normal să loveşti o reflexie care ofensează, dar atunci sticla taie; sufletul sângerează. Menirea Colectorului este acea de a salva sufletul cu orice preţ.

(Înţelepciune)

În bezna priveghiului a murit un suflet. Carnea sa însă este încă flămândă, sălbatic de trează.

Menirea Secerătorului *nu* este să salveze.

Barbarii din nord își învățau copiii să se teamă de Luna Visătoare, pretinzând că ea aducea nebunie. Aceasta era o blasfemie lesne de iertat. În unele nopți, lumina ciudată a lunii scălda întregul Gujaareh în vârtejuri uleioase de ametist și acvamarin. Putea face cocioabele celor de jos să pară solide și vrednice, șirurile de cărămizi din pământ lucind ca și cum ar fi fost argintate. Sub umbrele ciudate proiectate de lumina lunii, un bărbat s-ar fi putut chirci pe pervazul umbrit al unei clădiri, arătând ca o gravură ștearsă pe fondul cenușiului pătat. Pe acest tărâm, un astfel de bărbat ar fi un preot dedicat celor mai sacre îndatoriri ale sale.

Nu numai umbrele-l ajutau pe preot să se furișeze. Pregătirea îndelungată îi înăbușea pașii pe piatră, tălpile-i erau, oricum, goale. De altfel, era îmbrăcat sumar, încrezându-se în întunecimea pielii sale drept camuflaj, pe când se strecura mai departe, luându-se după zgomotele orașului. Plânsul unui copil din clădirea de peste drum. Făcu un pas. Râsul de la câteva etaje de sub marginea pervazului. Se îndreptă de spate când ajunse la fereastra care-i era țintă. Un plânset înăbușit și zgomotul unei încăierări de pe o alee la un cvartal distanță. Se opri, ascultând și încruntându-se. Însă zarva încetă când lipăitul unor sandale pe pavelele din piatră se pierdu în depărtare, iar el

se destinse. Când strigătele de iubire ale tinerei perechi de alături plutiră pe-o pală de vânt, se strecură printre perdelele camerei din spatele lor.

Un dormitor: un exemplu de eleganță ponosită. Ochii preotului distinseră scaune grațioase, îmbrăcate în stofă zdrențuită, mobilele din lemn fără culoare din cauza lipsei lustrului. Ajungând lângă pat, avu grijă să nu umbrească fața celui care dormea acolo, însă ochii bătrânului se deschiseră oricum, clipind umezi în lumina slabă.

— Precum m-am gândit și eu, zise bătrânul, al cărui nume era Yeyezu.

Glasul său aspru zgâria liniștea.

— Tu care dintre ei ești?

— Ehiru, spuse preotul.

Vocea lui era moale și adâncă, precum umbrele din încăpere.

— Cu numele de Nsha, în vise.

Ochii bătrânului se căscară de surpriză și plăcere.

— Acesta-i numele de suflet al trandafirului. Cui îi datorez această onoare?

Ehiru scoase un oftat încet. Întotdeauna era mai greu să confere pacea odată ce datornicul unei zeciuieli era trezit și înspăimântat. De aceea Legea cerea Colectorilor să pătrundă tiptil în clădiri. Însă lui Yeyezu nu-i era frică, descoperi imediat Ehiru, așa că decise să răspundă întrebării bătrânului, cu toate că ar fi preferat să-și facă treaba fără nicio conversație.

— Fiul tău cel mare a cerut să se facă asta pentru tine, zise el.

Din cingătoarea acoperământului său de șale trase jungissa: o piatră șlefuită, lungă cât un deget, ca o sticlă întunecată, care fusese cioplită să semene cu o cicadă. Ochii lui Yeyezu urmăreau jungissa pe când Ehiru o ridică. Pietrele erau o legendă pentru raritatea lor, precum și pentru puterea lor, și puțini dintre credincioșii Hananjei văzuseră vreodată una.

— Cererea a fost luată în considerație și acceptată de Consiliul Căilor, apoi predată mie ca s-o aduc la îndeplinire.

Bătrânul dădu din cap, întinzând spre jungissa o mână tremurătoare. Ehiru coborî piatra în așa fel încât Yeyesu să-și poată plimba degetele pe garda sa fin dăltuită, dar o ținea bine în mână. Pietrele jungissa erau prea sacre ca să fii neglijent. Uimirea-l făcea pe Yeyezu să pară mult mai tânăr. Ehiru nu se

putu abține să nu zâmbească observând asta.

— A gustat din multe din visele tale, Yeyezu-Tată, spuse el, trăgând jungissa foarte încet dintre degetele bătrânului, pentru ca el să poată auzi cuvintele lui Ehiru.

Yeyezu oftă, însă-și coborî mâna.

— A băut adânc din speranțele și spaimele tale. Acum îţi cere să i te alături în Ina-Karekh. Îi vei oferi această ultimă ofrandă?

— Cu bucurie, rosti Yeyezu, și închise ochii.

Așa că Ehiru se apleacă și sărută fruntea bătrânului. Pielea înfierbântată, delicată precum un papirus, se netezi sub buzele sale. Când se retrase și potrivi jungissa pe locul sărutului său, piatra tremură la o bătaie a unghiei sale și intră într-o vibrație de-abia vizibilă. Yeyezu alunecă în somn, iar Ehiru își lăsă vârful degetelor pe pleoapele bătrânului pentru a începe.

În liniștea relativă a serii din oraș, în încăpere răsunau numai respirațiile: mai întâi a lui Ehiru și a lui Yeyezu, apoi numai a lui Ehiru. În mijlocul noii tăceri – pentru că jungissa încetase să mai vibreze la sfârșitul visului – Ehiru rămase în picioare câteva clipe, lăsând langoarea sevei proaspăt adunate a visului să se răspândească prin el. Când consideră că venise momentul potrivit, scoase un alt ornament de la șold, acesta fiind o mică emisferă din obsidian, pe a cărei fațetă plată fusese gravat un trandafir de oază, scrijeliturile fiind umplute cu praful de cerneală. Apăsă cu grijă gravura pe pielea pieptului sfrijit, nemișcat, al lui Yeyezu, așezându-și semnătura pe imaginea de pe piele. Zâmbetul care zăbovea pe buzele tot mai reci ale bătrânului era chiar și mai frumos.

— Întotdeauna vise de bucurie, prietene, șopti el, înainte de a trage cearșaful și de a aranja membrele lui Yeyezu într-o poziție pașnică și demnă. În cele din urmă, plecă în liniște, la fel cum intrase.

La drum acum, de-a lungul acoperișurilor orașului, rapid și fără zgomot. La câteva cvartale de casa lui Yeyezu, Ehiru se opri, sărind la pământ, la adăpostul unui vechi zid dărăpănat. Îngenunche acolo, printre buruieni, palpitând. Cândva, pe vremea tinereții sale, s-ar fi întors la Hetawa după o asemenea noapte de muncă, biruit de bucuria trecerii la o viață bogată și deplină. Numai orele de rugăciune în Sala Binecuvântărilor din Hetawa i-ar fi putut restabili capacitatea de a funcționa. Nu mai era tânăr. Era mai puternic acum, se deprinsese cu disciplina. În

majoritatea nopților putea realiza și o a doua Colectare și, din când în când, o a treia, dacă circumstanțele o cereau, cu toate că trei l-ar fi lăsat buimac și într-o jumătate de vis, nesigur pe ce tărâm pășea. Chiar și sângele de vise al unui singur suflet îl putea tulbura, pentru că de ce n-ar fi exultat cu fericirea lui Yeyezu atât de palpabilă înăuntrul său? Totuși, de dragul celorlalți cetățeni în suferință din Gujaareh, era necesar să încerce. De două ori încercă să numere din patru în patru, un exercițiu de concentrare, însă de ambele dăți rată la numai patru mii nouăzeci și șase. Jalnic. Cel puțin, gândurile i se potoliră și palpitațiile încetară.

Cu o oarecare îngrijorare, văzu că Luna Visătoare ajunsese la zenit, întinderea ei strălucitoare lumina din înaltul cerului precum un ochi imens și dungat, noaptea era pe jumătate gata. Ar fi traversat această parte a orașului mai repede pe pământ decât pe acoperișuri. După un moment de oprire, cât își îndreptă faldurile pânzei din jurul mijlocului și-și prinse câteva inele de aur la urechi – pentru că nici cel mai sărac om din capitala Gujaarehului nu ieșea fără vreo podoabă oarecare –, Ehiru părăsi vechiul zid și păși pe stradă ca un bărbat fără apartenență la vreo castă anume, nedeosebindu-se prin nimic în comportamentul său, având grijă să se cocârjeze, pentru a-și reduce statura. La o oră atât de târzie nu întâlni decât oamenii caravanelor, făcând ultimele pregătiri pentru călătoria de mâine, și un paznic care căsca, fără îndoială îndreptându-se spre vreun schimb de noapte la una dintre porțile orașului. Niciunul dintre ei nu-l băgă în seamă.

Casele deveniră mai puțin înghesuite, odată ce ajunse în cartierul castelor înalte. Coti pe o stradă prost luminată, cu lămpi pe jumătate consumate, și nimeri într-o ceată de tineri shunha, care duhneau a casă timbalin și parfum stătut de femeie. Râdeau și se clătinau laolaltă, cu mințile slăbite de drog. Se ținu în urma lor preț de-un cvartal, înainte chiar ca ei să-și dea seama de prezența lui, apoi se trase într-o parte, într-o altă stradă lăturalnică. Aceasta ducea către hambarul-magazie al hanului pe care-l căuta. Ușile hambarului erau deschise, butoaie de vin și pachete dublu învelite zăcând la vedere lângă pereți, nederanjate. Cei câțiva hoți din Gujaareh știau ei ce știau. Strecurându-se printre umbrele de-acolo, Ehiru își scoase zorzoanele de paradă și-și răsuci încă o dată faldurile, făcându-

le sul și legându-le pentru a nu-i flutura. Într-o parte, pânza avea un model neclar, însă, pe partea cealaltă – partea purtată acum de el – era complet neagră.

Cu o zi înainte, Ehiru cercetase hanul. La fel de perspicace precum orice membru al castei neguțătorilor, proprietarul casei își păstra deschis turnul în decursul întregului an pentru a-i servi pe străinii bogați, multora dintre aceștia displăcându-le să se mute în perioada inundațiilor de primăvară. Acest plătitor de zeciuială – un negustor din nord – avea camera lui privată în turn, care era separată de restul clădirii printr-o scară cu trepte abrupte. Convenabil. Hananja își făcea Ea loc atunci când voia să se rezolve ceva.

În interiorul hanului, bucătăria era întunecoasă, la fel și încăperea pentru servit masa de dincolo de ea. Ehiru trecu de masa cu pernele ei joase dimprejur, prin grădina curții interioare, încetinind pe când dădea la o parte frunzele de palmier și ferigile atârnate. Dincolo de grădină se aflau încăperile de dormit. Acolo se furișă cu cea mai multă fereală decât oriunde, deoarece chiar și la această oră târzie mai puteau fi oaspeți treji, însă toate lămpile din camere erau stinse și auzi numai respirațiile încete, răzbătând de după draperiile de la fiecare intrare. Grozav.

În timp ce urma treptele din turn, Ehiru auzi sforăiturile neregulate ale negustorului, chiar și dincolo de ușa grea, din lemn. Deschiderea ușii fără ca balamalele să scârțâie îi luă ceva timp, însă izbuti și asta, bodogănind împotriva obiceiului local de a pune uși camerelor interioare. În interiorul încăperii, sforăielile neguțătorului erau atât de puternice încât draperiile din voal din jurul patului său tremurau din cauza vibrației. Nu era de mirare că proprietara îi oferise turnul și, probabil, o reducere pentru cameră. Totuși, Ehiru era prudent. Așteptă un sforăit deosebit de puternic și atunci despărți draperiile și aruncă o privire spre noua sa însărcinare.

De la o așa apropiere, mirosul bărbatului era un amestec de transpirație râncedă, grăsime stătută și alte duhori, amestecate cu toate într-o miasmă care-l făcu pe Ehiru să se simtă, pe moment, rău. Uitase de obiceiul îmbăierii neregulate a locuitorilor din nord. Cu toate că noaptea era răcoroasă și netulburată, nordicul – un negustor din rândurile neamului Bromarte, precizase însărcinarea, cu toate că Ehiru nu putuse

deosebi niciodată un trib din nord de altul – transpirase abundent, pielea sa albicioasă era înroșită și plină de spuzeală, de parcă ar fi dormit în fierbințeala amiezii. Ehiru studie o clipă fața, întrebându-se ce fel de pace ar fi putut fi culeasă din visele unui astfel de om.

Ceva, ceva tot era, decise el în cele din urmă, pentru că altfel Hananja nu l-ar fi ales. Bărbatul avea noroc. Ea nu-și pogora prea des binecuvântările asupra străinilor.

Ochii bromarteanului licăreau deja pe sub pleoapele lor. Nu era nevoie de nicio jungissa pentru a-l trimite în starea de somn potrivită. Lăsându-și degetele pe pleoapele bărbatului, Ehiru își făcu propriul său suflet să se despartă de trup, lăsându-și legătura – umblikehul – la locul ei, astfel că o putea urma înapoi când sosea vremea. Încăperea devenise un loc al umbrelor, lipsit de culoare și neînsemnat, când Ehiru deschise ochii sufletului. O reflecție a tărâmului deșteptării, nesemnificativă. Un singur lucru mai avea însemnătate în acest loc dintre trezire și visare: legătura delicată, de un roșu strălucitor, care ieșea de undeva de lângă omoplații bromarteanului și se pierdea în neant. Aceasta era calea pe care o luase sufletul omului în călătoria sa spre Ina-Karekh, tărâmul viselor. Pentru Ehiru, era o chestiune simplă să urmeze aceeași cale *afară* și apoi din nou *înăuntru*.

Când deschise, de data asta, ochii sufletului său, îl înconjurară culoarea și o imensă stranietate, pentru că se afla în Ina-Karekh, tărâmul viselor. Iar aici, visul bromarteanului ieși la iveală. Charleron din clanul Wenkin, se contură numele în conștiința lui Ehiru și el absorbi stranietatea numelui pe cât de mult reușea și persoana care-l purta. Nu era un nume de suflet, însă asta era de așteptat. Părinții din neamul Bromarte dădeau copiilor numele speranțelor și al nevoilor lumii reale, nu protecția din timpul somnului. Cumpănindu-i pe cei din seminția acestui Charleron, numele acestuia era unul al ambiției. Un nume al *foamei*. Iar foamea era cea care umplea sufletul bromarteanului: foame de avere, de respect, de lucruri pe care nu le putea numi el singur. Reflectate în peisajele viselor din Ina-Karekh, aceste pofte se contopiseră într-un imens puț căscat în pământ, pereții săi fiind căptușiți cu nenumărate mâini apucătoare și fără de trup. Luând forma sa obișnuită de vis, Ehiru pluti printre mâini și le ignoră setea oarbă, tăcută și istovitoare, în timp ce căuta.

Și acolo, la fundul puțului din mâini, plângând de frică și neajutorare, era îngenuncheată manifestarea nefericit numită a bărbatului bromartean. Charleron se apleca între hohote, încercând și nereușind să se răsucească dintre propriile creații, în vreme ce mâinile îl trăgeau tot timpul. Nu-i făceau niciun rău, și-ar fi fost doar puțin mai înfricoșătoare pentru vreun visător corespunzător antrenat, însă aceasta era, fără îndoială, fierea viselor, cugetă Ehiru: întunecat și amar, necesar sănătății, dar neplăcut simțurilor. Absorbi cât putu de mult pentru Împărtășitori, pentru că fierea viselor era foarte folositoare, chiar dacă Charleron se putea să nu fie de acord cu asta. Însă își rezervă spațiu înăuntrul său pentru cel mai important lucru, umoarea pentru care venise, de fapt.

Și, precum se întâmpla întotdeauna, așa cum hotărâse Zeița că trebuia, purtătorul zeciuielii Hananjei privi în sus și-l văzu pe Ehiru în forma sa adevărată și neprefăcută.

— Cine ești? întrebă bromarteanul, distras, pe moment, de la groaza sa.

O mână-l apucă de umăr și el icni, zbătându-se să se îndepărteze.

— Ehiru, zise el.

Se gândi să-i spună omului numele său sufletesc, apoi se răzgândi. Numele de suflet nu însemnau nimic pentru păgâni. Spre surpriza sa, ochii bromarteanului se căscară, de parcă l-ar fi recunoscut.

— *Gualoh*, zise cel din neamul Bromarte și, prin filtrul visului lor comun, lui Ehiru îi parveni o urmă de înțelegere. Vreo creatură înspăimântătoare, venită din poveștile lor de la gura sobei? Renunță: vreo superstiție barbară.

— Un slujitor al Zeiței Viselor, îl corectă Ehiru, ghemuindu-se înaintea bărbatului.

Mâinile trăgeau nervoase de pielea lui și de pânza de pe șolduri și de cele două cozi identice care-i atârnau pe ceafă, răspunzând spaimei bromarteanului față de el. Nu le dădea nicio atenție.

— Ai fost ales pentru Ea. Vino și te voi conduce într-un loc mai bun decât ăsta, unde ai putea trăi o veșnicie în pace.

Îi întinse mâna.

Bromarteanul sări la el.

Mișcarea îl luă pe Ehiru într-o asemenea măsură prin

surprindere, încât aproape că nu reuși să reacționeze la timp, însă niciun om obișnuit nu-l putea întrece pe un Colector în vis. Cu o tresărire a voinței sale, Ehiru spulberă puțul de mâini și-l înlocui cu un deșert banal, din dune măturate de vânt. Acest lucru-i permise din belșug spațiu de mișcare, să se poată feri de năvala furioasă a bromarteanului. Acesta se repezi la el din nou, urlând sudalme. Ehiru căscă și închise pământul sub picioarele bromarteanului, aruncându-l în nisip până la șold.

Chiar și așa imobilizat, bromarteanul blestemă și se zbătu și plânse, apucând pumni întregi de nisip ca să-l azvârle spre el, ceea ce Ehiru evită îndepărtându-se. Apoi, încruntându-se dezorientat, se ghemui pentru a se uita la fața bromarteanului.

— Nu are niciun rost să lupți, zise el, iar bromarteanul se strâmbă și rămase nemișcat la auzul vocii sale, cu toate că Ehiru își păstrase un ton blând. Relaxează-te și călătoria va decurge lin.

Sigur știa asta bromarteanul? Ai săi făcuseră comerț cu bunuri și semințe cu Gujaarehul secole la rând. În caz că aceasta era cauza panicii bromarteanului, adăugă Ehiru.

— Nu va exista nicio durere.

— Pleacă de lângă mine, *gualoh*! Nu sunt vreunul dintre scormonitorii tăi în noroi. N-am nevoie să te adăpi din visele mele!

— Este adevărat că nu ești din Gujaareh, răspunse Ehiru.

Atent în continuare la el, începu să ajusteze cadrul visului pentru a obține calmul. Norii de deasupra deveniră rari și prietenoși, nisipul, mai fin în preajma formei din vis a bromarteanului, plăcut la atingere.

— Însă străinii au fost Colectați și înainte. Avertismentul este adresat tuturor celor care trăiesc și fac afaceri între zidurile capitalei noastre: orașul Hananjei se supune Legii Hananjei.

Câteva dintre cuvintele lui Ehiru păreau că trec dincolo de panica bromarteanului. Buza sa de jos tremura.

— Nu... nu vreau să mor.

De fapt, plângea, cocoșându-și umerii, atât de tare încât Ehiru nu se putea abține să nu-i fie milă de el. Era îngrozitor că nordicii nu cunoșteau narcomanția. Erau neajutorați în timpul visului, la cheremul coșmarurilor lor, și niciunul dintre ei nu avea vreun antrenament în sublimarea spaimei. Câți dintre ei se pierduseră în lumea umbrelor din această cauză? Nu aveau nici

Colectori, ca să le ușureze calea.

— Puțini își doresc moartea, căzu de acord Ehiru.

Întinse mâna și mângâie fruntea bărbatului, dând la o parte părul rar, pentru a-l încuraja.

— Chiar și concetățenii mei, care se laudă c-o iubesc pe Hananja, uneori se împotrivesc sorții lor. Dar așa este natura acestei lumi, ca unii să moară pentru ca alții să trăiască. Vei muri… de timpuriu și într-un mod neplăcut, dacă boala târfelor pe care ai adus-o tu în Gujaareh își urmează cursul. Și în acest răstimp nu numai că o să suferi, dar vei aduce suferință și altora. De ce să nu mori în pace și să aduci viață în loc?

— Mincinosule.

Deodată, fața bromarteanului deveni porcină, ochii săi mici sclipind de ură. Schimbarea interveni atât de brusc, încât Ehiru ezită în tăcere, surprins.

— Susții că-i o binecuvântare de-a Zeiței voastre, dar știu ce-i asta cu adevărat.

Se aplecă în față, iar respirația-i devenise mirositoare.

— *Îți face plăcere.*

Ehiru se trase înapoi din calea duhorii și a cuvintelor și mai rele. Deasupra capetelor lor, norii rari încetară să mai lunece.

— Niciun Colector nu ucide din plăcere.

Bromarteanul schimonosi cuvintele în bătaie de joc.

— Și ce se întâmplă cu cei care o *fac*, Colectorule?

Bromarteanul rânji, dinții licărindu-i o clipă, ascuțiți.

— Nu mai sunt Colectori? Mai au un nume, nu? Așa-ți spui minciuna?

Pe Ehiru îl trecură răcorile. Apoi din călcâiele îi urcă o căldură provocată de furie.

— Asta-i o mizerie, se răsti el. N-am să tolerez așa ceva.

— Colectorii îi consolează pe muribunzi, nu?

— Colectorii îi consolează pe cei care cred în pace și salută binecuvântările Hananjei, se răsti Ehiru. Colectorii pot face foarte puțin pentru necredincioșii care-și bat joc de alinarea Ei.

Se ridică în picioare și se încruntă în sinea lui de supărare. Prostiile bărbatului îi distrăseseră atenția. Nisipul se văluri și se umflă în jurul lor, ridicându-se ca respirația unei ființe vii. Dar înainte de a-și relua controlul asupra visului și să-i forțeze mintea bromarteanului să se potolească, o mână-l apucă de gleznă. Uluit, privi în jos.

— Se folosesc de tine, zise bromarteanul.

Panica îi cuprinse mintea lui Ehiru.

— Poftim?

Bromarteanul dădu din cap. Ochii-i erau mai blânzi acum, expresia, aproape miloasă. La fel de compătimitor precum fusese Ehiru cu un moment mai înainte.

— Vei afla. Cât de curând. Te vor folosi pe degeaba și nu va fi nimeni care să-ți aducă *alinare* la sfârșit, Colectorule.

Izbucni în râs, iar peisajul se umflă în jurul lor, râzând împreună cu el.

— Ce păcat, Nsha Ehiru. Ce păcat!

Pielea lui Ehiru se făcu ca de găină, cu toate că nu era reală. Mintea făcea ceea ce era necesar pentru protejarea sufletului în astfel de momente, iar Ehiru simți, dintr-odată, o mare nevoie de protecție, pentru că bromarteanul *îi cunoștea numele de suflet*, cu toate că nu i-l dăduse.

Se smulse din strânsoarea bărbatului și se retrase din visul său cu o grabă instinctivă. Însă, spre oroarea lui Ehiru, ieșirea precipitată desprinse legătura care-l ținea pe bromartean în făptura sa. Prea devreme! Nu-l dusese pe bromartean într-un loc mai sigur, pe tărâmul viselor. Iar acum, sufletul se zbătea în urma lui ca o adunătură de resturi, răsucindu-se și fragmentându-se indiferent cât de mult încerca să-l împingă înapoi în Ina-Karekh. Adună sânge de vise din disperare, însă se cutremură când intră în el cu lentoare, coagulat cu frică și amenințări. În bezna dintre lumi, ultimele hohote de râs ale bromarteanului pieriră în tăcere.

Ehiru se întoarse în sine cu un icnet și privi în jos. Stomacul i se ridică cu asemenea putere încât se rostogoli din pat, rezemându-se de pervaz și inspirând repede, pentru a se împiedica să vomite.

— *Cea mai sfântă stăpână a alinării și a păcii…*

Șopti rugăciunea în limba sua, din obișnuință, închizându-și ochii și continuând să vadă chipul mort al bromarteanului: ochii căscați, ieșiți din orbite, gura deschisă, dinții dezveliți într-un rictus hidos. Ce făcuse? *O, Hananja, iartă-mă pentru că ți-am profanat Ritul.*

De data asta, nu va mai lăsa nicio semnătură trandafirie în urma sa. Visul din final nu trebuia să iasă atât de rău, cu siguranță nu sub supravegherea unui Colector cu experiența sa.

Se cutremură amintindu-și de duhoarea respirației bromarteanului, precum cea a unui trup putrezit. Însă cât de prost ieșise pentru bromartean, care acum fusese azvârlit, din cauza neglijenței lui Ehiru, în genunile de coșmar din Ina-Karekh pentru vecie? Măcar de-ar fi rămas neatinsă o parte din sufletul său pentru a se reîntoarce.

Totuși, pe gând dezgustul făcea loc mâhnirii, și cu toate că Ehiru se plecă sub greutatea amândurora, intuiția trimise un vag semnal de alarmă prin mintea sa.

Privi în sus. Dincolo de fereastră se înălțau vârfurile acoperișurilor orașului, iar dincolo de acestea, curbura lucitoare a Visătoarei se cobora neînduplecată spre orizont. Luna Plimbăreață privea de după curbura sa mai mare. Orașul devenise tăcut în ultimele momente ale Luminii Lunii. Chiar și hoții și îndrăgostiții dormeau. Toți, cu excepția lui și a unei siluete, gheboșată lângă rezervorul de pe un acoperiș apropiat.

Ehiru se încruntă și se ridică.

Silueta se îndreptă de spate la fel ca el, imitându-i mișcarea. Ehiru nu-și putea da seama de niciun detaliu, în afară de formă: bărbat, gol, sau aproape gol, înalt și, cu toate acestea, într-o postură ciudat de aplecată. Trăsături și castă neclare, intenții, la fel.

Nu. Asta, cel puțin, era vizibil. Ehiru putea deduce foarte puțin din încremenirea siluetei, însă *intențiile rele* șopteau limpede în vântul strecurat între ei.

Tabloul dură numai o clipă. Apoi, silueta se răsuci, se urcă pe frânghia rezervorului, pe vârful său, și se aruncă spre clădirea apropiată, dispărând din vedere. Noaptea deveni din nou nemișcată. Dar deloc pașnică.

Gualoh, răsună glasul bromarteanului în amintirea lui Ehiru. Nu ca o insultă, își dădu el seama, holbându-se la locul unde stătuse silueta. Ca un avertisment.

Demon.

Primul interludiu

Știai că scrierea poveștilor le ucide?

Bineînțeles că da. Cuvintele nu trebuie să fie rigide, de

neschimbat. Cei din familia mea erau, cândva, păstrători de povești, cu toate că acum fac urne funerare și ulcele. Cu multe, multe generații în urmă, înainte de pictograme și numerografică și scrieri canonice, cuvintele erau păstrate acolo unde le este locul – în gură. Strămoșii mei erau oamenii care se asigurau că acele cuvinte se transmiteau. Cuvintele scrise n-au ucis scopul celor din familia mea, cu toate că s-a terminat cu mulțimile – și bogățiile – pe care le controlam cândva. Repovestim legendele oricum, pentru că știm asta: piatra nu-i eternă. Cuvintele ar putea fi.

Așadar. La începutul timpului…

Da, trebuie să încep cu acea poveste mai măreață. O spun asta în limba sua, prima dintre cele mai mărețe povești, apoi pe cele mai puțin importante, pentru că așa trebuie făcute lucrurile. Aceasta ne-a fost înțelegerea, nu? Voi vorbi și-ți voi transmite poveștile ție, din moment ce n-am fii sau fiice pentru a le pune la păstrare pentru mine. Când voi termina de vorbit, îmi voi aduna frații și mă voi duce, cu bucurie, la Hananja. Așa.

La începutul timpului, Soarele era un tont țanțoș. Străbătea cerurile proclamându-și măreția, ziua și noaptea, nepăsător la necazurile pe care le crea lumii de jos: râurile mureau, deșerturile se înfiripau, vârfurile munților ardeau urâte și golașe. El strălucea puternic, pentru ca amândouă Surorile Lună să-l admire și să-i acorde favorurile lor.

Luna Deșteptată era mică și simplă, rareori îndepărtându-se din umbra surorii sale, temându-se să nu rămână singură. Îi oferea Soarelui, iar el își continua lăudăroșeniile, mai sigur ca niciodată de măreția sa.

Însă Luna Visătoare era plină și frumoasă. Îi plăceau locurile întunecate și nopțile răcoroase, iar uneori privea în jos, asupra oceanului, pentru a-și zugrăvi fața în patru fâșii de culoare: roșu pentru sânge, alb pentru semănat, galben pentru ichor[1] *și negru pentru fiere. Nu simțea nevoia de a avea un iubit și găsea comportamentul Soarelui ofensator, așa că-i respinse încercările de a o curta.*

Soarele înnebuni de dorul ei și nici măcar Luna Deșteptată nu-i putu distrage atenția de la dorințele sale. Încercă să-și

[1] Sângele zeilor, substanţă mitică, primită de oameni de la zei, care putea colora sângele în albastru şi conferea posesorului său puteri neobişnuite (n. tr.).

găsească consolarea în mai micile, tinerele Stele, care se plecau, uneori, înaintea lui, însă, în cele din urmă, dorința sa deveni mult prea intensă chiar și pentru asta. Căzu pe pământ și se masturbă, iar când atinse apogeul, pământul se frânse și cerul se despică și o suliță mare, albă, din sămânța sa, zbură înainte şi-o lovi pe Luna Visătoare. Acolo unde se deschisese pământul, se iviră plante și animale și începură să se împrăștie pe întinsul pământului. De-acolo unde a fost lovită Visătoarea, au apărut zeii și-au prins a se risipi pe cer.

În furia acestei mari insulte, Luna Visătoare declară că, dacă Soarele nu se putea controla, îl va controla ea. Așa că ceru ca el să-i aducă daruri, pentru a repara greșelile, și mâncare, pentru a hrăni copiii pe care el îi zămislise cu atâta nepăsare. Îl izgoni în timpul zilei, unde putea să se împăuneze cât voia el, ca să n-o mai deranjeze cu prostiile lui. Îi interzise să se mai așeze vreodată pe pământ, altminteri, înclinațiile sale perverse vor duce la și mai mult haos. El se supuse cu docilitate acestor restricții, pentru că ea avea putere magică și încă jinduia după ea, iar dacă aceasta era singura cale de a o putea avea, atunci așa să fie.

De-atunci, trăiesc despărțiți, ca soț și soție, ea în noapte, iar el pe cuprinsul zilei. Mereu îi e dor de ea, iar zilele se scurtează și se lungesc după cum se străduiește el să se trezească devreme, să apună târziu, totul pentru a avea o șansă de a o privi. Cu trecerea vremii, ea a ajuns să se atașeze de el, pentru că devenise umil și cumpătat de când se căsătoriseră. Adesea, ea răsare devreme, pentru ca el s-o poată privi. Câteodată, după mai multă vreme, ea-l lasă s-o ajungă din urmă, iar el își întunecă fața spre a-i face ei plăcere și atunci se alătură într-un amor prudent. Și, uneori, noaptea, atunci când el n-o poate vedea, ea duce dorul prostiilor lui și suferă pentru el și-și întunecă propria față. E întotdeauna strălucitoare când se întoarce el.

2

Dă-i Hananjei pace și Ea va visa pacea și astfel îi va întoarce pacea celui care visează. Dă-l spaimă sau suferință și Ea le va visa pe acestea și va întoarce asemenea. Astfel, pacea devine lege. Ceea ce amenință pacea este decăderea. Războiul este cel

mai mare rău.

(Lege)

În Gujaareh exista magie.

Așa că Protectorii i-au avertizat pe toți din Kisua. Totuși, maestrul lui Sunandi, Kinja Seh Kalabsha, îi ceruse să studieze vrăjile din Gujaareh ca parte a uceniciei sale, deși asta-i făcea pe bătrâni să clatine din cap, iar pe nobilii sonha să ofteze. Însă Kinja rămăsese de neclintit. Vrăjitoria era ca laptele de mamă pentru oamenii din Gujaareh. Erau îmbibați de necesitatea ei, mândri de beneficiile ei, nepăsători față de consecințe. Era imposibil să înțelegi Gujaarehul fără să înțelegi sursa puterii sale.

Și așa Sunandi învățase. Magia din Gujaareh se baza pe puterile vindecării, controlate de Hetawa, templul suprem al credinței în Hananja. Dar cu toate că preoții Hananjei serveau ca paznici ai magiei, nu ei constituiau sursa ei. Oamenii din Gujaareh făceau vrăjile, în răbufniri abrupte ale imaginației și emoției, numite vise. Slujitorii Hananjei recoltau, pur și simplu, acele izbucniri și le rafinau într-o formă mai pură și ușor de folosit. Așa că locuitorii Gujaarehului își aduceau coșmarurile și visele fără noimă la temple, unde preoții numiți Împărtășitori le foloseau pentru micșorarea tumorilor sau grăbirea vindecării rănilor. Uneori, era necesar un alt fel de vindecare, poate pentru refacerea unui membru retezat sau pentru curmarea unei boli transmise din generație în generație. Atunci târfele Hananjei își vor face apariția… nu, se mustră singură Sunandi. Era periculos chiar și să gândești cu dispretul din Kisua, în timp ce te aflai între zidurile Gujaarehului. Surorile Hananjei, cum li se spunea, cu toate că unele erau bărbați în straie femeiești, încă o ciudățenie de-a Gujaarehului. Cu ritualurile lor solemne, Surorile vor extrage cele mai carnale vise ale credincioșilor Ei, dar și acestea vor fi date Împărtășitorilor, spre binele tuturor.

Iar pentru acei cetățeni ai Gujaarehului care erau prea bătrâni sau prea bolnavi ori prea egoiști pentru a-și aduce ofrandele la Hetawa… existau preoții numiți Colectori.

O, da, exista magie în Gujaareh. Duhnea de atâta magie.

— Ți-e teamă, remarcă Prințul.

Sunandi clipi, ieșind din reverie, pentru a-l descoperi zâmbindu-i, fără a-și cere iertare. Era felul de a vorbi din

Gujaareh despre astfel de lucruri, dorințe care s-ar cuveni să rămână personale, neliniști mascate. El știa că nu aceasta era calea în Kisua.

— Ţi-o ascunzi foarte bine, continuă el, însă se vede. Cel mai bine în tăcerea ta. Ai fost atât de convingătoare până acum, când schimbarea e izbitoare. Sau mă găsești un partener de conversație neinspirat?

De n-ar fi murit Kinja, își zise Sunandi în spatele zâmbetului ei fals, de răspuns. El pricepuse ciudățeniile și contradicțiile Gujaarehului mai bine decât oricine altcineva din Kisua. Pe acest tărâm florile își scoteau petalele noaptea, iar râul crease ferme bogate în inima deșertului. Aici, politica era pe jumătate religie și pe jumătate cimilitură pentru că, sub Legea Hananjei chiar și cea mai măruntă decădere se pedepsea cu moartea. Iar aici, Sunandi descoperise că până și Kinja putea face greșeli. Cu toate că o învățase limba și vrăjile și obiceiurile, nu fusese niciodată femeie. Nu fusese niciodată obligat să concureze cu cele mai elegante și mai periculoase farmece ale Prințului Apusului din Gujaareh.

— Sunt convingătoare atunci când este nevoie, răspunse Sunandi.

Dădu din mână: o nuanță de nepăsare, o umbră de cochetărie.

— Discuțiile de negociere cu zhinha necesită mai mult ca sigur acest lucru. Oricum, am avut impresia că această întrevedere a noastră a fost…

Se prefăcu să bâjbâie după cuvântul în gujaareeană, deși bănuia că, spre deosebire de concetățenii săi, el nu putea fi prostit cu atâta ușurință de accentul ei și de prefăcuta ignoranță.

— Cum se spune? Mai puțin oficială. Mai… intimă.

— O, asta e.

Privirea lui îi urmărea orice mișcare; zâmbetul nu-i părăsea fața.

Ea dădu din cap.

— Atunci, aici m-aș putea regăsi mai bine pe mine. Dacă citești teamă în tăcerea mea, te asigur că asta n-are nimic de-a face cu tine.

Zâmbi, ca să îndulcească admonestarea. Ochii lui sclipeau într-un amestec de amuzament și interes, așa cum păreau

mereu să facă atunci când ea îi para atacurile verbale. Nu era de mirare că o găsea atât de atrăgătoare. Pentru mintea lui Sunandi, femeile gujaareene erau îngrozitor de modeste.

Prințul se ridică brusc de pe canapeaua sa și o luă agale spre grilajul terasei. Pentru o clipă, Sunandi lăsă deoparte subtilitatea pentru a gusta priveliștea neobservată, deși de-abia dacă era nevoie să-și mascheze interesul. Mișcările prințului erau studiate, erau chintesența grației, știa prea bine când îl privea. Șuvițele negre ale părului său fuseseră încărcate cu cilindrii din aur și șiraguri de perle minuscule, iar coama sa încadra o față bine proporționată și lipsită de cusururi, în afară de coloritul nefericit. Fără vârstă, la fel ca trupul său zvelt, de războinic. Aici, în apartamentele sale private, renunțase la gulerele mai elaborate și la ornamentele ceremoniale pentru o simplă pânză în jurul șalelor și o mantie din pene. Penele hainei șopteau când atingeau dalele de ceramică din urma lui.

Se opri lângă o tavă aflată pe o plintă, o privi o clipă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că totul e aranjat cum se cuvine, apoi se îndreptă cu tava spre Sunandi. Îngenunche cu o ușurință nepăsătoare în fața băncii pe care o alesese ea și-i întinse tava ținându-și capul plecat, umil precum un servitor dintr-o castă de jos.

Pe tavă se găsea o abundență de delicatese: legume proaspete, acoperite cu ierburi-hekeh și săruri de mare, mici bulgări de cereale, ținuți laolaltă cu miere și ulei aromat, medalioane din pește proaspăt, adunate în grămăjoare pe lângă stafide scăldate în vin. Și altele, fiecare delicatesă aranjată în șiruri îngrijite de câte patru bucăți, patruzeci în total. Un număr norocos, după credințele gujaareenilor.

Sunandi zâmbi înaintea acestui mesaj plin de speranțe. După o clipă de gândire, alese o vafă presărată cu zahăr, coaptă împreună cu un crustaceu de râu. El așteptă, lăsând-o să mestece, să savureze aroma dulce-sărată. Acesta era modul potrivit de a-și arăta considerația, atât după datinile gujaareene, cât și după cele kisuatiene. Apoi ea-și înclină capul acceptând tratația. El așeză tava pe genunchi și începu s-o hrănească iarăși cu degetele, nedând niciun semn de ardoare ori grabă.

— Kisuatienii vorbesc, adesea, despre obiceiurile de curtare ale gujaareenilor, zise Sunandi în vreme ce-și alegea o altă bucățică. Poporul meu găsește amuzant că bărbații de aici se

folosesc de hrană pentru a le ademeni pe femei spre plăceri. În țara mea este taman pe dos.

— Mâncarea este doar un simbol, răspunse Prințul.

Glasul său era coborât și moale și vorbea cu gingășie, ca pentru a îmblânzi un animal sălbatic.

— Este actul ofertei care – se speră – o tentează pe femeie. Unii oferă bijuterii, shuna și zhinha preferă astfel de lucruri, ca un semn al statutului lor. Castele inferioare oferă poezii sau cântece.

Dădu din umeri.

— Mă tem că bijuteriile, ținând cont de rangurile noastre relative, ar putea fi luate drept mită. Iar poezia este un lucru atât de subiectiv. La urma urmelor, și ofrandele pot ofensa.

Îi dădu ceva cu un miros puternic de nucșoară, minunat.

— Delicatesele însă încearcă apetitul.

Ea-și linse buzele, amuzată.

— Al cui apetit, mă întreb?

— Al femeii, desigur. Bărbaților le trebuie puține stimulente ca să ajungă la plăcere.

Zâmbi autoironic. Sunandi rezistă impulsului de a-și da ochii peste cap la prostia lui.

— Iar noi, gujaareenii, ne adorăm femeile.

— La fel de mult pe cât vă adorați zeița?

Afirmația era la limita ideii lor de blasfemie, însă Prințul râse doar.

— Femeile *sunt* zeițe, răspunse el.

Ea deschise gura și el îi puse următoarea delicatesă pe limbă, unde se topi într-un amestec fin de arome. Închise ochii și-și ținu răsuflarea, copleșită fără să vrea, și văzu când îi redeschise că rânjetul lui se lățise.

— Ele nasc și-i modelează pe visătorii întregii lumi. Ce alt mod de curtare mai bun poate oferi un bărbat decât adorarea?

— Asta până vă faceți plăcerea. Apoi zeița voastră se poate întoarce la făcutul de copii și la treburile casei.

— Chiar așa. Bărbații onorabili continuă să le aducă ofrande, deși acestea sunt mai degrabă plăceri de noapte și instrumentele folositoare, decât frivolități.

Ochii lui sclipeau de bună dispoziție, ca și cum și-ar fi dat seama cât de mult o iritau cuvintele sale.

— Așa că trebuie să-mi ierți curtenii și consilierii, dacă sunt

stânjeniți când trebuie să te trateze ca pe o Ambasadoare din Kisua. În ochii lor, tu ar trebui să ai asigurat locul în bucătăria bărbatului, primind adulația cuvenită.

Ea râse, nu atât de veselă ca și el.

— Ar fi iritați să mă găsească aici cu tine?

— Mă îndoiesc. Un bărbat și o femeie care se întâlnesc pentru plăcere au mai multă noimă în ochii lor decât un bărbat și o femeie care se întâlnesc pentru afaceri.

Când Sunandi refuză, din politețe, următoarea bucățică, el puse tava deoparte și îi luă mâinile, sculând-o. Ea se ridică odată cu el, curioasă să vadă cât de departe avea de gând să meargă.

— De fapt, zise Prințul, vor fi încântați că am sedus-o pe Ambasadoarea din Kisua. Fără îndoială că se vor aștepta să devii mult mai calmă după o zi şi-o noapte petrecută oferind vise de extaz Hananjei.

Dădu dintr-un umăr:

— Ei nu le înțeleg pe femeile străine.

O zi şi-o noapte. Pe Mâinile Mnedzei, avea o părere foarte bună despre el.

— Înțeleg, spuse ea, păstrându-și o expresie calmă.

Prințul nu făcu nicio mișcare de a încerca s-o tragă spre el, nu făcu nimic altceva decât să-i țină mâinile și să i se uite în ochi. Ea-i susținu privirea fără să clipească, întrebându-se ce-ar face o femeie gujaareeană într-o astfel de situație. Prințul avea ochi ciudați: de un căprui deschis, curat, precum chihlimbarul șlefuit din pădurile înalte de peste mare. Pielea lui era de o nuanță aproape identică, fără a fi neplăcută, însă, cu siguranță, nepotrivită pentru un nobil. Era uimitor că acești gujaareeni au îngăduit ca dinastia lor regală să fie diluată de nordici.

Ea se decise să-l ia peste picior:

— Iar tu le înțelegi pe femeile străine?

— Am două sute cincizeci de femei, răspunse el, iar în glas i se ghicea amuzamentul. Pot să înțeleg orice femeie.

Ea râse din nou, iar după alte câteva clipe de chibzuială, se apropie. Mâinile lui se strânseră imediat, trăgând-o spre el, până când sânii i se frecară de pieptul lui prin faldurile veșmântului. El se aplecă, lipindu-și fața de a ei, obraz lângă obraz. Mirosea a santal și flori de lacrima-lunii.

— Mă consideri amuzant, Sunandi Jeh Kalawe?

Vocea lui nu avea decât o ușoară urmă de asprime. Pofta trupească zăcea în el, însă era controlată cu fermitate.

— Sunt femeie, stăpâne, îi răspunse ea pe același ton pe care-l folosise și el cu o clipă mai înainte. Consider orice bărbat amuzant.

El chicoti, răsuflarea-i ieșea caldă lângă urechea ei, și începu s-o tragă spre canapea, strânsoarea lui făcând-o să stea aproape.

— Vei constata că sunt altfel decât oricare alt bărbat, Sunandi.

— Din cauza vastei tale experiențe?

Îi pusese întrebarea cu grijă, știind că va simți adevăratul ei înțeles, dar lăsându-i un spațiu sigur de mișcare. Avea două sute cincizeci de neveste și era de datoria lui să le ofere plăcere tuturor. Totodată, era mult mai bătrân decât arăta. Nimeni nu-i știa vârsta precisă, însă domnea asupra Gujaarehului de mai bine de treizeci de inundații și nu arăta nici cu o zi mai în vârstă de-atât. Neamul său era faimos pentru longevitate lui, despre care se spunea că era un dar al urmașilor Soarelui.

Prințul se așeză jos când ajunseră la canapea, trăgând-o lângă ea. Nu-i dădu drumul la mâini decât după ce se așeză și ea, mutându-și apoi strânsoarea pe coapsele ei.

— Pentru că sunt un Avatar al Hananjei, zise el, privind-o cu ochii săi aurii flămânzi precum ai unui leu, îți voi dărui vise frumoase.

Odată ce treaba lor se termină și Prințul adormi, Sunandi se ridică de pe canapea pentru a se aranja în camera de baie. Avu grijă să-și limiteze explorările din apartamentele Prințului numai la ceea ce se vedea, pentru că nimeni nu putea ști când s-ar fi putut trezi el și s-ar fi apucat s-o caute, fiind deja suspicios în privința motivelor ei. Cu toate că nu se așteptase să găsească nimic demn de remarcat, atenția îi fu atrasă spre camera sa de lucru, unde o cutie din fier, încinsă cu patru încuietori răsăritene complicate, zăcea pe birou.

Iată, își dădu ea seama înfiorându-se. Secretul pentru care venise să-l găsească în Gujaareh: era acolo.

Însă nu se apropie de cutie, nu încă. Mai mult ca sigur că avea unele capcane periculoase, Gujaarehul era mândru de acestea. Așa că se întoarse pe terasă, unde, cu o oarecare surpriză, îl

găsi pe Prinț treaz, sprinten de parcă nici n-ar fi dormit, așteptând-o.

— Ai descoperit ceva interesant?

Avea un zâmbet ca de sfinx. I-l întoarse.

— Numai pe tine, spuse ea, și se lăsă din nou lângă el.

Se întoarse în apartamentul ei în puterea nopții, tocmai când Visătoarea trecuse de zenit. Prințul nu se ridicase la înălțimea pretențiilor sale de a oferi plăcere timp de-o zi şi-o noapte, dar, cu toate astea, făcuse față într-un mod respectabil. Durerile de plăcere, simțite ulterior, i-au spus că totul era cât se putea de bine. Își pierduse obișnuința, până dimineața, fără îndoială, va fi suferindă.

Oricum, lucruri mult mai importante îi solicitau atenția imediat ce trecu pragul apartamentului ei, acolo unde o aștepta Lin. Puțini dintre gujaareeni o învredniciseră cu vreo privire pe copila sfrijită, cu părul ca spicul de grâu, aflată printre ceilalți paji din anturajul lui Sunandi. Tinerii cu sângele nordic erau obișnuiți prin Gujaareh și în orice caz era o modă printre nobilii din ambele ținuturi să păstreze câteva curiozități la îndemână, ca distracție. Le făcea plăcere să-i lase să creadă că acest lucru era singurul ei scop.

— O întâlnire îndelungată, stăpână, zise fata, vorbind în sua, din moment ce erau singure.

Se lăsă pe un scaun din colț, figura ei de spiriduș neîndrăznind prea mult să schițeze un zâmbet.

— Prințul a fost suficient de amabil încât să mă învețe câteva dintre obiceiurile gujaareene, pe care Maestrul Kinja le-a neglijat.

— Ah, deci a fost o lecție de valoare. Ai învățat multe?

Sunandi oftă, alunecând pe o banchetă îmbrăcată în velur, care-i aminti indirect de canapeaua Prințului. Din păcate, nu atât de confortabilă, durerile-i provocau spasme.

— Nu atât de mult pe cât mi-aș fi dorit. Totuși, alte îndrumări s-ar putea dovedi folositoare.

— E descifrabil, nu-i așa? O sugestie, stăpână: pune-i întrebările *înainte* de începerea lecțiilor.

Își coborî privirea asupra lui Lin.

— Copil obraznic. Trebuie să fi aflat tu ceva de ești atât de nesuferit de încrezută.

Drept răspuns, Lin înălță o mână. În ea se odihnea un mic sul, de-abia cu puțin mai lung decât degetul ei arătător. Când Sunandi se ridică, intrigată, ea traversă încăperea pentru a i-l oferi, rămânând în umbră, remarcă Sunandi, departe de fereastra deschisă. Reținu această ciudățenie, pentru a o examina cu altă ocazie, și înșfăcă sulul din palma lui Lin.

— L-ai găsit!

— Da, Nandi. Se afla în mâna Maestrului Kinja, jur și…

Ezită, privind din nou spre fereastră.

— Descrie lucruri pe care niciun gujaareen n-ar îndrăzni să le scrie.

Sunandi îi aruncă o căutătură aspră. Expresia ei era neobișnuit de întunecată.

— Dacă-i atât de serios, am să trimit sulul în Kisua. Dar nu sunt încă sigură cât de multă încredere se poate avea în vechile contacte ale lui Kinja… mai ales în cele gujaareene.

Oftă iritată.

— S-ar putea să fie nevoie să pleci, Lin.

Lin dădu din umeri.

— Oricum, începea să mă obosească acest loc. E prea multă uscăciune aici, iar soarele-mi înroșește pielea, am tot timpul mâncărime.

— Te plângi ca o matroană dintr-o castă superioară, răspunse Sunandi.

Desfășură sulul și cercetă cu privirea primele numerații[2] scrijelite, traducând codul în mintea ei.

— Urmează să începi acum să le ceri servitorilor să-ți ungă spatele vătămat, *umilind* Soarele!

Lin sări în sus:

— Vorbește în șoaptă! Ai uitat că aici nu sunt uși?

— Unde-ai găsit asta?

— În biroul generalului Niyes, de aici din palat. Da… știu. Dar cred că-i în ordine. Generalul a cerut unele dintre lucrurile Maestrului Kinja, pentru că au fost prieteni. Una dintre măștile decorative. Nu cred că Niyes a observat spatele fals.

Mâinile lui Sunandi tremurau în timp ce citea mai departe. Sulul nu era lung, Kinja a fost zgârcit cu amănuntele, însă elocvent în spațiul limitat. După ce ajunse la capăt, se sprijini cu

---

[2] Numărare; sistem de simboluri grafice şi de reguli cu ajutorul cărora se pot reprezenta numerele întregi (n. tr.).

spatele de perete, cu mintea tulburată și cu inima strânsă de durerea survenită tardiv.

Kinja a fost asasinat. Suspectase asta, dar confirmarea era o băutură amară. Gujaareenii spuneau că avusese un atac de inimă, ceva mult prea rapid și puternic pentru a fi tămăduit chiar și cu magia lor. Însă Sunandi știa că existau și otrăvuri care puteau declanșa atacuri de inimă, și alte tehnici care puteau face ca moartea să pară naturală. Aici, în Gujaareh, unde numai tradiția și draperiile țineau un dormitor în siguranță, ar fi fost ușor. Și de ce nu, având în vedere ce descoperise Kinja? Monștri în întuneric. O magie atât de respingătoare, încât chiar și preoții criminali ar fi dezgustați, dacă ar afla de ea. Era limpede, cineva dorea să fie sigur că nu vor afla.

Însă acum Sunandi cunoștea aceste secrete. Nu pe toate, nici pe departe, însă destule ca s-o aștepte aceeași soartă ca a lui Kinja.

Lin se apropie, cu îngrijorarea citindu-i-se clar pe față. Sunandi îi zâmbi cu tristețe, întinzând o palmă mângâietoare peste părul ei subțire și lins. Era sora ei de inimă, dacă nu de sânge. Kinja n-o adoptase pe Lin oficial, așa cum făcuse cu Sunandi – străinii nu aveau niciun statut legal în Kisua –, însă Lin se dovedise, din când în când, valoroasă, în decursul anilor. Acum părea că Sunandi va trebui s-o forțeze să dovedească asta încă o dată. De-abia dacă avea treisprezece ani…

Și era singura din întreaga lor delegație care putea scăpa din palat și din oraș fără să-i alerteze pe gujaareeni. De-asta o adusese Sunandi pe fată, știind că ei nu se așteptau ca o kisuatiană să-și încredințeze secretele importante unei nordice. Iar Lin nu era nicidecum inocentă, supraviețuise singură pe străzile capitalei din Kisua ani buni. Cu ajutorul contactelor lor, s-ar fi putut descurca în călătorie.

Doar dacă dușmanii lui Sunandi nu știau că fusese trimisă ca să afle asta. Doar dacă sulul nu fusese lăsat acolo ca o capcană. Doar dacă nu cunoșteau înclinația lui Kinja pentru găsirea și antrenarea tinerilor talentați.

Doar dacă nu-și trimiteau Colectorul.

Se înfioră. Lin îi descifră chipul și dădu din cap ca pentru ea. Luă sulul dintre degetele țepene ale lui Sunandi, îl înfășură la loc și-l strecură în fusta ei de in.

— Să plec la noapte sau să aștept până după sărbătoarea

Hamyan? întrebă ea. Asta înseamnă două zile de amânare, însă ar fi mai ușor atunci să mă strecor din oraș.

Sunandi ar fi putut să plângă. Însă o trase pe Lin aproape şi-o ținu strâns, modelându-și gândurile într-o rugăciune fierbinte pe care spera că târfa aceea nebună de Hananja n-o putea auzi.

3

Pruncul unei femei poate avea patru frați sau opt.
Pruncul Hetawei are o mie.

(Învățătură)

Erau multe lucruri pe care le putea simți cineva când era înconjurat de patru dintre cei mai buni păzitori ai Hetawei, se gândi Nijiri. Teamă, în primul și-n primul rând, și, oh, simțea din plin asta, făcându-i gura pungă și transpirându-i palmele. Dar odată cu teama de ciomăgeala pe care acești oameni aproape sigur i-o vor administra înainte de a termina cu el, simțea ceva nou și surprinzător: nerăbdare.

Lipsa emoției nu-i idealul. Nijiri își linse buzele, practic auzind în minte vocea moale, noptatică, a Colectorului Ehiru. Colectorul știuse întotdeauna ce să spună când Nijiri venea la el cu neliniștile lui de băietan. Controlul este o *emoție. Chiar și noi, Colectorii, simțim... și savurăm aceste simțăminte, atunci când apar, așa, ca niște binecuvântări rare.*

Ar putea fi pofta de a le strivi adversarilor săi fețele în nisip chiar o binecuvântare? Nijiri rânji. Va medita asupra acestei chestiuni mai târziu.

Santinela Mekhi privi spre santinela Andat, ochii săi dați cu kohol[3] mijindu-se amuzați.

— Poate că acolitul Nijiri vrea să cadă la pace, frate de cale.

— Hmm, făcu Andat.

Rânjea și el, întorcându-și bățul de luptă între degetele unei mâini cu nepăsarea dată de experiență.

— Poate că acolitul Nijiri dorește *durere*. Presupun că există un fel de împăcare în asta.

— Împărtășiți-o cu mine, Fraților, icni Nijiri, lăsându-se jos și pregătindu-se.

---

[3] Sulfură de antimoniu, folosită de orientali pentru a sublinia strălucirea ochilor şi a se feri de oftalmii (n. tr.).

Numaidecât se repeziră la el.

Nu mai aștepta bețele. Nimeni nu putea abate sau îndura loviturile date de patru Santinele înarmate. Așa că se lăsă jos, expunându-se ca o țintă mai mică și alunecând sub aria lor de ripostă cea mai rapidă. Totuși, erau destul de repezi în picioare, iar el doar se feri de lovitura de secerare dată de santinela Harakha, rostogolindu-se peste ea. Acest lucru, din fericire, îl scoase din cercul Santinelelor și-i forță să se întoarcă. Asta-i conferi un răgaz prețios în care să-și formuleze strategia.

Harakha. Fiind cel mai tânăr dintre cei patru, încă mai avea nevoie să-și dezvolte acel calm distinct de Santinelă. Era periculos, orice Santinelă care supraviețuia uceniciei sale era periculoasă. Însă Nijiri îl remarcase pe Harakha în luptele de antrenament, în mai multe ocazii, și observase că ori de câte ori loviturile lui erau deviate, avea tendința de a ezita o clipă, înainte de a-și reveni, ca și cum ar fi fost șocat de ratarea lui.

Așa că Nijiri îi cosi gleznele lui Harakha, întâi un picior, apoi pe celălalt, rostogolindu-se pe antebrațe pentru a efectua loviturile din nou și din nou, obligându-l pe Harakha să salte înapoi. Celelalte Santinele își modificară iute formația, pentru a-i evita picioarele ca o moriscă, ferindu-se să se împiedice de ele, așa cum sperase Nijiri. Apoi, când Harakha deveni justificat de iritat și abătu o lovitură împungătoare asupra capului lui Nijiri, băiatul își încrucișă picioarele și se rostogoli *înspre* Harakha. Acest lucru îl aduse sub bățul lui Harakha. Vârful izbi pământul dincolo de Nijiri și se înfundă, doar pentru o clipă, în nisip. În acel moment, Nijiri lovi în sus, țintind mâna lui Harakha. Nu reuși, pentru că Harakha își dăduse seama ce făcea chiar în ultimul moment și sări înapoi, răspunzând cu o lovitură furioasă, pe care Nijiri o încasă cu un geamăt în timp ce se rostogolea îndepărtându-se. Un mic preț în durere, plătit pentru că-și atinsese scopul: Harakha se împletici încă un pas înapoi, compensând din plin, în maniera sa tipică, faptul că aproape-și pierduse arma. Acest lucru le obligă pe celelalte trei Santinele să se miște *mai mult*, greoi, pentru a-și evita fratele mai tânăr și nătâng.

Distragerea atenției era prietenul cel drag al Colectorului. Rostogolindu-se în mâini și pe vârfurile picioarelor, Nijiri țâșni înainte și lovi cu palma călcâiul lui Mekhi. Era greu să găsești sufletul într-un picior și chiar mai greu pentru Nijiri să-și

liniștească gândurile pentru narcomanție, dar poate că…

Mekhi se împiedică și căzu la pământ, văitându-se. Era doar amețit, însă de la un bărbat conștient, pregătit, al cărui sânge clocotea pentru luptă, Nijiri nici nu se aștepta la altceva. Când Mekhi s-a prăbușit, Harakha mârâi și aproape că se împiedică de bățul lui Mekhi. Nijiri se ridică în spatele lui, ca o umbră, iar Harakha își dădu seama prea târziu de pericol. În acel moment, Nijiri îi atinsese deja ceafa, trimițându-i pe șira spinării nenorocirea fierii viselor, precum apa rece, pentru a-i amorți tot ce atingea. Harakha era inconștient, chiar dacă trupul său se zbătea. Continuă să se răsucească până când căzu la pământ, destul de tare încât îl va blestema, fără îndoială, pe Nijiri pentru vânătăile sale, când se va trezi.

Încântat, Nijiri îl încolți pe Mekhi, acesta încercând să se retragă împleticindu-se până când mintea lui amețită de nesomn se putea limpezi. Răschirându-și degetele și intonând un cântec pentru jungissa sa, Nijiri se întinse după el…

…doar pentru a înțepeni, ca o statuie, când vârful unui băț apăru în fața lui. Un alt băț, ușor precum atingerea iubitei, veni să i se odihnească la baza spinării.

Nu era decât un băț de antrenament, își reaminti în efortul de a-și recăpăta calmul (nu reuși). Doar un test… însă văzuse Santinelele străpungând oameni folosindu-se de forța brută și de anumite unghiuri pentru a-și transforma bâtele boante în arme ascuțite precum sulițele cu vârf de sticlă. Iar lui Andat îi plăcea să lase răni în carne ori de câte ori simțea că Nijiri nu luptase din toate puterile, ca pentru a-l încuraja să se străduiască mai mult.

— Bine, zise Andat, care-i ținea bâta în față.

Ceea ce însemna că cel din spatele lui era Santinela Inefer. Îi dovedise pe doi dintre ei, însă căzuse în capcana celorlalți doi mai experimentați. A fost asta destul ca să treacă testul? *Ar fi trebuit să-l las pe Mekhi, nu reprezenta nicio amenințare. Ar fi trebuit să-l dovedesc pe unul dintre cei doi, ar fi trebuit…*

— *Foarte* bine, corectă Andat și cu ușurare Nijiri își dădu seama că omul chiar era încântat. Doi dintre noi, tu fiind neînarmat și cu noi toți pregătiți? Aș fi fost satisfăcut și dacă l-ai fi dovedit numai pe unul dintre noi.

— Oricum, ar fi fost Harakha, zise Inefer în spatele lui Nijiri, părând dezgustat. Prostănacul scandalagiu și neîndemânatic.

— Îl vom antrena noi, până când bagă la cap, comentă Andat degajat și, în pofida voinței sale, Nijiri se strâmbă cu simpatie.

Nijiri simți bâta lui Inefer părăsindu-i spatele.

— Sunt alte chestiuni care au întâietate acum, zise Andat, privind spre balconul care se întindea deasupra cercului de antrenament. Nijiri urmă privirea lui Andat și simți o neliniște proaspătă, deoarece acolo, coborându-și privirea spre ei cu o expresie ironică, se afla Superiorul lui Hetawa. Lângă Superior stăteau doi bărbați înveșmântați în robe fără mâneci, cu glugă, lejere, din in alb. Nu putea vedea nimic din fețele lor, iar unghiul nu era potrivit ca să arunce o privire spre tatuajele lor de pe umeri, însă le cunoștea înfățișarea fizică destul de bine încât să știe cine erau și că un al treilea lipsea dintre ei.

Nijiri dădu să se încrunte, dar se stăpâni. Se săltă în picioare în așa fel încât să-și ridice mâinile într-un salut adecvat, adresat camarazilor săi.

— Asta ar trebui să funcționeze, cred, glăsui Superiorul. Santinelă Andat, ești mulțumit?

— Sunt, zise Andat, și vorbesc pentru camarazii mei acum. Oricine poate scoate din luptă două Santinele din patru are o îndemânare mai mult decât suficientă pentru a îndeplini vrerea Zeiței dincolo de zidurile Hetawei.

Se uită la Nijiri și zâmbi.

— Chiar dacă preferă să urmeze calea greșită în acest răstimp. Vai!

— Înțeleg. Mulțumesc, Andat.

Ochii întunecați ai Superiorului se ațintiră apoi asupra lui Nijiri, iar băiatul simți, în sinea lui, nevoia de a se acoperi sau pentru a se scuza pentru înfățișarea sa bătăioasă. Gâfâia încă, era leoarcă de transpirație și îmbrăcat numai cu pânza de pe șale, simțindu-se ca și cum inima i-ar fi transformat în tobă pielea de pe piept. Însă se descurcase bine; nu avea niciun motiv să-i fie rușine.

— Atunci, vino, Acolit Nijiri, spuse Superiorul și se opri, amuzamentul mijindu-i în ochii întunecați. Acolit deocamdată, cel puțin.

Nijiri încercă să nu rânjească și eșuă lamentabil.

— Du-te și te spală, continuă Superiorul, accentuând ultimul cuvânt suficient încât o parte din bucuria lui Nijiri să se transforme în stânjeneală. Pe la apus, să vii în Sala

Binecuvântărilor. „Să rostești Jurământul Colectorilor”, însă nu mai spuse asta, dar Nijiri îl auzi oricum și se bucură din nou. Apoi, Superiorul se îndepărtă, îndreptându-se prin ieșindul balconului spre camera sa de lucru. Fără niciun zgomot, cei doi bărbați cu glugă, care-l flancau, îl urmară.

— A fost rapid, murmură Mekhi, care se strâmba, frecându-și ceafa în timp ce se apropia.

Tot țeapăn se mișca, scuturându-și mâna liberă de parcă i-ar fi amorțit. Nijiri își ridică mâna, cu palma în jos, dreaptă, și se apleacă asupra ei în semn de remușcare. Mekhi îi făcu semn că nu contează.

— Un dans de dragoste de ambele părți, zise Andat, cu toate că și el făcu un gest de scuze când camarazii săi se uitară spre el, pentru ca nimeni să nu simtă nicio vrajbă. Du-te, băiete. Felicitări.

Cuvântul era adevărat. Cu un rânjet de încântare, Nijiri făcu o plecăciune aproape politicoasă spre cei trei bărbați, apoi se întoarse și se îndepărtă – aproape alergând – în tăcerea mohorâtă din Hetawa.

Îmbăierea îi refăcu moralul, iar apa rece a fost ca un balsam după partida de antrenament din căldura dogoritoare a amiezii. Nu mai era nimeni în camera de baie când o folosi Nijiri, iar când reveni în micuța chilie pe care o împărțea cu alți trei acoliți, află că vorba se întinsese: pe așternutul său din paie îl așteptau patru daruri de bun venit. Primul era o oglinjoară, frumos smălțuită, care probabil că provenea de la colegii săi de cameră, da, era mâna lui Talipa la florile acelea, o putea recunoaște oriunde. Talipa fusese luat dintr-o familie de olari. Cel de-al doilea dar era un mic set de inele, gravate cu imagini formale pentru rugăciune. O lucrătură minunată, probabil a maestrului-acolit Moramal. Nijiri puse darul de-o parte. În calitate de Colector va avea nevoie de unele bijuterii, pentru că un Colector pătrundea deghizat între credincioși, însă nu era totuși un dar care va fi folosit prea mult. Păcat!

Cel de-al treilea dar era borcănaș cu ulei aromat, pe care-l adulmecă și aproape că-l scăpă de uimire. Mir să fie oare? Însă aroma era de neconfundat. Un astfel de dar scump nu putea veni decât de la viitorii săi camarazi de destin. Iar acesta, fără nicio îndoială, fusese indiciul după care ghiciseră ceilalți acoliți

veștile; unul dintre ei fusese trimis să ducă darul lui Nijiri în chilia sa, iar acesta trăncănise peste tot. Nijiri rânji ca pentru sine.

Cel de-al patrulea dar era o mică statuetă a Soarelui, în forma sa omenească, cioplit în lemn întunecat și șlefuit până la luciul fin, până și penisul erect și proeminent, aflat în dotarea oricărei statui a Soarelui. Un dar popular între iubiți.

Furios, Nijiri azvârli obiectul cu atâta forță încât se sparse în patru bucăți.

Întreaga sa plăcere, provocată de trecerea testului final, se risipi, din cauza acestui dar de prost-gust și greșit ales. *Ce credeau despre asta ceilalți acoliți?* Se întrebă el cu amărăciune. Dar cum se apropia ora apusului, ori pleca acum, ori va întârzia la propria ceremonie de depunere a jurământului. Așadar, furia se îndepărtă, dacă nu chiar dispăru cu totul, iar Nijiri se îmbrăcă în grabă cu o fustanelă fără ornamente și încălță niște sandale, dar își făcu timp să se ungă cu balsamul de mir și să-și aplice puțin kohol la ochi. Nu putea să apară neîngrijit sau nerecunoscător pentru darul noilor săi camarazi.

Sala Binecuvântărilor – pilonul masiv și grațios, din gresie și granit străbătut de vinișoare aurii, care servea ca intrare în complexul de clădiri al Hetawei – era, în mod normal, deschis publicului. Ca templul principal al Hananjei în Gujaareh și unicul dintre zidurile capitalei, Hetawa era singurul care-i găzduia pe preoți, acoliți și pe acei copii destinați să fie în grija Zeiței. Laicii din serviciul Hananjei aveau permisiunea de a face vizite, însă nu locuiau între zidurile sale. Activitățile mai puțin importante din Hetawa se desfășurau în altă parte a orașului: școli unde copii învățau să viseze, să cunoască legile și învățăturile, scrisul și închipuirea, depozite unde se depuneau zeciuielile din bani sau bunuri și altele. Așa că, în timpul zilei și la orele mici din noapte, Sala era ocupată, pe când credincioșii veneau să facă lucrările mai importante ale Hananjei. Îi ofereau rugăciunile și visele lor Hananjei, trimiteau cereri pentru tămăduirea ori colectarea rudelor sau obțineau pentru ei înșiși vindecarea de boli sau defecte fizice. Astfel își regăsea întregul Gujaareh liniștea. Dar la apusul soarelui, Sala se închidea pentru toate activitățile publice, în afara celor foarte urgente, așa că fiecare direcție a slujitorilor Hananjei putea să-și organizeze propria comuniune cu Zeița Viselor.

Când sosi Nijiri, îl găsi pe Superior așteptând pe podiumul său supraetajat, în inima Sălii. Alături de el erau aceiași doi Colectori, iar în spate, deasupra lor, se înălța marea statuie din piatră prețioasă a Hananjei Însăși. Nijiri își aținti privirea asupra statuii în timp ce se apropia, încercând să-și umple sufletul cu priveliștea ei: brațele Ei întinse, întunecimea Ei punctată cu alb, ochii Ei închiși pentru totdeauna, în timp ce visa tărâmul fără de sfârșit al Ina-Karekhului.

În curând, tărâmul *său*.

Astfel de gânduri se cuibăriră, în cele din urmă, în sufletul lui Nijiri, iar când ajunse la podium și făcu o plecăciune deasupra palmelor sale întoarse în sus, se simți din nou sigur de sine și calm.

(Însă unde era Colectorul Ehiru? Se întrebă el din nou. Plecat cu treburi prin Hetawa, poate. Se împotrivea dezamăgirii.)

Se lăsă tăcerea, măsurată și neclintită. După ce trecu un răgaz cuvenit, Superiorul spuse în cele din urmă:

— Ridică-ți capul, Acolitule. Avem ceva de discutat.

Surprins, Nijiri se supuse. Făcea aceasta parte din depunerea jurământului? Pe când privea în sus, cei doi bărbați de lângă Superior își ridicară capetele și ei, trăgându-și glugile la spate.

— Relația ta cu Învățătorul Omin, zise bărbatul cel mai înalt.

Sonta-i, cel cu ochii morți și pielea întunecată și cenușie, cel mai bătrân dintre paznicii Colectori, spuse:

— Explic-o.

Totul în Nijiri îngheță. Se holbă la Sonta-i, mult prea uimit pentru a fi alarmat.

— Explic-o, *te rog*, spuse și celălalt bărbat, zâmbind de parcă s-ar fi pregătit să îndulcească lovitura.

Era mai solid și mai tânăr și mai sângeros decât Sonta-i. Din părul prins în creștetul capului atârnau cârlionți arămii, ochii care aveau o nuanță de căprui sclipeau roșietici în lumina serii și chiar tatuajul de pe brațul său – un mac cu patru petale – avea culoarea sângelui, acolo unde mătrăguna lui Sonta-i fusese aplicată într-un indigo-închis. Colectorul Rabbaneh, pe care Nijiri îl considerase întotdeauna mai înțelegător decât Sonta-i. Până acum.

Omin, smintit lacom și incapabil. Nijiri închise ochii, rumegând cele mai înfricoșătoare gânduri. Furia fusese, întotdeauna, punctul lui slab, lucrul pe care se străduia cel mai mult să-l țină

sub control. Însă acum nu putea face nimic, pentru că dacă prostia lui Omin îl costa atingerea scopului pentru care se străduise zece ani…

— Nu *există* nicio relație, se răsti el, privindu-l pe fiecare dintre bărbați în ochi.

Fața lui Sonta-i rămase impasibilă. Rabbaneh își înălță sprâncenele la tonul lui Nijiri. Superiorul părea întristat și de aceea Nijiri deveni și mai furios.

— Totuși, nu prin lipsa încercărilor făcute de Învățător.

— O? se miră Superiorul, foarte încet.

Nijiri izbuti să dea din umeri, cu toate că nu se simțea deloc atât de nonșalant.

— Învățătorul m-a copleșit cu favoruri în schimbul unor favoruri. Am refuzat.

Superiorul glăsui:

— Explică în întregime, Acolit. Când a început acest lucru? Ce favoruri au fost oferite și ce aștepta el în schimb?

— După ce am preferat să părăsesc Casa Copiilor. În ziua când m-am prezentat la el ca acolit. Urma să mă testeze la numerații. A găsit cunoștințele mele drept acceptabile, însă a comentat mult despre fața mea, ochii mei, mersul meu. Spunea că sunt drăguț, în pofida faptului că arătam ca unul din clasa de jos.

Se împotrivi nevoii de a-și mușca buza, amintindu-și de acea zi și de felul în care-l făcuse să se simtă: mic și slab, bolnav și temător. Teama se schimbase cu cât Omin îl domina mai mult. Devenise furios, iar asta l-a făcut întotdeauna puternic. Așa că inspiră adânc.

— Superior, acum trebuie să vorbesc despre ceea ce nu discutăm.

Superiorul tresări. Zâmbetul lui Rabbaneh nu dispăru, însă deveni mai dur, mai acru. Sonta-i nu reacționă, însă în vocea lui apăruse o răceală sesizabilă atunci când vorbi:

— Sugerezi că Omin ți-a făcut promisiuni referitoare la ceremonia pranje.

— Nu *sugerez* nimic, Colectorule.

Lăsă greutatea cuvintelor să cadă între ei și intui după încruntarea și buzele lor strânse că Omin avea să moară. La asta, Nijiri simți o clipă de vinovăție. Dar Omin şi-o făcuse cu mâna lui, iar Nijiri trebuia să se gândească la propriul viitor.

— Continuă, spuse Sonta-i.

— Învățătorul mi-a oferit siguranță, Colectorule, la selecția anuală a practicanților de pranje. În schimb, și-a manifestat clar dorința de a-l servi pe *el*, la orele mici ale dimineții, într-un anumit loc, pe un coridor nefolosit din Sala Învățătorilor. Nu cunosc acest loc, din moment ce l-am refuzat, dar a zis că l-a folosit în cazul altor acoliți și că acolo vom avea intimitate.

Superiorul mormăi ceva ca pentru el, în sua. Nijiri, a cărui sua era rudimentară, nu înțelese. Rabbaneh scăpă un oftat prelung. Pentru el, asta era echivalentul strigătului de furie al unui *zburător* din deșert.

— Și de ce nu i-ai acceptat oferta?

— Nu mi-e teamă de pr… nu discutăm despre asta.

În tăcere, Nijiri își blestemă scăparea. Sperase să pară calm și stăpân pe sine, ca un Slujitor al Hananjei, și nu nervos ca un copilandru.

— De ce să-mi fi trebuit mie protecție față de ceva de care nu mi-e teamă?

Colectorii se uitară unii la alții. N-au existat vorbe schimbate între ei, nu din câte observă Nijiri, în orice caz. Existau zvonuri că ei puteau vorbi într-un anumit fel prin visele lucide. Însă printr-o înțelegere nerostită, Sonta-i se îndepărtă brusc de fratele său de credință și de Superior și coborî de pe podium, deplasându-se cu pas încet și măsurat și plin de avertismente, pentru a-i da ocol lui Nijiri.

Nijiri depuse mari eforturi ca să rămână furios, dar să nu-și trădeze angoasa.

— Nu ți-e teamă? întrebă Sonta-i.

Nu mi-a fost, până acum.

— Nu, Colectorule.

— Un acolit a murit anul trecut. A slujit un Colector în pranje și-a murit. Știai de asta?

Sonta-i nu-l privea pe Nijiri în timp ce vorbea, asta era cel mai rău. Ochii lui cătau peste stâlpii din gresie și granit, peste covorașe, spre genunchii înstelați ai Hananjei. Nijiri nu merita nicidecum această atenție.

Nijiri nu se întoarse ca să urmărească deplasarea lui Sonta-i, cu toate că perișorii de pe ceafă i se ridicau de fiecare dată când Colectorul dispărea din câmpul vizual.

— Am auzit zvonurile. Nu pretind că aș fi lipsit de teamă,

Colectorule. Mi-e teamă de multe lucruri. Însă *moartea* nu este unul dintre ele.

— Vătămare. Încălcare. Damnație. Disperare. Toate acestea pot surveni când un acolit îl servește pe un Colector în pranje.

Dintr-odată, Sonta-i se opri, aplecându-se să examineze cu mare intensitate o floare din gresie. Nijiri nu putea vedea ce trezise interesul Colectorului. Poate că nu era nimic.

— Sunt conștient, Colectorule. Am intrat în pranje de două ori…

Însă asta nu fusese nimic, ore de plictis, în vreme ce stătea așezat împreună cu Împărtășitorii care erau aproape la fel de plictisiți ca și el. Împărtășitorii se confruntau cu testul pranje numai o dată la patru sezoane de inundații, ca măsură de precauție, și nimeni nu-și putea aminti când eșuase vreun Împărtășitor. Nu se antrenase ca să-i slujească pe *Împărtășitori*.

Nijiri încremeni când Sonta-i se răsuci și-l străpunse cu privirea, cu aceeași încordare cercetătoare oferită și florii.

— Nu l-ai refuzat pe Învățător din corectitudine. L-ai refuzat din *mândrie*.

Nu era o întrebare, însă Nijiri nu simți nevoia de a nega asta. Știau că nu fusese niciodată umil.

— Da. Doream să fiu Colector.

— Acolit, spuse Superiorul, undeva dincolo de Sonta-i.

Părea obosit. Nijiri nu îndrăznea să-și dezlipească privirea de la ochii cenușii ai lui Sonta-i pentru a verifica asta. Nu se temea de moarte, însă, cumva, Sonta-i părea mai rău decât moartea în acel moment.

— Tocmai ai spus că nu corectitudinea era preocuparea ta.

— Chiar așa, Superior.

Își linse buzele, numai în acest fel putea vorbi clar, desigur, nimic altceva.

— Sunt de părere că un acolit care dorea să devină Colector ar trebui să se descurce mai bine în ceea ce privește relațiile nepotrivite, decât un Învățător lacom și indisciplinat.

Era cu totul ușurat să audă un hohot uluit din partea lui Rabbaneh și mormăitul Superiorului. Oricum, Sonta-i se aplecă mai mult spre el, până când Nijiri ajunse să simtă răsuflarea bărbatului. Micile vinișoare din irisul lui Sonta-i, precum spițele unei roți de car, se contractau încet, pe când Sonta-i cerceta fața.

— Ascunzi ceva, zise el.

— Nimic de care să-mi fie rușine, Colectorule.

Fusese o greșeală, știu asta în clipa când o spuse. O minciună. Ochii lui Sonta-i se îngustară brusc. *Știa.*

— În afară de faptul că ai o părere prea bună despre tine. Acolitule, rostogoli Rabbaneh vorbele, de undeva, din spatele lui Sonta-i, de ce nu ni l-ai dat în vileag pe Învățător? Un om care abuzează de puterea sa asupra altora ar trebui să fie măcar acuzat de stricăciune. Un Colector, și rosti asta cu o ușoară accentuare, vocea lui devenind serioasă, n-ar trebui să gândească în acest fel.

Sonta-i avea de gând să-l omoare. Nijiri își dădu seama de asta acum. Colectorul era cuprins de o nemișcare pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci, cu toate că o considera, cumva, cu totul nesurprinzătoare. Sonta-i era ciudat chiar și după normele Colectorilor, distras de lucruri ciudate, neinteresat de problemele emoționale. Totuși, era un Colector și asta dirija întreaga sa ciudățenie spre o concentrare necruțătoare când prefera să împlinească vrerile Zeiței.

Așa că Nijiri îi vorbi lui Sonta-i. Nu spre a se justifica, pentru că nu exista nicio scuză pe care s-o accepte vreun Colector, dacă acesta se decisese deja. Vorbi numai ca să-și liniștească propria mândrie. Dacă tot era să moară, o va face în calitate de Slujitor al Hananjei.

— Pentru că Omin nu vătăma, zise Nijiri. Nu după asta. A încercat să mă rănească pe mine, însă n-a izbutit. Iar prin această nereușită, a fost îmblânzit… pentru că, după ce l-am informat că nu trebuia decât să spun un cuvânt Colectorilor, n-a mai făcut nicio încercare de a-i forța pe ceilalți acoliți.

De fapt, de atunci Omin devenise un Învățător model, în afară de darurile lui oferite constant și de privirile lui pofticioase ori de câte ori Nijiri se întorcea cu spatele. Și în afară de faptul că-l făcuse pe Nijiri să piardă șansa de viitor pentru care asudase atât de mult ca s-o obțină.

Sonta-i clătină ușor din cap. Nijiri înțelese că explicația lui nu fusese suficientă pentru a schimba părerea Colectorului despre el. Cu glas tare, Sonta-i zise:

— Și acum, că nu mai ești un acolit, acest Învățător decăzut este liber să-și îndrepte atenția spre alți băieți.

— M-am dedicat cu totul Hetawei, Colectorule. Am prieteni

printre acoliți care mi-ar spune…

Însă aici ezită o clipă, cuprins de o îndoială bruscă. Ce se va întâmpla cu el dacă nu-l acceptau Colectorii și dacă Sonta-i nu-l ucidea? Se putea duce la Santinele, dacă încă-l mai primeau, însă nu voia să fie o Santinelă sau un Învățător sau profan, orice altceva decât ceea ce-și dorise dintotdeauna, din ziua în care-l întâlnise pe Ehiru, ceea ce tânjise *dintotdeauna*…

— Ai văzut cea de-a șaisprezecea inundație în acest an, zise Superiorul. Un bărbat prin lege și, curând, și prin datorie. Nu poți să-ți protejezi tovarășii dacă nu mai locuiești printre ei, nu ești martorul încercărilor lor zilnice. Și nu te poți aștepta nici ca băieții să-ți destăinuie temerile lor, pentru că nu vor avea niciun motiv să se încreadă într-un adult dacă un altul le-a făcut rău.

Oftă. Cu coada ochiului, Nijiri îl văzu clătinând din cap.

— Totuși, se simte prea mult în el casta servitorilor.

La asta, Nijiri tresări, agasat, în cele din urmă, destul ca să-și desprindă privirea de la Sonta-i.

— Sunt un copil al Hetawei, Superiorule!

Însă a fost Rabbaneh cel care-a dat din cap la consternarea lui Nijiri.

— Niciunul dintre noi nu este născut pentru calea Zeiței, Acolit. Venim de undeva, iar trecutul își lasă pecetea. Gândește-te la al tău.

— Eu…

Nijiri se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Un bun servitor nu se plânge niciodată, se spune. Un copil dintr-o castă de servitori se așteaptă să fie sub puterea altora și se așteaptă ca unii dintre stăpânii săi să fie niște decăzuți. El încearcă doar să obțină o diminuare a celor mai rele dintre efectele acelei decăderi, ca să poată supraviețui. Însă un Colector *distruge* stricăciunea și puterea care o îngăduie, dacă trebuie. Dacă în acest fel se face pacea. La asta mă refer, Acolit Nijiri. Te-ai complăcut, acolo unde ar fi trebuit să te revolți.

Și cu întârziere, vinovat, Nijiri își dădu seama că Rabbaneh și Superiorul aveau dreptate. Un *Colector nu caută ajutor*, își spusese la vremea respectivă, așa că nici nu ceruse, considerându-se suficient de puternic ca să se descurce prin propriile puteri. Gândindu-se la el, când ar fi trebuit să pună liniștea tovarășilor săi acoliți deasupra tuturor lucrurilor din

mintea sa. Bineînțeles că Omin va face rău din nou, Omin era un decăzut. Nu exista nicio șansă de a îmblânzi așa ceva.

Ar fi fost mai bine să aducă problema înaintea Superiorului și a Colectorilor, să-și abandoneze mândria. Ar fi fost mai bine chiar și să-l ucidă pe Omin, cu propriile mâini, dacă nu prin narcomanție, și apoi să se ofere singur judecății Colectorilor. Oricare alt lucru ar fi fost mai bun decât să se complacă, în vreme ce stricăciunea măcina și creștea.

Atunci îngenunche, punându-și mâinile și fruntea pe podea, spre a-și arăta adânca sa remușcare.

— Iertare, Colectorule, murmură el lipit de piatră, bucuros măcar că Ehiru nu se afla acolo.

Sonta-i încă se înălța deasupra lui, însă așa se cuvenea. Cum își putuse el imagina vreodată că era pregătit să fie Colector?

— Am greșit. N-ar fi trebuit niciodată… Ar fi trebuit să fac mai mult. Fie ca pacea Ei să-mi ușureze sufletul, așa ar fi trebuit să mă *gândesc*.

Trecu și momentul de cuvenită tăcere.

— Ei bine, făcu Rabbaneh cu un oftat, presupun că asta e suficient. Sonta-i?

Sonta-i înșfăcă mâna lui Nijiri, ridicându-l la loc în picioare. În vreme ce Nijiri clipea surprins, Sonta-i își miji ochii din nou.

— Încă mai ascunde ceva.

— Băieții de vârsta lui au secretele lor, frate de cale. Chiar și nouă ni se permit câteva.

Cu un oftat ușor, care nu era *chiar* dezamăgit – își zise Nijiri – Sonta-i îi dădu drumul.

— Foarte bine, sunt de acord.

— Și cunoaștem sentimentele lui Ehiru despre această problemă.

Rabbaneh își împreună mâinile la spate și privi spre Superior ridicându-și întrebător sprâncenele.

— Are intenții bune, zise Superiorul, dând din cap, cu toate că Nijiri surprinse o nuanță de șovăială în glas. Iar pacea *a fost* instituită printre acoliți, chiar dacă nu prin metodele potrivite și doar temporar.

— E încă tânăr.

Rabbaneh dădu din umeri, zâmbetul revenindu-i, în sfârșit.

— Dacă nu aveam nimic să-l învățăm, atunci la ce i-am folosi noi?

— Ce anume, Colectorule?

Nijiri începuse să se simtă stupid. La asta, chiar și Superiorul păru amuzat.

— Un test final necesar, Nijiri. Există pace în supunere, dar uneori există o pace și mai mare – una *durabilă* – în împotrivire.

Dădu din umeri.

— Există multe căi spre pace.

— Va trebui, pur și simplu, să te facem să gândești mai în perspectivă pe această cale, Învățăcelule, adăugă Rabbaneh, zâmbind din nou.

Învățăcel. Învățăcel. Nijiri rămase acolo, tremurând. Aproape că nici nu observă când Sonta-i înălță din umeri, ca și cum și-ar fi pierdut interesul și se îndepărtă, întorcându-se lângă Superior. *Învățăcel!*

Ar fi vrut, foarte mult chiar, să salte în aer și să strige, ceea ce-ar fi fost nu doar o greșeală, ci și o ofensă față de Hananja, aici, în sala Sa. Așa că se bâlbâi, tremurând o clipă din cauza efortului de a-și stăpâni bucuria.

— Mă onorați, Colectori, să aduceți în discuție, să luați în considerație…

Nu putea gândi suficient cât să rostească vorbele.

— Da, da.

Superiorul privi spre ferestrele Sălii, înguste, din sticlă prismatică, dincolo de care lumina soarelui încă mai însemna cerul dinspre apus. Visătoarea încă nu răsărise. Când se întâmpla, Sala se umplea de o lumină argintie, frântă mai departe din ferestre în culori mișcătoare, stratificate. Acest lucru ajuta vinișoarele de granit, care, altfel, nu înfloreau în interior.

— Te rog să te ridici. Încă mai trebuie să ducem până la capăt ceremonia de depunere a jurământului tău și apoi consacrarea Colectorilor. Și mai există o chestiune în plus de discutat.

Nijiri înghiți în sec și încuviință din cap, simțindu-se ca și cum ar fi putut face față *oricărei* probleme acum. Se strădui să nu rânjească precum un prostănac.

— D… da. Care-i problema, Superiorule?

— Ehiru, zise Superiorul. Probabil că ai observat absența sa.

Aerul mohorât al Superiorului și reflectarea sa subită pe fața lui Rabbaneh îl făcură pe Nijiri să-și dea seama că Ehiru nu era doar plecat cu treburile sale de Colector.

— Nu se simte bine, spuse Sonta-i, deoarece acum două

nopți a mânuit greșit o Colectare. Umblikehul a fost retezat înainte ca plătitorul zeciuielii să fie extras din lumea umbrelor, sufletul a fost pierdut în tărâmul dintre trezire și vis. Puținul sângele de vise colectat s-a dovedit prea otrăvit de frică și durere pentru a fi dat Împărtășitorilor pentru împărțire.

Nijiri inspiră, uluit. De când se știa el, niciun Colector nu mai brutalizase vreun suflet. Se mai întâmplase și toată lumea știa asta, Colectorii erau muritori supuși greșelii, nu zei. Însă ca Ehiru, care nu dăduse niciodată greș cu aducerea la pace a unui suflet, să eșueze acum… Nijiri își linse buzele.

— Și Colectorul?

Nu putea alege să-și încheie misiunea, nu acum. Întregul oraș ar jeli dacă ar fi făcut asta. N-ar mai vorbi cu mine despre el, dacă a făcut-o.

Sonta-i clătină din cap, iar lui Nijiri i se strânse stomacul. Dar apoi adăugă:

— Ehiru a ales să se izoleze ca să se poată ruga și să caute liniștea. Credem că va decide să rămână printre noi, deocamdată, însă…

Oftă, arătându-se, dintr-odată, obosit.

— Ei bine, care sunt gândurile tale în această chestiune?

— Gândurile mele? începu Nijiri.

— Ar fi fost mentorul tău, zise Rabbaneh. La urma urmei, este cel mai experimentat dintre noi acum, când Una-une a intrat în lumea viselor. Un învățăcel ar trebui să învețe de la cel mai bun. Însă ținând cont de lipsa lui Ehiru…

Făcu o grimasă scurtă, ca și cum ar fi vrut să-și ceară iertare pentru vorbele sale grosolane.

— Așadar, pe cine alegi să-l înlocuiască? Pe Sonta-i sau pe mine?

Pe Nijiri îl copleși ușurarea, iar odată cu ea veni un soi ciudat de râvnă, nu cu mult diferită de cea pe care-o simțise în cercul de antrenament, când le înfruntase pe cele patru Santinele. Dacă de altceva nu era sigur, de asta era.

— Dacă trebuia să fiu al lui Ehiru, Colectorule, atunci am să rămân al său.

Rabbaneh își înălță sprâncenele.

— Unui Colector îi poate lua luni de zile sau chiar ani ca să-și revină dintr-o altfel de cădere, Învățăcelule. *Dacă*-și revine. Pentru Ehiru, în special, acest incident a fost o lovitură. Are

convingerea că nu mai este demn de a fi Colector.

Rabbaneh oftă încet.

— Cu toții suntem predispuși la trufie. Dar poate că ar trebui să te mai gândești.

Rabbaneh și Sonta-i încercau să-i facă un bine, își aminti Nijiri, erau bine intenționați. Nu înțelegeau că Nijiri alesese cu zece ani înainte, într-o amiază umedă, plină de duhoarea suferinței. Ehiru îi arătase calea spre pacea adevărată în acea zi. Îl învățase pe Nijiri frumusețea durerii și că dragostea însemna să faci ceea ce este cel mai bine pentru ceilalți. Fie că voiau asta sau nu.

Cum l-ar fi putut răsplăti pe Ehiru pentru revelație acum că, în sfârșit, venise această șansă?

— Voi fi al lui Ehiru, repetă el, mai încet de astă dată. Voi fi tot ceea ce are el nevoie, până în ziua când nu va mai avea nevoie de mine.

Și va lupta și cu Hananja Însăși, dacă trebuia, pentru a ține departe acea zi.

4

Este datoria unui shunha să mențină tradiția. Este de datoria unui zhinha să se confrunte cu tradiția.

(Lege)

Casa generalului Niyes se afla în cartierul mirodeniilor, unde adierea de seară mirosea a scorțișoară și a semințe de inim-teh. Casa fusese construită în stilul kisuatian, cu o terasă acoperită în curtea de pe-o latură și cu modele elaborate în dalele colorate din fața ușii principale, iar lutul omniprezent, scos din râul gujaareean, uscat până la albire, acoperea pereții exteriori. O necesitate, în acest teritoriu al inundațiilor anuale, lutul împiedicând apa să pătrundă în stâlpii de susținere ai casei. Totuși, aspectul era destul de familiar pentru ca Sunandi să se simtă ca acasă imediat ce coborî din trăsură.

Imaginea familiei generalului, ai cărei membri stăteau cu toții pe trepte, întărea această iluzie. Generalul însuși radia de încântare, ceva cu totul exagerat față de rezerva gujaareană obișnuită. Cei doi copii ai lui purtau veșminte kisuatiene viu colorate, cu toate că băiatul și le încinsese pe-ale sale la șold,

nu în față, așa cum ar fi fost cuvenit. Sunandi consideră că femeia masivă, cu părul coafat și împletit, de lângă general, era soția acestuia. Mai mult ca sigur unica, din moment ce nobilimea sunha din Gujaareh se mândrea cu menținerea tradițiilor din patria lor, Kisua.

— Vorbitor, ești bine-venită în casa noastră.

Femeia glăsuise într-o sua oficială fără cusur. Sunandi era încântată de folosirea titlului ei corect.

— Eu sunt Lumanthe. Vei fi fiica mea pentru această seară, iar familia mea va fi și a ta.

— Îți mulțumesc pentru acest bun venit plin de căldură, mamă-Lumanthe. Cu această casă minunată și cu o astfel de datină pentru oaspeți, s-ar putea să mă tentezi să rămân.

Sunandi zâmbi, mult prea încântată să respecte tradiția. Lumanthe își înălță sprâncenele, surprinsă, dar apoi râse, renunțând cu ușurință la formalismul ei.

— Trebuie să fie dificil pentru tine, Nandi-fiică, să trăiești aici printre oamenii pe jumătate barbari din această țară.

Lumanthe se duse lângă Sunandi, luând-o prietenoasă de braț.

— Este destul de greu pentru noi, cei care păstrăm vechile rânduieli, dar, cel puțin, aici este acasă pentru noi.

— Nu-i chiar atât de greu. După ucenicia mea cu Maestrul Seh Kalabsha, am petrecut trei ani ca Ambasadoare a Protectorilor în Charad-dinh.

Zâmbi.

— În Gujaareh măcar sunt băi adevărate. În Charad-dinh a trebuit să mă îmbăiez în cascada locală. Era foarte frumos, însă și foarte rece.

Lumanthe râse cu poftă.

— Am petrecut un an în Kisua, ca slujnică. Îmi amintesc că eram uimită de cât de diferite sunt cele două țări. Mi se părea o minune că poporul tău și al meu s-au unit vreodată.

— Și vor rămâne așa cât timp va îndura shunha.

Niyes păși înainte, apucând-o pe Sunandi de mâna liberă pentru un gest de bun venit. Și sua era fluentă și fără accent, deși mai pompoasă decât a soției sale. Shunha sau nu, Niyes rămânea tot un gujaareean și niciun bărbat gujaareean nu se simțea pe deplin în largul său cu femeile.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați acceptat invitația, Vorbitor.

Părea ușurat, ca și cum s-ar fi așteptat aproape ca ea să refuze. Sunandi reținu această mică informație pentru o examinare ulterioară și-i strânse mâna.

— Trebuie să recunosc că am sperat să-mi petrec seara singură, însă după ce-am auzit istorisiri despre ospitalitatea voastră, n-am mai putut refuza.

Îi dărui cel mai sincer zâmbet și-l văzu cum se destinde un pic.

— Ne vom strădui să nu vă dezamăgim. Copiii mei, Tisanti și Ohorome.

Copiii pășiră înainte pentru a o lua de mână, murmurând saluturi. Ohorome era mai mic, însă deja vădea începutul unei constituții musculoase: un războinic în devenire. Tisanti avea cam cincisprezece ani și era aproape la fel de musculoasă, poate că era pricepută la dans. Avea tenul fără cusur al mamei sale, chiar fără cusur, văzu Sunandi, însă ușor acoperit cu un soi de pudră și-și colorase buzele cu vopsea din boabe. Sunandi își înăbuși o grimasă. Fata era frumoasă, nu avea nevoie de boieli și pudre. Acesta era felul de-a fi al barbarilor și al gujaareenilor care adoptaseră mult prea multe obiceiuri sălbatice.

Totuși, Sunandi zâmbi, iar fata îi răspunse cu un zâmbet sfios. Băiatul nu, însă Sunandi nu se supără.

— O familie frumoasă, îi spuse lui Niyes. Mă simt onorată să fiu acceptată în sânul ei, fie și numai pentru o seară.

Niyes se bucură, dar, încă o dată, Sunandi remarcă o umbră de nervozitate în comportamentul lui. Mai mult decât obișnuita ciudățenie gujaareeană ceva-l apăsa pe acest om.

— Intrați, spuse el, iar ea fu obligată să pună capăt, pe moment, observațiilor sale.

Înăuntru, și mai mulți membri ai familiei o întâmpinară pe Sunandi. Sculpturi ale copiilor Lunii – Hananja, desigur, dar și alte câteva zeități venerate în Kisua – se aflau pe piedestaluri așezate pe la colțuri. Lămpi de alamă, atârnate, umpleau aerul cu mireasma cerii de albine, cu toate că arome mult mai puternice, ale mirodeniilor pentru gătit și ale fructelor proaspete dominau. Sunandi inhală și oftă de plăcere.

Lumanthe chicoti.

— Ți-a fost atât de mult dor de casă, Vorbitor? Ai fost trimisă în Gujaareh abia acum două luni.

— Primele sunt cele mai rele, mamă-Manthe.

Niyes făcu semn către doi servitori care deschiseră două uși elegante, din lemn. În spatele lor se întindea sufrageria, al cărei unic mobilier – o masă uriașă, înconjurată de perne pentru șezut – era plină de mai multe vase decât ar fi reușit să numere Sunandi.

O servitoare se lăsă jos lângă una dintre perne. Pricepând aluzia, Sunandi luă loc, înclinându-și capul către fată. Spre surprinderea ei, fata, vizibil uluită, aruncă o privire în jur, cu ochii căscați, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că Sunandi făcuse una ca asta.

Sunandi se întoarse spre masă, ascunzându-și dezgustul. Familia Niyes arătase un asemenea devotament prudent față de tradiția kisuatiană, încât nu se așteptase la așa ceva. Fata era, în mod sigur, vreun cetățean liber din casta lor de servitori, din moment ce criminalii din Gujaareh erau ori uciși, ori închiși, dar nu luați în sclavie. De aceea, singura cale era s-o trateze doar cu o politețe reținută, însă în mod clar fata nu era obișnuită cu asta.

Kisuatieni la suprafață, gujaareeni dedesubt. O deosebire importantă de ținut minte, dacă ar fi fost atât de proastă încât să ia în considerație ideea de a se încrede în familia lui Niyes.

Între timp, festinul îi atrase atenția pentru că, indiferent cât de nehotărâți erau în alte privințe, familia păstrase, în mod clar, tradiția intactă la bucătărie. Pe masă nu exista niciun pește sau vreo legumă de râu. Fie și numai pentru asta, Sunandi mulțumi celor cincizeci de zei din vatră. Servitoarea îi prezentă felii de carne de pasăre condimentată, fripte în chimion și nuci de jife, prăjituri înfoiate din orz, umplute cu cartofi dulci, afine și semințe de hekeh, miel în ghimber și plăcințele cu tamban, în sos gros, și multe altele. Mai mult de o duzină de alte feluri, cu toate foarte dichisite. Gustă din cât mai multe posibil, conștientă că Lumanthe se uita, așteptând nerăbdătoare aprobarea ei, însă nu-i trebui un efort prea mare ca să afișeze o atitudine apreciativă, ținând cont de circumstanțe. Copiii rânjiră când ea se lăsă pe spate ca să râgâie.

Odată ce toată lumea se ghiftui, servitorii îndepărtară farfuriile, înlocuindu-le cu carafe cu vin din pepeni-mentă. O altă pereche de servitori se așeză la capătul celălalt al încăperii și începu să cânte o muzică blândă, la flaut și tambur de douăsprezece note. Niyes își înălță cupa și turnă pe masă o

cantitate mică de vin, ca ofrandă zeilor. Sunandi și restul familiei făcură la fel, încheind, oficial, cina.

Îi simțise încordarea lui Niyes ceva mai devreme și bănuise că va aștepta să spună orice avea de gând cel puțin până se îndeplineau toate datinile ospeției. La câteva momente după turnarea vinului, îi făcu un semn cu capul lui Lumanthe. Femeia se ridică, schițând un gest scurt către copii. Sunandi mimă surpriza.

— Este vreo problemă urgentă? Am sperat să-mi petrec seara la o bârfă, mamă-Manthe.

— Nimic important, fiică-Nandi, dar vom flecări altă dată. Niyes vrea să discute niște treburi… bârfe de bărbați.

Își dădu ochii peste cap și zâmbi.

— Poate că ai fost instruită să înduri asemenea lucruri, însă eu nu le apreciez. Te vom lăsa să te descurci tu cu ele.

Apoi își conduse copiii afară, oprindu-se ca să facă o plecăciune de rămas-bun din pragul ușii.

— Să nu fie prea multe probleme, Niyes. A avut parte de o cină cumsecade acum, nu i-o strica.

Niyes îi dărui lui Lumanthe un zâmbet ușor și nu răspunse nimic, observă Sunandi, în timp ce familia pleca. Îl privi pe Niyes pe deasupra buzei cupei ei de vin, remarcând că încordarea lui părea să crească după ce ușile se închiseră. El își umplu din nou cupa, risipind câțiva stropi de vin.

— Mă însoțiți într-o plimbare, Ambasadoare? întrebă el în cele din urmă. O să vă ofer un tur al casei noastre.

Ea îi remarcă privirea săgetătoare a ochilor: servitorii. Zâmbi și se ridică în picioare.

— O plimbare îmi va prii la stomac, mulțumesc.

Părăsiră sufrageria și străbătură sălile casei întinse flecărind, din când în când. Ea-l lăsă pe Niyes să aleagă subiectele, știind că-l asta-l va face să se simtă degajat. Avea încredere că el va ști când e momentul prielnic să înceapă discuția importantă. Spre surprinderea ei, el luă o lampă și o conduse în curtea interioară a casei, unde plantele dintr-o adevărată junglă – majoritatea importate din Kisua, își dădu ea seama – ajutau la răcorirea adierii de seară care pătrundea în odăi. Niyes tăcea, deși prin preajmă nu se mai găsea, cu siguranță, nimeni. Foșnetul frunzelor sub picioare i-ar fi alertat asupra prezenței oricărui neavenit. Sunandi devenise destul de nerăbdătoare

când Niyes părăsi brusc cărarea din curte pentru a se strecura printre tufe. Îl urmă și descoperi o ușiță ascunsă în mijlocul vegetației dese.

Aici, ezită. Niyes nu era nebun. Jumătate din Gujaareh știa că o invitase pe Sunandi în locuința sa în această seară. Dacă dispărea, Protectoratul Kisua va cere să fie executat, în cel mai fericit caz.

— Vă rog, Ambasadoare.

Vorbea în șoaptă. Încordarea lui era aproape palpabilă acum.

— N-aș încălca niciodată obiceiul de ospeție și trebuie să vă arăt acum ceva important pentru ambele noastre țări.

Sunandi îl privi cu atenție, observând stratul fin de transpirație de pe fruntea lui și tremurul lămpii sale. Despre orice ar fi fost vorba, era înspăimântat și nu doar pentru că ar fi putut insulta un oaspete de rang înalt. Asta o ajută să se hotărască. Încuviință din cap.

Niyes răsuflă ușurat și deschise ușa. Dincolo de ea se găsea o casă a scării, strâmtă și întunecoasă, înclinată sub clădire. În timp ce el deschise larg obloanele lămpii, ea aruncă o privire în interior, strâmbând din nas la mirosul vag de mucegai, care venea de jos. Mucegai... și încă ceva. Mult mai rău.

Oricum, intră, iar Niyes închise ușa după ei, lăsând ca mica lor lampă să devină singura sursă de lumină. Mai mult ca sigur, se îndreptau spre mica sală privată de înmormântare a familiei. În pofida tradiției, puține dintre familiile shunha construiau astfel de camere într-un oraș care era inundat o dată pe an, pentru că numai cele mai bogate își permiteau construirea elementelor speciale de scurgere și a porților care ajutau camerele să se usuce repede, odată ce sezonul inundațiilor se termina. Mucegaiul pe care-l simțise era, cel mai probabil, o rămășiță a potopului întâmplat cu câteva luni mai înainte. Celălalt miros era mai recent. Mai puternic, pe măsură ce se apropiau tot mai mult de sursă.

— Am comandat legiuni numai în timpul războiului, zise generalul, pe când se deplasau prin bezna alungată de lumina lămpii. În vreme de pace, conduc taberele de antrenament pentru soldații noștri. Inclusiv închisoarea.

Ultima remarcă o surprinse pe Sunandi. În Gujaareh aproape că nu existau delicte. Pe acest tărâm se găsea numai o singură închisoare și era mică, găzduind doar borfași de rând, hoți de

mâncare și alții asemenea. Colectorii îi ucideau pe ceilalți. Lui Sunandi nu i se părea că a conduce un asemenea loc s-ar fi numărat printre talentele cele mai evidente ale generalului.

— Protectoratul îi consideră pe recruți drept mai aducători de necazuri decât merită, spuse ea prudentă.

Niyes clătină din cap.

— În Gujaareh, delincvenţii își pot câștiga libertatea dovedindu-se scăpați de stricăciune. Pot fi judecați de un Colector sau în luptă, majoritatea aleg ultima cale, cu toate că durează ani de zile. Așa că-i antrenăm noi.

Se posomorî.

— Însă acum câteva zile, oricum, deținuții au început să moară.

Mirosul se intensificase, îmbâcsind aerul, iar acum Sunandi îl recunoscu: stadiile de început ale putrezirii, amestecate cu mirodeniile și tămâia folosite în îmbălsămările kisuatiene. În față se afla un mormânt ocupat recent.

A fost vreun membru al familiei lui Nieyes la închisoare? Nu, orice shunha destul de smintit să ajungă la închisoare ar fi fost dezmoștenit, stârvul său fiind aruncat într-un șanț plin cu balegă.

Scara ducea înspre un tunel scurt, terminat înaintea unei uși solide, din piatră, a cărei grosimi contribuia prea puțin la diminuarea duhorii. Sunandi își puse mâna pe nas și gură, încercând să inspire aroma discretă a apei de lămâie folosite ca să-și spele degetele după masă.

Niyes îi aruncă o privire, îngrijorat.

— O femeie de rangul vostru nu vede moartea prea des.

— Nu mi-e cu totul necunoscută, zise ea scurt.

O fată orfană de pe străzile din Kisua devenea martoră la toate mizeriile posibile și învăța, pur și simplu, să mulțumească zeilor pentru că nu era cineva cunoscut.

Niyes nu făcu niciun comentariu și trase de funia groasă care atârna în apropiere. Se auzi rostogolirea grea a unor scripeți și roți nevăzute, iar ușa se ridică încet, până când deschizătura ajunse la un stat de om. Duhoarea din încăpere le ieși în întâmpinare. Ei îi veni să vomite o dată, însă reuși să-și păstreze cina în stomac.

Așezând maneta, Niyes lăsă funia și ridică lampa din nou.

— Îmi pare rău că vă fac să treceți prin asta, Ambasadoare,

dar veți înțelege imediat ce veți vedea.

Ea dădu din cap, neavând încredere în forțele ei ca să vorbească, și-l urmă în interior.

Încăperea era minunată, în pofida mirosului. Înaintașii lui Niyes fuseseră, în mod clar, destul de bogați încât să şi-o permită. Coloane elegante, decorate cu austeritate, formau un cerc în mijlocul încăperii. De-a lungul pereților erau urne aurite și smălțuite. În centru, se afla un sarcofag masiv, din piatră, laturile sale fiind inscripționate cu hieroglife de rugăciune în limba sua. Prin tradiție, ultimul dintre morți urma să fie înăuntru, însă ultimul dintre morții familiei deținea onoarea de a sta pe lespedea de piatră de pe sarcofag, rămânând acolo până când altcineva din familie murea. Trupurile erau păstrate cât de mult posibil, până la incinerare, pentru cazul în care sufletul avea probleme să-și găsească drumul către Ina-karekh. Afară doar că aici, în Gujaareh, trupul avea semnul Colectorului.

Niyes se apropie de sarcofag, ridicând lampa sus pentru Sunandi. Luându-și inima în dinți, Sunandi păși înainte pentru a examina cadavrul.

Nu era vreuna dintre rubedeniile lui Niyes. Cu toate că pielea se întunecase în moarte, Sunandi putea încă să spună că bărbatul, în timpul vieții sale, avusese un ten mult mai alb decât oricare shunha de o descendență respectabilă. Poate chiar și decât un nordic, cu toate că părul îi era foarte buclat și negru, iar trăsăturile strâmbe arătau clar rădăcinile sudice. Așadar, un gujaareean obișnuit.

Însă ceea ce-o șocă pe Sunandi cu adevărat era expresia de pe fața cadavrului. Ochii i se afundaseră, însă liniile ridurilor se păstrau încă în jurul pleoapelor și peste frunte. Murise cu ochii strâns închiși. Gura-i era deschisă, buzele trase înapoi într-un fel care s-ar fi putut datora uscării și micșorării volumului pielii, dar se îndoia de asta. Nu-i trebuia cine știe ce pricepere de îmbălsămător ca să recunoască semnele unui strigăt de moarte, plin de suferință, atunci când le vedea.

— Doisprezece oameni au fost găsiți așa, zise Niyes, glasul său răsunând slab în liniștea din jur. Toți tineri și sănătoși. Au murit toți fără niciun avertisment, semn sau rană. Acesta a avut un coleg de celulă, care-a zis că așa arăta înainte să moară… zbătându-se, încercând să strige, fără însă a scoate vreun sunet. Adormit.

— *Adormit?*

Niyes încuviință din cap.

— Adormit și visând ceva atât de oribil încât l-a ucis.

Ridică privirea spre ea, tras la față în lumina lămpii.

— L-am adus pe acesta aici ca să păstrez o dovadă. Ceilalți au fost arși. Înțelegeți ce înseamnă aceasta.

Ea își înghiți nodul din gât, mâncarea ridicându-i-se iar din stomac.

— Ce oroare! Dar dacă Hetawa voastră n-a reușit să fie vigilentă, atunci ar trebui să-i arătați cadavrul Prințului Gujaarehului, nu mie. Eu sunt kisuatiană, nu pot decât să spun că „v-am zis noi”.

— Mai sunt și altele, Ambasadoare. În ultima vreme s-au petrecut unele evenimente ciudate, în special în ultimii ani. Prințul – făcu o grimasă – Prințul a investit, pe tăcute, bani în docuri de-a lungul Mării Gloriei. Au mai încetinit acum, însă în urmă cu doi ani lucrau zi și noapte construind nave. Comerciale, spun ordinele, însă de o formă ciudată, dintr-un lemn mai greu decât cel obișnuit.

— Marea Gloriei nu are nicio legătură cu Oceanul Estic, zise Sunandi, nedumerită. Navele construite acolo nu sunt o amenințare pentru Kisua.

— Aceste nave au plecat pe mare cu luni înainte și n-au mai fost văzute de-atunci, nici nu s-a mai auzit de ele, spuse Niyes. Unde credeți că au plecat, Vorbitor?

— Nord? Sud? Tot nu reprezintă o amenințare, decât dacă se îndreaptă spre vest, traversând Nesfârșita și ducându-se în jurul lumii pentru a ajunge la poarta din față din Kisua, un drum pe care nu l-a izbutit nicio navă, în afara celor din povești.

Sunandi clătină din cap.

— Lăsând la o parte faptul că s-ar putea chiar *să fie* nave comerciale.

Niyes oftă și-și trecu o palmă peste creștetul său cu păr rărit.

— Prințul a căutat, recent, să încheie o alianță cu mai multe triburi din nord. Nu doar cu partenerii noștri obișnuiți de schimburi, ci și cu barbarii mânuitori de securi de prin insule, care-i fac pe bromartenii noștri să pare foarte manierați și cu inima bună.

— Poate că a găsit noi parteneri de comerț. Ceea ce, bineînțeles, ar necesita noi nave comerciale.

— Însă toate acestea împreună – inclusiv moartea lui Kinja – trebuie să admiteți că zugrăvesc o imagine tulburătoare.

Adevărat, însă imaginea era mult prea nedeslușită pentru a fi de vreun folos. Sunandi oftă.

— Nu pot spune astea Protectorilor, generale. Chiar dacă m-ar crede, ceea ce nu-i nici pe departe sigur, vor pune aceleași întrebări pe care le pun și eu și nu aveți un răspuns. Bănuiesc că înțelegeți asta. Așa că trebuie să întreb: ce sperați, de fapt, să obțineți din această întâlnire?

— Încrederea dumneavoastră, dacă nu chiar a Protectorilor. N-ați reușit să descifrați mesajul lui Kinja?

Sunandi încremeni.

— Nu știu despre ce vorbiți.

El se strâmbă.

— Nu există timp pentru urzeli, Ambasadoare. Nu putem să mai stăm mult aici, servitorii – dintre care unii sunt iscoade – vor băga de seamă lipsa noastră. Este suficient că Kinja mi-a dat mesajul chiar înainte de moarte, cu toate că nu mi-a spus nimic despre conținutul său. Zicea că știu deja prea multe. Mi-a zis doar să mă asigur că succesorul lui îl va primi, dacă i se întâmpla lui ceva. Priceperea voastră de faţă m-a ajutat la asta, mulțumesc zeilor.

Se întinse și-i luă mâna, strângându-i-o cu fermitate.

— Dați crezare mesajului, Ambasadoare. Faceți-i pe Protectori să înțeleagă. Secerătorul este doar începutul.

— Nu-i pot *face* pe Protectori să înțeleagă nimic, generale…

— Puteți. *Trebuie.* Mergeți acolo și convingeți-i, va trebui să plecați oricum, dacă vreți să trăiți. Știți asta, nu? Faceți-o curând. Prințul știa că Kinja descoperise ceva și Kinja a murit. Deja vă suspectează. Sunteți, evident, succesorul lui Kinja.

— Și domnia voastră?

Niyes zâmbi, amar, fără urmă de veselie.

— În mod sigur, voi ocupa acel loc cât de curând.

Arătă spre lespedea de piatră.

— Însă înainte de a face asta, vreau să încerc să împiedic un mare rău. Oamenii mei sunt loiali și mai mult decât dispuși să moară pentru Gujaareh… însă n-am să-i las să moară pentru *asta*.

Chipul său era întunecat, ochii duri și resemnați. Fie era cel mai mare mincinos pe care-l văzuse ea vreodată, fie spusese

adevărul cu fiecare cuvânt.

După o cercetare îndelungă și prudentă, Sunandi oftă.

— Scoateți-mă de aici, generale, înainte să-mi pierd cina. Voi avea nevoie să-mi păstrez întreaga forță, dacă va trebui să împiedic un război.

5

Regele Gujaarehului este încoronat pe când urcă pe tronul viselor pentru a sta de-a dreapta Hananjei. Pe tărâmul lumii reale este de datoria Prințului să acționeze în numele Ei.

(Lege)

Pe cerul de deasupra răsărise Visătoarea, fața ei cu patru benzi de culoare fiind încadrată de vălătucii subțiri ai norișorilor de vară. Pe străzile de jos, aceleași culori – roșu ca sângele, albastru-alb pentru semănat, galben pentru ichor și negru pentru fiere – luceau pe flamurile agățate pretutindeni: de stâlpii cu torțe, de pervazuri, de buiandrugi și de sforile de rufe. Lumina se reflecta pe fețele acoperite de transpirație și evantaiele din frunze, hainele colorate intens și zâmbetele înflăcărate. O bună bucată de vreme înainte ca soarele să apună, ultima sa strălucire morocănoasă se risipea, în silă, dincolo de râu. Deja orașul Hananjei era adâncit în chinurile venerației, bucurându-se de noaptea când Zeița sa flămânzea.

În curtea palatului Yanya-iyan, cei mai nobili dintre credincioșii Săi se adunaseră să se închine departe de petrecerile dezlănțuite ale castelor comune. Aici, Hamyanii procedau într-o manieră mult mai demnă, pe când neprețuiții nobili shunha și zhinha se amestecau cu egalii lor din sala meșterilor și cea a războiului, din familia regală și țările străine. Destul de des, câte unul dintre oaspeți își ridica mâinile, proclama vreun flecușteț sau vreo unealtă drept ofrandă şi-o îndemna pe Hananja s-o accepte, pentru a compensa visele rare pe care le va primi Ea în cea mai scurtă noapte din an. De obicei, acest ritual stârnea râsul celorlalți invitați, cu toate că Slujitorii Hananjei păstrau o tăcere înțepată.

Dacă Nijiri ar fi știut mai multe despre viața din afara zidurilor Hetawei, s-ar fi simțit umilit de prezența atâtor cetățeni de vază. Însă el stătea neclintit pe când aceștia se foiau în jur, admirația

sa fiind cucerită de Yanya-iyan însuși. Structura măreţului palat înconjura curtea cu un oval deschis. El și ceilalţi oaspeţi stăteau între valea curbată de straturi de marmură, fiecare decorat cu elemente în relief și adâncituri pentru flori care păreau să fi fost urcate până la cer. La capătul deschis al curţii, porţi din bronz, cu zăbrele, de două ori cât un stat de om, le îngăduiau muritorilor de rând să se holbeze înăuntru, dacă îndrăzneau. Gărzile îi lăsau să privească doar asta dacă nu reprezentau o ameninţare. Chiar când Nijiri se uită spre poartă, două femei arătau spre ceva aflat dincolo de el. Se întoarse să vadă ce era și se opri din nou uimit.

Departe de porţi, la capătul celălalt al curţii, se înălţa un pavilion de forma unei piramide. Sub acoperișul de sticlă, la capătul unui șir nesfârșit de trepte, se afla un jilţ neașteptat de simplu, ca un căuș, cioplit dintr-un singur bloc alb, lucios, de lemn-nhefti.

Iar acolo stătea Prinţul Gujaarehului, Stăpânul Apusului, Avatar al Hananjei, cu spatele drept și atât de neclintit încât Nijiri se întrebă, o clipă, dacă era un om în carne și oase ori o piatră pictată. Răspunsul veni când un servitor copil se ghemui lângă braţul stâng al Prinţului, oferindu-i o cupă aurită pe o tavă. Prinţul își mișcă un braţ – nu mai mult de-atât – și luă cupa fără să privească. Un alt copil se ghemui aproape ascuns în spatele Prinţului, ţinând stindardul care avea pe el Aureola Soarelui la Apus: un semicerc vast, din plăci lucitoare, roșii și aurii-chihlimbarii, de forma unor raze de soare, ţinute fix în spatele capului Prinţului. Lângă picioarele lui, douăzeci dintre copiii săi mai mici stăteau aranjaţi ca niște ornamente vii, reflectând gloria stăpânului lor.

— O priveliște rară, zise o voce lângă Nijiri, surprinzându-l de-a dreptul. Tresări văzând o femeie într-o rochie din fibră translucidă, de keheh, din verdele cel mai deschis. Ea-i zâmbi observându-i stânjeneala, făcând să se miște cicatricele ce se întindeau într-un model delicat pe pomeţii săi, altfel netezi și maronii.

Femeile sunt niște zeiţe, răsună vechea zicală în mintea lui Nijiri, înainte ca el să înghită în sec și să facă o plecăciune cu ambele mâini, încercând să ghicească cine era ea.

— Soră?

— Colectorule.

Ea-și înclină capul și-și deschise brațele, fiecare mișcare a sa fiind plină de grație. El se holbă, intrigat de felul în care reflectau lumina șuvițele negre, împletite, ale părului ei negru.

— Mai degrabă, Învățăcel-Colector, ținând cont de faptul că nu te cunosc și de faptul că privești ca un tinerel care n-a mai văzut o femeie mai mare de doisprezece ani de multă vreme. Asta te-ar recomanda ca Nijiri.

El își coborî imediat ochii.

— Da, Soră.

— Mă cheamă Meliatua.

Arătă din nou spre pavilionul Prințului.

— Apropo, mă refeream la copiii Prințului. Rareori permite apariția în public a vreunuia, în afară de cei mai mari.

— Ah, da.

Nijiri bâjbâi în căutarea unei forme mai politicoase pentru a i se adresa. Doar „Soră” părea ceva grosolan, ca și cum i-ar fi spus unuia dintre camarazii săi doar „Slujitor”. Însă ordinul ei lucra independent de Hetawa și nu știa nimic despre împărțirea lor în ranguri. Apoi îi trecu prin minte că întrei ei începuse o conversație și era de așteptat din partea lui să răspundă, nu să stea acolo și să se zgâiască precum un prostănac.

— Eu… mă gândeam că trebuie să fie groaznic de plictisitor pentru copii, zise el, strâmbându-se, în sinea lui, la aceste bâlbâieli, să stea acolo atâta timp.

— Prințul îi va trimite de-acolo imediat. Deocamdată, sunt acolo ca paradă, atât ca un semn al devoțiunii sale față de Hananja, cât și ca un reproș față de restul acestor smintiți.

Ea aruncă o privire în jur și oftă, omițând sau ignorând șocul pe care i-l produse lui Nijiri disprețul ei atât de degajat.

— Ei Îi oferă niște flecuștețe, Prințul îi prezintă pe cei din carnea și sângele lui. Dacă Hetawa îi cere pe oricare din acești copii chiar acum, Prințul nu va avea altceva de făcut decât să fie de acord.

Nijiri clipi surprins. Știa că Hetawa îi putea adopta pe oricare dintre copiii promițători – orfan sau nu. În decursul anilor petrecuți în Casa Copiilor, întâlnise câțiva adoptați cu părinți în viață. Însă erau cu toții, la fel ca și Nijiri, copii din caste de jos sau mijlocii. Nu și-ar fi putut imagina un urmaș shunha sau zhinha ori vreun moștenitor al castei domnitoare a Apusului trăind numai ca Servitor al Hananjei, când casta și legăturile

familiei promiteau mult mai mult.

Ea îi citi gândurile și înălță o sprânceană.

— Chiar mentorul tău este un frate al Prințului, Învățăcel-Colector. Nimeni nu cunoaște împrejurările – Ehiru a fost întotdeauna rezervat cu asemenea lucruri – însă a fost ultimul copil al Apusului cerut de Hetawa. Știai asta?

Șușoteli auzite ici și colo străbăteau amintirile lui Nijiri, însă adevărul rămânea șocant. Ghicise el că originile lui Ehiru erau dintr-o castă superioară – cine-ar fi putut să observe pielea neagră, fină, trăsăturile ascuțite, manierele elegante și limbajul și să se gândească la altceva? – însă nu atât de înaltă. Îndrăzni să ridice din nou ochii spre Prințul așezat și încercă să și-l închipuie pe Ehiru în locul lui, frumos și regesc și perfect ca un zeu. Imaginea se potrivi atât de bine, încât un fior secret, rușinos, se rostogoli pe șira spinării lui Nijiri înainte să-l poată înlătura.

O spionă pe Meliatua cu coada ochiului, văzând-o cum îl privea. Dându-și seama că jumătate dintre gândurile lui trebuie că erau evidente, se înroși, trăgându-și gluga mai aproape de față.

— Cu toții îi aparținem Hananjei acum, Soră.

— Într-adevăr, îi aparținem.

Apoi ea-l luă de braț, uluindu-l peste poate. Nu putea face altceva decât s-o urmeze în vreme ce-l conducea la o plimbare.

— Unde-i mentorul tău, Învățăcel-Colector? Ar trebui să fie lângă tine, protejându-te de cele ca mine.

Dinții îi sclipeau în lumina focului.

— A dorit să-mi petrec ceva timp pentru mine însumi, Soră.

Nijiri îi simți moliciunea sânului lipindu-se de cotul lui și se luptă cu pornirea de a și-l trage înapoi, pentru a vedea ce se întâmplă. Avea impresia vagă că acest lucru ar ofensa-o.

— Colectorii trebuie să se amestece printre oameni de multe feluri, de aceea sunt aici, ca să observ și să învăț.

Privi spre ea, ezită, apoi îndrăzni să glumească:

— Poate că tihna este ofranda *mea* în această seară.

Spre ușurarea sa, ea râse, făcând ca desenul din cicatrici să danseze în lumina focului. Nijiri admira felul în care cicatricele îi sporeau frumusețea, chiar dacă-și dădu seama, cu o oarecare surprindere, că n-o voia deloc. Era o sculptură menită să fie admirată, poate chiar atinsă, însă nu era ceva ce puteai lua

acasă.

— Ar trebui să devii Soră dacă duci dorul unui lucru atât de mărunt, zise ea. Treaba noastră este să oferim tihnă, în fond. Cu toate că, în seara asta, chiar și noi am putea face foarte puțin.

Surprins, Nijiri îi urmă privirea și se concentră asupra petrecăreților asemenea lui. Îi trebui un moment până ajunse să descifreze spusele Surorii, însă acum, că-i atrăsese atenția, semnele erau evidente. Un bărbat îmbrăcat în robe de învățat bogat aruncă o privire fugară spre Nijiri – spre umărul lui, care purta noul și proaspăt vindecatul tatuaj de Colector. O tânără femeie zhinha, râzând la vreo glumă spusă de însoțitorul ei, tăcu o clipă, cât trecură Nijiri și Meliatua. Un soldat înalt, cu o față ca o coastă de deal nisipoasă, dădu grav din cap spre Nijiri, în ochii lui ascunzându-se o tristețe teribilă.

Meliatua clătină din cap.

— Și încă o porție de tihnă este oferită Hananjei. Se fac sacrificii adevărate fără a se dori asta.

— Nimeni nu m-a privit cu teamă până acum, spuse Nijiri încurcat. Dar acum sunt Colector.

— Numai proștii se tem la vederea Colectorilor, rosti Sora. Ceilalți știu *când* să se teamă. Nu se fac Colectări în Noaptea Hamyan.

Acest lucru era adevărat și de aceea fusese Ehiru dispus – după zile de inactivitate – să se arate astă-seară. Era dispus să-l instruiască pe Nijiri, să se roage și să se antreneze cu el, să facă orice era necesar împreună cu un Învățăcel-Colector, cu excepția… Colectării. Asta, însă, era o cu totul altă problemă.

— Atunci, de ce se tem de mine? întrebă el.

— Observă, Învățăcelule, așa cum ți-a poruncit mentorul tău. Învață. *Ascultă.*

Așa și făcu, păstrând tăcerea în vreme ce-și croiau drum prin curtea aglomerată. La început, auzea doar fragmente de cuvinte din întreaga hărmălaie. Încet-încet urechile sale cernură propoziții din bolboroseală, apoi pasaje de conversație.

— … documentul de transport nici măcar nu pomenește de încărcătura suplimentară…

— … ucis în propria-i celulă. Nicio urmă, dar *ochii* lui…

— … Bromarte. De obicei, îi angajează pe Feeni ca să lupte pentru ei, dar de data asta…

— … nimic natural, îți spun eu. Aiura când l-au scos afară…

— … aceste caste militare. Niște ticăloși cu buzele strânse…

— Zvonuri, zise Nijiri, în cele din urmă.

Deasupra, fâșia roșie a Visătoarei se ițea pe cerul oval al palatului Yanya-iyan. Dădură ocol curții aproape o oră.

— Și bârfe. Însă nu din cele prostești, după cum mă așteptasem. Vorbesc despre decădere și nebunie și război. Împărtășitorii îi iau pe cei decăzuți și pe acei smintiți care nu pot fi vindecați. Războiul este anatema pentru Hananja și astfel și pentru Slujitorii Ei.

Ea se întoarse spre el, oprindu-l brusc și coborându-și vocea:

— S-ar putea să găsim o explicație astă-seară. Deocamdată, este suficient că am observat. Dacă Ea dorește să înțelegem mai mult, ne va permite să găsim mijloacele.

El se încruntă, amintindu-și mai multe zvonuri șoptite printre acoliții Hetawei.

— N-ai putea desluși acum asta, Soră? Știu puține despre calea ta, însă am auzit de… ăăă… puterile voastre.

Se încurcă la zâmbetul ei.

— Ai grijă, Învățăcel-Colector. Inunru Fondatorul nu a avut nimic de-a face cu înființarea ordinului Surorilor. Hetawa ne acceptă – vrând, nevrând – pentru că aprovizionăm orașul cu sământă de vise, însă voi nu ne numiți niciodată o „cale” în fața Superiorului vostru, decât dacă vreți să-l iritați.

Arătă cu capul spre stânga, iar Nijiri se uită prin mulțime pentru a-l zări pe Superior acceptând o cupă din partea unui slujitor din apropiere. Nijiri își mută repede privirea în altă parte înainte să se încrucișeze cu cea a Superiorului.

— Pentru alții, posed numai Celălalt Simț.

Își atinse cicatricele de pe față: două linii paralele, formate din puncte în relief, de-a lungul pomeților și traversându-i baza nasului.

— Descifrarea tărâmului treziei este specialitatea mea, nu presimțirile din vise. Pot percepe frica din acești oameni și-i bănuiesc originea. Pot cerceta, pentru a străpunge întunecările și căile greșite, atât de comune în limanul conștientului. Dar să știu cu siguranță? Asta va rămâne departe de mine, până când anii mei de fertilitate se vor fi încheiat.

El bâjbâi în căutarea unei replici potrivite la asta, apoi fu din nou surprins când ea-și desprinse brațul dintr-al lui.

— Soră?

— Mentorul tău ți-a poruncit să observi și să înveți, zise ea, nu să-ți petreci seara însoțindu-te cu o femeie de o credință dubioasă. Și apoi am și eu îndatoririle mele astă-seară.

El se înroși, dându-și seama cam care trebuie să fie aceste îndatoriri. Era o Soră tânără, poate doar cu vreo zece ani mai mare ca el, încă nurlie. Surorile Hananjei o serveau în multe feluri, însă niciodată nu se eschivau de la prima lor îndatorire. Era multă sământă de vise de adunat într-o noapte precum cea Hamyan.

El înclină din cap spre ea, așa cum ar fi făcut în fața unui egal, o acceptare mută a rangului ei în ochii *lui*.

— Fie ca Ea să viseze la bunele tale șanse, Soră.

— Și la ale tale, Învățăcel-Colector.

Făcu o plecăciune spre el – adâncă, lipindu-și ambele palme –, apoi se întoarse în mulțimea fremătătoare. Nijiri privi după ea, uimit.

— Dacă n-ar fi fost legămintele tale, s-ar putea să fi rămas cu tine în noaptea asta, zise o voce din spatele lui și, pentru a doua oară, se întoarse pentru a da cu ochii de un necunoscut.

Un bărbat cam de statura lui Nijiri, cu ochi de o nuanță neobișnuită, de un căprui aproape auriu. Era imposibil să apreciezi vârsta bărbatului. Pielea-i era netedă și tânără, coama lui de plete lungi și împletite – nu o perucă, își dădu seama Nijiri, cu oarecare surprindere – era neagră, fără vreun fir argintiu. Însă părea mai bătrân decât arăta, în timp ce-l privea pe Nijiri cu întreaga răbdare și încredere a unui leu în așteptare. Și mai era ceva familiar în înfățișarea lui…

— Tinerii de vârsta ta sunt cu deosebire bogați în sământă de vise, mi s-a spus, continuă necunoscutul. S-ar putea să-și fi extras cota pentru seara asta numai de la tine.

Nijiri se plecă, cu un respect prudent, încercând să identifice rangul bărbatului și acea impresie sâcâitoare de a-l fi văzut pe undeva.

— Și nu ai nicio nevoie? Ce vârstă ai?

— Am trăit șaisprezece inundații.

Bărbatul zâmbi.

— Atunci ai trebuințe, tinere Colector! Te deranjează că ți-ai putea ușura acele trebuințe chiar acum, dacă n-ar exista legământul tău? Sau speri că încă ai putea, dacă ai prinde-o în vreun loc discret, în drum sore casă?

Cuvintele sale erau insultătoare și o știa. Nijiri putea vedea asta în zâmbetul bărbatului. Se enervă pentru o clipă. Ar trebui, așa cum ar face cineva jurat Hananjei, să-i reamintească bărbatului de legămintele sale, însă un membru al unei caste superioare ar putea lua asta drept o manifestare a ignoranței sau a prostiei. Și dacă nu ar spune nimic, asta l-ar face pe Nijiri să-i fie necredincios... Ezita nehotărât, stomacul făcându-i-se ghem.

— Cu toții avem astfel de trebuințe, stăpâne. Dar să le îndreptăm spre slujirea datorată Hananjei este ofranda pe care noi, cei din Hetawa, i-o aducem zilnic, cu mare bucurie.

Colectorul Rabbaneh ieși din mulțimea colcăitoare, cu fața strâmbată în zâmbetul său obișnuit, cu o cupă în mână. Înainte ca Nijiri să simtă ușurare, Rabbaneh îi dădu lui cupa și se lăsă ușor într-un genunchi, încrucișându-și brațele în dreptul feței și întorcându-și palmele în afară, ca și cum s-ar fi apărat de o strălucire orbitoare. O manuflecțiune. Nijiri auzise de un astfel de obicei de la Învățătorii săi, însă nu-l văzuse niciodată aplicat în afara lecțiilor. Era cel mai înalt gest de respect, oferit numai celor special însemnați de zei...

Visul lui Inunru!

Necunoscutul – *Prințul Gujaarehului* – râse într-un fel foarte natural văzând groaza așternută pe chipul lui Nijiri, apoi îi făcu lui Rabbaneh un semn cu mâna.

— Oprește-te. Am lăsat Aureola deoparte pentru a putea să mă plimb o vreme printre oamenii mei, fără să am parte de prostiile astea.

Rabbaneh se ridică și adoptă o plecăciune de respect mai tradițională. Încă zâmbea când se îndreptă de spate.

— Trebuie să mă ierți, stăpâne. Am vrut doar să-i arăt lui Nijiri o probă de comportament adecvat. Acțiunile sale se reflectă asupra întregii Hetawa acum, în special asupra căii mele.

— O, a fost total politicos, Rabbaneh. Laudă Învățătorilor săi.

— Mulțumesc, stăpâne, zise Nijiri.

Spre marea sa ușurare, nu se bâlbâi, cu toate că n-ar fi putut băga mâna în foc pentru volumul sau tonul vocii sale în acel moment. Se plecă repede peste mâna sa liberă, neîncrezându-se să facă vreo manuflecțiune fără a cădea peste ea. Mâinile-i tremurau atât de tare, încât băutura lui Rabbaneh clipocea și se

clătina în cupă. Rabbaneh se întinse și, cu dexteritate, i-o luă înainte ca Nijiri să-și păteze roba.

— Nijiri.

Prințul părea să-i întoarcă numele pe toate părțile.

— Prea alb ca să fie un shunha, prea umil pentru un zhinha. Te-ai născut un oarecare?

— Stăpâne.

Rabbaneh zâmbi cu o blândețe dojenitoare, chiar când Nijiri deschise gura să spună da. Spre surpriza lui Nijiri, Prințul chicoti.

— Of, bine, bine. Voi, preoții.

Se apropie și Nijiri fu cât pe ce să tresară când Prințul își întinse mâna să-i prindă bărbia între două degete.

— Ești un băiat arătos. Este un lucru bun că nu se mai aplică această castă din naștere, oricare a fost. Puteai fi vândut într-o căsătorie vreunei văduve bogate, influente, sau, dacă ai fi fost dintr-o castă inferioară, cineva te-ar fi putut transforma într-un slujitor al plăcerii.

Își plimbă un deget pe buzele lui Nijiri și, de data asta, Nijiri începu să se retragă, cu toate că-și controlă reflexul la timp. Prințul zâmbi, mijindu-și amuzat ochii. Apoi – spre imensa ușurare a lui Nijiri – îi dădu drumul.

— Sonta-i este mentorul tău?

— Ehiru, stăpâne.

— Ehiru?

Sprâncenele Prințului se ridicară ca niște arce impresionante, cu toate că, în mod ciudat, Nijiri avu senzația că nu era deloc surprins.

— Nu este cel mai important.

Rabbaneh tuși într-una din palme.

— Stăpâne, Hetawa contează…

— Ah, da. Din nou maniere proaste. Nu mă lua drept exemplu de comportament adecvat, Nijiri. Bătrânii își iau mai multe libertăți decât și-ar permite tinerii.

Își înclină capul într-o plecăciune autoironică.

— Altă dată, Învățăcel-Colector.

Cu asta, Prințul se întoarse și se pierdu în mulțime, care se despărți în fața lui, închizându-se după el precum apa. În urma sa, Nijiri scoase un oftat prelung și închise ochii cu o scurtă rugăciune de mulțumire. Rabbaneh îl așteptă politicos să termine.

— Rabbaneh-frate, am făcut Hetawa de rușine. Nu l-am recunoscut…

— Știu că n-ai făcut-o.

Măcar acum, Colectorul mai vârstnic nu mai zâmbea. Asta făcu ca nodurile din gâtul lui Nijiri să se strângă și mai tare. Însă Rabbaneh privea în urma Prințului.

— Totuși, te cunoștea.

Nijiri bâjbâia într-o tăcere nedumerită. După un moment, Rabbaneh oftă și-i oferi lui Nijiri un zâmbet ușor căznit.

— N-ai făcut Hetawa de rușine, băiete. Ehiru, Sonta-i și cu mine te-am urmărit din umbră, cu schimbul, toată seara. Te-ai descurcat destul de bine cu Prințul și cu Meliatua, înainte de el.

Îi aruncă apoi lui Nijiri o privire lungă.

— Pari obosit.

— Eu…

Nijiri ezita între adevăr și mândrie. Un învățăcel ar trebui cel puțin să încerce să stăpânească din plin responsabilitățile unui Colector, iar Noaptea Hamyan ajunsese numai la jumătate. Însă emoțiile serii – procesiunea desfășurată pe străzile Gujaarehului, mulțimea, Sora, Prințul – îl vlăguiseră. Nu voia nimic altceva decât să se întoarcă la chilia lui liniștită din Hetawa și să fie purtat în somn de către adierile nopții.

Mâna lui Rabbaneh se așeză pe umărul lui și-l strânse în semn de încredere.

— Nu-i nicio rușine în asta, Nijiri. La urma urmei, erai un acolit ocrotit cu numai opt zile înainte. Întoarce-te în Hetawa. Ai îndeplinit protocolul.

Nijiri nu-și putea ignora propria ușurare, însă vinovăția-i rămase.

— Fratele Ehiru se va aștepta…

— Am să-l găsesc și-am să-i spun cât de bine te-ai descurcat.

Zâmbetul Colectorului mai vârstnic îl umplu cu o mândrie caldă, iar Nijiri răspunse, sfielnic, cu un alt zâmbet.

— Îți mulțumesc, Rabbaneh-frate. Voi avea vise frumoase în noaptea aceasta.

Se întoarse să plece, oprindu-se pentru a căuta cea mai scurtă cale prin mulțime, care ducea spre porțile palatului. Dar numai pentru că ezită auzi replica lui Rabbaneh:

— Visează-le cât mai poți, frățiorule.

Când se întoarse, Rabbaneh dispăruse.

În vise, Hananja conferă înțelegere asupra lui Inunru, un bărbat sonha. „Există putere în vise”, i-a spus Ea. „Stăpânește-o și în ea zace magia. Dar numai virtuoșii o pot folosi.” Astfel, Inunru a scos la iveală narcomanția, iar pentru o vreme, toți oamenii s-au bucurat.

(Înțelepciune)

Ehiru-i urmărea cu privirea pe copiii Prințului de aproape o oră, când îl găsi Rabbaneh. Majoritatea copiilor nici nu-l observaseră stând în spatele cercurilor suprapuse de lumină ale lămpilor din jurul pavilionului tronului. Unul dintre ei – un puști arătos de vreo șapte ani – scruta, din când în când, umbrele care-l acopereau pe Ehiru, strâmbându-se și încruntându-se ca și cum ar fi simțit ceva ce nu putea vedea.

— L-am trimis pe Nijiri acasă, zise Rabbaneh.

Vorbea în șoaptă, era un obicei de-al amândurora când se aflau în întuneric.

— Începuse să arate ca un taffur care-a fost hăituit prea mult timp.

— Hmmm. A rezistat mai mult ca mine, când am avut prima ieșire în public.

— *Tu* n-ai învățat niciodată să-ți controlezi limbajul prin tact. Acest învățăcel al tău este măcar circumspect. Cam prea circumspect chiar, însă are în el prea mult din casta servitorilor, în pofida mândriei sale.

Rabbaneh oftă.

— Sper să se debaraseze de ea cât de curând.

— Noi *suntem* slujitori, Rabbaneh. Poate că ar trebui să luăm exemplu de la Nijiri.

Rabbaneh îi aruncă o căutătură ciudată. Ehiru îl văzu cu coada ochiului.

— Încă te mai deranjează acel bromartean, Frate? Au trecut opt zile.

— Am distrus sufletul unui om.

— Știu asta. Dar nici chiar zeii nu sunt perfecți…

Ehiru oftă.

— Băiatul ăsta are darul viselor.

— Poftim?

Ehiru dădu din cap spre copilul de pe treptele pavilionului, care părea să fi renunțat la căutare pe moment.

— Acela. Am remarcat asta imediat ce l-am văzut.

Rabbaneh se mută de pe un picior pe celălalt, nerăbdător.

— Am să-l anunț pe Superior ca să poată cere copilul. Ehiru…

— Superiorul știe. L-am văzut salutându-l pe Prinț, nu la mult timp după ce-a sosit procesiunea. Copilul privea o molie, indiferent la lumea din juru-i. Chiar și cel mai orb dintre neinițiați și-ar fi putut da seama că se afla la jumătate de drum de Ina-Karekh în acel moment.

Rabbaneh oftă, frecându-și ceafa cu o mână.

— Superiorul trebuie să hotărască ce-i mai bine pentru Gujaareh, nu numai pentru Hetawa. Nu-l putem face pe Prinț să pară supus, în vreme ce asociațiile comerciale kisuatiene amenință cu embargoul.

— Înțeleg foarte bine, Rabbaneh, dar asta nu face situația mai puțin ofensatoare.

Își încrucișă brațele și-l văzu pe băiatul de pe treptele pavilionului scrutând adânc, din nou, umbrele, poate după ce văzuse vreo urmă de mișcare.

— Un copil cu potențial real va rămâne nededicat și neantrenat. Va crește pentru a deveni doar un alt slujitor dintr-o castă superioară, aflat la cheremul mofturilor următorului Prinț. *Dacă* va crește.

— Asta ți s-ar fi întâmplat și ție?

Rabbaneh îi aruncă o căutătură piezișă, cu un aer îndrăzneț. Învățaseră cu toții să nu-i pună prea multe întrebări despre trecut.

— Dacă Hetawa nu te-ar fi cerut?

Ehiru oftă, brusc obosit.

— Aș fi murit tânăr, da. Și poate că ar fi fost cel mai bine.

Pe moment, Rabbaneh nu zise nimic, cu toate că Ehiru simți ochii mai tânărului Colector fixându-se asupra lui. Când simți mâna lui Rabbaneh atingându-i umărul, o dădu la o parte.

— Lasă-mi asta, Rabbaneh.

— Te macină durerea…

— Atunci, las-o așa.

Se răsuci, incapabil să mai suporte expresia ochilor fratelui său de cale. Oare ce vedeau zeciuitorii când dădeau cu ochii de un Colector? Simpatia pentru pierdere, prea mare, durerea prea

greu de îndurat? Cum puteau să suporte o astfel de milă fără nicio noimă?

— Mă întorc la Hetawa, spuse el. În pace, Frate.

Ehiru se îndepărtă înainte ca Rabbaneh să fi putut răspunde, alegând să o ia pe drumul din apropierea marginilor curții, în loc să o ia drept printre lumini și prin mulțime. Câțiva petrecăreți împărțeau umbrele cu el, unii vrând să se mai odihnească, alții căutând puțină intimitate pentru conversații mai personale. Nu îi vorbeau, iar el îi ignoră bucuros. Dacă n-ar fi recunoscut vocea Superiorului când și-a auzit numele strigat, nici nu i-ar fi dat atenție.

Ehiru se opri și se strădui să nu ofteze când celălalt bărbat se apropie de el dintre luminile lămpilor, împiedicându-se odată ce ajunse în umbră. Ehiru înaintă și-l prinse de cot.

— Întunericul este tărâmul Colectorilor din vise, Superiorule. Nu cea mai strălucită lumină din Hetawa.

Superiorul chicoti, dând recunoscător din cap, îndreptându-se singur.

— Lumina Hetawei ai fi tu, Ehiru. Eu sunt doar un funcționar slăvit și, uneori, un jucător.

Oftă, zâmbetul dispărându-i pe când ochii i se adaptau la întuneric și-i cercetă fața lui Ehiru.

— Te necăjește ceva.

— Nimic important.

— Oamenii devotați sunt mincinoși nepricepuți.

Apoi Superiorul se mai înmuie.

— Însă în cazul tău, adevărul este destul de dureros, încât presupun că ai putea fi iertat. Ceea ce mă determină să-mi pară și mai rău că trebuie să fac asta.

— Ce anume?

Superiorul își întoarse privirea spre mulțime, care nu dădea niciun semn că ar începe să se împrăștie, în pofida orei mici. Era mai densă în jurul pavilionului, unde Prințul putea fi văzut pe trepte, ghemuit, pentru a-i spune noapte bună fiecăruia dintre copiii săi. Un grup de necunoscuți, întunecați ca niște shunha, însă îmbrăcați în haine străine, vopsite în nuanțe de indigo, așteptau în apropiere: kisuatieni. Gesturile de afecțiune ale Prințului puteau să fie doar un spectacol pentru ochii avizi ai străinilor, care-l comentau între ei. Ehiru se strâmbă cuprins de amintiri amare înainte ca următoarele cuvinte ale Superiorului

să-l aducă, brutal, la realitate:
— Ai ceva de făcut. Iartă-mă, Ehiru.
Pentru o clipă, Ehiru rămase mult prea uimit și supărat ca să vorbească. Îl privi pe Superior.
— Am pângărit un zeciuitor acum numai câteva zile.
— Știu. Totuși, ca Superior, trebuie să-ți reamintesc de implicațiile practice ale penitenței tale autoimpuse. Una-une și-a dat Zeciuiala Finală acum trei luni. Nijiri nu va fi pregătit mai devreme de sezonul următor. Le-am cerut lui Rabbaneh și Sonta-i să preia unele dintre îndatoririle tale, ținând cont de ultimele evenimente și pentru că te-ai luat de Nijiri, însă este, pur și simplu, incorect să le cer să mai continue asta multă vreme. Doi Colectori nu pot face munca pentru patru.
Ehiru tresări când vinovăția-i acoperi iritarea. Întorcându-se să privească spre mulțime, zise:
— Nu intenționez să-i împovărez pe frații mei fără rost, însă trebuie să înțelegeți… că mă *îndoiesc*, Superiorule. Nu mai simt în sufletul meu că sunt împuternicit de Hananja. Nu mai știu dacă…
Șovăi, apoi se sili să dea glas fricii care-i rodea mintea încă din noaptea morții negustorului bromartean.
— Nu mai știu dacă sunt potrivit, dacă mai sunt *vrednic* să-mi îndeplinesc îndatoririle.
— Atât Rabbaneh cât și Sonta-i au greșit Colectări, Ehiru, Sonta-i de două ori. E păcatul tău mai mare sau al lor mai mic? Ceri mai mult de la tine decât aștepți de la ei?
Da. Însă nu dădu glas acestui gând, ca să nu fie acuzat de aroganță. Superiorul îl privea întrebător. Era limpede că un refuz ar fi fost de neacceptat.
— După cum doriți, Superiorule, zise Ehiru în cele din urmă, oftând. Nu pot decât să mă rog ca și aceasta să fie dorința Hananjei. Cel puțin, Nijiri va fi încântat, mă tot bate la cap de patru zile deja.
Superiorul dădu din cap și se întoarse din nou spre mulțime. Ochii săi rătăciră pentru o clipă, înainte de a se coborî asupra treptelor din jurul pavilionului.
— Străinii aceia, în culori de doliu. Aceștia sunt kisuatieni, ei celebrează Hamyanul așa cum se cuvine. Îi vezi?
Ehiru îi vedea. Se înălțau mai sus pe trepte acum, când copiii fuseseră luați de soțiile Prințului și de gărzi. Prințul își reluase

locul său în jilțul său curbat, având o ținută formală, cu Aureola ridicată din nou în spatele capului său. Mai mulți dintre străini făcură spre el o plecăciune de implorare, însă o femeie din grup rămase dreaptă și neclintită. Ceilalți se înclinară în jurul ei ca niște trestii în jurul unei prăjini.

— Femeia.

Ehiru se încruntă.

— Femeile nu au nevoie de ajutorul Colectorilor pentru a ajunge la Ina-Karekh…

— În acest caz, săvârșirea este necesară ca un act de bunătate, atât pentru ea, cât și pentru oraș. Sufletul ei este decăzut, spune implorarea.

— A fost înfăptuită o Estimare a Adevărului?

— Nu-i necesar. Implorarea este mai presus de orice îndoială.

Ehiru își întoarse capul spre a-și fixa privirea asupra profilului Superiorului.

Superiorul zâmbi la scepticismul lui Ehiru, cu toate că Ehiru observă că zâmbetul nu-i atinsese și ochii.

— Am cerut dovezi care să susțină acuzația de decădere. Nu mi s-a arătat niciun fel de dovezi. Însă o evaluare formală va necesita timp și o adnotare în registrele publice. În acest caz, răul ar fi mai mare.

Încruntarea lui Ehiru se adânci când bănuiala-i cuprinse mintea.

— Cine-i?

— O cheamă Sunandi. Jeh Kalawe, în nomenclatura lor, o fiică din familia Kalawe, din casta sonha, după a noastră. Este Ambasadoarea Protectoratului Kisua, proaspăt desemnată în Gujaareh. Acuzația este că s-a folosit de poziția sa pentru a spiona, a fura și corupe oficiali gujaareeni. Prin acțiunile ei, stârnește tulburări între Gujaareh și Kisua.

— Ne concentrăm asupra spiritualului, nu a politicului.

Ehiru își încrucișă brațele.

— Dacă Apusul vrea să fie ucisă, are asasini pentru asta.

— Și dacă declară Protectoratul război? Asasinarea unui ambasador ar fi o încălcare a tratatului dintre țările noastre. Întregul oraș ar avea de suferit dacă ar trimite o armată pentru a pune lucrurile la punct. Unde se află pacea în asta, Slujitor al Hananjei?

De mult plecată din viața mea, se gândi Ehiru cu amărăciune.

— N-ar declara război și dacă ar fi găsită moartă cu semnul meu asupra ei? întrebă el. Colectarea nu-i un obicei de-al lor.

— O respectă la fel ca noi. Și Kisua o onorează pe Hananja, chiar dacă ei își diluează credința prin venerarea altor zei împreună cu Ea. Dacă această femeie este Colectată, kisuatienii se vor înfuria, fără nicio îndoială, însă nu atât de mult încât să declare un război. Acest lucru ar enerva propria lor sectă Hananja și le-ar cauza tulburări interne la nesfârșit.

Superiorul se întoarse spre el.

— Nu voi pretinde că această chestiune n-ar fi politică, Ehiru. Însă acolo rămâne o latură spirituală a problemei. Femeia a *comis* acte de furt, înșelătorie și răutate. Dacă ar fi orice altceva decât ambasador, cum ai judeca-o?

— ... Decăzută.

Superiorul dădu din cap, ca și cum ar mai fi fost încă un Învățător, iar Ehiru un elev deosebit de isteț.

— Așa cum ai spus: atenția noastră trebuie să se îndrepte în primul și în primul rând asupra spiritului.

Ehiru oftă.

— Unde stă?

— Aici, în Yanya-iyan, desigur. Aripa ambasadorilor, în cel mai mare dintre apartamente. Vei avea nevoie de hărți?

— Nu. Îmi amintesc drumul.

— Îl vei lua pe Nijiri? Gărzile palatului trag săbiile mai întâi, apoi pun întrebări.

— Ar fi mai bine pentru el să se deprindă cu hazardurile căii noastre.

Ehiru se întoarse să plece, apoi se opri.

— Am să îndeplinesc însărcinarea mâine-noapte.

— Așa de curând?

— Dacă este atât de decăzută precum spuneți, răspunse Ehiru, atunci pentru fiecare zi de întârziere, sufletul ei va fi tot mai bolnav. Să o las să sufere mai mult?

— Nu, desigur că nu. Atunci mergi în pace, Colectorule.

Ehiru dispăru în tăcere.

7

În bezna viselor, sufletul strigă după ajutor. Cheamă prieteni, pe cei dragi, chiar și pe dușmani în speranța să scape de

chinurile sale. Dar tot în beznă rămâne. Acești aliați aparenți nu-i vor face niciun bine.

(Înțelepciune)

În întunericul trezirii, sufletul Colectorului nu mai țipă. Nu mai are nevoie să-i cheme pe ceilalți. În cele din urmă, ei vin întotdeauna sau îi poate aduce, dacă dorește asta. Nu-și amintește de cuvântul *prieten*.

Kite-iyan – Soarele de Deasupra Apelor – era palatul de primăvară al Prințului. Yanya-iyan – Soarele de Deasupra Pământului – nu era protejat contra inundațiilor, iar în timpul sezonului ploios, majoritatea locuitorilor palatului sufereau la fel ca și restul orașului. Prințul nu. Se retrăgea la Kite-iyan, unde trăiau nevestele sale, cât era anul de lung. Acolo-și petrecea el sezonul fertil, într-o activitate simbolică pe măsură, concepând copii, care-i vor duce mai departe dinastia.

— Nu fac vizite prea dese în sezonul uscat, îi zise Prințul lui Niyes în timp ce călăreau în mijlocul caravanei. Consider că nevestele mele sunt mai fericite când îmi țin lucrurile în ordine, iar vizitele subite, neanunțate, creează haos. Se reped să pregătească palatul pentru sosirea mea, să-i facă pe copii prezentabili și-așa mai departe. Cele care nădăjduiesc să-mi câștige favorurile se grăbesc să se facă frumoase, în vreme ce acelea care vor să mă pedepsească devin greu de găsit. Este ceva groaznic de nesănătos pentru pace.

Niyes, ținându-și un ochi pe soldații din jurul lor, chicoti.

— Pari să te bucuri foarte mult de vizitele neanunțate, Prințul meu.

— Așa pare? Câtă grosolănie din partea mea. Se vede că m-a zăpăcit soarele ăsta.

Ziua era, cu siguranță, destul de fierbinte. Caravana Prințului mergea pe un drum înălțat numit Calea Lunii, care ducea din oraș direct la porțile principale de la Kite-iyan. Șanțurile de irigație alimentau fermele din apropiere și flancau drumul; nu existau copaci care să ofere umbră. Niyes, politicos, se abținu să arate că, la mijlocul caravanei lor, unde se afla Prințul, era mai răcoare decât ar fi trebuit datorită copertinei susținute deasupra lui de patru slujitori.

— Dar așa este, aș prefera, mai degrabă, să-i surprind,

continuă Prințul. Îmi amintesc cum era, în copilăria mea din Kite-iyan. Mama când mă cocoloșea, când mă izgonea, iar celelalte mame erau la fel de frenetice ori de câte ori făcea Prințul o vizită. Gărzile și eunucii, tutorii și bucătarii, frații mei, toată lumea era cu nervii la pământ. Însă, în același timp, eram cu toții atât de *încântați*. Soarele micului nostru regat pământesc venea să strălucească asupra noastră. La urma urmelor, eram o familie, în ciuda numărului nostru.

Expresia Prințului se înăspri.

— Tatăl meu – odihnească-se în pacea Ei pe vecie – mai uita de asta, uneori. Eu nu.

Kite-iyan fusese construit pe unul dintre dealurile întinse, joase, care mărgineau valea râului Sângele Zeiței. Acolo, palatul stătea de veghe asupra câmpurilor, livezilor și a păienjenișului de drumuri care uneau părțile Gujaarehului. Primăvara, când Prințul făcea, de obicei, călătoria, majoritatea fermelor erau sub apele aduse de inundații. Acum, în toiul verii, erau bogate și înverzite. În timp ce grupul își continua deplasarea pe Calea Lunii, Niyes văzu cum lucrătorii din lanurile de mai jos se opreau să privească înaintarea caravanei. Unii îngenuncheau și făceau manuflecțiuni. Alții își duceau palma streașină la ochi, ca și cum Soarele însuși ar fi trecut atât de aproape pe-acolo.

Porțile palatului se deschiseră când Kite-iyan li se arătă privirilor. Când grupul se opri, zeci de copii țâșniră prin intrarea palatului, cel mai mic dintre ei alergând să iasă în întâmpinarea grupului. Prințul râse și-și îmboldi calul înainte, făcând semn soldaților să se dea la o parte. Coborî și imediat fu înconjurat de tineri, aceștia nearătând niciun fel de sfială în a-l trage pe Prinț de cămașă sau de fustanelă ori chiar de șuvițele sale împletite pentru a-i atrage atenția. Iar el se lăsă, cu generozitate, în mâinile lor, observă Niyes, ciufulindu-l pe unul, strângându-l în brațe pe altul, apucându-l pe cel mai mic pentru a-l sălta lângă șold, flecărind cu ceilalți în timp ce mergea.

Niyes le făcu semn soldaților să descalece și să se alinieze, fără zarvă, de-o parte și de alta a Căii Lunii și la intrarea palatului. Nu se aștepta la probleme prea mari. Decizia Prințului de a vizita Kite-iyan fusese luată printr-un impuls de moment, iar Gujaarehul nu avea dușmani – nu pe față – care ar putea să provoace necazuri într-un timp atât de scurt. Totuși, nu strică niciodată să fii sigur. Dincolo de pâlcul de copii strânși în jurul

Prințului așteptau, mai calmi, în apropierea porții, câțiva adulți și alți copii. Printre ei, Niyes îi zări pe prima soție a Prințului, Hendet, pe fiul lor, Wanahomen, și pe Charris, comandantul gărzii de la Kite-iyan. Prințul îi bătu pe spate pe câțiva dintre copii, spre a-i trimite înăuntru, și-l dădu pe mezin în grija unui frate mai mare, iar apoi se opri ca să schimbe gesturi afectuoase cu soția sa și fiul favorit, sărutându-o pe aceasta și strângând, în joacă, brațul băiatului într-un fals gest războinic.

Nu va trece mult până când agresivitatea lui Wanahomen va fi ceva mai mult decât o joacă, cumpăni Niyes, privind la brațele fiului. Mușchii i se unduiau sub cămașa de in croită fin. Prințul încă-l depășea pe fiul său prin statură și constituție... însă îndemânarea și nu calitățile fizice decideau, de obicei, în cursa pentru Aureolă. Wanahomen avea mai mult decât vârsta potrivită pentru asta. Totuși, în ochii lui Wanahomen nu aflai niciun fel de istețime, observă Niyes, nimic altceva decât adorație, pe când își îmbrățișa tatăl.

— Chiar ai adus patruzeci de oameni? se auzi tărăgănat o voce familiară.

Distras, Niyes își mută privirea de la Prinț pentru a vedea că se apropiase Charris. Comandantul gărzii zâmbea, cu toate că ochii lui verzi abia dacă dezvăluiau și altceva decât simplul dispreț.

— Te aștepți la probleme, Niyes, sau, odată cu vârsta, ai devenit din cale afară de bănuitor?

Niyes strânse din dinți și răspunse cu un zâmbet:

— Atunci când e vorba de siguranța Prințului și a familiei sale, nu-mi asum niciun fel de riscuri.

— Nici n-ar trebui să-ți asumi, zise Prințul, întorcându-i spatele lui Wanahomen pentru a se uita spre cei doi.

Pe fața Prințului era o umbră de dezaprobare. Niyes știa că detesta neînțelegerile dintre soldații săi. Se plecă peste mâna sa într-un gest de iertăciune mută, iar Charris făcu la fel și Prințul își înclină capul, în semn de acceptare. Apoi adăugă:

— Comandantul Charris nu-și asumă riscuri, nici chiar aici, între zidurile de la Kite-iyan. Nu încape îndoială. Vom avea încredere în paza lui, Niyes, și în cea a oamenilor de sub comanda sa. Spune-le soldaților tăi să se destindă și să se bucure de ospitalitatea soțiilor mele până la plecarea noastră.

Niyes înclină supus din cap. Charris făcu la fel, observându-l

cu coada ochiului. Așa că Niyes se întoarse și ordonă oamenilor săi să-și ducă în grajduri caii și să se îngrijească de ei cum se cuvine, înainte de a se bucura de neașteptata odihnă, apoi îi urmă pe Prinț și familia acestuia în palat.

În curtea interioară așteptau mulți alți oameni, celelalte soții și copiii Prințului, personalul și servitorii. Prințul se deplasa printre ei fără nicio ezitare, oferind zâmbete și saluturi din mers. Niyes se simțea nervos ca de obicei atunci când îl vedea pe stăpânul Gujaarehului rămas fără pază în mijlocul unei asemenea mulțimi, dar apoi observă destule uniforme de-ale soldaților risipite printre veșminte civile și-și permise să se destindă.

— Hai, Niyes, spuse Prințul, oprindu-se în fața galeriei care ducea în inima palatului. N-ai mai fost pe-aici până acum, nu? Deși îl cunoști pe Charris…

— Ne-am antrenat împreună, Prințul meu, răspunse Niyes, urmându-l.

— Nu sunteți prieteni, bag de seamă.

Mulțimea se rărise aici, în galerie. Charris era tot în curte, împărțind ordine oamenilor săi. Niyes își drese glasul.

— Nu, Prințul meu. E un zhinha.

Prințul râse, apoi îl conduse înainte prin niște încăperi spațioase, cu tavanul înalt și ferestre boltite cu mare măiestrie.

— Iartă-mă că am râs, prieten vechi, însă trebuie să-ți dai seama că rivalitatea dintre shunha și zhinha a fost dintotdeauna amuzantă pentru cei din neamul meu. Uite.

Luă mâna lui Niyes, ridicând-o împreună cu a sa pentru a arăta contrastul: una neagră, precum pământul scăldat de râuri, alta maronie, precum nisipul din deșert.

— Am aceeași cantitate din sângele zeilor în venele mele la fel ca un shunha, zhinha sau chiar ca un sonha kisuatian, lăsând la o parte faptul că în calitate de Avatar al Hananjei am propriul statut zeiesc. Și totuși, asta pentru că am un ten mai deschis cu câteva nuanțe…

— Este mai mult decât atât, Prințul meu, zise Niyes cu asprime.

— Da, da.

Prințul zâmbi și dădu drumul mâinii lui Niyes.

— Ești întotdeauna atât de sobru. Suntem aici pentru distracții… cu toate că trebuie să discutăm mai întâi și lucruri

serioase. Vino, lasă-mă să-ți arăt locul.

Kite-iyan era un palat al femeilor. Zidurile sale erau din marmură trandafirie, străbătută, ici și colo, de vinișoare aurii. Aliniate pe holuri, la intervale regulate, erau plante ornamentale înflorite. Picturi ale Lunii Visătoare și ale copiilor săi abundau în decor, ilustrând istorisirile vieții familiei cerești. Trecură și prin încăperi spațioase, dedicate preocupărilor femeiești: biblioteci și săli de sculptură, încăperi pentru practicarea luptei cu bețele și a dansului. Câteva dintre acestea erau ocupate, remarcă Niyes, fiindcă nu toate soțiile Prințului catadicsiseră să-și întrerupă îndeletnicirile obișnuite de dragul vizitei lui.

— Aici lucrurile stau altfel decât pe vremea copilăriei mele, cugetă Prințul, arătând cu capul spre femei sau copii în timp ce se deplasau. Pe timpul tatălui meu, acest loc era o închisoare împodobită cu flori. Lua de nevastă orice femeie care-i atrăgea privirea, indiferent de simțămintele ei. Erau aduse aici, nu li se permitea să aibă niciun vizitator sau vacanțe, fiind izolate cu totul de lumea de dincolo de porți. Era la fel de rău și pentru noi, copiii, cu toate că măcar nouă ni se permitea să vizităm orașul, din când în când. În afară de lecții nu aveam nimic altceva de făcut decât să ne întrecem pentru statut și pentru favorurile tatălui nostru și o făceam cu convingere. Totul era o otravă. Când am început să mă căsătoresc, m-am străduit să o fac mai bine. Copiilor mei li se permite să-și cunoască rubedeniile materne. Mamele lor pot continua să-și vadă de propriile familii și de treburile lor, pot veni și pleca așa cum le place. Și vei observa că nu-mi dau prea tare silința să-i țin pe bărbați departe. Le-am văzut pe câteva dintre nevestele mai tinere cântărindu-l din ochi pe arcașul acela al tău, cu ochii negri. Nădăjduiesc că-i destul de puternic ca să le facă față tuturor.

Dădu din umeri și rânji când Niyes se uită la el uluit.

— Îți trebuie multe ca să ții fericite două sute cincizeci și șase de femei, omule. Soldații tăi îmi fac un mare serviciu, crede-mă. În fond, orice copil născut din aceste legături nu face decât să se adauge gloriei mele.

Niyes dădu încet din cap, mai mult stupefiat decât amuzat de constatarea că Prințului nu-i scăpa nimic.

— Castele superioare au tot discutat reformele voastre maritale, Prințul meu. Mulți consideră schimbările… tulburătoare. Însă noi, shunha, ne-am respectat întotdeauna

femeile după vechile rânduieli.

— Crezi sau nu, Niyes, dar sunt de acord cu idealurile shunha.

Începură să urce niște trepte care se răsuceau într-o spirală blândă. Razele de soare ce pătrundeau prin ferestrele înguste le tăiau calea ca spițele unei roți.

— Gujaarehul a fost influențat mult mai mult decât ar fi trebuit de către barbarii neciopliți care-și fac găuri în cap ca să vindece migrenele. Este dezgustător. Nu mă pot căsători cu mai puține soții, însă îmi pot aminti că sunt ființe umane, nu iepe pentru montă. Îi tratez pe copiii mei ca pe niște comori. L-ai văzut pe fiul meu, Wana. Ai fost surprins că mă iubește?

Niyes clipi surprins.

— Da, stăpâne.

— Te așteptai la împotrivire. Tânărul leu estimând nivelul mândriei liderului. Însă nu suntem animale, Niyes. Nu ne interesează să ne chinuim cu firimituri de putere, trăgând unii de alții precum crabii într-un butoi. Tatăl meu a urmat acest model. La fel și eu, ca să-i succed. I-am ucis aproape pe toți frații mei și pe mamele lor. L-am ucis pe tatăl meu, din aceeași cauză, l-am trimis pe Tronul Viselor, cu propriile mele mâini. Nu i se cuvenea o onoare mai mică.

Niyes tresări. Numai obișnuința și faptul că Prințul nu încetinise îi mențineau picioarele în mișcare pe trepte. Că Prințul ucisese ca să urce spre Aureolă nu era o surpriză, jumătate din oraș bănuia asta. Însă ca Prințul să-și recunoască fapta era cu totul altceva.

Îmi vorbește despre trădare. De ce?

— Intenționez să schimb toate acestea, Niyes.

Trecură pe un palier care ducea spre etajele de sus ale ceea ce părea să fie unul dintre turnurile palatului Kite-iyan. Coridoarele de aici arătau pustii, observă Niyes, iar treptele erau acoperite cu un strat fin de praf.

— Nu vreau ca fiii mei să trebuiască să-i omoare pe cei de-un sânge cu ei. Vreau ca soțiile mele să mă iubească – dacă doresc – și nu să le fie teamă de mine. Vreau ca Gujaarehul să aibă o conducere puternică și înțeleaptă, atât cât va dăinui. Să nu mai fie nebunie. Să nu mai trebuiască să ne bazăm pe Hetawa pentru pacea și fericirea noastră.

Niyes se încruntă, distras de la stânjeneala lui crescândă.

— Țeluri admirabile, Prințul meu, dar cu toate că ești un

conducător cu siguranță înțelept, nu poți garanta că toți moștenitorii tăi vor fi la fel. Atâta vreme cât puterea este premiul cel mare, se vor întrece, iar cel mai nemilos va câștiga.

— Da. Știu. Asta ne slăbește, toate aceste lupte. La fel ca pe tine și Charris, shunha și zhinha, Gujaarehul și Kisua. Atunci când ne pierdem atât de mult puterile, devine ușor pentru alții să domine.

Se opriră la un alt palier, destul de sus în turn. Lumina amiezii arunca asupra podelei un model de dreptunghiuri roșii-aurii. La capătul palierului se afla o ușă masivă din lemn, întărită și decorată cu feronerie în stilul nordic. O încuietoare mare, ornată, era așezată pe fâșia din mijlocul ei.

O ușă? În Kite-iyan?

— Prințul meu...

Niyes înghiți în sec și descoperi că gâtul i se uscase dintr-odată.

— Aș putea să întreb unde ne aflăm? Ce-avem noi de discutat atât de sus?

Prințul se îndreptă spre ușă și se căută prin cămașă, scoțând la iveală o cheie lungă, grea, agățată de un lanț subțire, din aur.

— Una dintre nevestele mele se află aici.

— Una dintre...

Se holbă la Prinț nedumerit. Prințul privi spre ușă, ținând cheia, însă fără a face vreo mișcare ca s-o deschidă.

— Le acord nevestelor mele multă libertate, însă mă aștept la loialitate în schimb. Aceasta m-a spionat pentru Hetawa.

Îi aruncă lui Niyes o privire rece și tăioasă.

— Trădarea este ceva ce nu pot ierta.

Niyes simți fiori înghețați pe șira spinării. *Voi muri astăzi*, își zise el.

Prințul zâmbi ușor, trist, ca și cum ar fi auzit acele cuvinte, apoi se întoarse să descuie ușa. Vocea sa, atunci când vorbi din nou, era nepăsătoare, așa cum fusese pe parcursul întregii lor vizite. Totuși, în ea se insinua o asprime care acum nu-i scăpă lui Niyes.

— Trebuie să-ți dai seama, Niyes, că înțeleg de ce-a făcut-o. A fost crescută în Casa Copiilor din Hetawa, pentru ea erau ca o familie. Și-a urmat conștiința și n-o condamn pentru asta. Într-adevăr, îi admir integritatea, însă trădarea este totuși trădare și nu poate trece nepedepsită.

Prințul deschise ușa și păși înăuntru, întorcându-se să privească spre Niyes. După o clipă, mai încet, Niyes îl urmă.

Dincolo de ușă se întindea o încăpere îngustă, cu ferestre pe una din laturi, o prelungire a holului care, la un moment dat, fusese zidit ca să se încropească o magazie. Ferestrele fuseseră zidite și ele, în afară de una mică, aflată la capătul celălalt. Încăperea era învăluită în umbre, cu excepția unui singur dreptunghi de lumină sângerie, proiectat pe podea. Aerul mirosea a praf, a rășină și a lucruri mai puțin sănătoase. Transpirație stătută, piele nespălată și o oală de noapte negolită. Niyes se holbă în întuneric, așteptând ca ochii să i se deprindă cu el. Reuși să distingă pentru început laba piciorului gol al unei femei, zăcând nemișcată la marginea petei de lumină. Restul piciorului și trupului ei dispăruseră în umbră.

De undeva din direcția trupului ei, Niyes auzea o respirație aspră și neregulată. Prințul închise ușa după ei. Clănțănitul zăvorului greu răsună foarte tare în spațiul redus.

— Adevărul adevărat, continuă Prințul, este că Hetawa nu-i o amenințare. Nu-mi pot face nimic fără să-și facă singuri rău. Însă Kisua este o altă chestiune, Niyes. Mi-ai forțat mâna implicând-o pe frumoasa și isteața Sunandi. Trebuie să-mi grăbesc planurile cu câteva luni din cauza asta, chiar și după ce o voi ucide. Iar asta chiar că-i păcat. Îmi plăcea foarte mult.

— Prințul meu…

Niyes se opri, chiar dacă inima începu să-i bată neplăcut de repede. Era prea târziu. Fusese târziu din momentul în care se decisese să ia cadavrul din închisoare ca dovadă, știuse în tot acest timp. Totuși, era un shunha, născut într-una dintre cele mai vechi familii din Gujaareh. Va muri cu demnitate.

— Pentru Gujaareh am făcut-o, stăpâne.

Ochii Prințului se îmblânziră. Strânse brațul lui Niyes pentru doar o clipă, apoi îi dădu drumul.

— Știu, bătrâne prieten. Nici nu te condamn, deși am convingerea că m-ai judecat greșit. Și eu fac tot ce trebuie pentru Gujaareh.

De la capătul celălalt al încăperii auziră amândoi cum respirația aspră se acceleră. Răsună o voce de bărbat, groasă precum nămolul de deasupra pietrelor:

— Pot… să miros Lunile, Frate. Vine noaptea.

Apoi mai joasă și hămesită:

— Sunt gol. Mă doare.

Prinţul privi în direcţia aceea. Cu o mână, trase ceva de la cingătoarea pânzei sale de pe şold şi frecă obiectul de un perete apropiat. Ca răspuns, se ridică un geamăt ciudat şi ascuţit, tulburător de familiar, şi-atunci Niyes îşi aminti. Hetawa. În fiecare lună, când se ducea să-şi ofere zeciuiala de vise. Jungissa, piatra care vibra de o viaţă a ei, esenţială pentru magie.

Prinţul ridică piatra în faţa lui, ca şi cum ar fi pus la respect orice s-ar fi ascuns în umbre.

— Ţi-am adus ceva, Frate, zise Prinţul, păstrându-şi glasul moale. Şi acesta-i decăzut. Dar trebuie să-l termini repede, pentru că la noapte ai o altă sarcină de dus la bun sfârşit. Înţelegi?

— Decăzut…

Din beznă se auzea un târşâit, urmat de un pas moale. Niyes izbuti să distingă conturul unui bărbat, ridicându-se încet din poziţia ghemuit.

Evadarea era imposibilă. Chiar dacă ar fi reuşit să fugă din încăpere, soldaţii lui Charris l-ar fi doborât la un singur cuvânt scos de Prinţ. Cu inima bătându-i nebuneşte, Niyes îşi trase pumnalul.

— E mai bine dacă nu lupţi, zise Prinţul.

Îşi păstrase glasul blând, liniştitor, cu toate că ochii săi urmăreau pumnalul lui Niyes.

— Are suficient control rămas ca s-o facă, dacă nu-l agiţi.

Niyes zâmbi amar.

— Fac parte şi din casta militară, stăpâne.

— Aşa-i.

Prinţul oftă, apoi se întoarse înapoi la uşă.

— Am să spun familiei tale că ai murit curajos, protejându-mă de un asasin. Nu vor păţi nimic.

— Mulţumesc, stăpâne.

— Rămas-bun, Niyes. Îmi pare rău.

— Şi mie, stăpânul meu.

Prinţul plecă. După un moment, apăru Secerătorul.

8

Un Colector va căuta puritatea înăuntrul Hetawei, va rămâne

ascuns printre credincioși și se va dezvălui pe de-a-ntregul numai primitorului binecuvântărilor Hananjei.

(Înțelepciune)

O frunză căzuse într-o fântână. Clipocitul apei la suprafața sa sunase ca ploaia. Ehiru își închise ochii, așezându-se la marginea fântânii, ascultând.

Ploaia cădea numai o singură dată în Gujaareh, în timpul primăverii. Când venea, Sângele Zeiței se revărsa peste malurile sale și inunda întreaga vale a râului, de la Marea Gloriei până la malurile nord-estice din Kisua. Majoritatea gujaareenilor urau sezonul inundațiilor și micile neplăceri pe care le aduceau: noroi pretutindeni, asaltul insectelor, familii obligate să trăiască la etajele superioare sau pe acoperișuri, până se retrăgeau apele. Lui Ehiru îi plăcea întotdeauna sezonul inundațiilor. Curăța, în pofida mizeriei inițiale. Zidurile arse de soare ale orașului străluceau ca noi, odată ce praful sezoanelor uscate era spălat. Reînnoia, pentru că fără inundațiile anuale, fâșia îngustă de pământ fertil a Gujaarehului ar fi fost devorată cu repeziciune de deșerturile de dincolo de ea.

Băiatul va fi un înlocuitor minunat, odată ce antrenamentul său se încheia, decise Ehiru.

Însă Nijiri trebuia să-l înlocuiască pe Una-une. Se strâmbă, amintindu-și asta. Nu mai erau decât unu sau doi tineri promițători între acoliți care l-ar fi putut înlocui chiar și pe Ehiru, niciunul cu atâta chemare pentru datoria sa cum fusese Nijiri, însă potrivit, fără îndoială. Viața va fi grea pentru Sonta-i și Rabbaneh până când vor fi pregătiți noii Colectori, însă curând tinerii lor confrați vor fi gata să pășească pe calea cea mai grea a Zeiței. Apoi, Colectorii Hananjei vor fi reînnoiți. Izbăviți, în sfârșit, de slăbiciuni și de compromisuri.

— Ehiru-frate.

Clipocitul fântânii ar fi acoperit zgomotul pașilor băiatului, însă nu și foșnetul frunzelor de palmier. Erau atât de deși în Grădina Apei încât erau de neevitat. Totuși, Nijiri se apropiase nedescoperit. Ehiru zâmbi în sinea lui, în semn de aprobare.

— Hananja ne-a dăruit pe unul altuia, Nijiri.

Își ridicase vocea doar cât să poată fi auzită peste clipocitul fântânii. În tăcerea intermitentă auzea inspirația moale a băiatului.

— Pe mine, ție, în momentul tău de nevoie. Acum ești tu al meu. Voi fi aici până când nu vei mai avea nevoie de mine. Înțelege asta.

Tăcerea se lăsă iar, doar pentru o clipă.

— S-ar putea să mai am nevoie de tine pentru mulți ani de acum înainte, Ehiru-frate.

— Nu chiar atât de mulți. Doar până când se va sfârși ucenicia ta.

— Și dincolo!

Ehiru întoarse spatele fântânii și-l privi, surprins de insistența din tonul său. Nijiri rămăsese la câțiva pași distanță, pe jumătate ascuns de umbrele palmierilor, arătând cu fiecare centimetru din ființa sa ca un tânăr ferchezuit din casta superioară, într-o cămașă pe măsură și o fustanelă din pânză fină. Nimeni nu l-ar fi bănuit că provenea dintr-o castă de slujitori, judecând după purtarea și frumusețea lui. În el sălășluia ceva mereu înșelător: osatura fină ascundea forța care-i venea de la anii petrecuți în antrenamente fizice, fața cu obrajii netezi distrăgea atenția de la ochii săi, despre care Ehiru știa că pot deveni foarte reci, atunci când circumstanțele o cereau. Avusese dintotdeauna ochi de Colector, chiar și copil fiind.

Nu însă și acum. Nijiri părea calm, însă trupul îi era încordat, trădând simțăminte pe care, poate, nici chiar el nu le înțelegea pe de-a-ntregul.

N-ar fi trebuit niciodată să-ți permit să mă alegi ca mentor. Ce egoist sunt și te mai și zăpăcesc. Biet copil.

— Un Colector trebuie să fie destul de puternic să rămână singur, Nijiri, zise Ehiru.

Fața băiatului zvâcni abia vizibil la acest avertisment. Ehiru nu-și putea da seama ce era în mintea lui.

— Lecțiile tale cele mai importante vor veni la multă vreme după ucenicie, predate ție de către lume. Nu mă pot pune între tine și ele.

— Știu asta, Frate.

În glasul lui Nijiri apăruse, dintr-odată, o asprime la care Ehiru nu se așteptase.

— Am mers cu tine, în toți acești ani, pentru că am reușit deja să înțeleg asta. *Tu* mi-ai dat prima lecție, aceea că dragostea înseamnă sacrificiu. A alege ceea ce este bine pentru alții, chiar și cu prețul propriei persoane.

Își feri ochii, dezvăluind nefericirea.

— *Pot* face una ca asta. Însă nu văd niciun rost s-o fac fără a fi necesar.

Deodată, Ehiru ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Ar fi făcut un lucru nepotrivit – mult prea familiar, părintesc. Nijiri era fratele său de cale, nu fiul său. Într-o bună zi, curând, opiniile lui vor avea la fel de multă greutate ca și ale lui Ehiru. Relația dintre mentor și învățăcel necesita un echilibru al afecțiunii întreținut cu grijă, cu respect, de ambele părți. Însă după greșelile grosolane comise cu sufletul bromarteanului și dezgustul de sine cu care se lupta de-atunci, se simțea atât plin de umilință, cât și umilit dându-și seama că Nijiri încă îl prețuia. Era umilit pentru că nu merita admirația băiatului, dar era o umilință să accepte că nu-și putea abandona îndatoririle chiar atât de ușor. Băiatul avea încredere în el, avea nevoie de el. Trebuia să fie vrednic de această încredere, să devină *vrednic* de ea, cumva, și să rămână așa suficient timp pentru a-l antrena pe băiat.

O povară grea, acest motiv nedorit de a trăi. Totuși, în adâncul sufletului său nu se putea minți: era și o ușurare. Superiorul avusese dreptate să-i ceară asta.

— Avem îndatoriri de îndeplinit, zise Ehiru în cele din urmă, și după o clipă băiatul inspiră adânc, pentru a se stăpâni, apoi dădu din cap.

Un înlocuitor bun, într-adevăr, în spirit, dacă nu și în fapt.

Ehiru se întoarse și-l conduse pe băiat afară din Grădina Apei. Se opriră în Sala Binecuvântărilor, cufundată în tăcere, întunecată, pentru a îngenunchea la picioarele Hananjei, rugând-o să-și abată o clipă atenția de la Visul Etern, atât cât să le îndrume încercările. Apoi, părăsiră Hetawa prin Poarta Colectorilor și se avântară în noapte.

Ehiru decisese, de data asta, să nu străbată străzile pe acoperișurile caselor. Era încă devreme, prea mulți dintre locuitorii orașului erau afară, căutând distracții sau lucrând acum, că zăduful zilei dispăruse. Ehiru și Nijiri se deghizaseră amândoi ca membri ai unor caste superioare, închiriind o mică trăsură, trasă de un tânăr puternic, din casta servitorilor. Cu fondurile asigurate de Hetawa, Ehiru îl plăti pe slujitor să-i ducă direct la porțile de bronz ale palatului Yanya-iyan.

La palat sosiseră și alte trăsuri, debarcându-și pasagerii, iar un număr de oaspeți în așteptare se preumblau prin apropierea

porților și în curte. Majoritatea lor purtau veșminte în culori bogate și mătăsuri de-ale străinilor – demnitari aflați în oraș pentru Noaptea Hamyan – și cu toții flecăreau cu glas tare despre lucrurile văzute și despre plăcerile pe care le gustaseră și despre cât de minunată era ospitalitatea Prințului. Ehiru alesese să se deghizeze într-un shunha bogat, ceea ce-i permitea să se strecoare prin mulțime într-o tăcere disprețuitoare. Aroganța vădită de shunha față de străini era notorie, niciunul dintre oaspeți nu încercă să li se adreseze. Îl târî pe Nijiri după el, ca și cum băiatul ar fi fost un slujitor ori favoritul său și era încântat că Nijiri se comporta perfect, păstrând tăcerea, cu ochii plecați. Deghizarea era atât de reușită încât garda porții le făcu semn să între fără a le mai arunca încă o privire, până când Ehiru se opri să le arate un simbol Hetawa, ascuns în palma strânsă. Străjerul care-l văzu înțepeni și-i privi o clipă, apoi scutură din nou din cap, făcându-le semn să treacă.

Se va răspândi vorba, știa Ehiru, prima dată prin intermediul gărzilor, apoi al slujitorilor și al castelor de jos. În zori, familia regală va afla că un Colector a fost în palat, cu treburi pentru Hetawa. Astfel, nimeni nu va bănui că era vorba de rivali sau de criminali când dimineața va fi găsit un trup, iar gărzile nu vor fi acuzate de neglijență. Legea Hananjei era supremă, însă nu le interzicea Slujitorilor Ei să-și arate amabilitatea profesională.

Odată intrați, Ehiru deschise drumul spre scări și printr-un labirint de coridoare întortocheate, căutând sălile rezervate oaspeților. Nu se grăbea, pentru că shunha nu se grăbeau niciodată. Gărzile îi văzură, însă nu-i întrebară nimic, iar Ehiru nu catadicsi să-i informeze despre adevărata sa identitate. Dăduse câștig de cauză pragmatismului, acum datoria avea prioritate.

Sălile oaspeților aveau pe laturi intrări acoperite de draperii groase, fiecare ducând într-un apartament mobilat identic. La etajele superioare se aflau spații pentru găzduire chiar și mai elegante, și ținta lor, însă acest etaj constituia calea prin care puteau ajunge acolo. Aici erau opt apartamente, două erau în întuneric și tăcute. Alegându-l pe primul, Ehiru dădu draperia la o parte, fără a face să răsune niciunul dintre clopoțeii cusuți pe marginea de jos, și păși înăuntru.

Rămase cu simțurile la pândă, în caz că odaia ar fi fost

ocupată, însă încăperile aveau un aer nefolosit și impersonal. Lumina lunii, pătrunzând prin perdeaua transparentă a balconului, scotea la iveală perne din brocart și canapele moi, îngăduindu-le să-și croiască cu ușurință drum prin întuneric. Ehiru aprinse o singură lumânare, în timp ce Nijiri privea prin jur, cu o figură lipsită de expresie, chiar dacă Ehiru știa că băiatul rareori văzuse o asemenea opulență.

— Etajele de deasupra noastră sunt pentru cei mai puțini importanți dintre membrii familiei regale și cei mai înalți în rang dintre oaspeți, zise Ehiru. Cum palatul este plin de străini în această noapte, garda își va concentra eforturile pentru protejarea Prințului, oriunde s-ar nimeri să apară. Asta lasă celelalte zone – cum ar fi aceste etaje – vulnerabile.

Începu să se dezbrace, lăsând deoparte veșmintele bogate și bijuteriile costumației sale.

— Plătitorul zeciuielii ar trebui să se afle într-unul din apartamentele de la etajul de sus.

Nijiri observă pregătirile lui Ehir și începu să-și dea jos propria deghizare de castă. Băiatul își aplicase un balsam pe sub haine, văzu Ehiru aprobator. Pigmentul maroniu îl ajuta să-și ascundă pielea albă.

— Știm care apartament? întrebă Nijiri, pe un ton neutru.

— Apartamentul diplomatic kisuatian este chiar deasupra acestei camere.

— Înțeleg… Ehiru-frate.

În timp ce-și punea ornamentele, Nijiru scăpă jungissa, propria jungissa, nou dobândită și cioplită de forma unei libelule. Ehiru se strâmbă, însă băiatul se aplecă și prinse prețioasa piatră înainte ca ea să atingă podeaua. Se îndreptă de spate și o legă corespunzător, de această dată, coborându-și rușinat umerii.

Ehiru îl urmări cu privirea. Un anumit grad de nervozitate era de înțeles, însă dacă Nijiri nu se putea calma, va trebui să rămână în urmă, în timp ce Ehiru urca să ducă la îndeplinire Colectarea. Fie că simțise că Ehiru îl iscodea, fie că-și dăduse singur seama de problemă, Nijiri se ridică și merse să se așeze pe canapeaua cea mai apropiată. Închise ochii, buzele i se mișcară în rugăciune, iar încordarea tensionată dispăru din făptura sa.

Mulțumit, Ehiru se duse la balcon. Curtea interioară a

palatului Yanya-iyan se întindea dedesubt, goală, în afară de nisipul care fusese împrăștiat peste modelele decorative și în Pavilionul Soarelui. Nu mai rămăsese niciun semn al festivităților din noaptea trecută, ca să tulbure imaginea de tihnă perfectă. Era o priveliște atât de familiară, încât, pentru o clipă, mintea lui se îndepărtă de la îndatorire, amintindu-și de cealaltă viață din copilăria sa. Vizitase Yanya-iyan numai de câteva ori, totuși fiecare vizită dăinuia limpede precum cristalul în amintirea sa. În acele zile, Colectorii nu erau nimic altceva decât personaje neclare din poveștile mamei sale, iar Prințul era pe atunci pentru el mai mult un zeu decât Hananja.

O mișcare în câmpul său vizual îi atrase atenția. Își ridică privirea pentru a vedea o umbră zburând peste fâșiile de culoare ale Lunii Visătoare. Un zburător, una dintre păsările de pradă de noapte ale deșertului. Vânau arareori în valea râului, preferând teritoriile de la hotar ale deșertului, unde șoarecii de câmp și șopârlele se găseau berechet. Cei din casta agricultorilor considerau drept un semn rău să vadă zburători deasupra teritoriilor locuite, în afara sezonului ploilor, semn că undeva ceva își pierduse echilibrul…

Silueta unei păsări de pradă desenată peste un acoperiș luminat de Lună…

În spatele lui, Nijiri își termină rugăciunea.

— Frate? Iartă-mă pentru întârziere.

Ehiru închise ochii și ascultă. Visătoarea răsărise complet, un ochi imens, în patru culori, umplând cerul nopții. Putea simți schimbarea subtilă din aer, în vreme ce oamenii-și pregăteau paturile, iar animalele erau duse la grajduri. În apropiere, zgomotele slabe provenite din apartamentelor celorlalți oaspeți încetaseră. Pentru o clipă, se gândi că auzise șoapte purtate de vânt: o viziune. De înțeles, ținând cont de timpul scurs de la ultima sa Secerare, una neimportantă. Își folosi voința și iluzia se topi. Totul era neclintit.

— E timpul, zise el, iar Nijiri se apropie din spate.

Era foarte simplu să stea pe balustradă și să se ridice spre bordura de deasupra, însă se mișcă, oricum, cu prudență. În balcoanele de mai sus se aflau, cu siguranță, gărzi care protejau apartamentele Prințului. Se ridică, sprijinindu-se în mâini și în vârful picioarelor, și se uită de la draperia balconului, în vreme ce Nijiri se săltă pentru a veni după el. Încăperea din spatele

balconului era în întuneric. O undă de aromă se insinuă spre el ca o adiere care vălurea mătăsurile: parfumul unei femei.

Tălpile goale ale lui Nijiri atinseră piatra când ajunse pe balcon. Ehiru se uită la el și văzu că fața băiatului era calmă, concentrată. Minunat.

Încă o adiere trecu pe lângă ei, făcând draperia să se umfle ușor în afară. Ehiru o dădu la o parte, ca să mărească deschiderea, și se strecură înăuntru, oprindu-se lângă un perete apropiat, pentru a permite ochilor să se deprindă cu bezna. Nijiri făcu la fel, amândoi ridicându-se pe jumătate din poziția ghemuit. Îndepărtându-se de perete, își croiră drum printre mobile. Dincolo de încăperea principală se afla dormitorul. Un set de clopote din lemn se legăna la fereastră, scoțând, din când în când, niște sunete goale, la întâmplare. Auzi un foșnet și un murmur dinspre pat: femeia avea un somn agitat. O singură răsuflare: dormea singură.

Îi făcu semn din cap lui Nijiri și se apropiară împreună de pat.

Mult prea târziu, Ehiru auzi un zgomot pe care frământările femeii îl acoperiseră: o haină foșnind, un pas tiptil. În același moment, auzi o expirație grăbită, o respirație ținută, și-i simți căldura oprindu-se în firele de păr de pe mâna dreaptă. Reacționă fără să se gândească, aruncându-se înainte tocmai când ceva rece și tăios îi rată spatele, lăsând o dungă subțire de foc pe pielea sa.

Scăparea lui Nijiri – Frate! – sparse tăcerea. Ehiru renunță să se mai furișeze, simțindu-și atacatorul apropiindu-se. Dezechilibrat, se prinse de marginea patului și lovi. Piciorul său izbi carne și împinse ceva înapoi; auzi o înjurătură înăbușită și o răsuflare cu iz de usturoi trecu peste fața sa. În pat, femeia țâșni în sus, icnind.

Atunci Nijiri se întinse trecând de el, o siluetă neclară lovind și îmbrâncind o alta, jumătate cât ea. Ceva luci desprinzându-se dintre umbre: un cuțit, îndreptat spre a-l lovi pe Nijiri din lateral. Ehiru izbi primul, pumnul său întâlnind osul. Cuțitul zăngăni pe podea. În aceeași clipă, Nijiri făcu un soi de mișcare abruptă și silueta mai pirpirie căzu pe draperia dormitorului, rupând-o cu un pârâit zgomotos de pânză. Nijiri se apropie la repezeală…

Lumina lămpii izbucni, dureroasă în orbecăială, și-i surprinse pe toți încremeniți.

— În numele a mii de copii ai Soarelui, ce se întâmplă aici?

întrebă femeia.

9

Un Colector va intra în clădiri pe ascuns și se va apropia de purtătorul zeciuielii Zeiței pe nesimțite. Astfel, pacea va fi păstrată în vis.

(Lege)

Preț de câteva clipe după ce-a fost smulsă din somn, Sunandi nu putu înțelege ce se întâmpla înaintea ochilor săi. Lin zăcea la podea, tușind și ținându-se de gât. Un tânăr subțire și palid, gujaareean, nu departe de vârsta maturității, era aplecat deasupra ei la o distanță cât să poată lovi, holbându-se la Sunandi cu o surprindere aproape comică. Un alt bărbat – mai înalt, mai vârstnic, întunecat ca un kisuatian și cumva familiar – stătea mai în spate, pe jumătate răsucit spre ea, cu ochii căscați din cauza șocului și a furiei.

Apoi, ceața somnului i se ridică de pe ochi și detaliile o surprinseră. Cuțitul lui Lin pe podea. Hainele vopsite în negru ale intrușilor. Un ornament de forma unei lacrimi de lună, reliefat pe șoldul celui mai apropiat bărbat: emblema Hetawei.

Cea mai Dragă Visătoare. Niyes avusese dreptate.

— Nandi…

Horcăitul lui Lin o smulse din uimire. Azvârli la o parte așternuturile, nepăsătoare la propria goliciune – nu purta decât o cămașă ușoară de noapte – și-și întinse mâna sub pernă pentru a trage pumnalul pe care-l ținea acolo. Îl scoase din teacă și sări în picioare.

— Pleacă de lângă ea!

Bărbatul se încordă, ca și cum s-ar fi pregătit să lupte, apoi o umbră inexplicabilă îi trecu peste chip, înlocuindu-i furia cu un calm straniu, cumva detașat. Se îndreptă de spate și apoi, șocând-o pe Sunandi până peste poate, se lăsă într-un genunchi pentru o manuflecțiune formală.

— Iartă-mă. Toate astea ar fi trebuit să se rezolve pașnic.

Glasul bărbatului era profund și moale, încât ea se străduia să audă. Făcu un semn tânărului. Acesta o luă pe Lin de braț să o ajute să se ridice în picioare. Lin își trase mâna eliberându-și-o și se împletici înapoi, pentru a-i putea privi pe cei doi intruși.

Respirația încă-i șuiera alarmant, deși părea să-și fi revenit. Sunandi se apropie de ea, cu pumnalul încă pregătit. Cu mâna liberă, îi îndepărtă lui Lin degetele cu care își acoperea gâtul. O urmă roșiatică și adâncă se întindea peste laringele fetei.

— Nu am lovit ca să ucid, zise tânărul, aproape cerându-și iertare.

Și el vorbea încet, cu toate că vocea lui avea o tonalitate mai înaltă.

— N-am vrut decât s-o fac să tacă.

— Nijiri, spuse bărbatul, iar tânărul amuți.

Frica lui Sunandi scăzu, însă furia îi luă locul. Tremura incontrolabil când păși în jurul patului, trăgând-o pe Lin după ea, pentru a pune o distanță între ele și intruși. *Ucigașii.*

— Să fie aceasta pioșenia Gujaarehului? întrebă ea.

Vocea-i răsuna cu asprime, în comparație cu ale lor.

— Mi s-a spus că Împărtășitorii Hananjei au onoare. Nici nu m-am gândit vreodată că ați permite să fiți folosiți în acest fel.

Bărbatul tresări, ca și cum vorbele ei ar fi fost o lovitură.

— Folosiți?

— Da, blestemați să fiți, *folosiți*. De ce vă mai chinuiți să vă prefaceți că serviți Legii Hananjei? De ce mai amânați? Ucideți-mă și terminați cu asta. Sau poate vreți să mă faceți să trăncănesc până la moarte?

— Nandi!

Glasul lui Lin era o șoaptă răgușită. Ce-i drept, nu erau cele mai istețe cuvinte ce puteau fi rostite, însă ceva din ele îl iritase pe bătrân, trebuia să continue să vorbească. El era pericolul cel mai mare, își dăduse seama Sunandi. Nu doar fizic, mai exista ceva în ființa lui care-i făcea nervii să vibreze ca niște corzi de fiecare dată când li se întâlneau privirile.

Poate este faptul că vrea să mă ucidă.

Colectorul rămase nemișcat. Mâna i se îndepărtase de șold, cu degetele închizându-se într-un gest ciudat, cu degetul cel mic și cel mijlociu întinse, iar celelalte strânse cu grijă. Dintr-un motiv oarecare, gestul o înfioră pe Sunandi.

— Am încercat să te liniștesc, zise el. Însă te pot calma odată ce adormi, dacă preferi.

— Zeilor! Nu!

Ea făcu, involuntar, un pas înapoi. El nu-și coborî mâna.

— Atunci explică-ți afirmația, spuse el.

Tânărul se încruntă spre el, deodată surprins.

— Că suntem folosiți.

— Ești nebun? Ieșiți afară, înainte să strig după gărzi. Sunteți cei mai proști asasini pe care i-am văzut vreodată!

— Nu suntem asasini.

— Ba *sunteți*. Faptul că faceți asta în numele zeiței voastre însetate de sânge nu schimbă absolut nimic. Voi sunteți cei care-i ucid pe prizonieri? Și pe Kinja l-ați omorât tot voi?

Fața bărbatului se schimbă subtil, încă arăta calm, dar nu și detașat. Ea crezu că citește furie în ochii lui.

— N-am Colectat niciodată pe cineva cu numele de Kinja, spuse el.

Începu să meargă în jurul patului, pășind în tăcere, iar ochii lui nu-i părăseau nicio clipă pe ai ei. Tânărul îl urma, cu mai puțină eleganță, dar cu aceeași amenințare mută.

— Nimeni dintre cei pe care i-am Colectat n-a fost închis, erau prizonieri doar ai propriei cărni suferinde sau a minţit lor decăzute. Eu le ofer pacea Ei în schimbul durerii… al fricii… al urii… al singurătății. Moartea este un dar pentru cei care suferă în timpul vieții.

Se opri, rupând vraja glasului său și a mișcării, și cu o claritate bruscă, înspăimântătoare, Sunandi văzu cum Colectorul micșorase distanța dintre ei la doar câțiva pași. Mâna lui era încă încremenită în acel gest ciudat. De data asta era pregătit să lovească. Și când o va face, nici cuțitul și niciun paznic necopt nu l-ar putea opri.

Frica se transformă în teroare, apoi se retrase când antrenamentul primit de la Kinja îi reverberă în minte.

— Acum două zile am văzut un cadavru, zise ea.

Colectorul se opri.

— Un bărbat care murise în somn, cu ceva timp mai înainte. Fața lui… N-am mai văzut niciodată o asemenea durere, Colectorule. În Kisua, avem propriile povești despre voi, preoții, care aduceți visele morții. Se spune că visele nu sunt întotdeauna plăcute. Se spune că, uneori, când cei ca voi își pierd controlul, victima moare *irusham* – purtând o mască a morții. Tot mai vrei să-mi spui că nu știi nimic despre asta?

Colectorul încremeni, concentrarea mortală din ochii săi făcând loc pentru ceva de nedescris.

— Știu de asta, rosti el, de-abia mai tare decât o șoaptă.

— Atunci chiar te aștepți să cred, spuse ea, îmblânzindu-și glasul, că ai venit aici ca să mă ucizi la nici patru zile de la sosire și că asta n-are nimic de-a face cu planurile de război ale Prințului?

Colectorul se încruntă și ea-și dădu seama că făcuse undeva o presupunere greșită. Nu exista niciun dubiu în ceea ce privea nedumerirea de pe chipul lui. Doar atunci tânărul păși înainte, aparent incapabil să păstreze tăcerea. Nu se așeză chiar în fața bărbatului, însă atitudinea sa degaja o notă protectoare.

— Prințul nu are nimic de-a face cu cine este Colectat sau de ce, spuse tânărul. Iar greșeala fratelui meu n-are nicio legătură cu niciun fel de război.

Frate? Ah, da. Băiatul era opusul fizic al bărbatului; era improbabil să fie înrudiți. Trebuia să fie învățăcelul bărbatului. Fragmente de bârfe auzite la Hamyan se amestecau cu un simțământ iritant de familiaritate și, brusc, își dădu seama cine era bărbatul.

— Ești Ehiru, zise ea. Ultimul frate în viață al Prințului.

Ochii Colectorului se îngustară. Da, așa era. Fiecare bărbat îi semăna în mod clar mamei sale, în majoritatea cazurilor, însă pecetea tatălui se găsea în ochii lor. Cei ai lui Ehiru erau o versiune în onix a celor ai Prințului, la fel de frumoși, însă mult, mult mai reci.

— Familia mea este Hetawa, se răsti Colectorul.

— Însă înainte de asta, erai de-al Apusului. Mama ta era o kisuatiană, o nobilă shonha, probabil la fel ca mine. Te-a dat Hetawei ca să-ți salveze viața.

Colectorul se încruntă.

— Nu contează. Odată ce Hetawa m-a acceptat, am devenit cu totul de-al lor. Prințul nu are frați, eu am o mie.

Dacă aceasta era atitudinea sa, s-ar fi putut să se dovedească de încredere. Însă de încredere sau nu, nu încăpea îndoială că doar adevărul îl va împiedica s-o ucidă.

Sunandi inspiră adânc, se îndreptă de spate, apoi făcu un gest de paradă așezându-și cuțitul pe pat.

— Lin.

Fata o privi neîncrezătoare, însă Lin învățase cu mult timp în urmă să nu-i pună întrebări în fața altora. Cu o ezitare vizibilă, puse jos și cuțitul ei. Văzând asta, tânărul se destinse cât de cât, Colectorul nu. Își coborî însă mâna, fapt pe care Sunandi îl socoti

un semn bun.

— Explică-mi, zise Colectorul din nou.

— Acesta nu-i cel mai bun loc pentru o discuție, îți dai seama. Apartamentele familiei regale sunt la etajul de deasupra noastră.

— În aceste apartamente nu există găuri de ascultare. Ar fi o prostie, din moment ce le-ai putea găsi și folosi chiar tu.

Și oricum, dușmanii ei ar fi mult mai interesați de ceea ce făcea ea în *afara* apartamentului pentru oaspeți.

— Foarte bine. Poate că nu sunteți asasini sau poate că nu vă dați seama. Rezultatul final este cel care contează în acest caz, mai degrabă decât intenția.

— Nu și pentru noi.

Ea rezistă tentației de a înghiți în sec la auzul amenințării din tonul lui. El încă intenționa să… Nu. Încă mai *credea pe deplin* în dreptatea uciderii ei.

— Spuneai că cineva m-a făcut decăzută. Cine?

— Nu știu.

— Știi de ce? Ce dovezi ți-au oferit?

— Ai fost acuzată de spionaj, de coruperea unor cetățeni influenți ai Gujaarehului și de încercarea de a stârni un război. Acest lucru a fost cântărit – și acceptat – de către Superiorul din Hetawa.

— Ochii Tăioși ai Hananjei.

O clipă fusese tentată să râdă, dar asta numai până când citi ofensa oglindită pe fețele lor și-și dădu seama de blasfemia ei neglijentă. Se ocărî în sinea ei. Acum nu era momentul pentru greșeli copilărești.

— Îmi cer iertare. N-ar trebui să fiu surprinsă. Am *spionat*, desigur.

— Atunci recunoști că ești decăzută?

— Spionez, așa cum și Prințul m-a spionat pe mine, la fel și ambasadorii din Bromarte, Jijun, Khanditta și din fiecare țară din apropiere de Marea Îngustă se spionează unii pe alții de secole. Asta este misiunea unui ambasador, să spioneze. Dacă în asta există decădere, atunci mai bine Colectezi și alți oameni din palat în această noapte.

— Respingi celelalte acuzații?

Avea o expresie implacabilă.

— Coruperea celor din castelor superioare și stârnirea unui

război? Ia să mă gândesc. Am avut o întâlnire cu un membru al unei caste înalte care mi-a dezvăluit unul dintre cele mai întunecate secrete ale Gujaarehului. A făcut-o spontan, fără a fi constrâns, iar intenția sa a fost aceea de a *împiedica* războiul. Cum ai judeca asta, preot al Hananjei?

— Eu nu judec.

— Atunci mai bine ai începe s-o faci.

Era tot mai iritată din cauza tensiunii momentului și a încăpățânării Colectorului.

— În această țară există un Secerător, preotule, și-am văzut urmele. Cred că tu și frații tăi știți de această oroare și o ascundeți.

Tânărul se încruntă uimit. Colectorul deveni rigid.

— Nu există niciun Secerător în Gujaareh, zise el. N-a mai fost niciunul de secole întregi.

— Ți-am spus despre cadavrul pe care l-am văzut.

Ehiru își încleștă fălcile și, deodată, expresia ofensată de pe față îi dispăru, alungată de ceva ce ea nu s-ar fi așteptat să vadă: rușine.

— Uneori, Colectorii greșesc, zise el.

Lângă el încruntarea tânărului se adânci, cu toate că privirea pe care i-o întoarse mentorului său era sumbră. Colectorul își îndreptă ochii spre podea.

— Când se întâmplă așa ceva, facem penitență. Dar nu sunt un ticălos. Nici frații mei nu sunt.

— Douăzeci de oameni la fel cu cel pe care l-am văzut eu, la închisoare. Colectorii greșesc atât de des?

Bărbatul clătina deja din cap, dar neîncrezător.

— *Douăzeci?* Nu, asta nu se poate. Cineva ar fi dat de știre. Una sau două greșeli, pe care le acceptă oamenii, dar niciodată atât de multe, atât de repede…

— Nu se știe, zise Lin brusc.

Sunandi privi spre ea surprinsă. Ochii spălăciți ai lui Lin erau mijiți spre Colector, deși i se adresa lui Sunandi.

— Cineva în Hetawa probabil că știe, nu și ei doi. Poate că niciunul dintre Colectori nu știe.

Colectorul își mută privirea de la una la cealaltă, nedumerirea citindu-i-se clar pe față, glasul îi tremura de nesiguranță și încordare.

— Nu-i nimic de știut. Ceea ce sugerezi este… este…

Bâigui câteva clipe.

Sunandi pufni.

— Cel puțin unul dintre Colectori știe. Numai Colectorii devin Secerători.

— *Nu sunt Secerători în Gujaareh!*

Calmul Colectorului se spulberă atât de brusc, că îi luă pe toți prin surprindere. Se uită la ei, răsuflând sacadat, cu pumnii strânși, trupul tremurându-i de furie. Numai vocea-i rămăsese sub control, nu o ridicase, deși rostise cuvintele cu o asemenea vehemență de parcă strigase.

— Aceasta ar fi o monstruozitate dincolo de orice imaginație. Suntem testați regulat. Când semnele încep să se arate, ne oferim singuri Ei. Ne cunoaștem cu toții datoria. Să sugerezi altceva ar fi un atac asupra Hetawei însăși!

Acum cel tânăr părea serios alarmat, iar Sunandi se simțea la fel. Senzația neplăcută de la început se accentuă, însoțită acum de o certitudine instinctivă. *Ceva nu-i în regulă cu el.*

– Nu vreau să insult pe nimeni, zise ea, pe un ton prudent, neutru. S-ar putea să fie vorba de o nouă otravă, ale cărei efecte imită moartea provocată de un Secerător. Sau vreo molimă. Nu-i chip să afli cu siguranță.

Își depărtă mâinile încet, cu grijă, ca el să poată vedea că nu avea intenții rele.

— Dar dacă nu-i niciun ticălos prin oraș înseamnă că există cineva care cu siguranță *sugerează* că ar fi. N-ar reprezenta asta un atac asupra frăției voastre?

Agitația Colectorului se mai potoli cumva, cu toate că atitudinea lui rămase încordată.

— Așa ar fi, dacă ar fi adevărat. Însă ai fost socotită decăzută. Toate acestea pot fi minciuni.

Sunandi nu se putea gândi la nimic cu care să respingă acest argument. Brusc, întreaga situație o copleși. Oftă și-și frecă ochii.

— Ar putea fi. Din câte știu eu, chiar sunt minciuni servite mie, pe care acum eu ți le servesc ție. Dacă aș avea toate răspunsurile, treaba mea aici s-ar fi încheiat. După cum stau lucrurile, am s-o las neterminată. Trebuie să mă întorc în Kisua, să le spun oamenilor mei ce-am aflat până acum.

Se opri, îl privi, dându-și seama că nu căzuseră de acord cu nimic.

— Dacă permiți asta.

Din nou acea încleştare a fălcilor, observă ea, deasupra mușchilor gâtului, întinși ca niște funii. Însă, după o lungă tăcere, Colectorul încuviință din cap.

— Declar zeciuiala în așteptare, deocamdată. Până când pot confirma – sau respinge – ce ai spus.

Ochii i se îngustară ca niște fante.

— Dacă ai mințit, să nu crezi că fuga în Kisua te va salva. Colectorii au îndeplinit misiuni peste hotare și în trecut. Pentru noi, Legea Hananjei e mai presus de legile oricărei țări străine.

— O, despre asta n-am niciun fel de îndoieli, preotule. Însă cum ai de gând să descoperi adevărul?

— Mă voi întoarce la Hetawa ca să-mi consult frații.

Naivitatea bărbatului o ului. Acesta era fratele Prințului?

— Eu nu te-aș sfătui să te întorci la Hetawa. Dimineață, fiindcă nu mă vor găsi moartă, conspiratorii vor ști că ți-am împărtășit secrete. Hetawa și întreaga cetate s-ar putea să nu mai fie sigure pentru tine.

El îi aruncă o privire de un dispreț copleșitor.

— Nu-i vorba de vreo țară barbară, răvășită de stricăciune, femeie.

Se întoarse să plece. Tânărul îl urmă.

— Așteaptă.

Colectorul se opri, răsucindu-se plictisit spre ea. Ea se duse la un cufăr – cu aceleași mișcări line și lente – și scotoci prin el câteva clipe.

— Dacă trebuie să pleci din oraș, dă asta gărzii de la poarta de sud. Numai înainte de apus, dacă n-ai nimic împotrivă, schimbul de gardă are loc la căderea nopții.

Ea păși înainte și-i întinse o monedă grea de argint, din Kisua. Una din fețe sale fusese scrijelită și însemnată, ca din întâmplare.

Colectorul se uită la ea cu vădită neplăcere.

— Mită.

Ea se abținu să-și arate iritarea.

— Este un *semn*. Paznicul din garda de zi de la poarta aceea este unul dintre oamenii mei. Arată-i asta și te va ajuta, îți va spune chiar și unde pot fi găsită. Plănuiesc să plec dintre aceste ziduri mâine-dimineață.

Ehiru se încruntă, fără a atinge moneda. Ea-și dădu ochii

peste cap.

— Dacă vei hotărî mai târziu că am mințit, pune-o pe pieptul meu după ce mă ucizi.

— Nu îndrăzni să mă iei în râs…

Exasperarea se citea pe chipul Colectorului. În cele din urmă, oftă și smulse moneda din mâna ei.

— Așa să fie.

Se răsuci și plecă din dormitor, intrând în bezna camerei principale. Ea-l văzu apărând din nou ca o siluetă profilată pe draperiile balconului, cu tânărul ca o umbră mai mică alături. Sări peste balustradă, iar protejatul său îl urmă și amândoi dispărură.

Sunandi scoase un oftat prelung și tremurat.

După o tăcere la fel de îndelungată, Lin inspiră.

— O să plec acum, zise ea în sua.

Ridicându-se, fata se duse în colțul încăperii, unde se găsea o desagă deschisă, pe jumătate ascunsă după o ferigă uriașă. Începu să scotocească prin ea, asigurându-se că avea tot ceea ce-i trebuia.

— Aranjează lucrurile cu oamenii noștri de legătură. Ar fi trebuit să plec noaptea trecută, dar am vrut să aștept până mâine, când majoritatea străinilor încep să plece după Hamyan…

Se opri, mâinile încetându-și, pentru o clipă, mișcările bruște.

— Mulțumesc zeilor că am amânat. Dacă n-aș fi fost aici…

Sunandi dădu din cap, ușor pierdută. De-abia se simțea în stare să mai gândească, darămite să se exprime coerent. Făcuse față multor încercări de-a lungul anilor în calitate de moștenitoare a lui Kinja, însă niciodată unei amenințări directe la viața ei. Ochii Colectorului licăreau în mintea ei, atât de întunecați, de reci… însă și cu milă. Fusese ceva cu adevărat înspăimântător. Un ucigaș lipsit de orice răutate: era ceva nefiresc. Neavând nimic în inima lui, cu excepția unei convingeri absolute că o crimă putea fi justă și întemeiată și sfântă.

Lin o apucă de braț. Sunandi clipi spre ea.

— Trebuie să pleci acum, Nandi.

— Da… da.

Kinja o luase pe lângă el pe Lin datorită minții ei ascuțite și bunului-simț. Sunandi mulțumi zeilor pentru asta în acel moment.

— Ne vedem în Kisua.

Lin încuviință cap, afișând unul dintre acele zâmbete ștrengărești ale sale. Apoi plecă, strecurându-se afară din apartament prin draperia ușii din față, cu o robă bărbătească prea mare înfășurată în jurul ei, pentru a ascunde desaga. Gărzile de pe coridor o vor vedea și vor crede că tocmai încheiase o întâlnire amoroasă cu vreunul dintre oaspeții de vază. Nu-i vor pune nicio întrebare, atât timp cât se îndrepta spre locuințele servitorilor. De acolo, Lin putea să părăsească palatul și să iasă din oraș înainte de ivirea zorilor.

Kinja ar fi trebuit s-o facă pe Lin ambasadoare, decise Sunandi într-un moment de invidie. Era mult mai neînduplecată decât Sunandi și evident mai bine pregătită pentru întreaga tărășenie. Însă, deocamdată Sunandi va fi recunoscătoare lui Kinja doar pentru că se pricepea la oameni. Oftă, apoi se întoarse la cufăr pentru a-și scoate propria desagă.

În spatele ei, dincolo de fereastră, silueta unui bărbat se furișă pe dinaintea Lunii la apus.

10

„Această vrăjitorie este o monstruozitate”, îi ziseră Protectorii lui Inunru, când fiara fusese răpusă la pământ. „N-o vom îngădui între hotarele noastre.” Astfel, Inunru se duse în nord, de-a lungul cursului râului, iar cu el se duseră cei mai devotați dintre discipolii săi.

(Înțelepciune)

Secerătorul știe că-i o monstruozitate. Dacă i-ar mai fi rămas ceva suflet, ar putea jeli.

Plecarea din Yanya-iyan a decurs fără probleme. Gărzile palatului se preocupau, în general, mult mai mult de intruși decât de oaspeții care plecau, chiar și de cei care părăseau clădirea la orele mici ale dimineții. Ehiru chemă o altă trăsură cu un servitor înhămat, poruncind să fie lăsați undeva pe străzile liniștite de la marginea râului. Acum Nijiri rămase alături de mentorul său pe un acoperiș de lângă râu, privind spre Sângele Zeiței care curgea în apropiere. Luna Visătoare nu-și terminase tot spectacolul, grațioasa călătorie pe cer, însă orizontul deja

pălea din cauza zorilor. Nopțile erau întotdeauna scurte o vreme, după solstițiu.

Stricăciune și nebunie și război…

Haymanul și discuția lui Nijiri cu Sora Meliatua avuseseră loc doar cu o noapte mai înainte. Alături de Nijiri, Ehiru stătea tăcut, cu ochii pironiți asupra râului, însă privind, credea Nijiri, undeva departe. Deși trecuse o oră de la discuția cu femeia din Kisua, Ehiru nu vădea nicio dorință de a se întoarce la Hetawa. Nu exista nici vreun semn al furiei care-l apucase în dormitorul femeii, cu toate că Nijiri știa că starea de calm era doar ceva temporar. Dacă Ehiru-și pierduse controlul o dată, și-l va pierde iar. Acesta era testul.

Își ridică mâna, cu palma în sus.

— Ehiru-frate?

Atingerea ajuta un Colector să se concentreze asupra realității atunci când celelalte simțuri începeau să-l trădeze. Era un truc predat tuturor celor care serveau drept învățăcei pranje.

Privirea lui Ehiru se întoarse din depărtări, oprindu-se întâi asupra feței lui Nijiri, apoi asupra mâinii sale oferite. Mâhnirea îi încrețea fruntea, dar oftă și acceptă mâna fără tragere de inimă.

— Te-am înspăimântat atât de mult, învățăcelule?

— Nu m-ai înspăimântat niciodată, Ehiru-frate.

Însă Ehiru privi doar în jos, spre mâinile lor împreunate și oftă din nou.

— N-a mințit. În vise pot fi mai sigur, dar chiar și în stare de veghe există un simțământ al acestor lucruri.

Nijiri se folosi de mâna rămasă liberă pentru a începe să mângâie spatele lui Ehiru. Și acest lucru era permis în pranje, dar Nijiri bănuia că nu i se cerea să acorde o asemenea atenție netezimii pielii lui Ehiru ori izurilor de tămâie și transpirație care formau mirosul său distinctiv… Făcând un efort, reuși să se tragă înapoi.

— Este posibil să minți fără a minți, Frate. Chiar ea a admis că nu cunoștea întregul adevăr.

— Știe destule pentru a fi o problemă.

Ehiru privi în jos spre mâinile lor.

— Însă prea multe din ce-a spus sunt… de neconceput. Inacceptabile.

— Treaba cu Secerătorul?

Nijiri clătină din cap.

— Cred că trebuie să fi greșit. Cel puțin, prima dată.

— Nu.

Expresia lui Ehiru deveni solemnă.

— Greșeala aceea a fost a mea. Am presupus că vorbea de… de eroarea mea.

Ezită un moment îndelungat.

— Superiorul ți-a spus?

Nijiri își mută privirea spre apă.

— Bineînțeles. Am ales să te fac mentorul meu în deplină cunoștință de cauză.

— *Ce* anume ți-a spus?

— Că nu ai izbutit să îndeplinești o însărcinare, rănind acel suflet și, poate, chiar distrugându-l.

Ehiru se încruntă în timp ce asculta, iar Nijiri se opri din vorbit, îngrijorat. Atunci mai erau și altele care contau?

Ehiru inspiră adânc, părând să se pregătească.

— Zeciuiala urma să fie luată de la un străin, un bărbat din Bromarte. L-am găsit aflat deja în Ina-Karekh și l-am urmat înăuntru.

Ehiru tăcu. Degetele sale tresăriră puțin pe cele ale lui Nijiri.

— Frate?

— Sufletul său era decăzut.

Ehiru continua să privească spre râu, însă Nijiri bănuia că nu vedea palmierii de pe malul celălalt, trestiile care se unduiau în vânt sau barjele care se legănau ușor în danele lor. Mâna lui, așezată într-a lui Nijiri, era rece.

— Nu suficient cât să-l facă un criminal, dar destul cât să-i mânjească visele cu urâțenie și violență, dar apoi a văzut adevărul.

Nijiri se încruntă.

— Străinii nu văd cu adevărat în visele lor, frate. Rătăcesc neajutorați în Ina-Karekh în fiecare noapte. Un copil de patru inundații are mai mult control.

— Străinii au aceleași haruri ca noi, cei din Gujaareh, Nijiri. Orice poate face un narcomant, pot și ei… chiar dacă din întâmplare.

Nijiri aproape că pufni. Ideea ca un barbar să stăpânească aceleași haruri precum cele mai antrenate dintre Surori, precum cei mai pregătiți Împărtășitori și Colectori părea ridicolă. Scriau copiii tratate?

— În cazul acestui bromartean…

Ehiru oftă.

— Până în acel moment, n-a fost cu nimic altfel decât oricare dintre visătorii încăpățânați și înspăimântați. Dar atunci mi-a zis: „Se folosesc de tine.”

Nijiri se încruntă.

— Ce-a însemnat asta?

— Nu știu. Însă am *simțit* adevărul acestor cuvinte. Iar în noaptea asta, când femeia kisuatiană a spus același lucru…

— Deci asta a fost.

Nijiri îi strânse mâna.

— E decăzută, Frate. O mincinoasă de meserie, după propriile ei cuvinte.

— Atunci respingi poveștile ei cu prizonieri morți și uneltiri pentru începerea unui război?

— Întemnițații morți n-ar prea putea stârni un război. Și oricum, tot ce-am citit despre război vorbește despre distrugeri îngrozitoare și suferințe. Nimeni n-ar începe așa ceva cu bună știință.

Ehiru-i aruncă o privire, iar Nijiri fu uluit să vadă un zâmbet pe fața mentorului său.

— Ehiru-frate?

— Nu-i nimic. Doar atât că, uneori, uit cât de tânăr ești.

Ehiru își ridică genunchii și-i cuprinse cu brațele, ridicându-și ochii spre cer. Mică și albă, Luna Deșteptată se ițea timidă de după curbura surorii ei mai mari. Soarele avea să răsară în curând.

— Îți invidiez această tinerețe.

Nijiri se holbă surprins la Ehiru și descifră cute fine de regret și îngrijorare desenate pe profilul mentorului său.

— Crezi povestea femeii.

Ehiru oftă ușor.

— Când bromarteanul a avut revelația aceea, am manevrat prost visul din cauza surprizei. Dar după ce-a murit, am mai văzut ceva. Un bărbat, cred, pe acoperișul de vizavi. Ceva nu era *în regulă* cu el, Nijiri. Nu pot explica asta. Mișcările lui, conturului său, senzația pe care-o dădea prezența lui. N-am fost în viața mea atât de înspăimântat.

Nijiri se foi neliniștit.

— O viziune. O manifestare a vinovăției tale.

Auzise că narcomanții puternici erau uneori bântuiți de astfel de lucruri. Darul viselor nu era întotdeauna ușor de controlat.

— Înecată în sânge de vise…

— Nu. Sângele de vise era putregăit, eram sătul de el, nu fascinat. Ceea ce-am văzut era adevărat.

— Secerătorul kisuatian?

— Nu mă pot gândi la nimic altceva care mi-ar fi putut trimite o astfel de groază în suflet.

— Dar ca să devină Secerător, un mânuitor al vrăjii viselor trebuie să dea greș în pranje, să refuze Zeciuiala Finală, să dispară ne-Colectat de către frații noștri patru zile, să rămână, cumva, neobservat de alții în vreme ce înnebunește încet…

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu se poate. Frații noștri sunt prea înțelepți și credincioși ca să permită să se întâmple așa ceva.

— Îmi imaginez că acești Secerători de mult dispăruți aveau și ei frați credincioși, cândva.

Nijiri inspiră și privi spre Ehiru. Ehiru zâmbi posomorât, cu ochii pierduți în depărtări. Cuvintele căzură în sufletul lui ca niște bolovani, dar el rămase tăcut sub greutatea lor. Poate că, din respect pentru tulburarea lui Nijiri, Ehiru se opri și el din vorbit și rămaseră amândoi tăcuți o vreme.

În cele din urmă, Ehiru oftă.

— Am văzut ce-am văzut, Nijiri. Iar dacă acolo sunt douăzeci de oameni morți care au văzut același lucru…

— Ei bine, rămâne ca Superiorul să hotărască asta.

Nijiri se ridică în picioare și-și netezi cu fermitate fustanela. Ehiru privi în sus spre el, cu o expresie de ușoară surprindere pe față.

— Trebuie să ne întoarcem în Hetawa și să povestim despre asta. Și trebuie să mergi la Împărtășitori să ceri o infuzie.

— Nu singur. Dar au mai fost și alte semne, nu-i așa?

Era indecent să vorbești despre astfel de lucruri, cu excepția momentului când trebuiau spuse. Ehirud își încordă umerii, vădind de încăpățânare. Nijiri continuă:

— Am fost antrenat, Frate, cu toate că n-am avut niciodată șansa de a sluji cum se cuvine. Ai avut mai multe viziuni decât de obicei? Au fost momente când ți-au tremurat mâinile?

Ehiru ridică o mână și se holbă la ea.

— Dimineața de Hamyan.

Se lăsase să sufere timp de două zile întregi? Nijiri se încruntă.

— Atunci trebuie făcută asta. N-ai Colectat nicio zeciuială în noaptea asta. Până mâine-seară s-ar putea să auzi voci, să vezi dușmani sub fiecare frunză…

Ehiru se ridică în picioare și-l înfruntă.

— Cred că îmi cunosc propriile hachițe, Nijiri, după ce le-am trăit în ultimii douăzeci de ani.

Era o admonestare blândă, după cum se înfățișau lucrurile, dar pe Nijiri și aceasta-l reduse la tăcere. Făcu o plecăciune din cap, strângându-și pumnii de rușine și furie, după ce i se reamintise care îi era locul. Însă, o clipă mai târziu, Ehiru oftă și-i puse o mână pe umăr.

— Am să mă duc la Împărtășitori, dacă asta-ți domolește temerile, zise el. Și apoi vom merge amândoi la Superior…

Se opri, ridicându-și capul. Nijiri se încruntă și deschise gura să-l întrebe ce se întâmplase, însă înainte să poată vorbi, Ehiru îi făcu semn cu mâna să tacă. Se roti încet spre nord, uitându-se pieziș de-a lungul cursului râului. Acoperișurile caselor rămăseseră neclintite când curbura pronunțată a Visătoarei se cufundase, în cele din urmă, pierind din vedere, lăsând doar lumina palidă a Lunii Deșteptate să străpungă bezna. Nu cânta nicio pasăre: nici măcar o adiere nu legăna sforile de rufe, încărcate de haine puse la uscat. Orașul era tăcut.

Nu. Nu tăcut. Câteva străzi mai departe, răsunând din stradă, Nijiri auzi clămpănitul unor sandale pe piatră. În fugă.

— Lumină, șopti Ehiru. O femeie, poate. Sau un copil.

Nijiri se răsuci în jur să se orienteze și el spre acei pași în fugă, simțind o mie de posibilități – majoritatea dintre ele îngrozitoare – care-i treceau prin minte.

— Un mesager. Un slujitor cu vreun comision.

Un violator. Un ucigaș.

Tăcură din nou, ascultând. Ritmul alergării se schimbă, alunecând din când în când, ezitând și apoi reluându-se. Nijiri se încruntă, pentru că era ceva deosebit de urgent în sunetul acelor pași repezi. Ceva *disperat*.

Ehiru ridică o mână dând un semnal rapid: *urmează-mă în tăcere*. Nijiri se supuse imediat când Ehiru plecă brusc, sărind de pe acoperișul pe care stăteau pe următorul, apoi alergând de-a lungul altuia. Traseul lor, își dădu Nijiri seama pe când

gonea în urma mentorului său, se va încrucișa cu cel al alergătorului peste vreo jumătate de stradă. Ehiru se opri la marginea acoperișului unei magazii pipernicite, uitându-se peste peretele ei, în strada de dedesubt. Nu se vedea nimeni. Răpăitul pașilor încetase.

Dinspre o alee aflată de partea cealaltă a clădirii – direcția din care auziseră ultima oară pașii alergătorului – răzbătu până la ei un strigăt ascuțit și înspăimântat. Ehiru se pusese în mișcare înainte ca ecoul strigătului să se fi stins, gonind fără a mai încerca să treacă neobservat. Nijiri zori să țină pasul. Chiar și după zece ani de antrenament acrobatic tot rămase impresionat când Ehiru ajunse la marginea acoperișului și nu se opri nicio clipită înainte de a sări. Se rostogoli prin aer, dându-și mâinile în spate pentru a prinde peretele când căzu. Picioarele sale se încordară pe piatră pentru a amortiza impactul. O clipă mai târziu, își dădu drumul, căzând încă o lungime de braț pentru a ateriza pe degete și vârful picioarelor, cu ochii fixați în bezna de dincolo de intrarea aleii.

Din întuneric se auzi un șuierat moale.

Nijiri se opri alunecând pe vârful acoperișului, cu inima bătându-i cu putere. Nu exista nicio cale mai ușoară în jos. Înghițindu-și nodul din gât, inspiră adânc pentru a se concentra, așa cum îl învățaseră Santinelele, și se concentră asupra zidului de vizavi de alee, repetând rostogolirea măiastră a lui Ehiru. Însă rată ultimul salt, aterizând fără să se zdrelească, dar împiedicându-se.

Înainte ca Nijiri să-și poată recăpăta echilibrul, ceva zbură din întuneric și-l lovi pe Ehiru. Arăta ca o boccea de haine, prost împachetate. Avea părul blond. Fata care era cu femeia kisuatiană.

Hananja, fie-ți milă!

Ehiru gemu, fiind doborât la pământ de greutatea mare a cadavrului. În vreme ce se lupta să se desprindă de membrele flasce și de lângă un cap care se bălăngănea și ochii oribili, înspăimântători de orbi, Nijiri se puse în mișcare să-l ajute... și icni când altceva ieși din beznă și-l lovi atât de tare încât vederea îi deveni albă. Căzu pe pietrele de pavaj cu o bufnitură dureroasă, prea uluit să facă altceva decât să dea firav din mâini spre lucrul care-l izbise. Însă, de data asta, nu era un cadavru.

— Drăguț copilaș, șopti o voce în urechea lui Nijiri.

Înghețǎ de frică. Glasul de-abia dacă părea omenesc, adânc și aspru.

— Mă voi bucura de gustul tău.

Mâini puternice și oțelite prinseră brațele lui Nijiri. Una dintre ele îi fixă încheieturile deasupra capului. Cealaltă, mirosind a murdărie și fiere și a patru alte stricăciuni, bâjbâi pe fața lui. Nijiri își închise ochii din reflex pe când vârfurile acelor degete i se lipiră de pleoapele sale. *Stai, asta-i...* Însă, tocmai când pricepu...

...se trezi urlând, cumva eliberat. Groaza îi pulsa în sânge atât de tare, încât se rostogoli într-o parte și vomită un șuvoi acru, apoi nu-și putu aduna forțele ca să se îndepărteze de mizerie. Instinctiv, se ghemui, rugându-se să-i treacă spaima, iar durerea groaznică de cap fie să dispară, fie să-l ucidă și să se termine cu asta.

Vag, auzi zgomote de carne lovind carne, sandalele dănțuind pe piatră. Un mârâit animalic, precum cel al unui șacal.

— Monstruos!

Strigătul lui Ehiru ajunse la Nijiri prin suferința sa și ceva din frica lui se risipi. Ehiru îl va păzi.

— N-ai să-l înșfaci!

Un hohot răgușit a fost răspunsul creaturii, iar Nijiri scânci, pentru că, într-un fel, auzise acel hohot în coșmarurile sale, însă nu și le putea aminti.

Pietrele de pavaj vibrau în timp ce pașii călcau peste ele, pe lângă alee, îndepărtându-se în fugă. Apoi, niște mâini îl ridicară pe Nijiri și-l legănară încet, oferindu-i căldură și forță, transmițându-i bătăi puternice de inimă.

— Nijiri? Deschide ochii.

Lui Nijiri nu-i trecuse prin cap că avea ochii închiși.

Apoi niște degete atinseră pleoapele lui Nijiri. Se zbătu și-și deschise gura să urle, înspăimântat. Însă ceva dulce, cald și delicat îi mângâie mintea, moale precum petalele unei flori, izgonindu-i spaima.

Când Nijiri deschise ochii, expresia îngrijorată a lui Ehiru îl aduse din nou la realitate, deși nu pe de-a-ntregul.

— Mulțumesc Visătoarei. Am crezut că sufletul tău a devenit complet incontrolabil.

Lumea se învârti amețitor când Ehiru îl lua pe Nijiri în brațele

sale.

— Împărtășitorii te vor putea tămădui cu totul.

Apoi lumea începu să salte și să se rostogolească într-un dans nebun, pe când Ehiru gonea împreună cu el. Ultima priveliște pe care o văzu Nijiri, înainte de a-și pierde cunoștința, fu strălucirea de piatră prețioasă a zorilor.

11

Se întâmpla atât de rar ca Ehiru să fie convocat să-și facă datoria. O, îndatoririle sale erau ordine, într-un fel, predate prin intermediari, stabilite de către un comitet și sanctificate printr-o rugăciune înainte ca vreun Colector să le vadă. Atât de îndepărtate, în același fel. O convocare directă era mai convenabilă. Atunci Colectarea ar putea fi efectuată la lumina zilei, tezaurizată, celebrată. Purtătorul zeciuielii ar putea trece la bucuria eternă cu familia și prietenii lângă el, pentru a fi martori la această minune și a-și lua rămas-bun.

Însă doar câțiva credeau cu adevărat în binecuvântarea Hananjei sau o primeau așa cum s-ar fi cuvenit. Întreaga procedură, întreaga furișare a fost plănuită pentru ei, cei cu credința slabă sau deloc. Chiar și acum Ehiru îi remarcă pe cei care se trăgeau la o parte în timp ce pășea pe străzi în roba sa formală de Colector, cu fața acoperită de glugă, cu trandafirul negru, de oază, vizibil pe umărul său. Pe Ehiru îl întrista că atâția cetățeni ai Hananjei se temeau de cel mai mare dar al Ei… dar poate că și asta era voia Ei. Cele mai mari mistere ale vieții – sau morții – erau întotdeauna înspăimântătoare, însă nu mai puțin minunate din această cauză.

În cartierul negustoresc: era înconjurat de case splendide, întinse. Ajunse la cea pe care o căuta și-i găsi pe locatarii ei așteptând, îmbrăcați oficial și solemn, flancând ușa deschisă în șiruri duble, pentru a semnala că drumul era deschis. Un bătrân înalt, cu pielea albă, era conducătorul casei. Se înclină adânc la trecerea lui Ehiru, dar nu înainte ca Ehiru să-i caute privirea și să-i citească credința în ochi. Era dintre aceia care, măcar, n-o pizmuiau pe Zeiță pentru datoria față de Ea.

Însă acum datoria lui era alta. Ehiru nu zise nimic când trecu pe lângă bătrân și intră în clădire. Ea se afla în camerele servitorilor. Trecu printr-o draperie și descoperi o curte întinsă,

pe locul unde ar fi trebuit să se afle o curte interioară mai mică. Mai multe căsuțe erau îngrămădite acolo. Unele dovedeau intervenții personale: o grădiniță cu flori în fața uneia, simboluri stângace decorând pereții alteia. Examină fiecare casă, rând pe rând, contemplând ceea ce estimase despre zeciuitoare, din mesajul ei scris. Fusese scurt, fiind folosite pictogramele bolovănoase, caracteristice unei persoane abia știutoare de carte, mai degrabă decât hieratica mult mai elegantă învățată în castele superioare. Un limbaj simplu, o rugăminte simplă, scrisă fără pricepere, dar cu simțire... Atenția lui se opri asupra celei mai apropiate dintre căsuțe. Decorată conservator, confortabilă în aparență, legată de casă printr-o cărăruie îngrijită, din pietre de râu. Da, aceasta ar putea fi.

În timp ce Ehiru dădea la o parte draperia de la intrare, mirosul îl izbi: sânge închegat, fecale, infecții. Nici arderea ierburilor mirositoare, nici săculeții cu flori uscate, atârnați de tavan, nu puteau ascunde duhoarea. Existau puține boli pe care vrăjile să nu le poată vindeca, însă acelea erau întotdeauna cele mai rele. Căsuța era doar ceva mai mult decât o singură încăpere mare. Într-un colț se afla un mic altar; o vatră ocupa altul. Capătul celălalt al camerei era dominat de un mic așternut de paie, pe care zăcea tăcută o siluetă zgribulită: zeciuitoarea.

Însă nu era singură. Un băiețel, care nu se putea să fi văzut mai mult de șase inundații, cel mult șapte, îngenunche lângă așternutul de paie. Lângă el se găseau castroane, haine aruncate la grămadă, o farfurie în care se afla un fel de pastă din ierburi și un vas pentru ars tămâie. Un copil atât de mic, îngrijindu-se de mama sa, pe când aceasta trăgea să moară?

Atunci, copilul se întoarse și privi spre el, cu ochii precum jaspul de deșert[4]*, devenit mai din cauza trecerii vremii, iar Ehiru avu parte de o tresărire bruscă de intuiție. Pictogramele strâmbe, nefinisate, de pe mesaj. Nu erau nicidecum scrise de o mână de adult.*

— Ești Colectorul? întrebă băiatul.

Vocea lui era foarte moale.

— Da.

Copilul dădu din cap.

— A încetat să mai vorbească în dimineața asta.

Se întoarse spre femeie și-și lăsă mâna lui mică pe a ei, care-i

---

[4] Varietate de cristal de cuarţ (n. tr.).

tremura.

— Te aștepta.

După un moment de contemplație, Ehiru păși înainte și îngenunche lângă băiat. Femeia era conștientă, însă atât de copleșită de durere încât Ehiru se minună de tăcerea ei. Boala era una crudă, pe care n-o mai văzuse până atunci, infectând intestinele, astfel încât chiar trupul victimei se otrăvea singur încercând să lupte cu vrăjmașul. Era mult prea târziu când apăreau primele simptome. Sângera de zile în șir, incapabilă să extragă substanțe hrănitoare din mâncare, arzând de febră de parcă ar fi fost cuprinsă de frisoane din cauza vreunui șoc. Ehiru auzise durerea descrisă ca și cum vreun animal s-ar fi cuibărit în măruntaiele victimei și încerca apoi să-și croiască drum afară.

Ochii ei erau ațintiți în tavan. Ehiru-și trecu o mână prin fața ei, însă ochii-i clipiră doar puțin. El oftă și-și întinse mâna să-și coboare gluga, apoi se opri, gândindu-se la prezența băiatului. Copilul trimisese după el, dar probabil la îndemnul mamei sale. Putea un copil atât de mic să înțeleagă binecuvântarea adusă de un Colector?

Totuși, se uită din nou la ochii bătrâni, împovărați de suflet, și-și dădu seama că acesta putea. Așa că-și coborî gluga și puse o mână pe umerii băiatului, strângând încet, o clipă, înainte de a-și întoarce atenția spre femeie.

— Eu sunt Ehiru, numit Nsha în vise. Am venit după cum mi s-a cerut să te scap de dureri, trezindu-te în pacea viselor. Vei accepta binecuvântările Hananjei?

Niciun răspuns – în afara unui frison chinuit – din partea femeii.

— Acceptă, șopti băiatul.

După o clipă, Ehiru dădu din cap. Îi mângâie pleoapele, închizându-i-le, și o trimise la culcare, plămădind un vis care-i aduse plăcere în locul chinurilor. Când își deschise ochii, pentru a-i urmări ultima răsuflare, obrajii ei luciră de lacrimi, iar fața ei fu copleșită de bucurie. El ridică așternutul pentru a o aranja, și-și lăsă semnul pe sânul ei. Era minunat desenat pe pielea impecabilă, roșie-maronie. Strângea atât de arareori femei, iar aceasta era foarte tânără.

— Mulțumesc, șopti băiatul.

Ehiru-și îndreptă atenția asupra lui, contemplând.

— Unde-i tatăl tău?

Băiatul doar dădu din cap. Făcea parte din casta servitorilor, orice bărbat căruia îi căzuse cu tronc maică-sa putea să-i fie tată. Nicio rubedenie n-ar fi fost dispusă sau capabilă să-l ajute. Stăpânul casei ar putea să-l păstreze sau să-i dea drumul să-și găsească un alt stăpân, dacă putea. Apoi, viața sa ar putea continua, ani și ani de trudă nesfârșită, oarbă.

Îi întinse copilului o mână.

— Te doare?

Ochii copilului se înălțară încet.

— Hî?

— Te doare inima?

— O, da, Colectorule.

Ehiru dădu din cap.

— Nu sunt Împărtășitor, dar păstrez în mine pacea mamei tale. Dacă cineva are vreun drept asupra ei, tu ești acela. Dă-mi mâna.

Copilul îl apucă de mână – fără nicio ezitare sau teamă, băgă de seamă Ehiru, încântat. Așa că-l trase pe băiat în brațele sale și-l ținu și împărți cu el o clipă din fericirea supremă pe care o va cunoaște mama sa pe vecie. Puțină cauterizare, nimic mai mult. Sângele de vise ar putea să aline rănile inimii, însă nu era niciodată potrivit ca durerea să fie alungată cu totul.

Copilul deveni moale în brațele sale și începu să plângă, iar Ehiru zâmbi.

Un pas în spatele său. Se ridică și se întoarse cu copilul în brațe și-l văzu pe stăpânul casei stând în pragul căsuței. Ceilalți membri ai familiei și servitorii stăruiau pe lângă el, holbându-se înăuntru.

— Colectorule?

— Dacă nu ai nimic de obiectat, Sijankes-înțeleptule, am să iau acest copil în Hetawa cu mine.

Sprâncenele bătrânului se arcuiră.

— Nu am nimic împotrivă, Colectorule, dar... ești sigur? Nu-i decât un copil, prea mic ca să fie de cine știe ce folos ca servitor.

Numai un copil și doar un servitor, dar capabil să accepte moartea și să-i înțeleagă binecuvântarea. Ehiru mută copilul să-i stea sprijinit de umăr și zâmbi când brațele mici îi înconjurară gâtul. Fiind Colector, nu avusese niciodată și nici n-ar fi vrut să aibă fii. În ciuda acestui lucru, mângâie spatele băiatului și, doar

pentru o clipă, se întrebă cum ar fi fost să fi avut un fiu.

— O va sluji pe Zeiță acum, zise el.

Și apoi plecă ducând băiatul în siguranță în brațele sale, cu sângele de vise al mamei cald înăuntrul său și cu lacrimi de iubire uscându-i-se pe obraz.

Ehiru privi cum Împărtășitorul Mni-inh, cu degetele pe pleoapele închise ale lui Nijiri, oftă și-și deschise ochii.

— Ai avut dreptate să împărtășești pacea cu el imediat. Umblikehul său era cât pe ce să se rupă.

Împărtășitorul luă mâinile băiatului.

— Își va reveni fără nicio vătămare permanentă, cel puțin nu fizică.

Ehiru trimise Zeiței o rugăciune de mulțumire.

— Creatura s-a aplecat asupra lui numai cât o răsuflare. Strângerile nu sunt niciodată atât de repezi.

— Nu poți numi asta o Colectare.

Mni-inh se încruntă atât de năprasnic, că sprâncenele sale fine aproape că se întâlniră la mijlocul frunții.

— Este prea monstruos pentru așa ceva. Umoarea i-a fost golită cu o asemenea repeziciune și forță, încât i-a lăsat în minte niște rupturi foarte mari. Le-am vindecat, însă vor rămâne urme.

Ehiru suferea în tăcere, coborându-și ochii spre podeaua nișei.

— Greșeala mea.

— Să nu îndrăznești să te învinovățești. Dacă n-aș fi văzut dovada cu propriii mei ochi, n-aș fi crezut niciodată. Zeilor, un *Secerător*.

Clătină din cap în timp ce se ridica în picioare să se întindă, aruncându-i lui Ehiru o privire piezișă.

— N-aș fi zis că sminteala te-a atins și pe tine.

— Aș fi spus același lucru înainte de noaptea asta, răspunse Ehiru.

Ridică o mână ca să-și maseze tâmpla pentru a alunga durerea surdă ce stăruia acolo.

— Însă viziunile nu lasă vânătăi sau trupuri.

Mni-inh se încruntă, apropiindu-se și dând la o parte mâna lui Ehiru. Acesta simți degetele mai reci ale Împărtășitorului atingându-i tâmpla, urmate de o atingere mult mai subtilă a altui suflet de al său.

— Ți-ai cheltuit ultima ta rezervă oferind pace băiatului. Și n-

ai luat nicio zeciuială astă-noapte?

— Nu.

Buzele Împărtășitorului se zbătură, probabil a dezaprobare.

— Atunci îți trebuie o infuzie. Am să-l trezesc pe Inesst. Are destul cât să împartă și cu tine și este, oricum, aproape de momentul când trebuie să-și facă datoria.

Ehiru ezită.

— Cred că... aș prefera, mai degrabă, să fac o pranje. Acum, nu în timpul meu obișnuit.

Mni-inh se încruntă.

— Te-ai prostit destul de mult cu asta, Ehiru. Ai săvârșit penitența mai mult decât suficient...

— Asta s-o spună Hananja, nu tu.

Ehiru își încrucișă brațele și-și opri privirea asupra lui Nijiri, simțindu-se mult mai sigur de decizia sa când făcu asta.

— Am încercat să Colectez noaptea trecută, însă circumstanțele mi-au cerut să mă abțin. Apoi am încercat să împiedic o crimă și-am dat greș. O copilă e moartă, sufletul ei fiind izgonit spre chinuri. Trupul său zace pe-o alee ca un gunoi, iar acum învățăcelul meu a fost și el vătămat. Ți se pare că Hananja ar mai vrea să lucrez, Mni-inh?

— Pare că vezi semne pe toate drumurile!

Ehiru arătă cu degetul spre silueta culcată a lui Nijiri. Încă dormea, dar începea să respire tot mai repede, dovedind că-și revenea.

— *Acolo* zace un semn. Ce crezi că înseamnă?

Mni-inh tresări sub asprimea cuvintelor și, făcând un efort, Ehiru își înfrână furia înainte de a-l alarma și mai mult pe Împărtășitor. Mult mai calm acum, adăugă:

— Crezi că n-a fost totul decât o viziune?

Mni-inh își dădu ochii peste cap.

— Nu, e clar că s-a întâmplat ceva cu Nijiri. Însă rezervele tale sunt suficient de scăzute ca să fie o problemă, Ehiru, nu poți nega că...

— Nu vreau să neg asta. O aprob. Am să intru în izolare, dacă așa crezi că ar trebui să fac, însă n-am să ignor această coincidență, dacă asta este. Cred că mă cheamă să intru în comuniune cu Ea, Mni-inh. Sunt slujitorul Ei, trebuie să mă supun.

— Și învățăcelul tău?

Mni-inh arătă spre Nijiri, propria lui furie apropiindu-se de agresivitate.

— Dacă intri în pranje acum și Ea-ți spune să oferi Zeciuiala Finală, va fi lăsat de izbeliște.

— Sonta-i poate…

— Sonta-i are probleme în a aduna destulă compasiune simplă, omenească, pentru a-i consola pe zeciuitori, darămite pe alții.

— Atunci Rabbaneh.

Mni-inh se încruntă exasperat și-l împunse pe Ehiru în piept cu degetul.

— *Tu*, prostănac încăpățânat. Tu ești singurul îndrăgit de băiat.

Ehiru tresări la asprimea lui Mni-inh, însă Mni-inh fusese dintotdeauna prea dur, dorind să spună lucruri pe care niciun Colector nu le-ar fi pus în cuvinte. Majoritatea Împărtășitorilor n-ar fi făcut-o nici ei. Aceasta era firea lui Mni-inh.

— E un lucru bun, numai iubirea poate vindeca răni ca ale lui. Și pe-ale tale, dacă te decizi să faci mai mult decât să le lași să se închidă.

Ehiru făcu, fără să vrea, un pas înapoi, descumpănit mai mult decât de împunsătură.

— Eu…

Nijiri exact alese acel moment convenabil pentru a se mișca. Aruncându-i lui Ehiru o ultimă privire, Mni-inh se duse la așternutul din paie al băiatului și îngenunche, ridicându-i una din pleoape spre a-l cerceta. Strângându-și buzele în timp ce cumpănea ceva ce numai un Împărtășitor putea înțelege, Mni-inh se lăsă apoi în jos și șopti în urechea băiatului.

Pleoapele lui Nijiri se deschiseră, cu ochii goi și dezorientați, apoi lovi cu capul, azvârlindu-l pe Mni-inh și rostogolindu-se. Se sprijini de peretele alcovului, ghemuindu-se, cu ochii holbați, înainte ca Împărtășitorul să poată face altceva decât să scuipe o sudalmă scurtă și să se repeadă spre el.

Ehiru-i prinse repede mâna lui Mni-inh. Antrenamentul de Santinelă funcționa împreună cu propriul instinct. În această stare, băiatul i-ar fi putut rupe brațul Împărtășitorului. Împingându-l înapoi pe Mni-inh, se lăsă jos, pentru a părea mai puțin amenințător.

— Pace, Nijiri. Pericolul a trecut.

Numai după câteva respirații, simțirea reveni în ochii băiatului. Când se întâmplă asta, el închise din nou ochii și se sprijini de perete.

— Frate.

Ehiru se trase mai aproape.

— Demonul a plecat. Ne-am întors acasă, la Hetawa, și ești în siguranță chiar în Sala Hananjei. Vezi?

Se apropie destul de mult ca să se întindă și să-i atingă obrazul lui Nijiri cu vârfurile degetelor. Ochii băiatului se deschiseră și, pentru o clipă, Ehiru fu azvârlit cu zece ani înapoi. *Jaspul de deșert.* Apoi vedenia trecu.

— Da, șopti Nijiri. Te văd, Frate.

Dincolo de ei, Mni-inh îndrăzni să facă un pas mai aproape.

— Cum te simți, Învățăcelule-Colector?

Nijiri oftă și se întoarse să se așeze în genunchi. Ehiru-i luă mâna, așa cum ar fi făcut un practicant al pranjei, pentru a-l ajuta să se concentreze.

— Precum patruzeci de copii dansând o rugăciune în capul meu, Împărtășitorule Mni-inh, fiecare dintre ei purtând sandale groase și grele. Iartă-mi impolitețea.

Mni-inh scoase un chicotit șoptit, ușurat.

— Ținând cont de circumstanțe, am să te iert bucuros, Învățăcelule. Îți amintești ce s-a întâmplat?

Fața băiatului rămase, pe moment, încremenită.

— Îmi amintesc… o alee. Nu. Un loc mai întunecat. Erau niște creaturi. Am… le-am văzut respirând…

Deodată scutură din cap.

— Nu-mi amintesc altceva.

Fruntea încrețită a băiatului și buzele strânse spuneau altceva, însă Ehiru nu insistă și nici Mni-inh. În loc de asta, Împărtășitorul îi atinse cealaltă mână.

— Cu timpul, memoria ta și-ar putea reveni. Deocamdată, ai nevoie de odihnă…

— Împărtășitori, zise Ehiru. Ei întotdeauna pun trupul înaintea sufletului.

Se ridică în picioare, trăgându-l pe băiat în sus. Nijiri se clătină un pic, apoi se îndreptă.

— Amenințarea care plutește asupra oamenilor este mai importantă decât confortul nostru, Mni-inh. Ne vom odihni amândoi după ce ne vom înfățișa raportul.

Băiatul se concentră asupra lui și încuviință în tăcere. Mni-inh dădu ochii peste cap.

— Colectori, mult prea încăpățânați pentru a fi normali.

Imită glasul lui Ehiru:

— Prea bine. Am să trimit un acolit să-l trezească pe Superior…

— Nu e nevoie, Mni-inh.

Se întoarseră cu toții. Superiorul stătea în pragul ușii alcovului de vindecare, însoțit de Dinyeru, o Santinelă superioară. O robă îmbrăcată la repezeală acoperea umerii Superiorului, însă ochii-i erau limpezi – și duri.

Încă doi războinici se plasaseră în apropierea lui, remarcă Ehiru dintr-odată. Necunoscuți, purtând roșul și auriul Gărzii Apusului.

— Colectorule, rosti încet Superiorul, înfățișează-te pentru judecata Hetawei.

Nijiri icni. Ehiru privi înapoi către Superior, fără să înțeleagă. Primul care-și reveni fu Mni-inh:

— Superiorule, doar nu poți crede că *Ehiru*…

— Cred multe lucruri, Mni-inh.

Superiorul se trase în lături. Dinyeru și cei doi necunoscuți pășiră în alcov. În mâinile lui Dinyeru se afla un mecanism ciudat, doi cilindri lungi, articulați, prinși împreună pe întreaga lor lungime, fiecare terminat printr-o măciulie. Cătușe, menite să cuprindă antebrațele și să oblige pumnii să se strângă – un jug nefiresc. Ehiru văzuse dispozitivul de multe ori cât fusese copil, în timp ce făcea curățenie în cripta cu arhive a Hetawei. De când se știa el, nu fusese folosit niciodată.

— Cred în bunătatea Zeiței noastre, continuă Superiorul. Cred în onoarea și în judecata Prințului nostru. Astfel, trebuie să cred atunci când străjerii lui vin și-mi spun că o copilă a fost ucisă în oraș noaptea trecută, o însoțitoare al ambasadoarei din Kisua, Sunandi Jeh Kalawe. Era îndatorirea ta, Ehiru, nu-i așa?

Ehiru, foarte surprins, făcu mai multe încercări de a vorbi înainte ca vocea să-i poată funcționa.

— Da… acea copilă din nord. Da, trupul său…

— Trupul copilei purta urmele unei pângăriri îngrozitoare, Ehiru, a sufletului, dar și a cărnii. A fost găsit pe o alee.

Glasul Superiorului nu se înălța niciodată, însă cuvintele sale deveniră ascuțite ca niște tăișuri.

— Ce-ai făcut cu trupul femeii kisuatiene, Colectorule?

Ehiru se holbă la el.

— Ce-am *făcut*? Nu a fost niciun trup. Am declarat o amânare, până când aș fi putut discuta problema cu tine…

— Nu, nu există niciun trup. Dormitorul ei este răvășit, cu semne de luptă. A fost găsită şi-o armă, însă *ea*-i dispărută.

Superiorul clătină din cap apoi, mâhnirea acoperindu-i furia oglindită pe față.

— Este limpede că nebunia nu te-a cuprins cu totul, Ehiru, altfel ai fost incapabil să te oprești din a-ți omorî învățăcelul în această seară. Îi mulțumesc Zeiței pentru asta. De aceea, nu te pot exclude cu totul, o parte din tine este tot trandafirul nostru negru.

— Nu o parte, ci pe de-a-ntregul, Superiorule!

Mni-inh păși înainte.

— L-am examinat pe acest om. Rezervele sale sunt consumate, e adevărat. S-ar putea să fie afectat de primele simptome, însă nu-i vorba despre decăderea spirituală totală de care-l acuzați. Pentru numele Visătoarei, este *gol*, Superiorule… dacă ar fi luat copila și femeia și-apoi l-ar fi atacat pe Nijiri, n-ar fi așa.

— Femeia era în viață când am plecat noi, zise Nijiri, trăgându-se mai aproape de Ehiru.

Tonul său era aproape obraznic, observă Ehiru ca prin ceață, va trebui să-l pună pe băiat la munci pentru asta.

— Zicea că pleacă din oraș, ea și fata ei. Se temea că un asasin va fi trimis după ea și că o va ucide pentru secretele ei.

— S-ar putea să fie adevărat, zise Superiorul, cu toate că, pentru urechile lui Ehiru, părea mai puțin convingător. O Estimare a Adevărului va stabili întreaga sa credibilitate. Între timp, Prințul cere ca amenințarea ce plutește asupra acestui oraș să fie înlăturată.

În spatele lui, Nijiri își adâncea obrăznicia vorbind pe un ton ridicat și indecent.

— Creatura care-a ucis-o pe copilă *nu* a fost Fratele-Ehiru. Am văzut-o! M-a atins pe mine și…

Ezită, inspirând adânc.

— Nu a fost mentorul meu. Fratele-Ehiru s-a luptat cu creatura s-o azvârle de pe mine, m-a salvat. A fost altcineva. Alt*ceva*.

— Niciun alt Colector n-a ieșit noaptea trecută, Nijiri.

Superiorul își recâștigase autocontrolul, vocea îi era lipsită de inflexiuni.

— Sonta-i și Rabbaneh au beneficiat de o binemeritată seară liberă. Copila a murit într-un chin evident, însă n-a suferit nicio rană fatală înainte de moarte.

— Asta pentru că un *Secerător*...

— Acesta-i un mit, *Învățăcelule*, zise Superiorul, iar Nijiri se înfioră într-o tăcere mohorâtă. O poveste spusă în jurul focurilor noaptea, în deșert, ca să treacă timpul mai repede. Un Colector răzvrătit nu are nicio putere deosebită și nici invincibilitate. Nu-i altceva decât o creatură jalnică, roasă de propria slăbiciune, care s-ar cuveni să fie eliminată pentru siguranța celorlalți.

— Atunci, unde sunt frații de cale ai lui Ehiru?

Mni-inh făcu un gest brusc spre draperie și spre Hetawa de dincolo de ea.

— Ce-i cu acești străini, fără jurământ, neantrenați? Întotdeauna noi am avut grijă de propriii...

— Pentru că o cere Prințul!

Atât Nijiri, cât și Mni-inh tresăriră sub izbucnirea de furie a Superiorului. Ehiru de-abia dacă observase, era mult prea amorțit. Cu coada ochiului, îl văzu pe Superior oprindu-se, făcând eforturi evidente de a se controla.

— Unele lucruri se află dincolo chiar și de disciplina Hetawei, spuse Superiorul în cele din urmă, iar de data asta Ehiru descifră încordarea ciudată din glasul lui.

Parcă vorbele l-ar fi sufocat.

— Ehiru va fi deținut în palatul Yanya-iyan. Trebuie să considerăm că acesta-i cel mai bun lucru pentru întregul Gujaareh, nu numai pentru Hetawa.

Făcu un gest și Dinyeru păși înainte.

— Iartă-mă, Colectorule.

Ridicând cătușele, Dinyeru le ținu în așa fel încât Ehiru să-și poată băga mâinile în cele două locașuri. Expresia Santinelei era îndurerată, însă hotărâtă. Nici măcar un Colector n-ar fi putut întrece o Santinelă în luptă.

Se făcu liniște. Ehiru închise ochii.

— Încă sunt Slujitorul Ei, șopti el, și-și băgă mâinile în jug. Fură cuprinse de metalul rece. Strânse pumnii și se strâmbă când curelele se strânseră de-a lungul cilindrilor, legându-i

brațele împreună într-o poziție neplăcută și incomodă. O clamă de metal pusă peste încheieturi i le fixă.

Apoi, alte mâini îi apucară brațele – mâinile unor necunoscuți care îl strângeau fără niciun fel de simpatie – și îl scoaseră din Hetawa.

12

La gura râului, căruia i-a dat numele sângelui Hananjei, Inuru a ridicat un oraș.

(Înțelepciune)

— Cum adică Lin n-a venit încă? întrebă Sunandi.

— *Seya*, Jeh Kalawe, adică n-a venit.

Etissero o privi pe Sunandi ușor surprins.

— N-am văzut-o pe ștrengărița asta cu părul bălai de când a plecat delegația ta, acum un sezon, când ai venit pentru prima dată în oraș. Mi-aș fi amintit de fată: mi-a șterpelit punga ultima dată când a fost aici.

— Și a înapoiat-o.

Etissero dădu din umeri cu nepăsare.

— Oamenii mei îi despart pe proști de banii lor tot timpul. Copiii noștri se prind în astfel de jocuri pentru a învăța negoțul. Rar se pun cu mine și chiar mai rar reușesc să câștige.

Zâmbi.

— Aș fi putut face o bună soață de negustor din fata aceea, dacă mi-ai fi vândut-o mie.

— Vai, dar tatăl meu a decis cu mult timp în urmă că Lin și cu mine ar trebui să învățăm să-i scăpăm pe proști de secretele lor în loc de asta.

— Păcat pentru voi două. Nu câștigi bani din spionat.

Sunandi clătină din cap amuzată, recunoscând strădaniile lui Etissero de a-i oferi ușurare. Zorii apăruseră cu aproape o oră în urmă, iar ea își petrecuse două ore înainte de asta într-o fugă înspăimântătoare prin coridoarele de la Yanya-iyan și străzile din Gujaareh. Însă aici, în Cartierul Necredincioșilor, ca oaspete a unui bromartean bogat, putea rămâne ascunsă în siguranță în sânul comunității înfloritoare de dincolo de zidurile Gujaarehului. Cartierul se mărise în decursul secolelor pentru a-i găzdui pe negustorii străini și pe alți oportuniști, care erau nerăbdători să

profite de bogăția Gujaarehului, însă nu doreau sau nu puteau, din motive ținând de credința lor, să se supună Legii Hananjei. Afară, străzile gemeau de oameni grăbiți să-și rezolve afacerile înainte să lovească în plin zăduful zilei. Sunandi îi urmări cu privirea câteva clipe, surprinsă momentan de cât de ciudată părea graba lor agitată după ce petrecuse două luni în oraș. Gujaarehul se grăbea arareori.

Ei bine, se presupunea că fetele-spioane, crescute după tradiția din Kisua, erau menite să se grăbească, iar pe Sunandi o tulbura faptul că Lin nu sosise încă la Etissero. Avusese o oră întreagă avans asupra lui Sunandi, iar asta era mai mult decât suficient pentru ca ea să-i fi dus cu vorba pe cei de la una dintre porți sau să fi plătit un barcagiu.

Apoi din nou...

— Am avut probleme ca să ies din oraș, zise Sunandi, închizând draperia. Niciunul dintre prietenii mei nu era în post. În mod normal, asta n-ar fi fost o problemă, aveam destui bani ca să plătesc taxa și vreun plocon și știau după accentul meu că sunt străină. Însă erau mai prudenți decât de obicei. Mi-au pus întrebări amănunțite.

— Despre ce te-au întrebat?

— Cine eram, unde mă duceam, de ce plecam așa, când se crăpa de ziuă. Le-am oferit povestea mea obișnuită pentru circumstanțe neobișnuite: o metresă a unei case de timbalin, plecată să se întâlnească cu un distribuitor ca să aranjeze un transport suplimentar.

Netezi cu palma rochia pe care o mai purta încă, confecționată din in fin, plisat, mult mai practică decât hekehul. Pliurile îi subliniau vârfurile sânilor, ceva ce lucrase și înainte în favoarea ei. Bărbații își aminteau arareori de chipul său.

— Arătam conform rolului, dar ei de-abia dacă m-au crezut. Mi-au verificat ochii, să se asigure că eram dependentă de timbalin. Voiau să știe care casă își putea permite o astfel de metresă cu un asemenea colorit vestimentar.

Etissero mormăi ceva în propria limbă, apoi reveni la gujaareeană, ca ea să-l poată înțelege.

— Sunt atât de aprigi numai când caută ceva. Tu ce le-ai spus?

— Că lucrez pentru cea mai scumpă casă din cartierul elitelor. Că am fost odată păstrătoare a registrelor de socoteli în

Kisua înainte de a scăpăta, ceea ce explica accentul străin. Și, din fericire, ochii-mi erau încă injectați după ce-am fost trezită în miez de noapte de către un Colector *dekado* și micuțul său învățăcel în ale crimei, așa că m-au lăsat să trec.

Oftă și-și trecu mâna peste buclele scurte și strânse ale părului ei.

— Cred că zeii mi-au dăruit în ultimele ore mai mult decât felia mea de noroc.

Conducătorul de clan nu avu nicio replică, iar Sunandi fu uimită când își dădu seama că se holba la ea cu o față chiar mai palidă decât de obicei.

— Ai văzut un Colector?

— Ți-am spus că cineva a încercat să mă ucidă. Până la urmă, l-am dus eu cu vorba.

— Nimeni nu convinge doar cu vorbăria un Colector să nu ucidă. În cel mai bun caz, mai întârzie câteva zile. Apoi se întorc după tine.

Ea oftă și se duse la o bancă aflată între două piedestale sculptate. Nu era capitonată – un obicei din Bromarte intenționa să le țină negustorilor mintea alertă, chiar și când se odihneau –, iar ea se strâmbă așezându-se. *Prea multe luni de trai în lux. Am devenit la fel de moale ca și Prințul.*

Nu. Prințul nu părea moale decât la o privire superficială. Era el un grandoman și-un împătimit al plăcerilor, însă cineva moale nu se putea angaja în astfel de jocuri periculoase, îngrozitoare.

— O amânare, zise ea în cele din urmă. Asta mi-a oferit Colectorul, în vreme ce-mi cercetează povestea, pentru a vedea dacă-i adevărată.

— Atunci, draga mea Sunandi, ești ca și moartă.

Etissero îi adresă o privire solemnă. Ea se frecă pe față, încă adormită.

— Poate. Smintitul plănuia să se întoarcă la Hetawa sa și să ceară stăpânilor săi să-i spună adevărul. Să sperăm că-l vor ucide și-mi vor rezolva astfel problema.

— Dacă-l vor ucide, va fi trimis un alt Colector. Hetawa îndeplinește întotdeauna o misiune, odată ce s-a pronunțat o judecată. Ei consideră asta o îndatorire sacră.

Etissero își încrucișă mâinile și oftă:

— Lua-i-ar naiba. Nu m-am gândit niciodată că voi pierde pe cineva din cauza ticăloșiei lor, mai ales că au fost doi în decurs

de o lună.

— Nu mă turna deja în urnă, omule…

Ea se opri, încruntându-se, în vreme ce vorbele lui își atingeau ținta.

— Doi?

— Verișorul meu.

Etissero se lăsă cu coatele pe pupitru și oftă:

— L-ai cunoscut. Negociator în Gujaareh, pentru clanul soției sale. Trăgea cu urechea printre comercianți și oamenii de rând, pentru mine. Trăia între zidurile orașului… îi *plăcea* acolo smintitului. Zicea că e liniștitor. Însă, acum câteva zile, a fost găsit mort în patul său. Hangiul zice că arăta ca și cum ar fi fost Colectat. Mie mi s-a părut mai mult că a avut un atac de inimă sau ceva dureros în timpul somnului, însă acești gujaareeni oricând îți pot descoperi cauza unui deces.

Sunandi se încruntă la zvâcnirea întunecată a amintirii stârnite de cuvintele lui Etissero. Și moartea lui Kinja au declarat-o atac de inimă.

— Îmi amintesc de acest om. Un individ masiv? Îmi tot spunea cât de mult îi plăceau femeile cu pielea întunecată.

— Chiar acela. Charleron.

Etissero încuviință din cap.

— Cu doar o zi mai înainte, am primit o scrisoare de la el, zicând că venea într-o vizită. Nu discutam niciodată despre treburile clanului, însă-mi împărtășea orice povești interesante auzea. De data asta, auzise ceva important despre care voia să-mi spună personal. Ceva despre un conflict dintre Hetawa și Apus.

Sunandi trase aer în piept și îl fixă cu privirea.

— Da, știu. Apoi s-a întâmplat că a fost găsit mort. Un *gualoh* ucigaș.

El se frecă cu o mână la ochi, oprindu-se o clipă, să-și recâștige controlul. Bărbații din Bromarte nu plângeau în fața femeilor.

— Hetawa a plătit pentru înmormântarea lui. Bocitoare năimite și o cântăreață, l-au adus într-o urnă acoperită cu nestemate, l-au pus în cripta lor specială, de deasupra limitei de inundații. L-au înmormântat ca pe un rege, după ce l-au omorât. Cum mai urăsc acest oraș!

Din când în când, tăcerea avea elocvența sa, așa că Sunandi

nu zise nimic. Oricum, nu dură decât o clipă, până când ușa grea, din lemn, a casei – absolut necesară în acest cartier, și încuiată de două ori – se dădu de perete la parter. Pașii repezi și ușori de pe scări le-au spus că fiul mai mic al lui Etissero, Saladronim, se întorsese de la îndatorirea sa de dimineață ca mesager. Băiatul urcă treptele dintr-o suflare, cu obrajii îmbujorați și ochii strălucitori. Se opri doar atât cât să-i ofere o plecăciune grăbită lui Sunandi înainte de a da glas veștilor:

— Soldați, tată. La piață.

Etissero se încruntă. Sunandi se ridică și se duse la fereastră. În urma ei îl auzi pe comerciant descosându-l pe Saladronim. Recitalul prudent al detaliilor și al observațiilor oferit de băiat așternu un zâmbet de moment pe buzele ei. Kinja nu fusese, după câte se părea, singurul care înțelesese meritele copiilor cu mintea ascuțită.

Jos, în stradă, văzu cam ce voia să spună băiatul. Printre culorile mohorâte purtate de oamenii de rând, plecați în treburile lor, ieșeau în evidență izbucnirile de culori mai vii. Formațiuni de războinici în armuri care le acopereau trunchiul pe jumătate se deplasau prin mulțime. Fustanelele lor erau de un portocaliu-ruginiu, iar acoperământul lor pentru cap, galben, se legăna dintr-o parte în alta. Căutau. Fiori reci străbătură spinarea lui Sunandi.

Etissero se ridică și veni la fereastră, lângă ea.

— Astea nu-s gărzile orașului. N-am văzut niciodată până acum oameni în aceste culori.

— Eu da, zise Sunandi.

Se trase de la fereastră, încrucișându-și brațele peste sâni, pentru a se opri din tremurat.

— Sunt oamenii Prințului, Garda Apusului. Ei părăsesc palatul numai la ordinele sale directe.

Etissero înălță o sprânceană auzind asta.

— Dacă n-ai fi o kisuatiană, ai fi albit deja.

Ea trase adânc aer în piept, încercând să-și potolească bătăile bezmetice ale inimii.

— Colectorul acela a fost trimis să mă ucidă. Poate că Prințul a decis să se asigure că treaba a fost făcută cum se cuvine.

Etissero dădu încet din cap. Aflat lângă pupitru, fiul lui Etissero stătea pe podea cu picioarele încrucișate, privindu-i pe amândoi cu aviditate.

— Va trebui să rămâi aici, spuse negustorul. Nimeni nu știe că ești aici, în această casă. Rămâi ascunsă câteva zile, iar ei vor crede că ai ajuns pe rutele comerciale. Se vor pune în mișcare și atunci poți să ieși și tu.

Ea se încruntă auzind asta.

— Nu. Informațiile lui Kinja...

— Au așteptat de la moartea lui Kinja, acum două sezoane. Oricare ar fi ultimele descoperiri făcute de tine, acestea vor mai aștepta câteva zile. Să pleci acum ar însemna că Protectorii nu vor primi niciodată informațiile, pentru că acești oameni te vor prinde și te vor ucide. Mai bine mai târziu decât niciodată, nu?

Avea dreptate. Sunandi începu să se plimbe încoace și-n colo, încercând să-și astâmpere neliniștea.

— Prea bine. Dar nu mai mult de câteva zile.

— Dacă...

— Dacă ceea ce am aflat este adevărat, planurile Prințului ar putea aduce distrugere pentru noi toți, din nord sau din sud, gujaareeni sau kisuatieni laolaltă și pentru toți cei care au relații comerciale cu noi. Mai bine la timp decât prea târziu, nu?

Etissero oftă.

— Mulțumesc zeilor vântului și norocului că femeilor noastre le pasă mai mult de bani decât de politică, în nord. Nu știu ce-aș face dacă ar trebui să mă întorc acasă la una ca tine.

Sunandi își îngădui un zâmbet scurt.

— Bine, atunci.

Etissero trase draperiile la fereastră închizându-le.

— Cum vrei să procedezi?

— Veridică dacă grupul lui Gehanu mai este în oraș. Am călătorit cu ei înainte și-au făcut adesea drumul din Gujaareh la Kisua în această perioadă a anului.

Inspiră adânc.

— Asta mi-ar mai lăsa o singură grijă.

Lin. Etissero îi văzu fața și înțelese.

Se duse la fiul lui și puse o mână pe umărul băiatului.

— Du-te și adu niște gustări pentru invitata noastră, smochine și alune, dacă mai avem, nuci-kampo și brânză, dacă nu.

Băiatul sări în picioare și se duse jos, iar Entissero privi spre Sunandi.

— Ar trebui să-ți aduni puterile pentru călătorie. Deșertul e

necruțător cu cei slabi.

Cuvintele sale o iritau, decise ea, pentru că erau adevărate. Așa că se așeză pe banca tare și se apucă să mănânce când Saladronim îi aduse gustările, dându-și toată silința să găsească remarci noi și mușcătoare pentru a i le servi lui Lin când își va face, în cele din urmă, apariția.

13

Un Colector nu se va căsători și nici nu va avea proprietăți. Nu-și va pângări trupul cu narcotic, sex sau cu vreo altă vătămare, nici sufletul cu atașamente personale dincolo de cele ale credinței și ale frăției. El este mâna dreaptă a Hananjei și Ei îi aparține în întregime.

(Lege)

Spre sfârșitul dimineții, zgomotul pieței răzbătea prin fereastra îngustă a celulei într-o zarvă de glasuri, zăngănit de obiecte, cotcodăceli și behăituri. Larma aducea cu ea o anumită tihnă, pentru că era gălăgia rutinei zilnice a orașului. Cum ar fi putut să nu-i placă Hananjei ordinea și prosperitatea poporului Ei? Ehiru zâmbi în sinea lui în timp ce îngenunchea în lumină și asculta.

Apoi, din spate, sunetul zăvorului de la ușa celulei sale tulbură zumzăitul monoton al pieței. Ehiru privi în jur, curios. Oamenii din postul de pază fuseseră destul de îndatoritori față de el, respectul lor fundamental față de Împărtășitori fiind încă puternic, în pofida infamei sale situații. Nu-l deranjaseră de când fusese adus la postul de pază. Însă acum trei oameni pășiră înăuntru, oprindu-se până când ușa se închise din nou în urma lor. Doi dintre ei erau Străjerii Apusului care-l aduseseră la post. Ei luară poziție de fiecare parte a ușii, cu mâinile lăsate pe mânerele cuțitelor. Cel de-al treilea era un necunoscut bărbos, îmbrăcat precum cineva din casta de mijloc, un meșter, ghici Ehiru după hainele de lucru largi și după tichie. Și totuși... Ehiru își miji ochii, încruntându-se din cauza senzației ciudat de familiare pe care i-o dădeau constituția și ținuta bărbatului.

— Nu mă recunoști, Ehiru? Fac asta ca să-i prostesc pe oamenii de rând, când merg printre ei, însă nu mi-am imaginat că am să te păcălesc și pe tine.

Meșterul păși în dreptunghiul de lumină, cu un zâmbet nepăsător și cunoscut.

Ehiru se înecă.

— Eninket?

Prințul înălță sprâncenele, iar zâmbetul i se lăți.

— N-am mai auzit de ani buni acest nume. Ai grijă, ar trebui să pun să te omoare numai pentru că l-ai rostit.

Trecu pe lângă Ehiru, se duse la polița îngustă care servea drept pat în celulă și se așeză cu o eleganță princiară.

— Însă cred că putem ignora protocolul în aceste circumstanțe.

În vreme ce șocul se diminua, Ehiru își veni în fire și se răsuci cu fața spre Prinț. Cu chiu, cu vai, pentru că brățara cătușelor îi împiedica mișcările, își ridică brațele într-o manuflecțiune și glăsui în sua:

— Te rog, iartă-mă, Prințul meu. Nu vreau să fiu nerespectuos.

— Nu trebuie să te ascunzi după protocol, răspunse Prințul la fel, apoi reveni la gujaareeană, pentru a putea vorbi fără griji. Îmi doresc de ani întregi să discut cu tine între patru ochi, Ehiru. Admit că este incorect să fac asta când ești, practic, prizonier, însă mi-ai refuzat toate invitațiile.

— Sunt doar un Slujitor al Hananjei. Tu ești Aducătorul Nopții, Vestitorul Viselor, Al-Ei-Consort-în-Devenire în Ina-Karekh. Nu este cazul ca un slujitor să mănânce la masa stăpânului.

— Dar nici nu este cazul ca slujitorul să-și evite stăpânul, răspunse Prințul, apoi oftă. Nu, nu așa am vrut eu. Suntem aici, Ehiru. Nu mai putem fi din nou frați, măcar pentru câteva momente?

Ehiru privea în podea, cu toate că, în cele din urmă, își coborî brațele și renunță și el la sua.

— Poate o pasăre să revină înapoi în oul ei? Îmi spui frate, însă nu mai suntem frați de zeci de ani. Și poate că…

Își înfrână cuvintele, închizându-și ochii pe când amintirile îl asaltară dintr-odată, cu forță și dureroase. Izul metalic de sânge de pe limbă. Icnetul de moarte al mamei sale. Aproape că putea vedea zidurile de marmură trandafirie de la Kite-iyan în juru-i…

Viziunea, își spuse, și reveni, mohorât, la prezent.

— Și poate că nici n-am fost niciodată frați? întrebă Prințul.

Vocea-i răsuna moale și sobră în încăperea întunecată.

— Așadar, am avut dreptate. Nu înțelegi. Nici nu ierți.

Ehiru nu spuse nimic, iar Prințul oftă.

— Existau oameni care te-ar fi putut folosi, la fel ca și pe restul fraților noștri, pentru a semăna haosul în întregul Gujaareh, Ehiru. Ia gândește-te: mama ta era o sonha din Kisua, dintr-o veche familie cu legături bune. N-ar fi fost fiul ei mai convenabil pentru nobilime decât fiul unei dansatoare obișnuite, ca Prinț? Chiar și o fiică dintr-o familie bună ar fi putut să fie folosită pentru a stârni tulburări, pentru că Gujaarehul a avut Prințese în trecut. Am făcut ceea ce era necesar pentru pace, deși n-am dorit niciodată ca mama noastră să aibă de suferit. Urmau să fie eliberați, nu uciși.

Oftă adânc.

— Asta a fost o greșeală, iar cei care au comis-o au fost pedepsiți.

Viziunea dispăruse, însă în locul ei Ehiru descoperi un licăr de furie, ce prindea repede putere. Se strădui să şi-o stăpânească și să nu-și ridice ochii.

— Moartea este mereu dificil de controlat, spuse el foarte încet. Trăiesc acest adevăr în fiecare noapte.

— Atunci, poate că lucrurile ar fi stat cu mult mai bine dacă aș fi avut disciplina unui Împărtășitor.

Tăcu, uitându-se stăruitor la Ehiru.

— Am tot așteptat să vii după mine, după cum îți dai seama. Imediat ce-am auzit că ai fost ales drept următorul Învățăcel-Colector, m-am gândit: „Acum voi fi pedepsit pentru crimele mele.” Însă n-ai venit niciodată.

Ehiru se sili să dea din umeri.

— Moștenitorii și-au croit drum prin asasinate spre Aureolă de la fondarea Gujaarehului. Chiar și Hetawa admite că este necesară cruzimea pentru a obține și a păstra puterea… atâta vreme cât un Prinț o va folosi, din acel moment, pentru a menține pacea. Cu timpul, frații mei – accentuă discret cuvântul – m-au ajutat să înțeleg acest lucru.

Prințul scoase un sunet de dezgust, care-l surprinse pe Ehiru, făcându-l să privească spre el.

— Hetawa. Chiar ai devenit de-al lor, Ehiru. Cât de mult trebuie să le placă să aibă în rândurile lor încă unul din familia noastră.

Furia-i crescu cu încă o măsură și Ehiru abandonă orice

protocol.

— Explică-mi.

— Aha, deci te-am ofensat. Dar n-am să-ți cer iertare, Fratele meu, fiindcă nu mă căiesc pentru ura față de familia ta adoptivă. Așa cum ar trebui să faci și tu.

Prințul făcu un gest spre cătușe. Ehiru tresări.

— În definitiv, ei au fost cei care te-au pus în fiare pe nedrept.

— Superiorul a spus că *tu* ai cerut asta.

— Am cerut să fii înlăturat, Ehiru, înainte ca Superiorul să-ți pună capăt vieții. Nu am cerut umilirea asta.

Deodată, Prințul făcu un gest spre una dintre Gărzi.

— Găsește cheia pentru monstruozitatea pe care o poartă. Nu mai suport să-l văd așa.

Străjerul făcu o plecăciune scurtă, bătu în ușa încăperii într-un fel anume și ieși când aceasta se deschise.

Ehiru, cu pumnii transpirați și chirciți după atâtea ore în cătușe, insistă:

— *Explică-mi.*

Prințul îl privi îndelung. Apoi zise:

— Într-adevăr, există un Secerător în oraș, Ehiru. A ucis pe tăcute, până de curând: bărbați în închisoare, bătrâni a căror moarte putea fi făcută să pară naturală și alții. Știam asta de luni întregi.

— Și n-ai spus nimic Hetawei?

— Știau deja.

Ehiru își încleștă fălcile.

— Nu cred.

— Bineînțeles că nu crezi. Și n-am nicio cale de a-mi dovedi afirmațiile. Oricum, au ținut secrete informațiile despre acest Secerător, din motive pe care numai Superiorul și subordonații lui de rangul cel mai înalt le cunosc. Am încercat să descopăr unele mijloace de a dovedi existența Secerătorului, să-i oblig să acționeze, însă au existat alte chestiuni care mi-au atras atenția în ultima vreme. Această spioană kisuatiană, între altele.

Ehiru dădu din cap.

— Atunci însărcinarea a venit din partea ta. Tu m-ai trimis s-o Colectez. Din motive *politice*.

— Chiar așa am făcut. Reprezintă o amenințare pentru acest oraș. De ce n-ai ucis-o?

— Colectarea nu este un asasinat!

Prințul dădu ochii peste cap.

— Nu te-ai întrebat niciodată asupra misiunilor tale și înainte, Ehiru? Femeia kisuatiană n-ar fi fost prima.

Ehiru își ținu răsuflarea și se uită fix la Prinț, prea revoltat ca să mai răspundă. În tăcerea stânjenitoare, străjerul se întoarse. Se duse la Ehiru și îngenunche lângă el, însă Prințul se ridică brusc de pe bancă, dându-l la o parte și luând cheia. Îngenunche înaintea lui Ehiru. Soldatul icni și-și desprinse imediat partea din față a fustanelei pentru a o așterne pe podea, ca Prințul să-și poată pune genunchiul pe ea, însă Prințul o îndepărtă cu un gest, fără a-și lua ochii din cei ai lui Ehiru.

— Să-ți amintești că te-am eliberat, Frate, șopti Prințul, în vreme ce Hetawa ta te-a zăvorât. Să-ți amintești asta măcar, dacă altceva nu.

Ehiru clipi șocat și-l privi pe Prinț în timp ce-i deschidea cu dibăcie cătușele și cataramele dispozitivului de prindere. Le trase de pe brațele lui Ehiru și le azvârli într-un colț, unde căzură cu un zăngănit. Ehiru tresări la sunetul lor, apoi privi spre Eninket – Prințul –, dar nu fără efort.

— De ce? întrebă el, cu multe înțelesuri.

Prințul zâmbi.

— Nu-ți pot spune totul. Oricum, n-ai înțelege, după ce te-au ținut în izolare. Ajunge să spun că Hetawa este plină de stricăciune, frații tăi sunt periculoși pentru tine acum. Voi face tot ce pot ca să-ți curăț numele și să le dau crimele la iveală, însă și tu trebuie să faci ceva pentru mine în schimb.

Hetawa era plină de stricăciune. Ehiru clătină din cap, incapabil să absoarbă un asemenea concept monstruos.

— Poftim?

— Femeia kisuatiană. Nu i se poate îngădui să ajungă în Kisua, Ehiru, pentru că altfel va fi război. Oamenii mei cred că se află încă în orașul exterior, în Cartierul Necredincioșilor. Găsește-o. Sfârșește Colectarea. Fă asta și voi avea grijă să te întorci în Hetawa în onoruri în loc de rușine. Jur pe sângele nostru cel sfânt.

Să se reîntoarcă la Hetawa. Să-și recâștige ordinea și tihna care i-au lipsit din viață după un car de ani... Ehiru își închise ochii, îndurând un dor tăcut.

Prințul zâmbi și-și ridică mâinile pentru a-i cuprinde fața.

— Știu că vei face ceea ce trebuie, frate.

Îl sărută pe Ehiru: o dată pe fiecare obraz, apoi pe frunte și pe buze. Era felul în care-l săruta tatăl său în copilăria de dinainte de Hetawa, iar amintirile se iscară să-l biciuiască precum vântul din munți.

Apoi Prințul îi dădu drumul, se ridică și se îndepărtă ca să bată la ușa celulei. Străjerii se rânduiră în urma lui, pe când ușa se deschise. După ce plecară, ușa rămase deschisă, așteptându-l pe Ehiru.

Încet, Ehiru se îndreptă de spate, își desfăcu punga de la cingătoare și-i deșertă conținutul într-o mână. Ornamentele sale licăreau, cu moneda dată de femeia kisuatiană printre ele.

Cu grijă – pentru că-i tremurau iarăși mâinile și, de data asta, nu le mai putea astâmpăra – puse totul înapoi în pungă, cu excepția monedei. Apoi se ridică în picioare, mișcându-se anevoie, ca un om bătrân, și ieși din celulă.

14

Pe la vârsta de patru inundații, un copilaș gujaareean ar trebui să poată să scrie pictogramele numelui de familie, să numere din patru în patru până la patruzeci și să recite amănuntele fiecărui vis la trezire.

(Înțelepciune)

Nijiri stătea în Grădina de Piatră încercând să-și descleșteze pumnii. Se vor uita după astfel de semne. Nu trebuia să le ofere niciun motiv de îndoială asupra autocontrolului său, dacă voia să fie lăsat liber și neînsoțit. Dacă avea de gând să plece și să-l caute pe Ehiru.

— Iar ascunzi ceva? zise Sonta-i.

Stătea față în față cu Nijiri, lângă o coloană de piatra nopții, la fel de neclintit.

— Crezi că nu ne putem da seama de planurile tale? Crezi nu-ți putem adulmeca furia ridicându-se din tine ca un fum?

Fir-ar să fie!

— Oare furia mea nu-i de înțeles, Frate?

Nijiri își păstra vocea calmă.

— Ceea ce mă surprinde pe mine este lipsa ei. Oare împăcarea adusă de Hananja face să amuțească simțul bunei-cuviințe și al dreptății?

— Simțim furia, frățioare, spuse Rabbaneh din spatele lui Nijiri.

O mână i se așeză pe umăr, strângându-l încetișor.

— Sângele de vise nu liniștește nimic. Atât doar că… ușurează.

Se opri, apoi rosti gânditor:

— Poate dacă ai împărtăși cu noi pacea noastră…

Nijiri se îndepărtă. Avu grijă să se miște calm și cât mai puțin, arătând mai degrabă un dezgust politicos, decât o respingere violentă.

— Aș prefera să-mi găsesc singur pacea.

Rabbaneh oftă și lăsă mâna jos.

— Alegerea este întotdeauna a ta. Însă încearcă să-ți amintești, frățioare, că Ehiru s-a dus de *bunăvoie*.

— Da.

Nijiri revăzu scena în minte: rușinea din ochii Superiorului și mâhnirea îndurerată din cei ai lui Ehiru.

— A plecat pentru că Hetawa l-a trădat și n-a mai putut să stea printre cei decăzuți.

— Păcătuiești, îl avertiză Sonta-i.

Nijiri se ridică în picioare și se întoarse să-i înfrunte, cu pumnii strânși, de-o parte și de alta a trupului.

— Spun adevărul, frate-Sonta-i. Am văzut fiara care m-a atacat noaptea trecută. Am *suferit atingerea ei*. Și singurul motiv pentru care am supraviețuit a fost că fratele-Ehiru a alungat-o și mi-a dat ultimele picături din sângele lui de vise. Împărtășitorul Mni-inh a văzut dovada acestui lucru și pune chezășie pentru fratele-Ehiru. Chiar și Superiorul a recunoscut că închiderea fratelui nostru nu este dreptate, ci voința palatului Yanya-iyan. *Politică.*

Scuipă ultimul cuvânt ca pe o otravă ce era și fu încântat să-l vadă pe Rabbaneh strâmbându-se dezgustat. Expresia normală, impasibilă, a lui Sonta-i deveni însă mai meditativă. Sonta-i va fi cheia, știa Nijiri. Darul viselor ajunsese la Sonta-i mult prea de tânăr, ori așa susțineau zvonurile apărute între acoliți. Nu avea niciun fel de emoții adevărate, cu toate că le imita pe toate suficient de bine, atunci când era necesar, și nu făcea nicio distincție între lumea reală și preumblările din vis. Nici nu te puteai încrede în el, nimic nu era real în ochii săi. Era un dezavantaj la colectare, dar existau momente – ca acum, poate –

când perspectiva lui Sonta-i asupra lumii îl făcea cel mai flexibil și mai pragmatic dintre toți Colectorii. Propriul interes, nu tradiția sau credința, îl conducea. Dacă Nijiri ar putea să-i atragă atenția asupra acestui lucru, Sonta-i s-ar putea să se dovedească un aliat neașteptat.

— Noi nu judecăm… începu Rabbaneh.

— Însă, prin tradiție, avem ceva de spus, îl întrerupse Sonta-i. Mai ales într-o chestiune de-a noastră. *Este* ciudat că n-am fost consultați.

Nijiri își ținu respirația.

— Superiorul a trebuit să ia o decizie rapidă.

Rabbaneh își încrucișă brațele și începu să facă pași de colo colo, iar această încordare era și ea un semn, își dădu seama Nijiri. Decizia Superiorului cădea prost în cazul ambilor săi frați de cale.

— Dacă Mni-inh l-ar fi declarat pe Ehiru un pericol, atunci decizia rapidă a Superiorului ar fi fost justificată, zise Sonta-i. Mni-inh spune că are mintea întreagă.

— O are, îi scăpă lui Nijiri. Până acum, nu arată decât semnele de început, îi tremură mâna și se mai înfurie puțin…

Își dădu seama de greșeală când amândoi se uitară la el. Expresia lui Sonta-i deveni cumva cu o idee mai rece.

— Fiecare Colector are metoda sa de a intra în comuniune cu Zeița, Nijiri, zise el. Vei înțelege asta mai bine – și, fără îndoială, o vei respecta mai mult – atunci când va trebui să te confrunți cu o noapte lungă fără să ai sânge de vise tu însuți.

Nijiri făcu o plecăciune în semn de rușine.

— Iartă-mă. Este doar…

Umerii și gâtlejul i se strânseră. *Zeiță, nu, fără lacrimi. Nu acum.*

— Nu pot suporta asta.

Rabbaneh se opri din mers în sus și-n jos, cu o expresie încordată și mohorâtă.

— Nici eu nu pot.

Se întoarse spre Sonta-i.

— Înțelegi ce înseamnă asta.

Sonta-i dădu din cap.

— Nu avem încă destule informații pentru a face o estimare. Așa că avem nevoie de mai multe.

— Poate că ar trebui să prezentăm această chestiune în fața

Consiliului Căilor, zise Rabbaneh. Judecata noastră ar putea fi împiedicată de apropierea noastră de situație…

Sonta-i privi spre el, Rabbaneh tăcu. Nijiri se încruntă spre amândoi, nedumerit.

— Nu, spuse Rabbaneh în cele din urmă.

Se întoarse, cu spatele țeapăn, și oftă.

— Nu prea cred asta.

Sonta-i îl privi pe Rabbaneh o clipă. Apoi se întoarse spre Nijiri, aruncându-i o privire iscoditoare.

— Cum ai să-l găsești dacă pleci?

Numai mila Hananjei îl împiedică pe Nijiri să icnească cu glas tare. Inspiră adânc, să-și liniștească bătăile devenite brusc mai repezi ale inimii.

— Va fi într-unul din posturile de pază, spuse el. Yanya-iyan nu are temniță, iar Garda Apusului nu controlează închisoarea.

— Sunt opt posturi de pază, Învățăcelule. Câte unul pentru fiecare sfert al orașului, interior și exterior.

— Va trebui să le verific pe toate, frate Sonta-i. Însă cred că se va găsi într-unul dintre posturile interioare, din moment ce acestea sunt mai aproape de Yanya-iyan. Îmi imaginez că gărzile vor dori să fie în raza de acțiune a unor întăriri rapide, dacă fratele nostru ar ajunge să scape cumva.

Ochii lui Sonta-i, cenușii ca piatra, îl cercetară pe Nijiri îndelung, însă băiatul nu-și putea da seama ce căutau. Rabbaneh se uită neîncrezător la Sonta-i.

— Doar nu asta vrei să spui, Sonta-i.

— Nici tu, nici eu nu ne putem duce, zise Sonta-i. Orașul mai are doar doi Colectori, suntem necesari aici.

— La fel și Nijiri! El trebuie să-l înlocuiască pe Una-une. E destul de rău că avem numai un Colector începător, dar dacă îl pierdem pe Ehiru, va trebui să ne apucăm să antrenăm altul.

— Dacă Ehiru e pierdut, atunci când *n-ar trebui*, făcu Sonta-i cu cea mai discretă accentuare, vom pierde mult mai mult decât un Colector experimentat. Vom fi pierdut autonomia care este absolut esențială pentru funcționarea noastră corectă. Vom fi permis unei nedreptăți clare să aibă influență asupra acțiunilor noastre. Noi, cei care trebuie să fim cei mai puri dintre toți.

Rabbaneh clătină din cap.

— Dar Nijiri nu-i decât un băiețandru, Sonta-i.

— Are șaisprezece ani, după lege, bărbat în toată regula. În

satele din susul râului ar putea deja să se căsătorească, poate să devină chiar și tată.

Sonta-i privi spre Nijiri, cu toate că vorbele sale erau pentru Rabbaneh.

— Căutarea dreptății este îndatorirea oricărui Colector, chiar și a celui mai puțin vrednic dintre noi. Unul dintre frații noștri a fost închis pe nedrept.

— Nu în acest fel îl vom elibera!

— Firește. Numai adevărul poate face asta. Însă adevărul în acest caz se întâlnește cu îndatoririle căii noastre.

— Vrei să spui că fratele-Ehiru și cu mine trebuie să-l găsim pe Secerător, zise Nijiri dintr-o suflare, pricepând în cele din urmă. Dădu din cap minunându-se.

— Vrei ca noi să-l ucidem.

Sonta-i încuviință.

— Vei avea nevoie de o dovadă ca să-i speli numele lui Ehiru. Cadavrul Secerătorului ar fi o dovadă suficientă.

— Și dacă nu găsiți această dovadă, zise Rabbaneh pe un ton încordat, nici tu, nici Ehiru nu vă veți mai întoarce vreodată la Hetawa. Amândoi veți fi declarați decăzuți și vânați peste tot. *Noi* vom fi trimiși să vă vânăm, împreună cu jumătate din Santinele. Înțelegi? În timp ce-l căutați pe Secerător, veți păși pe calea Colectorilor doar în ochii Hananjei. Nimeni altcineva – nici paza orașului, nici Garda Apusului, nici Santinelele – nu va ști de asta.

Oricum, aleg calea Colectorilor doar pentru un singur motiv, se gândi Nijiri și-și ridică bărbia.

— Voi servi în sufletul meu, dacă a servi în public înseamnă a înghiți nedreptăți.

Spre stupoarea lui, Sonta-i zâmbi. Era o expresie oribilă, întinsă sub ochii lui morți și cenușii, iar vederea lui îi trimise lui Nijiri fiori prin tot corpul.

— Rabbaneh și cu mine nu suportăm nici noi nedreptatea, Învățăcelule, spuse Sonta-i. Te trimitem pe *tine* s-o ucizi.

15

Femeile sunt niște zeițe, ca și Hananja Însăși. Ele dau naștere și-i formează pe visătorii lumii. Iubiți-le și temeți-vă de ele.

(Înțelepciune)

Era momentul cel mai călduros al zilei. Sunandi adormise pe o canapea într-un coridor de legătură între clădiri, la etajul al doilea, când fiul lui Etissero, Saladronim, o înghionti ca să se trezească.

— Jeh Kalawe. Un bărbat.

Ea se ridică, cu ochii încețoșați de somn și de toropeală. Un vânt uscat, încărcat de praf, năvăli în casă și vălătuci draperiile. O clipă, tânji după adierile răcoroase și umede din Kisua.

— Spune-i că nu mă interesează.

— E la ușă, Jeh Kalawe. Spune că este negustor, dar nu arată ca unul. A întrebat de stăpâna casei. I-am zis că noi suntem din Bromarte, ne lăsăm femeile acasă, ca oamenii cu minte. A zis că asta-i în ordine, pentru că vrea s-o vadă pe stăpâna *kisuatiană* a casei.

Asta o trezi de-a binelea.

— Și cum arată bărbatul ăsta?

— Înalt. Întunecat ca și tine. Ras în cap, însă cu două cozi lungi, împletite, pe ceafă. Nu se poartă ca un negustor, Jeh Kalawe. N-a zâmbit niciodată.

— *Bi'incha.*

Știa cine era.

— I-ai spus că sunt aici?

Salandronim îi oferi o expresie de genul „mă crezi prost?”.

— I-am spus că nu sunt femei aici deloc, însă este o casă de timbalin mai jos, pe stradă, dacă chiar are nevoie. Apoi i-am închis ușa-n nas.

— Mă îndoiesc că…

Însă nu-și termină exprimarea îndoielilor pentru că draperiile se mișcară din nou și Colectorul era chiar acolo, încadrat de canatul ușii coridorului. Ochii ei se căscară. Saladronim îi urmări privirea, rămase fără răsuflare și se dădu înapoi.

Colectorul își înclină capul spre fiecare dintre ei, cu mișcări lente și fără a da vreun semn că vrea să între. Asta-i potoli groaza lui Sunandi suficient cât să-și poate elibera glasul, cu toate că trebui să înghită un nod înainte de a putea vorbi.

— Preotule. Aproape că ne-ai speriat de moarte. Sau asta-i intenția ta astăzi?

— Amânarea rămâne în vigoare, îi zise el.

Ochii lui erau ațintiți asupra lui Salandronim.

— Te rog să mă ierți pentru că am încercat să te păcălesc, dar a trebuit să discut cu această femeie.

Saladronim deschise gura și scoase un sunet ascuțit, apoi își drese glasul.

— Nu-ți voi permite să te atingi de Jeh Kalawe. Este un oaspete de-al tatălui meu.

Sunandi aproape că zâmbi văzând curajul lui Saladronim. Îi amintea de Lin, cu toate că Lin nu ar fi arătat niciodată o asemenea bravadă fără să fi avut vreo armă ascunsă pe undeva, spre a o susține. Spre surprinderea ei, trăsăturile Colectorului se înmuiară pentru o clipă.

Se gândește la învățăcelul lui ucigaș, fără îndoială.

— N-am să-i fac nimic, răspunse Colectorul, iar Sunandi aproape că se relaxă, înainte de a-și aminti că el nu considera că uciderea ei ar fi vătămătoare.

— Pot să intru?

Asta o liniști până la urmă. Colectorii nu-și cereau niciodată scuze, nici nu le puteai cere să plece când erau într-o misiune pentru Hananja, ceea ce însemna că venise aici pentru interesele sale și nu pentru Colectare. Spera ea. Salandronim o privi întrebător. După o clipă de ezitare, ea dădu din cap. Inspirând adânc, băiatul își înclină și el capul.

Colectorul păși peste prag, trăgând draperia la loc în urma lui. Pe când făcea asta, Sunandi își aminti de cuvintele lui Saladronim: *nu arată ca unul*. Nu, nu arăta, se învoi ea, observând că bărbatul încă purta aceeași pânză peste șale, pe care o avusese și cu două nopți mai înainte. Arăta mult mai obosit decât l-ar fi făcut toropeala, cu umerii căzuți și mișcări mai încete. În Yanya-iyan, îi estimase vârsta cam pe la patruzeci de inundații, cu toate că era greu să fie sigură, pentru că el și Prințul aveau același ciudat și plăcut aspect lipsit de vârstă. Acum își arăta toți anii și încă ceva pe deasupra.

Intuiția o ajută să înțeleagă și atunci spuse:

— Ți-au întors spatele, așa-i?

El își înălță imediat capul și-i aruncă o privire ca și cum ar fi urât-o, însă asta nu dură decât o clipă înainte ca durerea să-i ia locul. Își feri ochii.

Era un răspuns suficient. Ea inspiră adânc și se decise să încerce calea diplomației, ca o schimbare.

— Învățăcelul tău?

El clătină din cap, cu ochii ațintiți spre podea.

— Sunt singur.

— Și de ce-ai venit?

— Ca să mă întorc la Hetawa și la viața mea, trebuie să închei Colectarea ta.

Vorbise cu blândețe și totuși cuvintele o înfiorară, în ciuda căldurii amiezii. Lângă ea, Saladronim încremeni.

— Ai spus că încă sunt amânată, zise ea.

— Ești. Nu accept niciun fel de mită. Nici măcar dacă oferta este pacea, ceea ce...

Colectorul închise ochii și oftă.

— La care tânjesc mai mult decât îți poți imagina. Însă ar fi una falsă, dacă te-aș Colecta pur și simplu și m-aș întoarce acum. Am prea multe întrebări.

O privi insistent.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să găsesc răspunsurile.

Sunandi încuviință în tăcere pentru a-și masca șocul. Se uită spre Saladronim.

— Mergi și anunță-l pe tatăl tău că mai are un oaspete.

Saladronim se holbă la ea cu o uimire mută. Ea-l pironi cu privirea și, după o clipă, el scutură din cap și porni degrabă pe coridor. Ea-i auzi pașii pe treptele de piatră până jos și puse pariu în sinea ei pe trei bani de aur că băiatul se va strecura înapoi ca să tragă cu urechea.

Însă, pe moment, li se oferea iluzia intimității, așa că-și îndreptă atenția spre Colector.

— Locul nu-mi aparține, ca să-ți ofer ospitalitate în această casă, însă îl cunosc pe stăpânul ei și el respectă obiceiurile de ospeție. Nu va dori să stai în picioare când este limpede că ar trebui să șezi.

El ezită. O clipă Sunandi se gândi că o va refuza. Apoi el se duse spre cealaltă canapea de pe coridor și se așeză față în față cu Sunandi, țeapăn și politicos.

— Îți mulțumesc. Calea mea... noi dormim în timpul zilei.

— Foarte civilizat din partea voastră.

Se destinsese suficient cât să-și facă singură vânt cu evantaiul.

— Așadar, vrei ajutorul meu. Nu știu dacă-ți pot oferi toate răspunsurile, preotule. Și eu duc lipsă de astfel de răspunsuri. Tot ce pot să-ți ofer sunt informații și n-am nimic nou să-ți spun

de noaptea trecută. S-ar putea să-ți trimit mai multe odată ce ajung în Kisua.

— Ce fel de informații?

Ea schiță un zâmbet.

— Ești sigur că vrei să știi? Toate informațiile au fost obținute prin mijloacele necurate ale decăderii.

El scutură din cap.

— Decăderea este o boală a sufletului, nu doar niște cuvinte și informații.

Ei i-ar fi plăcut să discute această chestiune, însă știa mai bine.

— Kisua are o rețea de spioni întinsă pe cuprinsul acestui continent, în est și în ținuturile din nord. Unii dintre spioni sunt oameni de rând. Alții sunt de rang înalt, ca mine. Tot ceea ce aflăm trimitem Protectorilor.

— Și crezi că astfel ei cunosc ceva despre Secerătorul din Gujaareh? De ce le-ar păsa?

Se holbă la el, surprinsă cu adevărat.

— Toate națiunile, de la țărmurile înghețate și până la hotarele pădurilor de sud, privesc spre țara ta, preotule. Unele încearcă s-o imite sau să rivalizeze cu ea, însă majoritatea o pândesc de frică. Gujaarehul e prea puternic și bogat și prea ciudat. Cei care trăiesc în umbra unui vulcan ar fi smintiți să nu fie și mai atenți când acesta începe să fumege.

El se încruntă.

— Nu-i nimic ciudat cu Gujaarehul. Dacă avem prosperitate și forță, asta se întâmplă numai cu binecuvântarea Hananjei.

— Așa spui tu, preotule. Unii dintre noi, din țări nu atât de binecuvântate, vedem lucrurile altfel. Iar fumul de avertizare este greu de ignorat: armata Gujaarehului, ajunsă la efective mai mari decât oricând, ambasadori gujaareeni urzind alianțe secrete cu țările cele mai nordice. Noi observăm când ambasadorii noștri mor în mod misterios și subit, imediat ce au motiv să ne prevină asupra vreunui lucru.

Colectorul clătină din nou din cap, nu în semn de negare de această dată, credea ea, ci din nedumerire.

— Nu știu nimic despre astfel de lucruri.

Nici nu-mi pasă, se opri el să adauge, însă Sunandi descifră asta pe fața lui.

— Ce-au făcut cu Secerătorul?

Poate că totul, se abținu ea să spună, sperând că nu-i va putea vedea asta pe față.

— Nu știu sigur. Însă știu că Prințul vostru este în spatele poveștii.

El își miji ochii.

— Nu Hetawa?

— De ce-ar păstra Hetawa un monstru drept animal de companie?

— De ce-ar face-o Prințul?

Ea ezită, apoi se decise să riște având încredere în el încă puțin.

— Există zvonuri. *Doar* zvonuri, ține cont.

— Ce fel de zvonuri?

— De felul celor care-i țin pe copiii kisuatieni treji noaptea, preotule. Le spunem povești despre voi: „Fii cuminte ori vine Colectorul la tine."

Fața lui se strâmbă de dezgust.

— Este o pervertire a tot ceea ce suntem.

— Ucideți, preotule. O faceți din milă și dintr-o serie întreagă de alte motive despre care susțineți că sunt bune, însă în fapt vă strecurați prin casele oamenilor în puterea nopții și-i ucideți în somn. De asta vă credem ciudați... faceți așa ceva *și nu vedeți nimic rău în asta.*

Chipul Colectorului împietri, iar Sunandi se abținu să dea glas unei alte acuzații. Nu îndrăznea să-i mai atace convingerile. Cu toate că o dezgusta, credința lui rigidă era singurul lucru care-o mai ținea în viață.

— De ce ar îngădui Prințul ca un Secerător să bântuie prin oraș? întrebă el din nou, pe un ton neutru.

Ea trase adânc aer în piept și-l lăsă să iasă încet.

— Acum câteva secole, când al vostru Inunru a înființat cultul Hananja în Kisua, nu exista niciuna dintre regulile și ritualurile pe care le folosiți acum să controlați vrăjitoria. Nimeni nu știa ce-ar putea face un Colector răzvrătit până când n-au făcut-o primii astfel de Colectori... iar ororile provocate în Kisua sunt motivul pentru care narcomanția a fost interzisă acolo. Se spune că un Secerător poate respira moartea prin aerul obișnuit. Se spune că ei *devorează* sufletele în loc să le trimită în altă parte. Există povești despre ei, trăgând viața a zeci de oameni, poate sute deodată, fără a se sătura...

El clătină din cap înainte ca Sunandi să fi terminat.

— Imposibil. Pot purta în mine sânge de vise din două, poate trei suflete. Mi-au trebuit douăzeci de ani să ajung la asta.

— Eu doar repet istorisirile, preotule. În vremurile de început, Hananjenii din Kisua au reținut multe exemple despre ceea ce puteau face Secerătorii și despre cum „foloseau” vrăjitoriile lor îngrozitoare. Aceste cronici au fost interzise împreună cu restul vrăjii viselor, însă *poveștile* se spun și în ziua de azi. Le folosim ca să-i speriem pe copii, dar ce-ar fi dacă cineva aude aceste povești și le crede? Ce-ar fi dacă cineva cu puterea necesară, care ar vrea mai mult de-atât, ar decide să vadă singur dacă poveștile cu Secerători sunt adevărate?

Colectorul nu zise nimic la asta. Sunandi văzu că trupul îi devenise și mai țeapăn, iar fruntea i se încrețise de o tulburare cât se poate de clară. Deodată, se ridică, luând-o prin surprindere, și începu să meargă de colo până colo prin coridorul îngust.

— Asta ar fi o nerozie. Creatura este o nenorocire ambulantă, veșnic hămesită și lipsită de suflet. Nimeni nu o poate controla.

Aproape că scuipase cuvintele, vorbind atât de aspru și de repede că acestea se învălmășiseră.

— Nu era nimeni prin apropiere ca să-i dirijeze atacul. A acționat după propria nebunie.

Ei îi luă un moment ca să înțeleagă ce voia să spună și atunci i se tăie răsuflarea.

— L-ai văzut!

Colectorul dădu absent din cap, încă pășind încoace și-n colo. Ea băgă de seamă, cu o anume îngrijorare, că mâinile lui tremurau precum cele ale unui bătrân bolnav atunci când strângea din pumni agitat.

— Noaptea trecută, zise el, ne-a atacat pe o alee, după ce-am plecat din Yanya-iyan…

Se opri din mers și o privi cu o spaimă subită, de parcă tocmai și-ar fi amintit ceva.

— *Indethe etun'n ut Hananja*, șopti el.

În sua, dar cu o savoare arhaică pe care Sunandi o întâlnise doar în cele mai vechi poezii și istorisiri.

Fie ca privirea lui Hananja să se întoarcă spre tine. Era versiunea lor de binecuvântare, cu toate că Sunandi prefera ca Hananja să-Și țină privirea pentru Ea. Însă mila din ochii

Colectorului o neliniștea cel mai mult.

— Ce-i?

— Secerătorul, spuse Colectorul.

Vorbea la fel de încet ca și cu o noapte mai înainte, milos, chiar dacă avea moartea în priviri.

— Când l-am întâlnit, ucisese deja. Copila ta cu sânge nordic…

Inima lui Sunandi se sfărâmă. Prin huruitul slab din urechi auzi și restul cuvintelor lui:

— Aleea era în beznă, însă am văzut limpede trupul. Te rog, iartă-mă. I-aș fi oferit pacea, aș fi dus-o în siguranță în Ina-Karekh dacă…

Dacă ar mai fi fost ceva de Colectat.

Sunandi nu fu conștientă de urlet, la început. Abia după ce niște degete i-au prins mâinile, și-a dat seama că le ridicase ca să-și smulgă părul din cap. Și numai când ceva a început să-i hârâie în gât, a auzit urletele sugrumate, furioase, ce reverberau între pereții lui Etissero. Ca prin ceață, îl văzu pe Etissero la capătul scărilor, cu un cuțit în mână, privind nesigur scena din fața sa. Apoi brațele Colectorului o cuprinseră și ea se prăbuși în ele, mult prea pierdută în tulburarea sa pentru a-i păsa că plânge pe umărul ucigașului ei jurat.

— Aș ușura asta pentru tine dacă aș putea, îi șopti Colectorul acoperind huruitul, însă nu mai am niciun fel de pace de împărtășit. Dar încă mai am iubire. Ia-o, fiică a lui Kalawe. Cât îți trebuie ție.

Nu va fi niciodată destulă, se gândi ea cu amărăciune și lăsă amărăciunea să se închidă asupra ei ca un pumn.

16

Patru sunt afluenții unui râu măreț. Patru sunt și recoltele dintre sezonul inundațiilor și praf. Patru sunt cele mai mari comori: timbalinul, myrrhul, lapisul și jungissa. Patru fâșii de culoare marchează fața Lunii Visătoare.

Roșu pentru sânge.

Alb pentru sămânță.

Galben pentru sângele zeilor.

Negru pentru fiere.

(Înțelepciune)

Nijiri văzuse șase inundații la vremea adoptării sale într-o Casă a Copiilor. Oricum, cu mult înainte de asta, începuse să deprindă obiceiurile castei de servitori în care se născuse. Încă-și mai amintea primele lecții date de mama sa despre felul corect de a merge: cu spatele plecat, pașii mici, însă repezi, pentru a conferi umilință și țel. Niciodată nu te uitai în ochii celor din castele mai înalte. Când așteptai, îți țineai privirea înainte, dar fără să vezi nimic, nu arătai nimic – nici nerăbdare, nici plictiseală – indiferent cât de mult ai așteptat.

— Ei te vor vedea, însă fără să te vadă, îi spusese ea. Când au nevoie de tine, tu deja li te-ai înfățișat dinainte. Deja ai făcut ceea ce aveau nevoie, nu vei exista. Fă aceste lucruri și-atunci ai putea avea libertatea permisă castei noastre.

Aceste lecții îi serviseră bine în strădania sa de a deveni Colector. Slujitorii erau slujitori, la urma urmei. Iar astăzi nu va avea nicio problemă să între în primul post de gardă, prefăcându-se că era băiatul unui negustor de vinuri. Se bâlbâia și se pleca atât de convingător, încât străjerii nu i-au pus întrebări despre părul său tuns sau punga de la cingătoare, și nimeni nu l-a privit în față când le-a servit povestea. Stăpânului său îi rămăsese prea mult vin dulce, amestecat cu sucuri de fructe. Nu l-ar cumpăra ei ca să-l dea deținuților? Dacă da, le va reduce din preț. Străjerii erau mult prea interesați de vinul ieftin ca să-și păzească limba, zicându-i printre hohote de râs că nu aveau întemnițați, dar că-i vor cumpăra vinul pentru ei. Nijiri se îndepărtă cu promisiunea că-l va aduce și nu se mai întoarse. Vicleșugul ținuse și la cel de-al doilea post de pază, cu toate că acolo exista un prizonier. După ce observase numărul de străjeri și dispunerea ieșirilor, pentru Nijiri fusese o chestiune destul de simplă să treacă pe aleea de lângă clădire, unde se cățărase pe un vas de depozitare ca să se uite prin fereastra ca o fantă. Bărbatul din interior avea un aspect mizerabil și flămând, de servitor nedorit de nimeni sau chinuit, care devenise hoț ca să supraviețuiască. Nu era Ehiru.

Însă această descoperire îl tulbură pe Nijiri profund, pentru că însemna că primele lui încercări de a descoperi unde se afla Ehiru au fost greșite. Și niciunul dintre soldații posturilor de gardă nu făcea parte din Garda Apusului. Dacă Ehiru a fost în vreunul din aceste locuri, acum dispăruse.

Și dacă l-am pierdut? Și dacă l-au dus la închisoare... sau l-au omorât?

Nu. Nu-și putea permite să se gândească la astfel de lucruri.

Momentul cel mai greu al zădufului de după-amiază trecuse când Nijiri se opri la un rezervor public să bea apă. Era atât de abătut încât, prima oară, nu simți o privire oprită pe spatele lui. Câțiva oameni mai zăboveau în piața rezervorului, bând din cupele oferite sau adăpându-și caii la jgheabul animalelor. Doar atunci când un soldat îl atinse pe umăr, își dădu seama Nijiri de apropierea omului. Sări și se răsuci, vărsându-și cupa și făcând un mare efort de voință ca să nu-l izbească cu pumnul în gâtlej, din reflex.

— Cam nervos, zise bărbatul cu un chicotit.

Era înalt, arătos, cu pielea roșiatică, cu cozi îngrijit împletite, aparținând, probabil, unei familii avute, dintr-o castă militară. Și purta stacojiul-auriu al Gărzii Apusului.

Lui Nijiri îi sări inima din piept.

Apoi își aminti că trebuia să fie un slujitor. Lăsă cupa și făcu o plecăciune adâncă.

— Te rog să mă ierți, stăpâne. Te-am udat? Iartă-mă!

— Nu m-ai udat, băiete. Și chiar dacă s-a întâmplat, e doar apă.

— Da, stăpâne. Cum pot să te servesc? Vrei apă?

Asta-i aduse o privire crâncenă din partea slujitorului de la rezervor, care sperase, probabil, să primească niște bacșișuri.

Soldatul râse:

— Nu, nu, băiete. Stăpânul tău are nevoie de tine imediat? Are ceva împotrivă dacă te împrumut pentru serviciul nostru?

Nijiri se îndreptă puțin din plecăciunea sa, ținându-și umerii lăsați. Gândurile i se învârteau nebunește, nu putea lăsa să-i scape această șansă. Trebuia să existe vreo cale de a scoate de la Străjer informații, însă numai dacă Nijiri își înfrâna curiozitatea.

— Ăăă, nu, stăpâne, zise el.

O amintire vagă îl făcu să adauge:

— Atâta vreme cât asta nu-i provoacă vreo pierdere, stăpâne.

— Desigur.

Soldatul se căută în punga de la cingătoare și scoase o monedă groasă, din argint, i-o arătă, apoi o puse deoparte.

— Pentru stăpânul tău. N-am să te țin mult.

Își înclină capul spre o alee din apropiere, îngustă și întunecoasă.

Uitând o clipă de umilința sa, Nijiri se holbă la el nedumerit. Apoi brusc o amintire din Noaptea Hamyan îi reveni în minte și odată cu ea, cuvintele Prințului. *Cineva te va transforma într-un instrument al plăcerii.*

Slava Zeiței și a tuturor fraților Ei divini. Și aici? Pentru o clipă, se împotrivi furiei.

Deschisese gura să mormăie niște scuze, când zornăitul ritmic al unor clopoței îi atrase atenția. Vizavi de piața rezervorului, un mic grup venea dinspre o stradă laterală: patru persoane înveșmântate în hekehuri de un galben transparent, înconjurând o a cincea, într-un verde-deschis. Surorile Hananjei.

Oamenii adunați în piață se retraseră cu venerație, lăsând o cale de trecere în timp ce grupul se îndrepta spre rezervor. Soldatul trase aer în piept și se dădu înapoi cu o plecăciune respectuoasă pe când grupul se apropia. Slujitorul de la rezervor procedă la fel, iar Nijiri, cu întârziere, își aminti să facă o plecăciune.

— Oprește, copile.

Femeia în robă verde din centru grupului ridică o mână pentru a arăta spre el. Voalul acoperea și cea mai vagă linie a feței sale, însă pulsul lui Nijiri se acceleră oricum la auzul vocii. Putea fi ea?

Se îndreptă de spate, arătând neîncrezător spre el, așa cum ar trebui să facă orice băiat-servitor docil. Ea încuviință din cap.

— Vino, îi zise.

Și-și văzu de drum alături de însoțitoarele sale, iar el se luă după ele. Femeile îl înconjurară, permițându-i să meargă lângă Soră. Nu-i urmă nimeni când părăsiră piața. Nijiri privi înapoi și surprinse iritarea amestecată cu teamă de pe fața Străjerului. Teama învinse și bărbatul îi zâmbi lui Nijiri, nemulțumit, dar politicos, înainte de a-și vedea de treabă. Apoi Surorile apucară pe o altă stradă, spre cartierul meșteșugarilor. Dughenele și atelierele de aici erau deja închise, majoritatea meșteșugarilor lucrau noaptea. Numai câțiva oameni se mai aflau prin preajmă. Unii dintre ei le aruncară ocheade lui Nijiri și Surorilor, apoi se uitară în altă parte, însă cei mai mulți nu le acordară nicio atenție. S-ar putea să-l fi invidiat pentru că fusese ales ca purtător al zeciuielii de sământă de vise, însă nimeni nu își arăta

deschis această invidie. Să faci asta ar fi trezit nemulțumirea Hananjei și a Surorilor.

— Imprudent, Învățăcel-Colector, zise Sora.

Vocea ei era joasă, abia dacă se auzea. Pășea într-un fel maiestuos, clopoțeii cusuți pe tivul robelor și al vălului său zornăind în ritm.

— Un bărbat plecat după plăceri rareori oferă ceva informații, înainte sau după.

Nijiri simți cum obrajii-i luaseră foc.

— Soră Meliatua?

Nu-i putea vedea clar fața, însă avu impresia că ea zâmbise.

— Îți amintești.

Nici n-ar fi putut uita.

— A fost singura cale, Soră. Am…

Atunci ezită, nesigur de cât putea să-i spună. Ea nu-l privea în timp ce mergeau.

— Ehiru nu se mai află în custodie. A fost eliberat chiar după-amiază, după care a părăsit orașul prin poarta din sud. Avea un semn de-al ei, astfel că un străjer de-acolo i-a spus cum s-o găsească pe ambasadoarea kisuatiană. Nu știu de ce-a fost eliberat.

Nijiri era atât de uluit încât îi trebuiră câteva secunde până să-și regăsească graiul.

— Tu… cum ai…

Un alt posibil zâmbet.

— Am ascultat, Învățăcel-Colector, la fel cum te-am învățat și pe tine să asculți de Hamyan. Noi, cele din rândurile Surorilor, avem cunoștințe atât în Gujaareh, cât și afară, care sunt dispuse să ne ofere informații folositoare.

Nijiri se încruntă, dându-și cu părerea.

— Contacte kisuatiene?

— Și soreniene, și jellevyiene și multe altele, inclusiv unele printre frații tăi. Rabbaneh m-a rugat să te ajut. Zicea că s-ar putea să fii prin apropierea posturilor de gardă.

Deci fusese mai mult decât noroc chior că ea se nimerise prin preajmă la momentul potrivit.

— Atunci știi unde-l pot găsi pe mentorul meu, Soră?

— Nu, însă străjerul de la poarta din sud s-ar putea să știe, dacă-l poți convinge să-ți spună. Totuși, ar trebui să te pui în mișcare repede. Cred că Ehiru va obține informația de la femeia

kisuatiană și apoi o va ucide. După asta, cine-ar mai putea spune unde s-a dus?

Nijiri se încruntă.

— Colectorii nu ucid, Soră.

Ea zâmbi din nou.

— De fapt nu-mi împart trupul cu purtătorii de zeciuială, Învățăcelule. Eu de-abia dacă le dau visele. Totuși, când se trezesc sunt consumați și potoliți, cu trupurile tremurând de extazul încercat. În fond, crezi că diferența contează pentru ei?

Nijiri se înroși.

— Bănuiesc că nu.

— Trebuie să înveți să vezi lucrurile din multe unghiuri, Nijiri. Dacă mai contează, acesta a fost întotdeauna unul dintre eșecurile mentorului tău. El vede numai Legea Hananjei.

Oftă, iar clopoțeii răsunară în jurul voalului ei.

— Această îngustime a țelului îl face cel mai măreț dintre frații tăi, dar, în același timp, îl lasă și nepregătit să se confrunte cu uneltirile celor decăzuți.

Nijiri încercă să nu se gândească la expresia de pierdere cumplită de pe figura lui Ehiru când Gărzile Apusului l-au luat cu ele.

— Atunci, e datoria mea să preiau această povară pentru el, Soră.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte.

— Înțeleg. Știi ceva despre decădere chiar și tu. Însă ești atât de tânăr…

Era o întrebare. El ezită, însă ea avea ceva care-l încuraja să fie sincer.

— Aparțineam castei servitorilor înainte ca Hetawa să mă adopte. Mama m-a învățat cum să satisfac poftele unui adult înainte să învăț să merg. Este ceva ce majoritatea părinților din casta servitorilor își învață copiii, ceva ce speră ei că nu le va trebui niciodată copiilor, însă acest lucru i-ar ajuta să supraviețuiască dacă va veni un asemenea moment.

El dădu din umeri, apoi reveni din nou cu picioarele pe pământ.

— Însă n-am avut probleme ca servitor. Doar ca acolit, în Hetawa.

Ea nu spuse nimic, cu toate că Nijiri se oprise, temându-se de criticile ei. Tăcerea femeii îl ajută. După o clipă, putu să se

destindă și să continue.

— Toți acoliții sunt trecuți pe listă, explică el. Ca să servească drept participanți la Pranje, adică ori de câte ori un Colector sau un Împărtășitor trece prin ritual. Se presupune că este imposibil să scapi de această îndatorire, dar există tot felul de căi. Și pe *care* listă ajunge cineva este, adesea, o chestiune de obținere a unei favori din partea Învățătorului care controlează acea listă.

— Voiai să fii pe lista lui Ehiru?

Pașii lui Nijiri ezitară o clipă. Cu obrajii aprinși, rămase tăcut. Meliatua oftă și-l atinse pe mână în semn de liniștire.

— Și eu am avut un mentor, zise ea încet. Dacă și noi am fi avut astfel de ritualuri, aș fi vrut s-o servesc eu, nimeni altcineva. Chiar dacă alții ar fi socotit că e ceva greșit sau egoist.

Încet, Nijiri dădu din cap.

— Da, așa fost.

— Îl iubești. Pe Ehiru.

Nijiri se opri ca trăsnit, cu sângele înghețându-i în vene, iar Meliatua se opri și ea. Oricum, înainte ca el să înceapă să bâiguie vreo scuză, ea se apropie, ca o iubită, punându-și palmele pe pieptul lui.

— Și eu am făcut parte din casta servitorilor, spuse ea cu blândețe. Îmi amintesc de aceleași lecții ca și tine… însă îmi amintesc și eu că unele din acele lecții au fost greșite, Învățăcel-Colector. Toate erau despre cum să te protejezi pe tine, să ajungi suficient de puternic pentru a supraviețui într-o viață de servitor. Nu existau lecții despre cum să iubești în siguranță sau ce să faci dacă nu se întâmpla așa.

Nijiri se holbă la ea, uitând, pentru moment, că se aflau în mijlocul unei străzi, sub privirile tuturor, înconjurați de slujitoarele ei și de zeii mai știau cine altcineva. Își aminti de ideea că, într-un fel sau altul, ea-i citise gândurile în Noaptea Hamyanului, dar nu. Poate era simplul fapt că ea îl înțelegea.

— Eu…

Ezită, își linse buzele.

— Nu știu ce să fac.

Ea dădu din umeri.

— Ai făcut ce-ai putut… te-ai apropiat de el, l-ai ajutat, l-ai lăsat să te ajute. În cele din urmă, este tot ce poate face oricare dintre noi pentru cei pe care-i iubim. Și are nevoie de tine, Nijiri.

Mai mult decât își dă seama. Poate chiar mai mult decât îți dai seama și tu.

Palmele ei îl mângâiară pe piept. Fără să vrea, își puse mâinile pe șoldurile ei, din moment ce acesta era singurul mod potrivit de a-i răspunde la atingere.

— Totuși știi că pentru el a fi Colector înseamnă totul. Îl poți iubi, știind că vei fi mereu pe un locul doi în inima sa?

— Am știut întotdeauna asta.

Nijiri închise ochii, amintindu-și de nopțile în care rămăsese treaz, tânjind. Știind că n-ar fi putut avea niciodată ceea ce-și dorea.

— Voi primi ceea ce-mi poate da și-am să fiu satisfăcut cu asta. Doar atât că…

Un Colector îi aparținea în întregime Hananjei, ziceau Învățătorii. Era adevărat pentru toate cele patru căi ale serviciului Hananjei, însă Colectorii se deosebeau de toți. Nimănui nu-i păsa dacă Învățătorii sau Împărtășitorii se strecurau unii în camerele altora la căderea nopții, atâta vreme cât o făceau cu discreție. Chiar și Santinelele se apropiau de frații de pază și luptau pentru ei mai abitir decât pentru alții. Însă între Colectori erau alte reguli. Respectul, admirația, dragoste frățească, acestea erau în regulă, acceptate, ba chiar și încurajate. Numai dorința egoistă era interzisă.

— Este foarte greu, Soră, șopti el, incapabil să privească în ochii ei. Am devenit Colector pentru că am vrut să fiu puternic. Pentru că astfel nu aș fi avut nevoie de ceilalți, iar durerea nu ar mai avea puterea de a mă atinge. Voiam să fiu cu Ehiru; voiam să *fiu* Ehiru. Iar acum…

Ea zâmbi prin văl… și apoi, foarte, foarte ușor îl împinse de lângă ea.

— Acum nu mai ești un copil, îi zise. Acum îți dai seama: Colectorii nu sunt mai puternici decât alți oameni. Acum știi că nu poți fi Ehiru… însă poți fi vrednic de el. Și mai știi acum că nu-i nicio rușine în dragoste.

El nu se putu abține să nu zâmbească firav și cu amărăciune.

— Nu. Însă există mai multă durere decât ar fi fost de așteptat. Și este necesară mai multă forță decât mi-am închipuit că trebuie să înduri.

Ea îl mai privi puțin înainte de a-și înclina capul sub văl.

— Atunci, iartă-mă pentru că ți-am tulburat pacea, Învățăcel-

Colector.

Ea se puse în mișcare și, după o clipă, el își forță picioarele să se urnească din nou. Însă inimii sale îi mai trebui ceva timp să se liniștească, dar ea rămase tăcută în timp ce mergeau și, treptat, inima i se potoli.

— Există un verificator de dări în Cartierul Necredincioșilor, pe care-l cunosc, spuse Meliatua, după o vreme. Dugheana sa este chiar dincolo de poartă, la al treilea colț. Întreabă de un bărbat pe jumătate jellevit, numit Caiyera. Spune-i că-mi ești prieten, iar el o să-ți dezvăluie locul unde se află femeia kisuatiană. Dar fă-o cât mai repede, schimbul său se termină nu mult după apusul soarelui.

Nijiri privi în sus, spre cerul care deja se înroșise.

— Da, Soră.

Ajunseseră la o nouă încrucișare de drumuri. Piața de aici era ticsită de oameni și tarabe, mulți dintre cumpărători ieșind din casă numai după ce arșița de peste zi se domolea. Vizavi de piață se afla o stradă lată, marcată de o arcadă, și la câteva străduțe dincolo de ea, Nijiri putea vedea poarta de sud, care ducea spre Cartierul Necredincioșilor.

— Nu mai zăbovi după ce se înserează, Învățăcelule-Colector, spuse Meliatua, iar el se uită surprins spre ea. Fiara care bântuie străzile la lăsarea întunericului ți-a gustat o dată din suflet și s-ar putea să-și dorească și mai mult. Nu te pricepi să te lupți cu ea.

Neliniștea se lupta cu mândria lui; Nijiri își îndreptă umerii.

— Am fost luat prin surprindere, Soră.

Ea zâmbi din nou, însă ceva din acel zâmbet îi spuse că nu-și bătea joc de el.

— Desigur.

Se apropie din nou, ridică o mână și-i atinse obrazul într-un zornăit de clopoței.

— Du-te cu binecuvântarea Hananjei, Nijiri, și amintește-ți că nu există *decădere* nici în dragoste.

Apoi se întoarse, urmată de însoțitoarele sale și, numai după ce se îndepărtă, Nijiri îi înțelese cuvintele. Îl făceau să se simtă… nu mai bine. Însă mult mai sigur pe el însuși.

Cu acest sentiment împrospătat al misiunii, o luă spre poartă ca să înceapă căutarea lui Ehiru.

Colectorul meditase, se rugase, însă nu era destul. Niciodată nu era destul. În cele din urmă, când mintea uitase rugăciunile și-și pierduse abilitatea de a medita, tot ceea ce mai rămăsese era neîncetata bolboroseală a trebuinței de neocolit. Numai un singur lucru putea reduce la tăcere acea nevoie. Apăreau dimineața, veneau dimineața; acest lucru devenise motivul existenței sale. Până atunci, nu avea nimic altceva de făcut decât să îndure. Să-și distragă atenția. Un băiat zăcea țintuit sub el, cu ochii închiși. O ofrandă. Colectorul își ridică mâna liberă pentru a-i mângâia obrazul, minunându-se de frumusețea și inocența tinereții. Ar putea să devoreze acea frumusețe, să se spoiască pe sine cu acea inocență. Va șterge aceasta păcatele vieții sale? Ar putea afla asta.

Nu simți nicio mânie când își trimise prima dată pumnul în burta băiatului. Fusese o cale de a-și distrage atenția, nimic altceva. Însă ochii băiatului se căscară mari, umplându-se de surpriză și suferință și de recunoașterea cumplită a felului în care va simți moartea când va veni, iar ceva înlocui răpăitul, chinul trebuinței: ușurarea. Băiatul nu mai avusese niciodată parte de o asemenea durere. Era înspăimântat. Iar la vederea altei spaime și suferințe, cea a Colectorului se domoli. Doar puțin, însă chiar și atât îi era de folos.

O, da. Și ce ochi frumoși avea băiatul. Precum jaspul din deșert.

Așa că-și ridică pumnul și-l coborî iar și iar, descoperind că-l încânta cum se trăgea înapoi băiatul, scâncetele lui, implorările lui răgușite și schimonosite. În cele din urmă, a apărut și sângele, iar asta-i provocă cea mai mare plăcere dintre toate.

Ehiru se trezi icnind, cu inima bătându-i puternic în bezna răcoroasă din casa lui Etissero.

S-ar putea să nu fi fost un vis. De-abia dacă avea suficient sânge de vis, în acest moment, ca să se mențină în viață și chiar dacă ar fi avut mai mult, s-ar putea să nu fi fost un vis. Nu mai visase nimic de douăzeci de ani.

Înseamnă că fusese o viziune, însă una oribilă, îngrozitoare. Ehiru se ridică în capul oaselor, lăsându-și fruntea pe mâini pentru a ostoi durerea provocată de epuizare, dormitul în afara

programului său normal și de nevoia lui în creștere. De-abia putea gândi cu această durere, însă cunoștea destul de bine narcomanția de bază. Majoritatea viziunilor erau zămislite din amintiri. Nijiri nu-l servise niciodată în pranje, iar în acest fel Ehiru nu-l bătuse niciodată. N-ar fi putut. Să provoace în mod voit o asemenea durere altcuiva nu era doar decădere, ci chiar un lucru străin cu totul ființei sale.

Afară doar dacă amintirile sale nu erau atât de limpezi precum credea el. Sau numai dacă imaginile care-i bântuiau odihna nu erau o viziune din trecut, ci una din viitor.

Gemu, prea golit de pace pentru a se putea ruga măcar.

— Frate-Ehiru.

Își strânse pumnii, iar trupul său zvâcni în sus, curbându-se pentru atac. Însă persoana care stătea pe o altă canapea, față în față cu Ehiru, nu se clinti, așteptându-l să se calmeze. Acest respect îi spulberă toropeala din minte, așa că putea, în sfârșit, să gândească. Nijiri.

Lui Ehiru i se strânse stomacul. *Te-am vătămat vreodată?* Ar fi vrut să întrebe, însă nu-și putea aduna curajul ca să facă față răspunsului.

Silueta întunecată a lui Nijiri se mișcă și veni lângă el, ghemuindu-se lângă canapeaua scăldată în lumina Lunii Trezite. Teama lui Ehiru se risipi la vederea îngrijorării sincere de pe fața băiatului. Mai putea cineva, de care s-ar fi folosit într-un mod atât de brutal, să-l iubească încă? În mod sigur, aceasta era dovada.

— Nu ți-e bine, Frate, zise Nijiri.

Vorbea în cele mai blânde șoapte, ca la o Colectare.

— Ai nevoie de o infuzie.

— Am nevoie de *pace*, răspunse Ehiru și se strâmbă în vreme ce glasul său spărgea liniștea, mai răstit și mai tare ca de obicei. Însă Ea mă respinge, chiar și în somn.

Nijiri luă mâna lui Ehiru, o scăpă și o ridică la fața lui. Despărți degetul arătător și mijlociu, încercând să și le pună peste pleoapele ochilor săi închiși. O zeciuială…

— Nu!

Ehiru își smulse mâna. Nijiri se încruntă.

— Controlul meu slăbește, Nijiri. S-ar putea să nu mă mulțumesc doar cu puțin.

— Atunci ia tot, Frate.

Nijiri privi în sus, spre el, neabătut. Atât de încrezător.

— Știi că nu mi-e teamă.

Cuvintele treziseră o amintire despre prima lor întrevedere: aducătorul morții și copilul care-l întâmpina. Aceea amintire îi aducea întotdeauna lui Ehiru liniștea și nu eșuă nici de data asta, alungând buimăceala și suferința pe care le provocaseră vedeniile. Expiră.

— Hananja nu te-a ales încă și n-am să risc să-ți provoc moartea. Mai pot amâna câteva zile. Mai sunt și alții care au nevoie de Colectare. Întotdeauna sunt din ăștia.

Băiatul se încruntă.

— Nu-mi place planul, Ehiru-frate.

— Nici mie. Însă singura alternativă este întoarcerea la Hetawa, ceea ce nu putem face încă.

Se opri, după ce implicația prezenței băiatului îi deveni, în sfârșit, limpede.

— *Tu* ar trebui să fii acolo, totuși. De ce nu ești acolo?

— Sonta-i-fratele și Rabbaneh-fratele m-au trimis să te ajut să scapi de Garda Apusului.

— *Poftim?*

Nijiri-l strânse de mână ca să-l facă să tacă. Ehiru fusese prea șocat ca să mai vorbească în șoaptă.

— Secerătorul este o monstruozitate împotriva Zeiței, șopti băiatul. Superiorul și Prințul nu și-au făcut datoria de a-l distruge și astfel noi – tu și cu mine – trebuie să vânăm această creatură.

Ezită și adăugă:

— Asta va dovedi deopotrivă și puritatea ta, Frate. Vom putea atunci să ne întoarcem la Hetawa.

Binecuvântată fii Hananja, am fost atât de nebun la șaisprezece ani? Dacă da, atunci îți mulțumesc că am ajuns la patruzeci.

— Rabbaneh și Sonta-i ar fi trebuit să cunoască mai bine faptele. Chiar dacă îl distrugem pe Secerător, nu mai putem avea încredere în Hetawa. Cineva de acolo a *creat* acest monstru.

— Și odată ce ne întoarcem la Hetawa vom găsi aceea persoană, sau persoane, zise Nijiri cu încăpățânare. E mai ușor din interiorul Hetawei decât de-afară. Am putea cere ajutorul Consiliului Căilor…

— Ai cărui membri ar putea fi chiar ei implicați în acest

coșmar…

— Atunci îi terminăm și pe ei!

Surprins, Ehiru privi spre Nijiri și văzu că expresia sa devenise crâncenă și rece. Era o priveliște fugară a Colectorului care va deveni, într-o zi, Nijiri și, în pofida tuturor lucrurilor, Ehiru își simți inima crescând de mândrie.

— Fratele Sonta-i mi-a amintit menirea căii noastre, continuă băiatul. Trebuie să ţi-o amintesc? Dacă Hetawa a decăzut moral, atunci este *datoria* noastră s-o purificăm, sub Legea Hananjei. E atât de simplu, Frate.

Atât de simplu.

Ehiru se lăsă cu spatele de perete, simțind cum lumea lui se iarăși cu susul în jos. Ar putea fi chiar așa? îşi retrase rugămintea de dinainte, mulțumindu-i în schimb Hananjei, încă o dată, pentru că-i dăruise viziunea limpede de la șaisprezece ani, chiar și indirect, prin ochii lui Nijiri. Nefericirea și buimăceala acumulate în două zile dispărură din sufletul său și, pentru prima dată după ceea ce părea un car de ani, zâmbi.

— Uneori e mai bine ca mentorul să-și asculte învățăcelul, decât invers.

Ehiru strânse mâna lui Nijiri, apoi arătă spre cealaltă canapea de pe coridor.

— Odihnește-te. Mâine-dimineață plecăm cu femeia kisuatiană. Mergem în Kisua.

— Kisua? Dar Secerătorul se află aici.

Așa era, dar răspunsurile de care avea nevoie Ehiru – cine și cum și de ce – nu se găseau aici. Uciderea creaturii nu elimina dedesubturile murdare ale întregii povești, nu putea avea încredere în nimeni din Gujaareh. Însă femeia Sunandi era în căutarea aceluiași adevăr ca și el, iar în patria sa ea dispunea de resurse pentru descoperirea lui, poate. Decăzută sau nu, va fi folositoare pentru cauza lui.

— Ne vom întoarce aici după aceea, îi spuse lui Nijiri, însă mai întâi să rezolvăm problema amânării femeii. Dacă ceea ce spune ea este adevărat, atunci Secerătorul nu poate fi decât simptomul unei boli mult mai grave.

— În ce fel?

Ehiru oftă, pe când o parte din tihna lui se risipi. Știuse că nu putea fi decât ceva trecător.

— O purificare ar putea fi necesară în tot Gujaarehul.

La vremea când vom fi gata, depozitele din Hetawa cu sânge de vis vor da pe dinafară.

Al doilea interludiu

Acesta-i adevărul pe care Gujaarehului nu i-a plăcut să-l recunoască: Hananja a noastră nu este cea mai măreață dintre copiii Lunii Visătoare. Nu este talentată, ca Dane-inge, care pune curcubeiele să danseze pe cer, pentru a marca sfârșitul sezonului inundațiilor. Nu-i nici muncitoare, precum Merik, care macină munții și umple văile lăsate de tatăl lui, ca niște brazde. Și totuși, i-a fost dat Hananjei să se îngrijească de bunăstarea și fericirea familiei sale – o sarcină importantă în orice familie, asta-i sigur, dar cu atât mai mult printre nemuritori. Astfel a creat Ea locul numit Ina-Karekh, unde se pot distra zeitățile Sale prietene cu toate minunățiile posibile și imaginabile. Dar pentru că avea unde să așeze acest loc – pentru că Ina-Karekh este mai vast decât cerul și pământul laolaltă – l-a păstrat înăuntrul Ei. Și-a învățat frații și surorile să-și despartă sufletul de restul făpturii lor și să-l trimită în Ina-Karekh numai pe acesta, lăsând restul în urmă. Și pentru că zeii ne-au găsit distractivi, Ea a împărțit acest dar și cu muritorii.

Cineva ar putea spune că-i vorba, oricum, de un soi de nebunie. Țineți cont de acest lucru: Zeița noastră a invitat pe atâția să locuiască înăuntrul minții Sale. Cum își mai ordonează propriile gânduri? Unde sunt ascunse în Ina-Karekh visele Ei, dacă-și permite vreunul când și când?

Atunci gândiți-vă la asta:

Când Colectorul Sekhmen era copil, nu putea dormi decât dacă Surorile Lună îi cântau noaptea. A încercat să cânte muzica pentru copiii din Casa Copiilor, însă aceștia n-au auzit decât tăcerea.

Ca acolit, Colectorul Adjes discuta cel mai sincer cu Regii Gujaarehului de pe al lor Tron al Viselor.

Colectorul Me-ithor dădea semne destul de devreme că ar fi primit darul viselor, însă părinții săi erau lipsiți de credință și-au încercat să-l țină departe de Hetawa. La vârsta de șapte

inundații, și-a ucis mama în patul ei, crezând-o un monstru.

În perioadele de pranje ale Colectorului Samise – despre care vorbesc numai pentru a-mi ilustra povestea – era nevoie ca unghiile sale să fie înfășurate în benzi de kekeh, cu un bețișor din lemn legat la gura lui, altfel s-ar fi mâncat pe sine, ca să scape de insectele de sub piele.

Credeți că ponegresc aceste nume spunând astfel de lucruri? Am ponegrit-o pe Zeiță, sugerând că nebunia Ei îi molipsește pe Slujitorii săi?

Nu vreau decât ca voi să înțelegeți acest lucru: darul visării a fost întotdeauna cu două tăișuri. Însă nu ne-a învățat ea, oare, că-i înțelept să cauți comoara în ceea ce alții disprețuiesc ca pe o pacoste? Nu-i civilizat din partea noastră să transformăm nebunia în magie?

18

Atunci moartea vine neanunțată, păstrează carnea. Aduceți cântători și baladiști, ardeți pliculețele și chemați-i pe strămoși. Bateți tobele pentru a-i izgoni pe morți din Hona-Karekh și ridicați rugăciuni către zei pentru a-l îndruma pe suflet în direcția bună. Aduceți zeciuiala către Hetawa, pentru ca sufletul celor dragi să nu fie primejduit din nou.

(Înțelepciune)

Sunandi se trezi chiar după ivirea zorilor, la auzul strigătelor furioase ale lui Etissero. Ridicându-se din pat, unde plânsese până la adormire, și-a pus o rochie și s-a dus sus pentru a-l găsi pe Etissero în plină formă, țipând în trei limbi negustorești. Era surprinsă să constate cauza furiei lui Etissero: sosise tânărul învățăcel al Colectorului. Băiatul stătea acum înaintea acestuia, degajând aceea combinație neobișnuită de hotărâre și alură protectoare, remarcată de Sunandi înainte de ultima noapte.

Cu o noapte înainte de asta. Chiar trecuse atât de puțin timp de când o trimisese pe Lin la moarte? Ochii de copil ai Colectorului se opriră asupra ei. Etissero îi urmări privirea și începu să-i înjure pe toți în soreni. Părând stingherit, Etissero trecu la o sua stricată.

— Te rog, iartă-mă Ambasadoare. N-am vrut să te trezesc.

— Este în ordine, răspunse ea într-o bromarteană la fel de

stricată, apoi se concentră asupra Colectorilor.

Ehiru privea în jos, arătând rușinea ce era de așteptat din partea oricui încălca un obicei de ospeție. Arăta mai bine decât cu o zi înainte, dar încă nu prea bine. Băiatul… când se uită la el, acesta-și miji ochii, cercetându-i fața. Gujaareeanul putea descifra moartea, spusese Etissero, așa că ea-i răspunse cu o privire și-i permise să-i vadă amărăciunea. El clipi surprins, apoi deveni mai sobru; după un moment, dădu din cap spre ea, arătându-i că înțelegea. Da, iar Colectorii erau cei mai pricepuți dintre toți la înțelegerea morții.

— Atunci, vii cu noi? îl întrebă ea pe băiat.

— Da, răspunse el.

— Bine, zise ea, și se întoarse spre Etissero. Crezi că trupa lui Gehanu ar putea primi trei în loc de unu?

Etissero părea gata să protesteze, dar în loc de asta preferă să-și încrucișeze brațele și să arunce o privire încărcată de resentimente către Colectori.

— Da, da, numărul nu contează. Dar *aspectul* contează și niciunul dintre ei doi nu va reuși să treacă drept altceva decât ucigașul care este.

— Nu suntem… începu învățăcelul, însă Colectorul îi puse o mână pe umăr și încetă brusc.

— Cu straiele potrivite, ne-am putea amesteca destul de bine printre ceilalți, spuse Ehiru. Sub ce deghizare vom călători?

— Ca făcând parte din caravana unui menestrel.

Etissero zâmbi sfidător, așteptându-se să-i vadă îngroziți.

Ehiru zâmbi și el.

— Astfel de caravane au mulți membri. Paznici, cei care joacă pe scenă, slujitori care se îngrijesc de animalele și de bunurile grupului. Nijiri și cu mine vom fi cei mai umili. Eu voi fi kisuatian, el gujaareean.

— Kisuatienii vorbesc sua.

— La fel și eu, domnule, varianta ceremonială și limba comună, răspunse Ehiru în aceeași limbă.

Vorbea fără nicio urmă de accent gujaareean, observă Sunandi, cu toate că în inflexiunile sale apărea o umbră de accent din clasa de sus.

— Ești un kisuatian care-a fost, cândva, bogat și respectabil, spuse ea, iar el dădu din cap înțelegător.

Se întoarse spre Etissero și trecu din nou la gujaareeană, ca s-

o poată înțelege.

— Ne-ai putea pune la dispoziție hainele potrivite și merinde pentru drum? N-aș vrea să te insult oferindu-ți plată pentru ele, mai ales că vei fi considerat ca parte din familie în casa mea, oricând vei vizita Kisua.

Și, desigur, va dirija în direcția lui și cât de multe afaceri sonha bănoase va putea. Acest gest păru să-l domolească pe Etissero.

— Desigur. Am să-l pun pe Saladronim să găsească haine pentru băiat, sunt aproape de aceeași statură.

Păși ca s-o depășească pe scări, dar se opri şi-o atinse pe braț.

— Ești sigură de asta, Nandi?

Privi înapoi spre Colectori, fără să se sinchisească să-și ascundă dezgustul sau să-și coboare glasul.

— Dacă ăla întunecat se-atinge de tine, îl omor.

— N-ai să faci nimic de acest fel, se răsti ea, aruncând o căutătură spre Ehiru.

Colectorul mai bătrân se întoarse și se îndreptă spre draperia din pasaj, îngăduindu-le să aibă parte de câtă intimitate le putea oferi. Însă învățăcelul le aruncă o privire rece, înainte de a se întoarce pentru a porni după maestrul său.

— Obiceiul ospeției…

— *Nu se aplică* odată ce-ți părăsesc casa, Etissero. Și oricât de mult mă iubești, tot mi-ai spus-o: sunt deja moartă. Doar dacă nu reușesc să-i conving pe cei doi că aparenta mea decădere este o uneltire a unor oameni mult mai decăzuți, cu scopuri și mai decăzute.

Zâmbi resemnată:

— Și chiar și atunci s-ar putea să mă ucidă. S-ar putea să aibă dreptate să procedeze așa.

O fixă o clipă cu privirea.

— Nu tu ai omorât-o pe zvăpăiata aceea, Sunandi.

— Am trimis-o pe Lin departe. Am știut că dușmanii noștri nu se vor da în lături de la nimic ca să păstreze secretele pe care le ducea. Un căpitan din armată care ar face același lucru în timp de război ar accepta responsabilitatea pentru moartea unui subordonat, nu?

— Nu ești căpitan de armată, fata nu era soldat și nu suntem în război.

— Ba suntem, Etissero… ori s-ar putea să fim, imediat ce-am să le povestesc Protectorilor ce se întâmplă în acest oraș. Lin n-a fost nici măcar prima victimă a acestui război.

Închise ochii și-și atinse sânul. Dacă n-ar fi fost implicat și un Secerător, ar fi putut măcar spera că Lin l-ar putea găsi pe Kinja undeva, în vasta întindere a Ina-Karekhului. Atunci ar fi putut să fie tată și fiică în moarte, dacă n-au putut în timpul vieții. Însă Secerătorii nu lăsau nimic nici pe lumea asta, nici pentru cealaltă, atunci când terminau cu o victimă: nici viață la care să te trezești, nici suflet pentru visare. N-avea nici măcar speranța unei consolări.

Etissero o luă de mână.

— Dacă n-ar fi ăștia – și zvâcni din cap spre cei doi Colectori – ți-aș cere să rămâi aici până când durerea ți s-ar risipi, Nandi. Ar trebui să rămâi printre prieteni în aceste momente, nu printre dușmani.

— Dușmanii sunt mai buni. Mă ajută să-mi amintesc de ce-a murit Lin.

Zâmbi fără convingere și-și desprinse, ușor, mâna dintr-a lui.

— Și deja ți-am primejduit destul familia rămânând aici.

Pe fața lui apăru o expresie dezamăgită, însă nu rosti niciun cuvânt, fiindcă știa că ea spusese adevărul. Sunandi zâmbi, se aplecă spre el și-l sărută pe obraz.

— Acum, grăbește-te, îi zise. Caravana va pleca în mod sigur înainte de ora siestei de la amiază.

Piața din Cartierul Necredincioșilor era aglomerată când au sosit ei, aerul fiind îmbâcsit de praf și de mirosurile diverselor prăjeli și ale bălegarului. Cumpărătorii și negustorii care-și păzeau bunurile se amestecau într-o mulțime gălăgioasă și dezordonată, care făcea ca alte piețe mai liniștite din Gujaareh să pară niște ceremonii funerare în comparație cu aceasta. Apoi și Sunandi văzu lucruri mai puțin plăcute, care-i aminteau că nu se mai aflau în Orașul Hananjei: hoții de buzunare roiau peste tot în mulțime, un negustor răcnea insulte către un cumpărător îndărătnic, iar artiștii afacerilor mai dubioase încheiau tot felul de târguri pe la margine. Pe furiș, își strecură punga între robele ei de călătorie.

Inițial, se temuse că cei doi gujaareeni, neobișnuiți cu duritățile de dincolo de zidurile orașului lor, s-ar putea să nu fie

atât de prudenți. Totuși, Ehiru își ascunsese deja punga, iar băiatul, ca de obicei, își urmase degrabă maestrul. Până la un punct: Ehiru se deplasa prin mulțime cu asemenea calm și ușurință, încât nimeni nu l-ar fi luat drept monstrul pios care era el de fapt, însă Nijiri se holba cu gura căscată la tot ce era în jur. Arăta exact ca un băiat fugit, din casta servitorilor, la primul contact cu viața de dincolo de zidurile Gujaarehului, însă ea nu credea că era doar un joc de scenă.

Încetiniră când ajunseră în zona unde mulțimile se subțiau pentru a se scurge în jurul pâlcului de cămile, al grămezilor de bunuri împachetate și al animalelor mici, puse în cuști. O defilare de seminții – observă gujaareeni, kisuatieni, bromarteni, kasuteni, soreni și unul care părea să fie un dansator jellevyian – mișunau pe lângă caravană ca furnicile, verificând hamurile și încărcând cămilele. Sunandi urmări o femeie înaltă, voinică, cu trăsăturile aspre ale cuiva din sudul îndepărtat, stând în mijlocul acestui haos. Înainte ca Sunandi s-o strige, femeia se întoarse şi-o observă.

— Nefe! ţipă ea, deschizându-și brațele bucuroasă. Cât timp a trecut, ștrengărițo? Ia vino aici să-ți iei pedeapsa.

Sunandi zâmbi și se duse la ea, iar femeia o cuprinse în brațele ei mari într-o îmbrățișare care o ridică de la pământ cu câțiva centimetri. Ea icni, însă îndură strânsoarea, chicotind în pofida voinței sale, când femeia îi dădu drumul în cele din urmă și-i oferi o căutătură cu ochii mijiți, încă strângând-o de după umeri. Cu coada ochiului îi putea vedea pe Colectori cum se holbau.

— Îți trebuie iarăși ceva. Fir-ar să fie.

Femeia se strâmbă.

— Nu vii niciodată aici decât dacă-ți trebuie ceva.

— Pentru că încă nu m-ai izgonit.

Sunandi arătă spre cei doi gujaareeni.

— Însoțitorii mei și cu mine avem nevoie de o trecere spre Kisua. Repede și în liniște.

Femeia privi spre cei doi bărbați și mârâi neimpresionată, înainte de a-și întoarce atenția înapoi la Sunandi.

— Știi că te iau, Nefe, dar nu va fi o călătorie prea confortabilă. O luăm pe traseul din deșert, nu pe calea de lângă râu. Pe lângă râu nu găsești nimic decât sate sărace, care nu-și permit să ne plătească. Cel puțin în Tesa vom face profit.

Sunandi se strâmbă.

— De fapt, am sperat să te aud spunând asta. Drumul prin deșert e mai rapid.

— Tu urăști miezul deșertului, răsfățată moale ce ești.

— N-am să mă plâng. De data asta, graba este mult mai importantă decât confortul.

Zâmbetul femeii dispăru, o privi pe Sunandi mai atent.

— Ai dat de necazuri.

— Am dat, Anu.

Gehanu nu mai întrebă altceva, dar îi cuprinse umerii lui Sunandi într-o strânsoare fermă și încurajatoare.

— Atunci o să te ducem unde este nevoie. N-ar trebui să dureze decât vreo șapte zile pe drumul pe lângă oază. Unde-i fata aceea palidă a ta? Se plângea mai mult decât tine.

Sunandi-și coborî ochii, iar femeia se opri.

— Sminteala Luminii Lunii, asta-i. Atunci, cred că trebuie să plecăm acum.

În cele din urmă se întoarse spre gujaareeni.

— Eu sunt Gehanu, dar voi?

Sunandi văzu că băiatul privi nesigur spre Ehiru. Acesta se plecă înaintea ei și băiatul îl imită repede. Vorbi în sua:

— Eu sunt Eru, iar acest băiat este Niri. Vom lucra pentru călătoria noastră, stăpână.

Sunandi clipi surprinsă. Ehiru își coborâse umerii și-și ridicase tonul vocii, vorbind ușor pe nas. Continua să privească în pământ, în maniera potrivită pentru un umil bărbat dintr-o castă de jos. Împreună cu accentul său de castă înaltă, era perfect pentru rolul pe care i-l dăduseră: cel de kisuatian cândva bogat, acum dezmoștenit și umilit pentru cine știe ce nebunie din tinerețe. O putea vedea pe Gehanu măsurându-l cu privirea și desconsiderându-l pe loc.

— Bineînțeles că veți lucra, omule, se răsti Gehanu. Cu toții lucrăm aici. Tu ce știi să faci, băiete?

Nijiri se plecă și mai mult, o plecăciune perfectă a cuiva din casta slujitorilor gujaareeni, cu o flexiune a mâinii indicând că nu se afla în slujba nimănui și era dispus să accepte un nou stăpân. Când își îndreptă spatele, se uită la Gehanu cu un amestec nevinovat de speranță timidă și teamă, ceea ce era cu totul opus felului său obișnuit de a se purta.

— Fac curățenie foarte bine, stăpână, zise el. Pot face orice

altceva dacă-mi arăți o singură dată. În afară de… gătit.

Părea atât de descurajat de asta, încât Sunandi aproape că izbucni în râs.

Gehanu râse, o dată și tare, dar era limpede că băiatul îi intrase la suflet.

— Atunci, vom avea grijă să nu te nimerești niciodată prin apropierea oalelor de pe foc.

Se uită în jur, spre oamenii caravanei, și-și ridică glasul într-un strigăt tunător:

— Mișcați-vă, o luăm din loc înainte de soarele amiezii!

Oamenii o ignorară cu aerul unei practici îndelungate.

Ehiru se uită spre un grup care încărca niște saci într-o căruță.

— Să dau o mână de ajutor, stăpână?

— Dacă tu crezi că poți s-o faci fără să-i încurci, da.

Gehanu arătă cu o mișcare a capului spre căruță, iar Ehiru încuviință tăcut și se duse să se alăture încărcătorilor. Ea-l privi cum se îndepărtează, cu o expresie aprobatoare.

— Tu, băiete, știi să cânți?

Nijiri părea surprins.

— Să cânt, stăpână?

— Da, deschizi gura, lași sunetul să iasă, uneori însoțit de cuvinte.

Tenul băiatului, aproape alb, ca al unui locuitor al nordului, deveni uimitor de roz.

— Nu prea bine, stăpână.

— Dansezi?

— Numai dansuri de rugăciune, stăpână. La fel ca oricare gujaareean.

— E un început, iar în sud s-ar putea să fii o noutate.

Se uită la Sunandi.

— Tu ești o prietenă. Tovarășul tău cu vorbă mieroasă nu este, dar luarea de pasageri nu-i ceva ce ar putea fi pus la îndoială de ceilalți, dacă acești pasageri par că-și pot plăti locul. Castele de slujitori din Gujaareh nu au voie să strângă bani. Așa că tânărul nostru prieten aici de față va fi un dansator pe care-l am în vedere pentru ucenicie și slujbă permanentă. Che?

Nijiri părea uluit. Sunandi simți fiori de gheață pe șira spinării. De ani buni nu mai făcuse o asemenea greșeală stupidă, de începător. Kinja ar fi muștruluit-o zdravăn pentru asta. Lin ar fi fost șocată. Era suficientă o mică nepotrivire, cea mai mică

eroare de logică pentru a stârni suspiciuni. Se găseau destui printre muzicanții menestreli care ar fi făcut bucuroși un ban în plus, raportându-i pe necunoscuți străjilor porții sau administratorilor. Din cauza ei, ar fi putut muri cu toții.

Gehanu îi ghici groaza şi-o luă de mână, conducând-o spre cămile și făcându-i semn lui Nijiri să le urmeze.

— Ușurel, Nefe, nu te neliniști. O să am grijă de tine așa cum am făcut întotdeauna. O să te aducem acasă ca vântul și ca gândul și-atunci totul va fi bine, che?

Se spunea că zeii îi îngăduiau pe smintiți pentru că era distractiv să-i privești. Mulțumind în sinea ei oricărui zeu o găsise amuzantă deocamdată, Sunandi se aplecă recunoscătoare spre Gehanu.

— Ah-che.

Șirul caravanei fusese deja format. Șase cămile, fără încărcătură, rămăseseră la urmă, pentru a fi vândute în decursul călătoriei. Gehanu porunci ca trei dintre ele să fie înșeuate pentru Sunandi și însoțitorii ei, iar când soarele se ridică în înaltul cerului, porniră pe drumul prăfuit și încins de căldură.

19

Un Colector, îndrumat de calea Santinelei, își va întări trupul și mintea pentru rigorile din serviciul Ei. Va lovi repede și hotărâtor, în numele Ei, pentru ca pacea să survină la fel de repede.

(Lege)

Rabbaneh ateriză pe acoperișul unei clădiri din apropierea pieței Hetawa, gâfâind și zgribulindu-se. Prea multă sânge de vise. Strânsese aproape în fiecare noapte de la moartea lui Una-une și chiar de două ori în unele nopți de când își începuse Ehiru penitența. Atât de mulți din oraș cereau serviciile unui Colector! Era o cruzime să-i lase să aștepte. Se așeză în spatele unui șopron și se sprijini cu capul pe perete, așteptând să-i treacă amețeala. El nu era Ehiru. Darul său privind visele n-a fost niciodată prea puternic. Ar fi bine – *foarte* bine – dacă lucrurile ar reveni, în cele din urmă, la normal în Hetawa.

Zgomotul de pași pe dalele de piatră din piața de jos nu-l deranjă pe Rabbaneh la început. Sângele de vise încă-i cânta în

suflet, inundându-i mintea cu licărul său cald. Slujitori îndreptându-se spre casă, după treburile târzii din noapte, poate. Ce mai conta? Însă, treptat, atenția învinse amețeala, iar el observă că trecătorii se deplasau repede, ținându-se aproape unii de alții. Uneori, ritmul pașilor se precipita, când cineva zorea să nu rămână în urmă. Erau și pași care întârziau, greutatea trupului mutându-se când pe un picior, când pe celălalt. Cu ochii minții, Rabbaneh îl vedea pe cel care călca astfel mergând alături de însoțitorii săi, însă privind adesea în jur, ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu-i observa cineva.

Rabbaneh deschise ochii.

Încă o Colectare era mai presus de forțele lui în acel moment, însă putea, cu siguranță, să marcheze un nou datornic pentru zeciuială pentru o vizită mai târziu. Lăsându-se pe vine, se apropie de marginea acoperișului și se aplecă peste ea, sperând să arunce o privire la fața omului cu pricina.

Aproape că traversaseră piața, îndreptându-se spre o stradă aflată la două cvartale în dreapta lui Rabbaneh. Erau trei bărbați: doi fiind paznicii celui de-al treilea, aflat între ei. Se aflau prea departe ca să-i vadă limpede. Visătoarea apusese, lăsând străzile întunecate și fără viață sub lumina derizorie a Lunii Deșteptate, însă tropăitul pașilor lor putea fi ca un felinar pentru Colector.

În tăcere, deplasându-se de-a lungul acoperișurilor, Rabbaneh îi urmări.

Cartierul meșterilor se întrepătrundea cu o zonă a unei caste mai înalte, întinse pe cea mai frumoasă parte a râului. Un cartier zhinha: casele se abăteau izbitor de la stilul tradițional gujaareean, încorporând arhitectura a zeci de culturi străine, cu prea puțină preocupare pentru aspectele practice, dar cu multă grijă pentru aspect. Aici, Rabbaneh fu nevoit să încetinească, pentru că o clădire avea un acoperiș cu țigle plate, înclinate, care erau îngrozitor de dificil de străbătut, iar un altul avea atâția monștri sculptați în jurul marginilor, încât nu putea găsi o cale lesnicioasă de trecere. Blestemându-i în sinea lui pe prostănacii cu mai mulți bani decât gust, reuși, în sfârșit, să găsească un acoperiș cu țigle netezi, arse. Trebuia să înainteze sprijinindu-se în mâini și în vârfurile picioarelor pentru a-și distribui greutatea și a evita să le spargă, însă reuși să traverseze acoperișul și pe cel de alături, în stil gujaareean tipic,

ceea ce-i permise să-i ajungă din urmă. Când bărbații se opriră, Rabbaneh făcu la fel.

Cei trei stăteau lângă ușa unei case somptuoase. Mărimea sa era un semn sigur că aceasta aparținea uneia dintre familiile zhinha mai vechi, însă Rabbaneh nu recunoscu niciuna dintre imaginile de familie care decorau pragul de sus al ușii. Când aceasta se deschise, nu-l recunoscu nici pe bărbatul care le făcu semn oaspeților să între. Oricum, părea să fie doar un servitor.

În schimb, *îi* recunoscu, în sfârșit, pe cei trei bărbați când lumina din hol le căzu pe fețe. Erau Superiorul și Santinelele Dineyru și Jehket.

Numele Ei și înțelepciunea Sa. Rabbaneh își ținu răsuflarea. Ușa se închise după ei. Rabbaneh începu să caute o cale de a ajunge pe acel acoperiș. Dacă ar putea să își facă vânt direct spre o fereastră sau să se agațe de un balcon…

Observă pericolul și îngheță. Un alt bărbat stătea pe acoperișul casei zhinha, scărpinându-se la umbra hornului. Păr scurt, sabie scurtă la șold, armură de bronz până la jumătatea trunchiului, al cărei luciu era ascuns de un veșmânt de seară de culoare ruginie.

O Gardă a Apusului? Asta însemna că Superiorul se întâlnea cu cineva din Yanya-iyan. Cineva care avea aprobarea Prințului însuși.

Privind în jur, ochii lui Rabbaneh descoperiră șapte paznici ascunși în umbrele de dinaintea ivirii zorilor: trei erau pe acoperișul casei, alți trei răspândiți pe acoperișurile clădirilor din apropiere, un al șaptelea se afla jos, stând foarte cu fereală lângă grajdul casei.

Nu erau destui. Gărzile se deplasau câte patru. Unde era cel de-al optulea?

Scrâșnetul ușor al unor pași în spatele lui îi făcu lui Rabbaneh pielea de găină. Se forță să nu reacționeze, chiar dacă își imagină o linie ca de foc la jumătatea spinării, acolo unde, fără îndoială, țintea lovitura necruțătoare a Gărzii. Când instinctul îi spuse că dușmanul era suficient de aproape, lovi, răsucindu-se pentru a nimeri în latul sabiei. Soldatul tresări de surpriză și se zbătu să ridice sabia din nou, dar atunci Rabbaneh se năpusti asupra lui, trântindu-l la pământ pentru ca soldații ceilalți să nu vadă încăierarea. Înainte ca omul să poată striga, Rabbaneh îi lipi o mână pe gură și se folosi de cealaltă pentru a-și face

scarabeul-jungissa să scoată un zumzăit, apoi îl puse pe fruntea bărbatului. Acesta rămase încremenit, paralizat, dar conștient încă. Groaza și furia lui se împotriveau vrăjii. Rabbaneh zâmbi și îndreptă două degete spre ochii lui. Omul îi închise din instinct, iar Rabbaneh își lăsă degetele pe pleoape, întărind magia jungissei cu o comandă narcomantă puternică. Se auziră două respirații lungi și încordate, dar, în cele din urmă, rigiditatea părăsi trupul străjerului, care se prăbuși în somn.

Lăsând jungissa pe loc – așa se va păstra vraja somnului – Rabbaneh reveni la marginea acoperișului. Șase siluete încă mai patrulau calme pe acoperișuri, cea de-a șaptea fiind jos. Nu fusese văzut.

Rânjind în sinea sa, Rabbaneh traversă acoperișul, sprijinindu-se din nou pe degete și în vârfurile picioarelor. Cu grijă, se balansă peste margine și se lăsă lângă o fereastră, cu vârfurile picioarelor încremenite pe pervaz. Dinăuntru, răzbătea un sforăit puternic. Se lăsă din nou în jos, prinzându-se de pervaz cu mâinile, icnind puțin când încheieturile pumnilor săi se zgâriară de perete. Icni a doua oară când căzu la pământ, de data asta aterizând ghemuit. Sonta-i, fostul său mentor, l-ar fi dojenit pentru că făcuse atâta zgomot, însă nu avusese încotro. Nu mai era nici tânăr, nici atât de zvelt pe cât fusese cândva.

Iar aceasta nu era o misiune de răspândit pacea Hananjei. Regulile pentru spionaj erau cu totul diferite.

Se duse până la colțul clădirii de pe care tocmai coborâse și aruncă o privire în jur. Un străjer încă se mai afla în apropierea grajdurilor, mergând în sus și-n jos. Fără îndoială, acolo se afla și intrarea servitorilor. Și intrarea principală se găsea sub ochii lui, însă Rabbaneh nu avea nevoie de o intrare. O fereastră i-ar fi fost de ajuns pentru scopurile sale. Privi în sus o vreme, observând că paznicii de pe acoperiș se uitau spre pământ doar din când în când. Peste drum se deschidea o alee care trecea prin spatele casei zhinha. Dacă vreunul dintre străjeri s-ar fi întâmplat să privească în jos în vreme ce el traversa sau dacă cel de lângă grajduri s-ar fi întors spre el…

Nu rămânea decât să aibă încredere în Hananja. Șoptind o rugăciune scurtă, Rabbaneh așteptă până când paznicul de la grajduri se duse în direcția opusă, apoi țâșni peste drum.

Nu se auzi niciun strigăt, așa că se afundă și mai tare între umbre și începu să dea ocol casei. Primele ferestre, de la niște

dormitoare, nu erau de folos, în fiecare dormea cineva. Cel de-al doilea rând de ferestre era însă o cu totul altă poveste, deoarece acestea dădeau în bucătării. Valuri de aer cald, încărcat de mirosuri, se strecurau printre draperii. Putea să-i audă pe servitorii dinăuntru pregătind mâncarea care va fi servită oaspeților. Perfect.

Escaladă repede latura clădirii, folosindu-se de fereastră ca de un punct de plecare, apoi întorcându-se spre un burlan din ceramică, ce cobora de pe acoperiș. Când ajunse la șirul de ferestre de sus, se opri, căutând locuri unde să-și sprijine vârfurile picioarelor de întăriturile burlanului, deoarece găsise ceea ce voia: glasul Superiorului se auzea clar.

— Nu-i *drept*, zise vocea.

Rabbaneh înălță din sprâncene. Glasul sunase aproape ca un mârâit. Superiorul arareori afișa o asemenea furie în Hetawa.

— Am toate drepturile, răspunse o altă voce pe un ton veninos, de asemenea familiară lui Rabbaneh, dar pe care nu reușea s-o identifice. Nici tatălui meu nu i-ai făcut altceva, iar dacă nu aș fi luat problemele în mâinile mele, mi-ai fi făcut la fel și mie. Faptul că mi l-ai înapoiat pe fratele meu îl consider un pas spre răscumpărarea acestor crime.

— Nu-l înțelegi! zise Superiorul. Are *credință*. Legea Ei se află în sângele lui, chiar în sufletul lui. Manipulează-l așa și nu se va pleca să devină unealta ta, se va *frânge*.

— Asta-i posibil. Însă când se va frânge, va fi în direcția ta. Își va risipi furia spre Hetawa, apoi se va întoarce spre mine pentru consolare. Iar eu am să i-o ofer bucuros, pentru că sângele e mai puternic decât orice legământ.

Ehiru, își dădu seama Rabbaneh cu un fior. Vorbeau de Ehiru. Iar asta însemna că celălalt vorbitor nu era vreun ambasador, ci Prințul însuși.

— Nu știe ce ești.

Din vocea Superiorului picura ostilitatea.

— Dacă ar ști, te-ar Colecta chiar el.

— Sunt numai ceea ce m-ai făcut tu să fiu, zise Prințul.

Vorbea atât de încet, încât Rabbaneh se străduia să-i audă glasul.

— Ce crezi că o să-*ți* facă atunci când va afla?

Superiorul nu răspunse, iar când Prințul vorbi din nou, tonul i se schimbase.

— Iar fratele meu este ceea ce-ai făcut tu din el, așa că, din nefericire, îmi dau seama că nu se poate avea încredere în el. Ești sigur că ea a fost?

— Absolut, zise o a treia voce.

Rabbaneh n-o recunoscu nicidecum pe aceasta.

— Unul dintre oamenii mei a observat-o în piață. S-a întâlnit cu stăpâna unei caravane care a plecat din oraș la începutul amiezii de ieri. Am pus ca gărzile de la poartă să fie pedepsite pentru că nu i-au arestat.

— Iar Ehiru era cu ea.

Prințul oftă.

— Credeam că Colectorii sunt corecți.

— Ai curaj!

Superiorul părea înfuriat la culme.

— Dacă Ehiru consideră că femeia este decăzută, o va lua. El…

— Nu pot aștepta până se hotărăște, se răsti Prințul. Dacă femeia ajunge în Kisua, nu mai putem să prevedem ce vor face Protectorii. Vreau să fie luați prin surprindere, înspăimântați. *Previzibili.*

Oftă.

— Charris, trimite un porumbel mesager spre sud. Pot trupele noastre să depășească această caravană?

— Dacă menestrelii au luat-o pe calea de lângă râu, cu ușurință. Dacă s-au dus prin deșert, va fi mult mai dificil. Fiecare caravană își urmează propria rută. Dacă trec prin Tesa, oamenii mei i-ar putea prinde.

— Vezi să facă așa.

Glasul Prințului avea un ton poruncitor.

— O vei ucide chiar sub ochii lui Ehiru? întrebă Superiorul. O să-i arăți fățiș decăderea ta și mai aștepți să te slujească?

Câteva clipe, nimeni nu scoase un cuvânt.

— O va vedea, în cele din urmă, Superiorule, spuse Prințul, cu glasul încărcat de înțelesuri. În fond, decăderea se întinde peste tot în jurul lui.

Superiorul nu răspunse. Cel de-al treilea om – Charris – își drese glasul în tăcerea stânjenitoare care se așternuse.

— Ce se întâmplă cu Colectorul după moartea femeii? întrebă, într-un târziu, Charris. Sau dacă deja a ucis-o?

— Îmi țin promisiunile făcute fratelui meu, zise Prințul. Dacă a

omorât-o, atunci escortați-l înapoi aici și permiteți-i să se întoarcă la Hetawa. Toate acuzațiile împotriva lui vor fi retrase. Nu-i așa, Superiorule?

Cu un glas șoptit, Superiorul răspunse:

— Da.

— Dacă n-a ucis-o, continuă Prințul, atunci târgul nostru cade. Capturați-l și aduceți-l înapoi, dar la Yanya-iyan. Neatins, te rog. Voi avea alte planuri cu el.

— N-ai să îndrăznești.

Vorbise Superiorul, clocotind de furie și teamă, simți Rabbaneh.

— N-ai să *îndrăznești*.

— Îndrăznesc mult mai multe decât ți-ai putea imagina, Superiorule.

Se lăsă tăcerea. Apoi ceramica se ciocni de ceramică în timp ce lichidul curgea.

— Acum fugi înapoi în ascunzătoarea aia a ta și fă-te mic de frică acolo până când o să am nevoie de tine.

Spre uimirea lui Rabbaneh, Superiorul nu reacționă la această insultă. Judecând după foșnetul de haine și târșâitul sandalelor, întâlnirea luase sfârșit.

Rabbaneh coborî iute pe burlan. Dispăru din nou pe alee și trecu strada spre clădirea din apropiere. Umbrele îl înghițiră chiar când ușa casei zhinha se deschise. Superiorul păși afară, făcu un gest scurt spre Santinelele sale să-l urmeze și porniră împreună prin noapte.

Urcând pe acoperiș, Rabbaneh se întoarse în locul unde zăcea adormit străjerul, cu scarabeul-jungissa încă zumzăind ușor pe fruntea sa.

— Ești un om norocos, șopti Rabbaneh, luând piatra și punându-și degetele peste ochii lui. Vei avea un vis plăcut, despre cum ai chiulit de la îndatoririle tale trăgând un pui de somn. Căpitanul tău te va pedepsi, fără doar și poate, însă nu vei plăti cu viața. Fiindcă nu-ți vei aminti că m-ai văzut pe-aici, decât ca un fragment de vis.

Urzi visul, trimițându-l în mintea omului, în timp ce vorbea. Nu era cea mai etică aplicare a narcomanției, dar poate că Hananja îi va ierta acest abuz pentru că intențiile sale erau pure. Și pentru că viața unui frate de cale era la mijloc, cu toate că numai zeii știau ce se mai putea face în acest moment.

Era destul că știau, decise Rabbaneh, și se grăbi acasă pentru a-i împărtăși informațiile lui Sonta-i.

20

Spune-mi, Mamă Lună, o, spune-mi
Ai-yeh, yai-yeh, e-yeh
Când va veni Fratele Somn arătându-se?
În noaptea dansului pe râu?
Ai-yeh, an-yeh, e-yeh
În tihna visului sub Razele Lunii?
Ai-yeh, hai-yeh, e-yeh
Spune-mi, Mamă Lună, o, spune-mi
Ai-yeh, kuh-yeh, e-yeh
Cine mi-l va aduce pe fratele meu acasă?
Ai-yeh, si-yeh, e-yeh
Totuși îl voi primi cu cântece
Ai-yeh, nai-yeh, e-yeh
Trebuie, oare, să-mi cânt cântecul singur?

(Înțelepciune)

În prima zi după plecare din oraș, caravana traversă un afluent al râului Sângele Zeiței, trecând printr-un sat numit Ketuyae. Acolo, Nijiri văzu pentru o primă oară cum trăiau cei din orașele de pe malul râului. Cântecele ritmice de muncă ale femeilor care spălau rufele îi stăruiau în minte, la fel și amintirile mai puțin plăcute ale nefericirii omenești. Unele dintre construcțiile folosite drept locuințe în Ketuyae erau doar ceva mai mult decât colibele din chirpici și bețe și frunze de palmier. Satul era prea mic ca să fie învrednicit cu un templu al Hananjei. Nijiri văzu doar un singur Colector suprasolicitat, a cărui cocioabă era doar cu puțin mai aranjată decât restul. Nu existau cripte publice pentru morți, doar parcele de pământ, unde trupurile – care nici măcar nu erau arse – erau îngropate fără fasoane. Nu văzu nicio fântână curată, nicio baie publică. N-ar fi putut deosebi castele superioare de servitori. Când întrebă un tovarăș de drum din caravană cum erau școliți copiii din sat, primi drept răspuns doar o înălțare din umăr.

Acum Ketuyae era doar o amintire dragă. Înaintaseră din greu două zile, trecând prima dată printre dealurile stâncoase și

aride, apoi peste dunele vaste, măturate de vânt din O Mie de Pustietăți. De fapt, deșertul nu avea mii de mile întindere, înțelese Nijiri, însă era greu de crezut altceva când, de pe spatele cămilei nu vedea, în orice direcție, altceva decât nisip și pâcla iscată de căldură. Cele patru zile de călătorie rămase păreau mii de ani.

Se pierduse într-o contemplație nefericită a firelor de nisip de sub ochii săi, copleșit de căldură și de șiroaielor de transpirație prelingându-i-se pe spate, când fu luat pe neașteptate și scos din suferință de apa rece împroșcată peste fața și gâtul său. Țipă și privi în jur, văzându-l pe Kanek, unul dintre fiii lui Gehanu, rânjind spre el de pe o altă cămilă, cu un bidon deschis în mâinile sale.

— Trezește-te, orășeanule.

Kanek râdea.

— Aproape că am ajuns.

— Am ajuns…?

Nijiri își șterse apa, încercând să priceapă. Nu puteau fi încă în Kisua. Și de ce risipea Kanek apa?

— E oaza Tesa, orășeanule. Vezi?

Arătă în față. Nijiri îi urmări brațul cu privirea și văzu la început ceva ce părea să fie doar un alt miraj sclipind la orizont. Apoi observă palmierii înălțându-se spre cer și clădirile înghesuite pe lângă trunchiurile lor.

Kanek aruncă iar cu apă peste el.

— În curând facem baie și bem câtă apă vrem, o să ne spălăm hainele, așa că n-o să mai mirosim ca niște grămezi de bălegar. Trezește-te!

Veselia lui era molipsitoare, iar Nijiri începu și el să arunce cu apă spre Kanek, ca răspuns, udându-l pe cinste înainte ca Gehanu să se întoarcă pentru a-l pune la punct cu o privire de la câteva cămile distanță. Totuși, moralul întregii caravane părea să crească pe măsură ce se răspândea vestea. Nijiri se uită în jur după Ehiru, întrebându-se dacă ar fi îndrăznit să-și stropească fratele, iar buna sa dispoziție se risipi de îndată. Cămila lui Ehiru se târa la capătul caravanei, mișcându-se mult mai greu decât suratele sale. Pe spatele ei, Ehiru călărea cu capul în jos și cârpa de pe cap atârnându-i în jurul feței, fără să dea vreun semn că ar fi auzit vestea.

— Du-te și trezește-l pe prietenul tău, zise Kanek, urmărind

privirea lui Nijiri. Cred că-i tot prin deșert.

Nijiri dădu din cap și-și struni cămila, mergând spre capătul coloanei caravanei până când ajunse în dreptul lui Ehiru.

— Frate? zise el.

Își ținea glasul scăzut, cu toate că niciunul dintre călătorii caravanei nu era destul de aproape pentru a-l auzi. Capul lui Ehiru se ridică încet; își concentră privirea asupra lui Nijiri, ca și cum s-ar fi aflat la mare distanță.

— Nijiri. E bine totul?

Cu siguranță nu, Frate.

— N-ai auzit? Ajungem în curând în Tesa.

— Atât de repede? Bine.

Vorbea încet, însă Nijiri îi simți detașarea din voce. Așa începea întotdeauna schimbarea, cu pranja. Atenția Colectorului se orienta, treptat, înspre interior pentru a se concentra asupra confruntării viitoare, consumând puțin pentru emoțiile personale neimportante. Acesta era singurul semn care răzbătea la suprafață. Însă undeva, înăuntrul lui Ehiru, în spațiul fără formă dintre carne și suflet, umblikehul care-l ținea întreg era uscat și crăpa. Fără sânge de vis care să-o hrănească, această legătură se va zdrenţui, lăsându-i sufletul să penduleze incontrolabil între starea de veghe și vis. În cele din urmă, legătura se va rupe și sufletul lui Ehiru va zbura eliberat către moarte, însă nu înainte de a-și fi pierdut orice abilitate de a deosebi viziunile de realitate.

Iar în timp ce Ehiru se va strădui să-și păstreze mintea întreagă, sufletul său va fi flămând, atât de flămând după pacea dăruită de sângele de vise. Dacă își va pierde stăpânirea de sine fie și o singură dată…

Dacă șovăie, va trebui să-l Colectez.

Era pregătit pentru asta? Abia antrenat, departe de casă, sub presiunea timpului? Nu, desigur că nu era. Și chiar dacă ar fi putut să se pregătească el cumva, va reuși apoi să-ți mențină în suflet pacea perfectă, așa cum trebuia să facă un Colector?

Mult mai dur decât ar fi vrut, Nijiri își puse mâna pe cea a lui Ehiru.

— S-ar putea să treacă vreo câteva ore până când ajungem la oază, Frate, zise el, pentru a-i distrage atenția. Ți-e foame?

Se scotoci prin robe și găsi unul dintre săculeții din pânză pentru mâncare, care fusese împărțită la ultima oprire.

— Am prăjitură din semințe de hekeh, rămasă de la micul dejun. Gehenu le tăvălește în miere…

Scoase prăjitura lipicioasă afară și i-o întinse.

Ehiru îi aruncă o privire, se cutremură de parcă priveliștea îi făcea greață și se uită în altă parte. Nijiri se încruntă.

— Ce s-a întâmplat, Frate?

Ehiru nu zise nimic.

Deci avusese o viziune. Mult prea curând, nu trecuseră decât trei ori patru zile de când Ehiru își dăduse ultima zeciuială Împărtășitorilor. Nijiri își păstră un ton neutru și spuse:

— Povestește-mi ce-ai văzut, Frate, te rog.

Ehiru oftă.

— Insecte.

Nijiri se strâmbă și începu să învelească la loc prăjitura. Majoritatea viziunilor erau nevătămătoare. Dar la fel ca și durerea din trup, cele neplăcute serveau drept avertisment pentru minte, indicând un dezechilibru sau o rană. Era ceva ce Împărtășitorii reușeau să rezolve temporar, eliminând excesul de fiere de vise, adăugând suficient ichor de vise pentru a restabili echilibrul interior, poate și alte lucruri. Nijiri nu învățase niciodată mai mult decât tehnici de vindecare de bază. Însă numai sângele de vis putea vindeca asta.

— Nu există insecte pe-aici. Dar am să țin cont de asta până când viziunea trece, dacă-ți convine.

— Nu, spuse Ehiru.

Întinse mâna și rupse o bucată de prăjitură, o duse la gură fără măcar să se uite și o mâncă, mestecând posomorât.

— N-a fost decât o viziune. Mănâncă tu restul.

Nijiri se supuse, schimbându-și poziția pentru a-și mai alina durerea din fese. Dacă nu va mai trebui să călărească niciodată o cămilă se chema că putea muri în pace.

— Ne putem odihni la noapte cum se cuvine, Frate, zise Nijiri.

Ezită și apoi adăugă:

— Și poți să iei sânge de vise de la mine, suficient cât să ții la distanță…

— Nu.

Nijiri deschise gura ca să protesteze, însă Ehiru i-o luă înainte cu un mic zâmbet îndurerat.

— Stăpânirea mea de sine a fost slabă ultima dată când te-ai oferit, acum s-a dus cu totul. Nu doresc să te ucid, învățăcelul

meu.

Alegerea cuvintelor sale îl îngheță pe Nijiri, în pofida căldurii din deșert.

— Colectarea nu înseamnă *ucidere*, Frate.

— Oricum ar fi, ai muri.

Ehiru oftă, ridicându-și capul pentru a privi spre oaza îndepărtată.

— În orice caz, s-ar putea să existe o altă cale.

— Poftim?

Ehiru arătă cu capul spre mijlocul caravanei. Un palanchin ușor, din lemn de balsa și în, se legăna printre capetele înfășurate în pânză, cărat de tineri solizi, călare pe cămilele cu pasul cel mai lin. Din palanchin răzbătea o tuse chinuitoare și obosită.

— Matroana lor, spuse Ehiru foarte încet. Am mai auzit o asemenea tuse și altă dată. Părerea mea este că suferă de pe urma plămânilor întăriți sau poate de boala tumorilor.

— Fierea de vise ar putea-o vindeca pe ultima, dacă are puterea de a o suporta, spuse Nijiri, încercând să-și amintească lecțiile sale de Împărtășitor.

O văzuse pe bătrână în timpul ceasurilor de odihnă. Era o făptură pirpirie și veselă, care, probabil, fusese sprintenă înainte de boală, acum șaptezeci de inundații, pe puțin. Trupul său bătrân va răspunde cu mai mare încetineală la puterea de vindecare a umorilor, însă efortul nu era lipsit de speranțe.

— Nu știu nimic despre plămânii întăriți, totuși…

Glasul i se pierdu, înțelegând brusc ce voia să spună Ehiru.

— O…

Ehiru dădu din cap, privind palanchinul.

— Ar fi putut vizita Hetawa înainte ca menestrelii să plece din Gujaareh, însă n-a făcut-o.

Nu vrea să fie vindecată! Nijiri își înăbuși emoția. Era cea mai bună dintre toate circumstanțele posibile. Și totuși, cuvintele furioase ale lui Ehiru de acum câteva nopți, când Nijiri se refăcea după atacul Secerătorului, îi zăboveau în minte.

— Așadar… te-ai răzgândit în legătură cu încercarea ta?

Nu spusese *„să te confrunți în pranje”*, pentru că nimeni nu vorbea despre astfel de lucruri printre oamenii obișnuiți, nici măcar în șoaptă.

— Nu. Intenționez încă să mă supun judecății Ei. Însă acum

trebuie să caut sânge de vise, altfel aș deveni prea periculos pentru însoțitorii noștri.

Oftă.

— Odată ce-am rezolvat chestiunea decăderii Hetawei, atunci o voi putea contempla pe a mea.

— Da, Frate.

Nijiri încercă să se bucure de această amânare.

— Desigur, există o singură binecuvântare în asta. Vei avea, în cele din urmă, șansa de a asista la o Colectare.

Nijiri își ținu respirația, nu se gândise deloc la așa ceva.

— Vei discuta cu ea, Frate? Diseară? Pot să iau și eu parte?

Ehiru scoase un chicotit dogit, fapt care mai înlătură o parte din temerile lui Nijiri. Dacă Ehiru mai era capabil încă de umor, nu era atât de pierdut pe cât se temuse el.

— Diseară, da, am să fac estimarea. Poți să iei parte, dacă și ea dorește asta, lacomul meu învățăcel.

Apoi redeveni sobru.

— Asta servește scopurilor noastre, Nijiri, însă nu trebuie să uităm niciodată că nevoile *purtătorului zeciuielii* sunt pe primul loc.

— Da, Frate.

Rămaseră tăcuți tot restul drumului până în Tesa. Palmierii se înălțau din nisip până când se întinseră tot mai mult, ca niște munți, pe măsură ce se apropiau. Orașul de dincolo de ei era în mod limpede mult mai prosper decât fusese vreodată Ketuyae. Între case existau fâșii înguste de pământ, folosindu-se avantajele unui sistem de irigații care părea să fie conectat la întâmplare prin întregul oraș cu ajutorul unor conducte din lut ars. Plante în ghivece creșteau oriunde conductele de irigație nu mai puteau ajunge, pe balcoane și acoperișuri și pe la colțul străzilor. Vederea a atât de mult verde îi ridicase din nou moralul lui Nijiri. Furișă o privire spre Ehiru și fu bucuros să vadă că mentorul său părea să-și fi recăpătat și într-o oarecare măsură vigilența, șezând mai drept pe cămila sa și privind în jur cu interes.

Copiii ieșiră pe dată în întâmpinarea lor, înconjurând caravana, flecărind într-un dialect gujaareean plăcut urechii, dar pe care Nijiri îl găsi greu de înțeles. Ofereau dulciuri, sticle cu apă, flori și alte flecuștețe de bun venit. Adulții ieșeau de prin case sau ridicau privirea de la îndeletnicirile lor, făcându-le

semn cu mâna. Gehanu, în aparență bine cunoscută printre cei din oraș, le făcea și ea semne și striga saluturi în timp ce călărea mai departe. Caravana continuă să înainteze până când strada se lăți și se treziră în fața oazei însăși: un iaz circular, înconjurat din toate părțile de un zid jos, de numai câțiva metri lungime, dar era, în mod limpede, inima satului. Toate drumurile duceau într-acolo, liniile de irigație se împrăștiau dinspre zidurile ei precum spițele unei roți.

Aici se opri întreaga trupă și descălecară, legând cămilele pe lângă jgheaburile pregătite pentru animalele care se adăpau. Gehanu se duse printre oamenii săi anunțând cu voce tare ordinele proprii și regulile din oraș: bunurile caravanei vor fi păzite în schimburi, nu erau permis niciun fel de dispute la marginea apei și toată lumea trebuia să facă măcar o vizită la băile publice.

— Altfel, nicio fată și niciun flăcău de pe-aici nu se va uita a doua oară la voi, spuse ea.

Un grup de fete din Tesa, în trecere, chicoti ca să sublinieze ideea.

Nijiri petrecu o vreme descărcând cămilele și hrănindu-le, împreună cu ceilalți. Spionă cu privirea, pe ascuns, palanchinul așezat la pământ și văzu cum un tânăr ajută o bătrână să meargă prin jur ca să-și dezmorțească picioarele. Se oprea după câțiva pași pentru a scoate o tuse seacă și hârâită. De fiecare dată rămânea vizibil secătuită, aplecându-se și mai tare pe brațul tânărului. Era slabă și firavă și probabil că era bolnavă de luni bune. Inima lui Nijiri se strânse de simpatie și furie.

— Ai gânduri ucigașe, băiete?

Nijiri se întoarse şi-o văzu pe Sunandi în apropiere, turnând un vas cu apă în jgheabul animalelor. Arăta din cap până-n picioare ca un caravanier îndârjit: buzele ei pline erau acum crăpate, pielea, uscată și nu mai avea robele viu colorate pe care le purtase la Etissero, nici cerceii și nici colierele. Aici, purta doar niște robe fără formă, una peste alta, în nuanțe pământii, la fel ca toată lumea, singurele straie potrivite pentru călătorii din inima deșertului. Pânza cu care-și acoperise părul tuns foarte scurt îi scotea în evidență fața cu trăsături ascuțite, cu ochi mari – Nijiri trebui să admită, fără tragere de inimă, că era frumoasă –, dar în afară de asta, putea foarte bine să treacă drept o jongleriță sau o dansatoare din trupa caravanei.

Nu-l privea în timp ce lucra, vorbind în șoaptă, însă el deslușí tonul tăios.

— Crezi că-i mai bine pentru ea să sufere în acest fel? întrebă el. Un Împărtășitor i-ar putea ușura durerea.

— Pentru un preț.

— Câteva vise! De la o bătrână ca ea, ar fi bogate. Toți gujaareenii ar putea beneficia de puterea dinlăuntrul ei.

Ea se îndreptă de spate și-și frecă fruntea cu o mânecă, apoi îi aruncă o privire.

— Pari un vultur, îi zise, dând roată celor slabi, așteptând ocazia să te înfrupți. Toți cei ca tine, pioșii, bine intenționații hoitari.

Nijiri simți fierbințeală, apoi răcori trecându-i prin tot trupul. Puse jos coburul pe care-l ducea și se întoarse să o înfrunte.

— Te jeluiești pentru fata ta din nord, zise el, cu glas scăzut. Nimeni nu ți-a ușurat vreodată durerea, așa că am să-ți iert insulta. Însă tu, cu viața ta scăldată în minciuni și depravare, nu poți înțelege niciuna dintre binecuvântările Hananjei. Pentru asta mi-e milă de tine.

Ea se holbă la el. Nemaiavând încredere în sine că va reuși să se comporte cum se cuvenea, Nijiri se întoarse și o luă spre oază, acolo unde Ehiru îi ajuta pe ceilalți să toarne apa în jgheaburile pentru animale. Nijiri i se alătură și, fără niciun cuvânt, îl ajută până când treaba fu isprăvită. Apoi Ehiru, care bineînțeles că-i observase starea, îl luă de braț și-l trase spre un loc liniștit, lângă taraba unui vânzător de nutreț.

— Spune-mi, atât rosti el, iar Nijiri se supuse.

Când termină de povestit, furia lui fusese înlocuită de rușine. Ehiru nu scoase o vorbă vreme îndelungată, doar se uită la el, iar Nijiri izbucni în cele din urmă:

— N-ar fi trebuit să mă înfurii. Suferea. Ar fi trebuit să-i ofer alinare.

— Da, zise Ehiru, însă bănuiesc că n-ar fi vrut niciun fel de alinare din partea celui pe care-l învinuiește de moartea slujitoarei sale.

— N-am ucis-o eu pe fată! Monstruozitatea aceea a făcut asta!

— Pentru ea, tu și Secerătorul – la fel și eu – suntem unul și același.

Nijiri își încrucișă brațele pe piept, legănându-se de pe un

picior pe celălalt.

— N-am înțeles niciodată de ce se tem oamenii de Colectare, spuse el. Barbarii nu știu altceva, însă kisuatienii o venerează pe Hananja, chiar dacă nu în același fel ca noi. Sunt civilizați.

Privi spre Ehiru și văzu buzele mentorului său întinzându-se într-un zâmbet.

— Civilizația s-ar putea să nu fie chiar așa cum crezi tu, Nijiri.

Ehiru îl apucă de umăr strângându-l înțelegător o clipă, apoi îl trase să-l însoțească spre caravană.

— Însă, pe viitor, când zeciuitorul atacă furios, iar tu te simți furios la rândul tău, gândește-te la maică-ta.

Nijiri se opri din mers, uluit.

— Mama mea? Dar a murit în pace. Fata din nord nu.

— Și mama mea a murit în pace, vorbi Ehiru. Nu cu ajutorul vreunui Colector, ci prin propriile puteri de zeiță. Și totuși, ani întregi după aceea mi-am dorit să nu fi murit. Chiar știind că o voi vedea din nou în Ina-Karekh, m-am gândit doar la faptul că n-am să pot să mai vorbesc niciodată cu ea, n-am să-i mai simt niciodată mâinile cuprinzându-mă, n-am să-i mai simt mirosul… nu cât timp trăiesc. Uneori, simt durere. Tu?

Brusc, o veche durere se cuibări în inima lui Nijiri, mai ascuțită decât fusese ani la rând.

— Da.

Și spunând-o, înțelese. Dacă *el* mai simțea încă o asemenea durere după atâția ani, deși știa că mama lui murise în pace, cât de rea putea să fie durerea lui Sunandi, a cărei suferință era încă proaspătă și sporită de împrejurările cumplite ale morții copilei?

— Vezi? zise Ehiru.

Se opriră și priviră amândoi în sus. Caravana începea să se așeze, ridicându-și corturile într-o piață pavată, pregătită exact în acest scop de săteni. De cealaltă parte a pieței, o fetiță ajuta o bătrână să între într-un cort mare, rotund și plin de ornamente.

— Cei îndurerați merită compasiunea noastră, spuse Nijiri, cu gândul la acea zi îndepărtată, din maghernița slujitorilor. N-am să mai uit asta, Frate.

Ehiru dădu din cap și se întoarseră împreună la corturi, ca să se pregătească pentru Colectare.

Un Colector va aduce imediat toate contribuțiile adunate în Hetawa, pentru a fi încredințate fraților săi de pe calea Împărtășitorilor. Numai cele mai mici părți pot fi păstrate de Colector pentru sine.

(Lege)

Ehiru își reluă prefăcătoria de aristocrat scăpătat şi-o găsi pe Gehanu în cort.

— Aveți rădăcini de eathir, stăpână? Prin unele părți se numesc ghete.

Gehanu se opri din mestecat carnea condimentată dintr-o frigăruie. Femeile din sat veniseră printre oamenii trupei de menestreli, în timp ce aceștia despachetau, vânzând mâncare și băutură.

— Ai de gând să adormi pe cineva?

Ehiru zâmbi și-și atinse propriul pântec, chiar sub coaste.

— Ghete poate ușura spasmele de-aici. Uneori oprește și tusea.

Ea-și arcui sprâncenele.

— Ah. Asta-i pentru Talithele, nu?

— Acesta-i numele bătrânei? Da, stăpână.

— Nu prea pari tu vreun tămăduitor.

— Există vindecători în familia mea, stăpână. Unii chiar slujesc în Hetawa, în Gujaareh. Am învățat câteva lucruri.

— Hmmm. Stai așa. Kanek!

Zbieretul ei aproape că-l luă pe Ehiru prin surprindere, însă se obișnuise deja cu purtările femeii în ultimele câteva zile. Afară se auziră pași târșâiți, iar apoi Kanek își băgă capul în cort, încruntându-se.

— Du-te și caută-l pe căpetenia satului și cere-i rădăcină de ghete, îi spuse Gehanu.

— Ghete? Vinul de palmier are un gust mai bun, Maică.

— Tu doar fă-o, shiffa obraznic ce ești.

Continuă să se uite urât până când băiatul dispăru. Îi auziră bodogănelile pe când sunetul pașilor săi se îndepărtă.

— Mulțumesc, stăpână.

Ehiru își lipi ambele palme și se aplecă peste ele.

— Ete sowu-sowu.

Ehiru se gândi că limba s-ar putea să fie penko, însă nu putea fi sigur. Măcar gujaareeana ei era fluentă, cu toate că avea tendința de a vorbi prea repede și lui îi trebuia ceva timp ca să înțeleagă cuvintele cu accentul ei.

— Dacă poți s-o faci pe Talithele să se simtă mai bine merită să-i rămân datoare ticălosului ăla lacom și bătrân care conduce orașul.

Lăsă jos frigăruia și se scotoci un moment printre robe, scoțând la iveală, în cele din urmă, o pipă lungă. Ridică din nou glasul:

— Și un tăciune din foc!

Un zgomot slab și nervos a fost singurul răspuns.

Ehiru zâmbi.

— E bine să ai fii care să te servească.

— Ah-che, ca și băiatul acela al tău, hmm? îl tot văd dând mereu târcoale, asigurându-se că nu te supără nimeni prea mult, ocupându-se de probleme înainte să-ți dai tu seama.

Nu văzu expresia de surpriză a lui Ehiru pe când se scotocea din nou, pentru a scoase la iveală niște frunze uscate, pe care începu să le îndese în pipă.

— Dacă fiii mei ar fi la fel de isteți și de grijulii… Desigur, Niri nu-i fiul tău.

Ea-și ridică privirea spre el, cu ochii ei mari, de femeie din sud, strălucitori și necruțători.

— Nu, stăpână, nu-i.

Ea mormăi și mușcă încă o bucată de carne de pe frigăruie.

— Încălzitor de pat?

Ehiru zâmbi la această idee.

— Protejat. Îl învăț despre viață.

Gehanu mârâi amuzată.

— Și te ascultă? Motro sani'i… un miracol care-i uluiește chiar și pe zei.

— Ascultă ce-i convine lui.

Ehiru zâmbi.

— Tinerii…

— Hmm. Prea tânăr ca să aibă minte, prea bătrân să-l bați. Dar fetișcanele sunt și mai rele, crede-mă. Am trei fete acasă, împreună cu ceilalți trei fii. Probabil ar trebui să-l bat pe soțul meu că mi i-a sădit pe toți în pântece, dar e drăguț și nici nu mănâncă mult, așa că-l țin prin preajmă.

Își ridică fruntea, examinându-l.

— Tu *ești* drăguț. Ai vreo soție?

Ehiru ar fi dorit din tot sufletul să vină Kanek degrabă.

— Nu, stăpână.

— Ești în căutarea uneia?

Rânji, dezvelind o pauză măricică între dinții din față. În ținuturile din sud, aceasta însemna o femeie plină de pasiune, ori așa auzise Ehiru.

— Nu, stăpână.

— De ce nu?

— Sunt slujitor, stăpână.

El și Nijiri se deciseseră să-și mențină deghizarea tot timpul, cu toate că Gehanu ghicise deja că nu erau ceea ce păreau. Nu știa întregul adevăr și nu exista nicio cale de a ști cine-ar putea trage cu urechea prin pereții subțiri ai corturilor.

— Ar trebui să-mi iau mai mulți servitori, nu? Nefe e drăguță.

Ehiru se sili să râdă.

— Adevărat, însă ea-i dintr-o lume diferită, stăpână.

— Hm, da. Oricum, asta n-are timp de făcut copii. E mai tot timpul ocupată, mereu îngrijorată de ceva. Are nevoie de un bărbat simpatic și blând, ca tine, însă nu se va domoli niciodată destul pentru asta.

Prelata de la intrare se ridică din nou – spre marea ușurare a lui Ehiru – și Kanek se strecură înăuntru.

— Ghete.

Puse pe covorașul din cort o bășică mică, legată cu o curea din piele.

— Ce-a vrut pentru asta căpetenia satului? întrebă Gehanu.

— Nimic. A fost atât de surprins că noi vrem așa ceva, încât mi-a dat-o fără să-mi ceară nimic în schimb.

— Ha! Probabil că a devenit senil. Bine. Am să mai fac ceva afaceri cu el mâine. Acum du-te și îmbăiază-te că puți.

Kanek își dădu ochii peste cap, în spatele lui Gehanu, făcu cu ochiul și rânji spre Ehiru, apoi plecă. Ehiru făcu o plecăciune umilă în semn de mulțumire și se întinse după bășică. Mâna lui Gehanu se lăsă peste degetele sale, oprindu-l.

— Acum înțelegi că metodele noastre sunt diferite de ale tale, da?

Gura ei se întinse în ceea ce nu era chiar un zâmbet, ochii îi erau severi.

— Știu că vremea ei va veni cât de curând, nu sunt proastă. Dar amintește-ți: nu ți-a cerut serviciile.

Ehiru încremeni, pricepând brusc ce însemnau vorbele ei și întrebându-se cum își dăduse ea seama. Decise, până la urmă, că nu avea nicio importanță. Astfel de lucruri erau după voia Hananjei.

— Îi voi respecta dorințele, zise el, renunțând la stilul umil de a vorbi folosit înainte. Viața ei nu-i periculoasă, așa că moartea e alegerea ei.

Gehanu îi trimise o privire lungă și cercetătoare, însă în final încuviință din cap și-i eliberă mâna.

— Am întâlnit unul ca tine cândva, cu mult timp în urmă, zise ea. A venit să ia un gujaareean din trupa noastră, al cărui apendice se rupsese. Era tăcut și ciudat, ca și tine, însă în ochii lui exista multă blândețe.

Ehiru lăsă bășica de eathir, acum că știau amândoi că nu-i trebuia. Dacă bătrâna-l refuza, oamenii lui Gehanu i-l puteau pune în ceai.

— Așa m-ai descoperit?

— Bănuiam, însă nu eram sigură. Nu era mohorât ca tine. Nu credeam că ăștia ca tine sunt triști sau nebuni, ori așa ceva.

Își miji ochii spre el.

— Și nici tu *n-ar trebui* să fii, nu? Ce-i cu tine?

— Mă pregătesc să mor.

— Și pentru numele zeilor, de ce?

Nu se putu hotărî să mintă, deși știa că adevărul ar face-o să se simtă stânjenită.

— Am distrus sufletul unui om.

Gehanu își ținu respirația și se trase înapoi, cu groaza întipărită clar pe față. Apoi, aceasta dispăru, făcând loc îngrijorării.

— A fost un accident?

Atât de puțini au pus această întrebare. Era o ușurare să nu-și asume răul.

— Da.

Își coborî privirea spre propriile mâini.

— Și nu. A fost vorba de nepricepere. Mi-am uitat îndatorirea și-am lăsat teama și prejudecățile să-mi dicteze acțiunile. Doar pentru o clipă, însă a fost destul.

Ea se încruntă.

— Ai intenția să faci asta din nou?

— Bineînțeles că nu. Însă există…

— Atunci încetează cu văicăreala și mergi mai departe.

Ea dădu dintr-o mână și observă că ținea între degete pipa stinsă.

— Ce uitucă mai sunt și eu.

Puse pipa jos.

— Bunica mea are nevoie de tine, Colectorule, așa că revino-ți și fă-ți treaba. Du-te acum.

Clipi surprins.

— Ai încredere în mine să fac această îndatorire așa cum se cuvine?

— Ești surd?

Ehiru deschise gura, apoi o închise. Ea îi răspunsese deja. Se simți copleșit un moment, de parcă sufletul i-ar fi plesnit de recunoștință și groază, căci ce s-ar fi întâmplat dacă rata Colectarea și de astă dată?

Nu. Gehanu avea dreptate. Talithele avea nevoie de Colectorul Ehiru, nu de penitentul jalnic din ultimele câteva zile. Trase adânc aer în piept și-și îndreptă spatele.

— Accept însărcinarea ta. Am să mă pregătesc și-apoi am să vorbesc cu bătrâna Talithele, pentru a face o Estimare a Adevărului.

Ea-și înclină capul în semn de aprobare în vreme ce el se ridică în picioare și plecă.

Nijiri dădea târcoale prin apropiere, desigur.

— Mai întâi, o baie, zise Ehiru, iar băiatul îl urmă fără niciun cuvânt în baia publică din sat. Ehiru plăti pentru amândoi, iar un sătean îi conduse în camera pentru spălat, unde se dezbrăcară și stătură până când bărbatul îi frecă pe amândoi cu frunze de palmier și săpun aspru. După limpezire, îi conduse în camera de îmbăiere pentru a se scălda în apa caldă, uleioasă și înmiresmată. Nijiri păstră o tăcere respectuoasă în tot acest timp, îngăduindu-i lui Ehiru câteva momente prețioase pentru a se ruga. După ce se scăldă destul, Ehiru descoperi cu surprindere că mintea-i era liniștită, sufletul, în pace. Își înălță capul. Când văzu ochii lui Ehiru, Nijiri, care-l supraveghease, zâmbi.

— Să mergem, zise Ehiru.

Părăsiră bazinul, se uscară, îmbrăcară haine curate, apoi se

îndreptară spre cortul lui Talithele.

— Așteaptă afară, îi spuse el lui Nijiri, iar băiatul dădu din cap și se strecură în umbrele din spatele cortului. Va ieși de-acolo numai când și dacă-l va chema Ehiru, iar asta se va întâmpla numai dacă Talithele îl va dori acolo.

Tabăra menestrelilor se pregătise, în cea mai mare parte, pentru seară, deși unii dintre membrii mai tineri începuseră un spectacol improvizat, cântând din lire și cinele la marginea apei. Ehiru nu auzea niciun zgomot venind din interiorul cortului. Slujitoarea lui Talithele fie plecase, fie dormea alături de ea. Dacă ar fost gujaareeni, ar fi intrat fără să întrebe. În loc de asta, bătu darabana cu degetele pe pielea bine întinsă a cortului.

— Bătrână mamă? Am putea vorbi?

În cort se simți o foială, urmată de tusea seacă a bătrânei. După ce tusea încetă, se auzi:

— Oricât de mult, indiferent cine ești. Vino.

Ehiru se strecură înăuntru. Cortul era spațios și confortabil, luminat de o lampă din ceară de albine, care atârna sub gaura pentru fum. Aroma de miere nu prea reușea să acopere mirosul de bătrânețe și boală, însă Ehiru nu lua asta în seamă. Blănuri groase acopereau podeaua și îmblânzeau duritatea pietrei. Pereții interiori ai cortului fuseseră împodobiți cu modele geometrice, viu colorate, într-un stil sudic pe care nu-l recunoscu. În mijlocul încăperii se aflau două așternuturi din paie, dar numai unul era ocupat în acel moment. Bătrâna era acolo, străduindu-se să șadă în capul oaselor și să-și salute oaspetele.

Ehiru se repezi s-o ajute, lăsându-se pe vine lângă ea și sprijinind-o de teancul de perne din apropiere.

— Iartă-mă, Talithele-bătrână mamă. N-am dorit să-ți întrerup odihna.

— Nu mă pot odihni cu tusea asta blestemată, murmură ea.

El auzi accentul repezit al lui Gehanu în vorbele ei. Ea-și miji ochii spre el, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Ah-che, ești băiatul arătos care ni s-a alăturat în Gujaareh. Ți-au dat însărcinarea „ai grijă de bătrână” pentru noaptea asta?

Ehiru zâmbi.

— Ar fi fost o onoare pentru mine dacă ar fi făcut asta,

Bătrână mamă, dar nu. Am venit cu un scop diferit.

Se opri, în vreme ce ea tuși din nou, răgușit și cu o durere evidentă. În apropiere, pe o tavă, se găseau o sticlă cu apă și o cupă. Când îi trecură spasmele, el turnă apă în cupă și i-o duse la buze, ținând-o cât ea sorbi. Bătrâna dădu din cap în semn de mulțumire, când isprăvi.

După ce lăsă cupa, Ehiru se opri o clipă, apoi căută în robele sale punga de la șold. O scose, o deschise și-și răsturnă în palmă însemnele de Colector.

Ea examină pietrele lustruite cu ochii strălucind de curiozitate. El luă cicada și o ridică s-o vadă ea.

— Știi ce-i asta?

Nu încăpea îndoială asupra sclipirii negre-albăstrui a jungissei ori asupra bâzâitului ei caracteristic când el lovi spatele cicadei. Ochii lui Talithele se căscară.

— Kilefe, nu? Noi așa-i spunem pietrei vii. Am auzit eu că zumzăie, însă n-am văzut asta niciodată.

El zâmbi.

— Noi îi spunem jungissa. Bâzâitul nu-i semn de viață, ci magie. Pietrele cad din cer, din când în când; credem că sunt rămășițe din semințele Soarelui, împrăștiate pe ceruri. Au fost necesari zece ani pentru cioplirea acesteia, iar mie mi-au trebuit cinci ani să învăț s-o folosesc.

Întoarse cicada între degete, cu un aer meditativ.

— Există doar o mână de jungissa pe lume.

Ea dădu din cap, fascinată, dar apoi ochii săi apoși se îngustară spre el.

— În țara mea spunem povești despre pietrele kilefe și despre ce fac cu ele preoții-războinici din regatele de pe râu.

Ehiru dădu din cap, uitându-se în ochii ei.

— Noi le folosim pentru a ține farmecele sub control, în timp ce călătorim cu adormitul în Ina-Karekh… ceea ce numim noi tărâmul viselor.

— Aha.

Se lăsă pe spate, gânditoare.

— Ai venit să mă ucizi.

— Moartea este doar o parte a ceea ce aduc eu.

Ridică o mână și-i atinse obrazul. Era bătrână, slăbită, îi putea simți subțirimea ca de fir de păr a legăturii ei. Cu cea mai blândă atingere a voinței sale, o împinse la marginea Ina-

Karekhului, dirijând-o cu atenție printr-un vis cu o amintire plăcută. O imagine a satului ei natal înflori în mintea amândurora. În jurul lui se găseau colibe cu acoperișuri din iarbă uscată, capre fugărite de copii, bibilici scărpinându-se prin praf. Simți mirosul bălegarului și praful de la grânele din hambarul din apropiere. Îl văzu pe tânărul înalt și arătos pe care-l iubise cu atât de mult timp în urmă, și, pentru o clipă, iubi și el împreună cu ea.

Cu un oftat de regret, puse capăt visului acolo, trăgând-o foarte încet înapoi în Hona-Karekh. Era atât de aproape de moarte, încât nu mai avusese vreme s-o adoarmă pentru acea scurtă călătorie. Ea clipi o dată sau de două ori, apoi se holbă la el.

— În Gujaareh, sarcina mea este aceea de a-i conduce pe ceilalți în Ina-Karekh în felul pe care ți l-am arătat și ție, zise el.

O mângâie pe obraz, admirând frumusețea în fiecare cută arsă de soare de pe pielea ei înainte de a-și lăsa, în cele din urmă, mâinile să se odihnească între ale ei.

— Nu am priceperea de a te vindeca, însă, cel puțin, pot avea grijă ca viața ta viitoare să fie pașnică și plină de cei dragi ție și de locurile tale preferate.

Bătrâna îl pironi cu privirea, apoi scoase un oftat prelung.

— Ce mai seducător ești și tu! N-am visat niciodată că voi fi curtată din nou, la vârsta mea, sau că aș putea fi atât de tentată să cedez. Câte femei ai cucerit cu limba ta mieroasă?

Ehiru zâmbi.

— Niciuna, Bătrână mamă. Femeile le sunt interzise celor ca mine. Dar…

Își feri ochii, simțind cum îi luaseră foc obrajii sub privirea ei cunoscătoare.

— Am iubit multe în timp ce-mi îndeplineam îndatoririle.

— Ti-sowu? Le-ai iubit, spui tu?

Își înălță capul cu cochetărie.

— Mă iubești?

Nu se putu abține să nu chicotească, deși o făcu încet, ca să nu risipească farmecul tihnei.

— Cred că aș putea, Bătrână mamă. Atunci când mă împărtășesc din visele altora, este dificil să nu-i iubești…

Spunând aceste cuvinte, se retrase în tăcere și aproape că se înfioră sub asprimea răcorii care-l străbătea. Deci asta fusese?

Greșise Colectarea bromarteanului pentru că, într-un moment după acea viziune ciudată, nu izbutise să-l iubească pe purtătorul zeciuielii pentru Hananja? Omul îi displăcuse de la bun început, fără niciun motiv, pentru simplul fapt că era un barbar. Apoi îngăduise acestei prejudecăți să învingă simțul datoriei. Nu izbutise să-și controleze dezgustul și teama, așa cum ar fi făcut în alt caz.

Era atât de pierdut în revelație, încât atenția-i rătăcea în altă parte. Talithele scoase încă o tuse aspră, care-l readuse cu picioarele pe pământ. Blestemă în sinea lui și se descotorosi de gândurile nepotrivite. Intenționase s-o facă să rămână calmă și relaxată, pentru a-i ușura tusea.

Dar pe când ea-și revenea, ochii săi pătrunzători îi sfredeliră sufletul.

— Ai necazuri, preotule?

El își plecă fruntea.

— Iartă-mă, bătrână mamă, gândurile mi-au luat-o razna.

— N-am ce să iert. O greșeală e o nimica toată.

Ea-i zâmbi din nou.

— Însă nu știi asta, nu-i așa? Bietul de tine.

— Poftim?

Ea-și întoarse mâna sub a lui și i-o prinse, bătând-o ușurel cu cealaltă.

— Pot vedea cum te-au făcut, zise ea, cu glasul moale, în pofida răgușelii sale. Au îndepărtat tot ce era important pentru tine, nu? Ți-au schimbat drastic întreaga lume și te-au lăsat singur. Iar acum crezi că dragostea înflorește dintr-o singură răsuflare, iar durerea tăcută înseamnă blândețe. Ah, dar n-ai dreptate.

El se încruntă, atât de surprins încât uită de vraja pe care-o țesea.

— Ușurarea durerii *înseamnă* blândețe, bătrână mamă. Iar sentimentele mele pentru oamenii pe care-i ajut…

— Nu mă îndoiesc de dragostea ta, spuse ea. Ești un om făcut pentru iubire, cred. Ochii mă fac să *vreau* să mor, atâta dragoste este în ei. Însă nimic nu-i adevărat. Adevărata dragoste durează ani de zile. Provoacă durere și ține tot acest timp.

Era mult prea uluit ca să-i răspundă, preț de câteva răsuflări. Când, în cele din urmă, își regăsi glasul, de-abia putu să îngaime

câteva vorbe:

— Durerea vine odată cu dragostea… pot accepta asta, bătrână mamă. I-am pierdut pe cei dragi… familia. Însă au murit repede și aduc mulțumiri Zeiței mele în fiecare zi pentru această binecuvântare. Vrei să spui că ar fi fost mai bine să-i las să sufere?

Ea pufni sonor.

— Suferința face parte din viață, rosti ea. Toate lucrurile din viață sunt amestecate laolaltă, nu poți scoate doar un anume lucru.

Îl bătu din nou, ușurel, peste mână.

— Te-aș putea lăsa să mă omori acum, drăguțule, și voi avea tihnă și vise plăcute pe vecie. Dar cine știe ce-am să primesc în loc de asta, dacă rămân? Poate că un răgaz să-l văd pe noul meu nepot. Poate o glumă bună, care să mă facă să râd zile în șir. Poate un alt tânăr arătos, care să flirteze cu mine?

Rânji cu gura ei fără dinți, apoi slobozi încă o tuse oribilă, răgușită. Ehiru o potoli cu mâinile tremurătoare.

— Vreau fiecare clipă a vieții mele, frumușelule, durerea și dulceața, totul. Până la sfârșit. Dacă acestea sunt toate amintirile pe care le voi avea pentru veșnicie, atunci vreau să iau cu mine cât de multe pot.

Nu-i putea accepta cuvintele. În mintea sa, văzu din nou chipul mamei sale, aristocratic și frumos, străbătut de dâre de sânge. Putea mirosi sângele acela și fierea și duhoarea intestinelor sparte. Vedea ochii mamei sale, pironiți undeva departe, fără ca nimeni să-i închidă. Femeile erau niște zeițe care nu aveau nevoie de niciun ajutor pentru a ajunge în cele mai bune locuri din Ina-Karekh, însă moartea ei încă i se mai părea oribilă, nicidecum moartea demnă de o regină, pe care o merita.

Privi spre Talithele și, în acel moment, putu vedea aceeași soartă josnică așteptând-o. Va tuși până când plămânii i se vor rupe în bucăți și va muri înecându-se cu propriul sânge. Cum ar putea-o lăsa să sufere în felul acesta? Ba, și mai rău, să stea deoparte și să privească?

Aș putea s-o iau oricum, se gândi. *Gehanu nu va afla niciodată.*

Acest gând îi provocă un fior de oroare pură.

Înghițind ca să scape de uscăciunea din gât, Ehiru își retrase

mâinile dintr-ale ei.

— Este dreptul tău să refuzi zeciuiala, șopti el.

Cuvintele răsunară mai mult din reflex decât dintr-un efort conștient.

— Sufletul tău este sănătos și viața ta nu provoacă necazuri. Rămâi în Hona-Karekh, cu binecuvântarea Hananjei.

Se ridică de pe covor și ar fi fugit chiar atunci din cort, dar se opri când ea îi zise:

— Preotule. Aș putea accepta durerea, însă nu sunt o zeiță, orice or fi crezând ai tăi. Ultimele mele zile vor fi mai ușor de suportat, dacă nu voi fi singură. Che?

El deslusi o urmă tânguitoare de speranță în glasul ei și aproape că-i veni să plângă. Răspunse cu o voce îngroșată.

— Atunci am să te vizitez din nou, bătrână mamă.

Ea zâmbi.

— Așadar, tot mă iubești. Odihnește-te.

— Odihnește-te și tu, bătrână mamă.

Plecă din cort și continuă să meargă înainte, cu pasul apăsat, pumnii strânși, lipiți de coapse. Curând auzi un târșâit de picioare în urma sa, când Nijiri își reveni din surpriză și-l urmă. Băiatul nu puse nicio întrebare, lucru pentru care Ehiru îi era profund îndatorat. Ajungând la zidul oazei, se lăsă în genunchi și cuprinse buza pietrei netede de parcă de asta ar fi depins viața lui. Poate că ar putea dansa. Poate că ar trebui să plângă. Orice, atâta timp cât îi abătea gândurile de la păcatul îngrozitor pe care aproape că-l săvârșise și de la gustul acru al setei de sânge de vise din gura lui.

Rămase tremurând acolo, în praf, până când Nijiri îl luă de mână.

— *Tatunep niweh Hananja*, spuse băiatul primele cuvinte ale unei rugăciuni.

Brusc durerea lui Ehiru începu să pălească. Băiatul își dovedise, încă o dată, calitățile.

Nu mai este timp. Trebuie să-l pregătesc s-O slujească acum, pentru că nu voi mai putea face asta prea multă vreme.

Apoi, se aplecă peste mâinile sale și se lăsă absorbit de rugăciune.

Pietrele jungissa pot fi atinse numai de cei aflați în slujba Hananjei.

(Lege)

Secerătorul n-o slujește pe Hananja. Nu mai are nevoie de-o piatră.

Niyes era un prost dacă își închipuia că poate să scape de coșmar, se gândi Charris.

Acum era *generalul* Charris, ajuns la palatul lui Niyes. Cândva, Charris ar fi fost încântat de întâlnire și de victoria indirectă asupra vechiului său rival, dar nu mai era cazul. Acum ar fi dat orice să-i poată înapoia lui Niyes titlul și îndatorirea scârboasă care decurgea din el.

Prizonierii știau că urmau să moară. Se mișcau fără tragere de inimă, numai după ce gărzile-i îmbrânceau din greu și strigau la ei. Charris le putea vedea disperarea în ochi. N-aveau cum să observe căruța cu pereții groși, închisă, pe care o adusese el la închisoare și care acum se afla într-o curte alăturată. N-aveau cum să știe de monstrul închis în ea. Și totuși, păreau să simtă apropierea morții. Cât or fi fost ei de criminali, rămâneau niște gujaareeni adevărați.

Din această cauză, Charris – în mod normal mai mult pragmatic decât pios – se rugă pentru ei. *Fie ca Hananja să aibă grijă de voi în locurile întunecoase unde veți viețui pentru vecie*, șopti în mintea sa. *Și fie să muriți mai ușor decât Niyes, pentru că i-am văzut trupul când a terminat cu el monstrul ăla.*

— Stăpâne.

Charris se întoarse dând cu ochii de unul dintre mesagerii săi călăreți, stând smirnă, însoțit de unul dintre paznicii închisorii. Călărețul era transpirat și murdar, clătinându-se de oboseală. Charris își miji ochii și-i ordonă paznicului să-i aducă limonadă și sare. Apoi arătă spre podea și călărețul se așeză recunoscător.

— Raportează.

— Au fost trimise ordinele către garnizoana din sud-est, printr-un porumbel mesager, acum două zile, zise călărețul. O altă pasăre a fost trimisă de acolo spre sud-vest. Comandantul din sud-est nu are încredere în păsări pentru trimiterea

informațiilor importante, așa că m-a trimis pe mine să duc mesajul – ezită – în mijlocul deșertului. Am omorât un cal ca să ajung acolo, însă am predat mesajul în siguranță. Pe drumul de întoarcere am trecut prin orașul de frontieră Ketuyae. Caravana menestrelilor a trecut râul pe acolo acum patru zile.

— Doar acum patru zile? Ești sigur?

Cu tot cu furtunile copleșitoare sau cu eventualele accidente, drumul cel mai rapid prin deșert spre cel mai nordic oraș comercial din Protectoratul Kisua dura, de obicei, șapte zile. Ketuya era la o zi de Gujaareh. Înseamnă că acum trebuie să fi trecut de Tesa, de jumătatea călătoriei lor.

— Da, stăpâne. Însă comandantul din deșert m-a asigurat că trupele lui vor putea să ajungă caravana din urmă. Au cititori de urme buni. Și mai au cai Shadoun, crescuți și antrenați pentru mijlocul deșertului și de două ori mai rapizi decât orice cămilă.

Ceea ce însemna că va lua încă o zi, poate două, pentru ca trupele din garnizoană să găsească și să ajungă din urmă caravana menestrelilor. Chiar la graniță. Charris nu putea decât să se roage ca Sessohotenap, comandantul trupelor din deșert, să aibă destulă inspirație ca să-și trimită oamenii fără uniformele gujaareene. Tot ce trebuia să se mai întâmple era ca o patrulă kisuatiană să surprindă un grup de soldați gujaareeni acolo unde nu ar fi trebuit să se afle, trimiși dintr-o garnizoană care nu trebuia să existe, încercând să ucidă o ambasadoare kisuatiană. Războiul era pe cale să izbucnească – Charris nu era orb –, însă un incident ca acesta ar fi putut precipita lucrurile mai devreme decât ar fi dorit Prințul.

Iar dacă se întâmplă, voi fi norocos dacă mă decapitează doar. Ceea ce-i reaminti de însărcinarea pe care o avea.

Soldatul se întoarse cu un biscuit sărat și o cupă de limonadă, pe care le ținu pentru mesager, pentru că mâinile omului nu încetaseră să tremure.

— Ia-ți un răgaz de odihnă de patru zile, zise Charris, însă trebuie să pleci de-aici pentru asta. Soldat, ajută-l să ajungă la grajduri.

Mesagerul se ridică și-și vărsă puțină apă pe bărbie. Din obișnuință, se șterse și linse umezeala de pe mâinile sale.

— Stăpâne? Îți cer iertare, însă calul meu e pe jumătate mort și nici eu nu stau mai bine…

— Poți să iei un cal odihnit din grajdurile noastre. Însă trebuie

să pleci repede.

— Fac o zi întreagă de aici și până-n oraș, stăpâne!

Charris mârâi.

— Rămâi atunci, se răsti el. Însă când vei auzi ce-o să se întâmple și sunetele-ți vor bântui coșmarurile tot restul vieții, să-ți amintești că am încercat să te cruț de asta.

Se răsuci pe călcâie, ignorând acel „stăpâne?” confuz rostit de mesager în urma sa. În timp ce cobora de pe parapet în scara turnului, îl auzi pe străjer spunându-i mesagerului să plece și să nu fie prost. Ah, desigur, paznicii închisorii văzuseră orori și înainte, cu toate că de proporții mai reduse. Știau mai bine decât Charris ceea ce va urma.

Jos, se întâlni cu temnicerul-șef, pe fața lui ciupită citindu-se încordarea.

— Ăăă… oaspetele tău a fost cam agitat, stăpâne, rosti el, răsucindu-se să meargă alături de Charris. Am încercat să-i strecurăm de mâncare printre gratiile de la fereastră, însă a mârâit și s-a repezit spre noi. Am putea încerca din nou…

— Nu, zise Charris.

Căută după punga lui de la șold și scoase afară bucata neprelucrată de piatră jungissa pe care i-o dăduse Prințul.

— Nu de mâncare îi e poftă acum. Asigură-te că oamenii tăi au părăsit curtea, apoi așteaptă.

Păși prin coridorul cu boltă care ducea spre o altă curte. În mod normal, deținuții erau lăsați acolo să facă exerciții, însă în acel moment în curtea prăfuită nu se afla decât căruța. Caii fuseseră deshămați pentru a-i împiedica să se mai frece de harnașament, fiindcă tot încercau să se desprindă de căruță. Pășind spre ea, Charris nu auzea nimic din interior, cu toate că se simțea privit de ceea ce se găsea înăuntru. Obloanele de la ferestre fuseseră închise și bătute în cuie, cu excepția uneia singure, folosită pentru hrănirea ocupantului căruței. Era zăbrelită, iar când se apropie, Charris nu văzu decât bezna dinăuntru.

Se opri la limita de acțiune a brațului care s-ar fi putut întinde printre gratii și trase adânc aer în piept pentru a-și struni gândurile. Prințul îi dăduse instrucțiuni, însă între bătăile inimii sale și cunoașterea a ceea ce avea să se întâmple, de-abia dacă și le putea aminti.

Apoi, auzi ceva mișcându-se în căruță. Un glas șovăitor, aspru

și îngroșat se auzi din beznă:

— Este asfințitul, Frate? Vom… vom ieși afară la noapte?

Charris înghiți cu greu și bătu cu degetele în dosul jungissei pentru a o face să zumzăie.

— Nu în noaptea asta, zise el cu voce moale, nu mai ridicată decât bâzâitul pietrei. Însă ai ceva de făcut aici. Îi poți simți? Sece…

Se poticni, căută un alt cuvânt.

— Adunați în apropiere. O sută de oameni, în curtea din apropiere. Au fost judecați pentru decădere și au nevoie de ajutorul tău.

În căruța se auzi o foială, zăngănitul slab al lanțurilor.

— Îi simt. Atât de mulți…

Apoi glasul se înăspri.

— Atât de mulți decăzuți.

Charris își înghiți nodul din gât.

— Da. Va trebui să-i iei pe toți, Frate, pe toți, imediat. Înțelegi? De acolo, unde te afli, fără să te atingi de ei. Poți face asta?

Scrierile erau clare, îi spusese Prințul. *În toate relatările, Secerătorii pot face asta și chiar mai mult, Charris… să vadă fără ochi, să ucidă fără mâini, să soarbă viața ca pe un vin și să scuipe minunății. Magie ce poate rivaliza cu zeii înșiși. Nu vrei să vezi asta cu ochii tăi?*

Nici pentru toate bogățiile din lume, își spusese Charris în sinea lui, știind că era mai bine să nu răspundă cu glas tare.

Din căruță, Charris auzi un oftat prelung, ca și cum creatura adulmeca aerul prin fereastra zăbrelită.

— Mizerie și ură. Le simți, Frate? Frica lor?

— Da.

De data asta Charris nu mai trebuise să se prefacă.

— O simt.

— Mizerie.

Vocea Secerătorului era din nou dură, aproape furioasă.

— Întotdeauna se tem de noi. Nicio credință… blasfemie. Trebuie să-i purific pe toți. Trebuie… trebuie…

Primele urlete îl luară pe Charris prin surprindere. Își închipuise că va exista un soi de avertisment. Însă Charris încă putea auzi mormăielile creaturii, în interiorul căruței, atunci când zeci de răcnete se amestecară, după care urmă un cor

asurzitor de văicăreli. Apoi, unul câte unul, glasurile amuțiră.

Și din nou corul se porni, mult mai aproape.

Charris se întoarse spre tunelul boltit și încremeni din cauza șocului. Temnicerul-șef stătea acolo, cu trupul țeapăn, cu fața strâmbată într-o expresie cum Charris nu mai văzuse niciodată înainte, deși ochii bărbatului erau strâns închiși. Adormit. Gărzile erau cele care urlau la vederea lui, temnicerul însuși era tăcut. Apoi, sub ochii lui Charris, temnicerul începu să se scuture tot, strângându-și pumnii și desfăcându-i în spasme rapide, împrăștiindu-și urina pe pământul prăfuit de sub fustanelă. Ochii i se deschiseră brusc, treaz, dar nu chiar pe de-a-ntregul, alb ca o scoică. Mușchii de la gât i se încordară puternic, iar dinții îi clănțăneau.

— Nu, șopti Charris.

— Nicio *credință*, îl repezi Secerătorul.

Se întâmpla peste tot acum, prin întreaga fortăreață-închisoare. Deținuții erau morți. Paznicii, pe moarte.

— Nu!

Groaza îl trezi pe Charris din stupoare, într-un târziu. Alergă spre căruță și bătu în zăbrele.

— Oprește-te! Nu pe ei! Ei sunt… frații tăi, n-ar trebui… nu ei.

— Fraților mei nu le-ar fi frică, se auzi vocea din interior, părând mult mai lucidă acum.

Mult mai lucidă, tonul ei era sălbatic, plin de bucurie.

— Oprește-te, zeii să te blesteme! îi ucizi pe toți!

Între umbre se mișcă ceva și apoi, dintr-odată, Secerătorul ajunse la gratii. Ochii săi, de culoarea fierului bătut, injectați, vedeau dincolo de lume, într-un loc coșmaresc și Charris se rugă să nu ajungă niciodată acolo. Avea o față îngrozitor de slabă, cu pielea întinsă atât de tare pe oase încât lucea ca pielea tăbăcită. Pielea se încrețea acum – Charris se așteptă să audă zgomotul produs de încordare și îndoire, ca al unei frunze moarte – într-un rictus care, își va da seama Charris peste câteva ore, era încercarea Secerătorului de a zâmbi.

— Eu nu „ucid”, zise Secerătorul.

În apropiere, tăcu și ultimul dintre paznici. Holbându-se la acei ochi, dorind să și-i poate închide pe ai lui, Charris deveni brusc conștient că singurul sunet pe care-l auzea, altul în afară de cel al vântului, era zumzăitul încet al jungissei. Toți cei din închisoare erau morți.

Toți, în afară de el.

Numai jungissa mă apără, înțelese el.

Și pe când ajungea la această concluzie, mâna începu să-i tremure periculos.

Scânci, simțind cu toată certitudinea că, dacă scăpa piatra, Secerătorul îl va înșfăca. Putea vedea asta în ochii demenți ai creaturii. Aceasta – Charris nu se mai putea gândi la Secerător ca la un om – se va îngropa în mintea lui și-i va smulge legătura și-l va târî prin fundătura stătută și întunecată a propriului miez. Acolo-i va devora mintea și sufletul, lăsându-i carnea în urmă, să putrezească.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Secerătorul dădu încet din cap. Apoi se îndepărtă de gratii, dispărând încă o dată între umbre. Cam atunci, tremurând incontrolabil, Charris scăpă jungissa. Căzu în praf și încetă să mai zumzăie, lăsând loc oftatului scăzut al vântului.

Trecu ceva timp.

Charris n-a putut spune, mai târziu, cât. Nu mai avu niciun gând în acel moment, așteptând prima mângâiere rece, invizibilă, a morții. Însă mintea sa își reluă, treptat, funcționarea și deveni conștient de răsuflarea lentă, grea, din interiorul căruței. Monstrul, după ce se hrănise, dormea.

Charris privi în sus și văzu că apăruseră stelele, înconjurând emisfera masivă a Visătoarei care răsărea. Sub lumina ei nuanțată, el se aplecă, țeapăn, și ridică jungissa. După un moment de gândire, o puse să zumzăie din nou și o fixă de colierul din aur și lazulit pe care i-l dăduse soția sa la căsătoria lor. Vuietul slab al pietrei rezonă cu metalul într-un cânt monoton. Acest cântec îi aduse alinare când se întoarse să plece din curte, îndreptându-se spre grajduri să găsească niște cai. Pe moment, perspectiva de a călări prin noapte cu acel *lucru* agățat în urma lui aproape că-l făcu din nou să nu mai gândească, dar cântul jungissei îi izgoni, treptat, spaimele. Îl va proteja. Chiar și monștrii respectau unele limite.

Păși cu grijă peste trupul mesagerului, pregătindu-se să se întoarcă la Yanya-iyan.

23

Un Colector va avea cu el întotdeauna semnul Hetawei:

floarea Ei sacră, lacrima de lună. La fel, își va lăsa propriul său însemn, sub forma unei flori mai puțin importante, pentru că la executarea binecuvântării ei, un Colector este aproape divin.

(Lege)

Când Sunandi îl văzu pe Colector intrând în cortul femeii bătrâne, se decise să acționeze. Strângând din pumni, se duse după el, intenționând să-l denunțe în fața întregii caravane, dacă trebuia să facă asta, și-atunci băiatul ieși dintre umbrele de lângă cort. Se opri ca trăsnită, brusc neliniștită. Li se permitea Învățăceilor-Colectori să ucidă? Nu-și putea aminti, însă ceva îi spuse că ăstuia nu i-ar păsa dacă ar avea sau nu permisiunea.

Dar băiatul o surprinse începând să vorbească.

— Are aprobare. Cea a Zeiței este tot ce-i trebuie, dar a discutat și cu Gehanu.

Asta spulberă furia crescândă a lui Sunandi. Pumnii ei se descleștară și se uită fix la el.

— Nu te cred.

— Nu oricui îi e frică de moarte la fel ca ție.

De data asta, în tonul băiatului nu exista niciun fel de dispreț. Furia lui de pe urma altercației lor anterioare părea să fi dispărut în totalitate.

— Du-te și vorbește cu Gehanu, dacă n-ai încredere în mine.

— Am s-o fac.

Se răsuci pe călcâie înainte să apuce să-și pună vreo întrebare. Logica îi spuse că în timpul cât vorbea ea cu Gehanu, Colectorul o putea ucide pe bătrână, dar, dintr-odată, curajul păru s-o părăsească. Comportamentul băiatului o speriase prea mult. În acel scurt schimb de cuvinte, păruse mult prea aproape de stilul mentorului său, exprimând același amestec pervers de amenințare și compasiune. Păruse o aluzie neplăcută la statutul ei de „amânare” și chiar o și mai neplăcută convingere că-i puteau revoca statutul oricând ar fi vrut ei.

Fusese o eroare de judecată să-l desconsidere pe băiat ca amenințare, decise ea, încercând să-și controleze frica pe când traversa tabăra și bătu darabana în cortul lui Gehanu. Indiferent ce făcea Hetawa ca să-și antreneze ucigașii, își lăsase deja pecetea adânc în sufletul lui.

Gehanu îi strigă lui Sunandi să între vorbindu-i în limba ei și

rânji când văzu cine era, schimbând limbile cu ușurința unui negustor veteran.

— Ah, Nefe. Mă gândeam că ești încă la baie, bucurându-te de gustul civilizației. Orășeancă răsfățată.

Sunandi se sili să zâmbească, mergând să se așeze vizavi de așternutul de paie al lui Gehanu.

— M-am îmbăiat pe cinste mai devreme. Anu, cât despre însoțitorii mei…

— De preot vorbești?

Gehanu-i zâmbi lui Sunandi când o văzu dând surprinsă din cap.

— Ai atât de multe secrete, că unele dintre ele se dezvăluie când te uiți în altă parte.

— Așa se pare. Atunci chiar *are* aprobarea ta? Așa zicea băiatul. Nu l-am crezut.

— Băiatul a fost o surpriză. N-am văzut niciodată unul atât de tânăr, deși cred că nu-i cresc de mici. Da, i-am spus că poate discuta cu Talithele.

— Tu…

Se lupta să-și mențină un ton politicos și nu acuzator.

— Ești conștientă de ce i-ar putea face?

— Dacă ea vrea asta.

— Celor de teapa lui nu le pasă dacă vrei sau nu.

Gehanu înălță o sprânceană.

— Nu tu ești cea care l-a adus aici?

— Sub amenințare. N-am încredere în el. Nici măcar nu-l plac.

— Ce păcat. Pare destul de decent.

— Pentru un ucigaș, da! Unul dintre „frații” săi…

Glasul i se poticni, în vreme ce durerea o copleși din nou, amestecată cu furie, aproape sufocând-o. Scuipă cuvântul:

— Lin.

— Zvăpăiata? A fost Colectată?

— Nu, omorâtă. Creatura aceea care cutreiera orașul…

— Ah!

Gehanu scoase un vaiet stins.

— Nu asta! Să nu-mi spui!

Își recăpătă suflul când Sunandi dădu din cap.

— O, zei ai cerului și ai pământului!

— Monstrul ăla a început ca Slujitor al Hananjei, ca și el, zise Sunandi, arătând cu capul în direcția cortului lui Talithele. De

asta ar trebui să-l oprești.

Dar, spre surpriza ei, Gehanu clătină din cap.

— Nu-i treaba mea. Alegerea-i aparține lui Talithele.

— Ți-am spus că…

— A zis că-i va cere permisiunea. Îl cred.

— Nu poți crede nimic din ce zice! Nici chiar el nu-și dă seama ce rău este.

Fața lui Gehanu deveni împietrită și numai atunci Sunandi pricepu că ridicase glasul în cortul gazdei.

— *Bi'incha.* Gehanu, iartă-mă.

Oftă, frecându-se la ochi.

— Încep să-mi pierd mințile. Mi-e dor de Lin foarte tare, nici măcar nu mai pot gândi.

— Ești iertată, rosti Gehanu, iar trăsăturile i se îmblânziră.

Se întinse peste masă s-o ia de umeri pe Sunandi.

— Inima mi-e îndurerată pentru tine, Nefe. Însă Talithele-i pe moarte. În țara mea, ar fi înconjurată de zeci dintre urmașii ei, întâmpinată de toți strămoșii ei îngropați în pământul nostru. Aici, e practic singură și departe de pământul ei de baștină. Preotul îi oferă o altă alegere. Nu am niciun drept să i-o interzic.

Gehanu-și ridică pipa, trase îndelung aer în piept și suflă fumul.

— Cel puțin, cu preotul nu va avea nicio durere.

Sunandi își lăsă ochii în jos, simțindu-și propria durere rezonând cu a lui Gehanu. Dacă i-ar fi putut da lui Lin de ales – Colectarea ori moartea îngrozitoare de care avusese parte fata în loc de asta – ar fi făcut așa ceva? Refuză să reflecteze la această chestiune. Așa că spuse:

— Iartă-mă pentru că ți-am judecat decizia.

Gehanu dădu din umeri.

— Dacă te ajută cu ceva, mă îndoiesc că-i va accepta oferta. Noi am întrebat-o dacă vrea să meargă la Hetawa, în timp ce ne aflam în Gujaareh, și-a zis că nu. Nu voia să fie vindecată… vrea să-și ducă viața așa cum se poate. Nu-mi pot imagina că s-a răzgândit în opt zile. Va mai zăbovi cât se poate, doar ca să-mi dea mie bătaie de cap.

Sunandi zâmbi fără să vrea.

— Asta ar fi bine.

— Bine? N-o cunoști pe femeie. Destul cu asta. Mă bucur că ai venit, pentru că aveam altceva să-ți spun.

— Ce?

Gehanu dădu din cap, punând pipa jos. Începu să caute prin robele ei.

— Căpetenia satului are un mesaj pe care-l vrea trimis în Kisua. Din moment ce vorbeai de Kisua…

Își trase mâna dintre haine și-și desfăcu palma pentru a dezvălui un mic sul. Lui Sunandi i se tăie respirația: era același tip de pergament folosit întotdeauna de Kinja pentru a comunica cu rețeaua de spioni din Kisua. Kinja trebuie că-și cultivase relațiile cu căpetenia satului.

Luă pergamentul și-l desfășură, parcurgând repede semnele cifrate.

— Ciudat.

— Încă un secret rătăcit?

— Nu sunt sigură. Spune că unii dintre shadouni au văzut lucruri ciudate pe unele drumuri la est de Tesa, în mijlocul deșertului. Erau urme acolo unde n-ar trebuit să fie, de cămile și cai, mulți la număr, având încărcături destul de grele ca să lase urme adânci. Doi dintre căutătorii de urme s-au dus după ele spre est, însă nu s-au mai întors. Nu înțeleg de ce a crezut căpetenia că asta ar fi important.

Gehanu se încruntă.

— Tribul Shadoun locuiește în mijlocul deșertului de generații întregi. Să dispară un căutător de urme este cu totul neobișnuit, dar să dispară doi este de-a dreptul rău.

— S-ar putea să fi luat urma unei caravane negustorești prea sărace ca să treacă prin Tesa. Niște bieți nenorociți care s-au pierdut. Vreo bandă de tâlhari i-a ucis, probabil.

— Atunci erau foarte mulți tâlhari, dacă așa s-a întâmplat. Și cu multe provizii. Nu poți duce atâția cai în mijlocul deșertului fără o sursă sigură de apă și mâncare. Asta nu prea pare să fie o caravană de sărmani nenorociți pierduți.

— Atunci soldați, poate?

Sunandi clătină din cap.

— Nu. O Mie de Pustietăți este un teritoriu neutru între Protectorat și Teritoriile Gujaareene. Aparține triburilor din deșert, de fapt, mai ales pentru că nimeni nu le vrea. Niciunei țări nu i se permite să trimită soldați acolo. Nimeni nici n-ar *putea…* pentru că nu-i nimic acolo, doar nisip. Soldații au nevoie de cazărmi, caii, de grajduri…

Vocea i se stinse treptat, dar chiar când ochii lui Gehanu se căscară, amândouă-și dădură seama de adevăr în același moment.

— Și de un mijloc de reaprovizionare, zise Gehanu.

Sunandi dădu din cap, năucită de implicațiile descoperirii.

— O garnizoană. Lângă una dintre cele oazele mai mici, cel mai probabil. Dar cât de mare-i garnizoana, cât de mare-i forța militară? Nu pot fi mulți. O forță de orice mărime ar fi lăsat urme permanente la deplasarea prin deșert. Dar atunci…

Bătea darabana pe coapse, gândindu-se.

— Nu trebuie să fie o forță prea mare. Doar suficient cât să lovească liniile de apărare kisuatiene dintr-o direcție neașteptată, înaintea adevăratelor armate gujaareene. Printr-o astfel de surpriză, ar putea să ocupe orașele cele mai nordice din Protectorat, să stabilească un cap de pod înainte ca armata noastră să se poată întoarce și să lupte cu ei.

Mâna-i tremura și strânse sulul.

— Chiar și cu avertismentul lui Kinja, nu mi-aș fi închipuit niciodată că Prințul ar putea fi atât de nebun.

Gehanu o privea mușcându-și puțin buza de jos.

— Am să anunț în tabără. O să plecăm cu mult înaintea zorilor și vom merge cât de repede posibil.

Sunandi încuviință din cap.

— Cu cât mai repede ducem aceste vești în Kisua, cu atât mai bine.

— Nu numai asta.

Gehanu-i oferi un mic zâmbet chinuit.

— Acei căutători de urme au dispărut, pentru că acolo se află o armată care încearcă să treacă neobservată, ucigând pe oricine în calea ei. Dacă urmele cele mai recente provin de la mesageri care aduc ordine din oraș – orașul unde cineva a încercat să te ucidă –, cred că vor încerca din greu să *ne* găsească. Nu?

Răcoarea nopții puse stăpânire pe deșert, însă n-avea nimic în comun cu fiorii simțiți de Sunandi.

— Ah, da, șopti ea.

— Ti-sowu.

Gehanu zâmbi din nou, întorcându-se spre un cobur aflat în apropiere. Îl deschise și scoase afară două cupe, urmate de un flacon lucios, gravat cu semne decorative.

— Poftim. Trebuie să dormi la noapte.

Sunandi ridică sprâncenele când Gehanu îi întinse o cupă și turnă o cantitate generoasă din ceea ce se afla în flacon. Vin Paniraeh, o băutură alcoolică puternică, făcută numai în ținuturile îndepărtate din sud. În pofida voinței sale, zâmbi spre cupa mică.

— O să-mi trebuiască mult mai mult de-atât dacă e să adorm imediat.

— Ți-am promis că o să am grijă de tine, nu?

Cu un rânjet, Gehanu scoase o a doua sticlă din cobur, apoi dădu din cap spre cea deja deschisă.

— Asta-i a ta.

24

Adepților celor patru căi ale înțelepciunii Hananjei li se permite să lase deoparte proprietățile și rangul de comandă, atâta timp cât acest lucru este făcut în serviciul păcii.

(Lege)

Superiorul din Hetawa stătea în biroul său, bucurându-se de zgomotele începutului dimineții și întrebându-se din nou cât va mai dura până când Colectorii săi vor veni după el.

Trecuseră o zi şi-o noapte de la întâlnirea cu Prințul și de la urmările sale. De obicei, când se întorcea de la astfel de întruniri, la orele mici ale dimineții, prin împrejurimi erau puțini dintre locuitorii Hetawei: numai două Santinele care-i serveau drept gărzi personale, cei aflați la datorie și câțiva Împărtășitori din rondul de noapte. Uneori, câțiva acoliți adormiți îi însoțeau pe ultimii în contemplarea lor, încercând să se deprindă cu obiceiurile Santinelelor sau cu calea Împărtășitorilor, iar câțiva dintre învățăcei îi asistau pe frații lor mai în vârstă. Dar pe când Superiorul trecuse prin Sala Binecuvântărilor în acea dimineață, Rabbaneh se afla și el acolo, îngenuncheat la picioarele Hananjei, dar fără a se ruga. Colectorul se întorsese spre intrarea în Sală. Nu-și îmbrăcase roba sa cu glugă, încă se ocupa de îndatoririle de peste noapte. Ce șocant să-l vezi așa, întors cu spatele spre statuie, cugetă Superiorul. Un afront adus Hananjei, cu toate că unul minor. În fond, era doar o statuie.

Însă privirea lui Rabbaneh se fixase asupra Superiorului. Avea

o expresie serioasă și privirea acuzatoare. *Există doar un singur afront adus Hananjei aici*, spuneau ochii aceia. Și cu asta, Superiorul își dăduse seama că venise ora Zeciuielii Finale.

De-atunci își petrecuse vremea închis în odăile sale, poruncind să nu-l viziteze nimeni, pentru a se putea ruga, a contempla și a se pregăti pentru pacea Hananjei. Peste noapte, adormise din greșeală și rămăsese uluit să se trezească viu. Nu era timp să-l pună la curent pe Învățătorul Maatan, succesorul ales de el, cu secretele care-i erau împărtășite odată cu primirea mantiei de Superior. Acele secrete ajunseseră, oricum, unde nu trebuia. Poate dacă ar muri odată cu el, Hetawa ar putea supraviețui furtunii care se apropia.

Draperia din mărgele zornăi pentru a-l anunța că cineva pătrunsese în camerele sale. Superiorul se încordă, apoi se forță să se destindă. Numai un mesager de-al Consiliului sau un Împărtășitor care răspundea unei urgențe putea încălca intimitatea Superiorului când se impunea. Și, bineînțeles, Colectorii. Ei mergeau unde le plăcea. Deschise ochii.

Stăteau în fața biroului său, solemni, încă înveșmântați în robele lor fără mâneci, formale, după Ceremonia Zeciuielii. Deci nu era o Colectare. Superiorul nu știa sigur dacă să se simtă ușurat sau deranjat.

— Putem vorbi cu tine, Frate Superior?

Sonta-i parcă ar fi venit să discute despre vreme. Și poate că totul nici nu însemna altceva pentru el, cu simțul lui ciudat al binelui și al răului. Fără îndoială, cel care avea nevoie de explicații și detalii era Rabbaneh. Pentru Sonta-i era o chestiune simplă. Dacă Superiorul era decăzut, atunci Superiorul va muri.

— Da, zise Superiorul. Vă așteptam.

— Am venit doar să discutăm, rosti Rabbaneh.

Se așeză în scaunul de vizavi de pupitrul Superiorului. Sonta-i rămase în picioare.

— O Estimare a Adevărului, deci. Ar trebui să vă mulțumesc pentru considerație.

Superiorul oftă.

— Cu toate că o parte din mine ar prefera să terminați cu asta.

— Explică, spuse Sonta-i. Poate că te vom obliga.

Superiorul se ridică, ducându-se până la bufetul din apropiere. Îl deschise și luă dinăuntru o sticlă roșie, lucrată de unul dintre

cei mai mari meșteri din oraș. Colectorii evitau băutura ca plăcere, însă, uneori, beau în sănătatea zeciuitorului.

— Beți împreună cu mine, Fraților. Nu sunt încă un înțelept. Nu sunt gata să-mi petrec ultimele ore de viață singur.

— Aceasta-i o confesiune?

Rabbaneh îi privea fața concentrat, pe când Superiorul luă trei pahare roșii din bufet și le puse pe birou.

— *Ceri* binecuvântarea Hananjei?

Superiorul se opri o clipă, gândindu-se, apoi oftă și începu să toarne.

— Da, pentru prima întrebare, nu pentru cea de-a doua. Aș vrea foarte mult să trăiesc. Însă cunosc legea acestui ținut la fel de bine ca voi și prin această lege, Legea Ei, sunt decăzut. Orice-ați putea crede despre mine, n-am *vrut* niciodată să fiu un ipocrit.

Se opri, luă un pahar și-i îndemnă cu un semn din cap să facă la fel. Rabbaneh ezită, dar, spre deosebire de Sonta-i, luă unul.

Sonta-i zise:

— Fie că vrei sau nu, asta ai devenit. Numai un ipocrit l-ar condamna pe fratele nostru drept răzvrătit, pentru ca apoi să-i permită Prințului să-l ia de aici. Dacă-l credeai periculos, n-ar fi trebuit să plece niciodată din Hetawa și din grija fraților săi. Dar Rabbaneh spune că ai acționat din ordinele Prințului.

Ceva trecu precum o străfulgerare peste fața tăbăcită a lui Sonta-i: curiozitatea.

— Cum se face că Superiorul din Hetawa, Slujitorul cel mai credincios al Hananjei, urmează alte ordine în afara celor ale Ei?

Superiorul își ridică paharul și luă o înghițitură savurând băutura dulce și limpede. Un lichior Giyaroo, una dintre cele câteva delicatese nordice care-i plăcuseră vreodată.

— Trebuie să înțelegi că n-am știut de prima oară totul. Prințul este un maestru în a-și ascunde planurile. Am fost păcălit timp de trei ani. Acum știu adevărul: Prințul este complet nebun.

Fața lui Rabbaneh era lipsită de îndurare. Glumețul de Rabbaneh, care fusese Rabbaneh cel iute din fire de a deveni Colector. Era fascinant să vezi cum ceva din vechea lor fire putea ieși la suprafață în momente ca acestea.

— Atunci ar trebui să i se dea sângele de vise și să fie tămăduit.

Superiorul se împotrivi impulsului de a izbucni în râs. Se

controlă luând o înghițitură lungă din pahar.

— I s-a *dat* sânge de vise. Așa a început coșmarul.

Ah, dar începuse cu multă vreme înainte de asta, în durerile facerii Gujaarehului și chiar înainte în Kisua. Ar trebui să mărturisească totul, să spună întregul adevăr ca să aibă și ei parte de același șoc, de aceeași oroare și dezamăgire care-l afectaseră de când aflase…

Nu. Cuvintele predecesorului său plutiră înapoi spre el, pline de o înțelepciune dezgustătoare: *Un Slujitor al Hananjei există ca să ușureze durerea Gujaarejului. Menirea Superiorului este aceea de a ușura durerea confraților săi Servitori. Există secrete care ți-ar distruge frații, însă datoria ta este de a le suporta singur.*

Suportă-le și fii strivit sub ele, din câte se părea.

— Prințul și-a ucis tatăl ca să pună mâna pe tron, zise Superiorul, holbându-se în paharul roșu. Astfel de lucruri se întâmplă. Dar când Eniket – Prințul nostru, iertare – a luat Aureola, imediat a început să dea semne de o instabilitate periculoasă. Printre alte acte curioase, a trimis trupe la Kite-iyan și le-a măcelărit pe toate nevestele și pe copiii ceilalți ai tatălui său, inclusiv pe nou-născuți. Și pe propria mamă. Numai Ehiru a supraviețuit, pentru că Hetawa îl ceruse.

Se opri gânditor.

— Unii spun că mama lui Ehiru avea darul de a vedea viitorul și știa că va veni masacrul. Nu vom ști niciodată sigur, pentru că Ehiru nu vorbește niciodată de trecutul său.

— Asta poate pentru că nu are nimic de-a face cu situația actuală, glăsui Sonta-i.

Superiorul zâmbi. Îi invidia pe Colectori pentru capacitatea lor de a vedea lumea în termeni atât de simpli: pace și decădere, bine și rău. Un Superior nu avea parte de un asemenea lux.

— Totul are de-a face cu situația, Frate Sonta-i, însă îți apreciez nerăbdarea.

Luă o altă înghițitură de lichior.

— Îndatorirea Hetawei părea destul de limpede. I-am oferit Prințului sângele de vise, ca un privilegiu al puterii, înțelegeți. Castele superioare ale orașului șușotesc că acesta depășește de departe timbalinul și orice alt drog al plăcerii. Faptul că tămăduiește mintea este ceva ce ei nu înțeleg și de care nici nu le pasă, dar se potrivește cu scopurile noastre. Așa că un

Împărtășitor a fost trimis să-i aducă sângele de vise și să-l vindece. Însă Împărtășitorul a descoperit că nu avea ce nebunie să vindece, cel puțin nu în sensul fizic. Umorile sale erau în echilibru, nu suferise nicio rană la cap. Excesele… Prințului… fuseseră comise în deplinătatea facultăților sale mintale.

— Decădere, zise Rabbaneh.

Se încruntă.

— Pe *Tronul Apusului*.

— S-a mai întâmplat și înainte, spuse Superiorul, având grijă să elimine ironia din glas.

Erau deja suficient de furioși.

— O anumită decădere este de neevitat în orice funcție de putere. O tolerăm pentru pacea orașului. Însă ceea ce contează în acest caz este că Prințul, ca urmare a încercării noastre, a gustat din sângele de vise. A cerut mai mult.

Sonta-i îl fixa cu privirea cu ochii săi mijiți, simțindu-i, poate, înșelăciunea. Pentru a evita privirea sfredelitoare a Colectorului, Superiorul dădu peste cap ultima înghițitură de lichior, ceea ce-i lăsă o dâră plăcută și fierbinte în josul gâtlejului.

— Nu i l-ai dat?

Ochii lui Rabbaneh se căscară când pricepu – sau avu impresia că înțelesese – pericolul.

— În cantități suficiente să vindece…

Superiorul oftă.

— Un Prinț care-și poate măcelări propria mamă este capabil de multe lucruri, Colector Rabbaneh.

Lui Rabbaneh îi trebui un moment să priceapă. Și când asta se întâmplă, i se tăie respirația.

— N-a îndrăznit să amenințe Hetawa! Întregul Gujaareh s-ar fi ridicat împotriva lui.

— Nu va amenința niciodată în mod *deschis*. Dar să nu vă lăsați înșelați. Cu toate că Hetawa și Tronul Apusului se prefac că-și împart puterea în oraș, împreună cu castele superioare și armata, Prințul este mai puternic decât oricare. În mod normal, noi avem sprijinul poporului ca să contrabalansăm această slăbiciune spre folosul nostru. Orice încercare de a controla Hetawa, de către orice forță din oraș, ar părea un afront adus Hananjei Însăși. Chiar și castele de slujitori ar pune mâna pe arme pentru a ne apăra. Însă în cazul de față, Prințul ar avea o armă să contracareze și asta, arma pe care noi i-am dat-o. Ar

pretinde că tămăduirea a fost, de fapt, încercarea Hetawei de a pune mâna pe Tron.

Văzu cum groaza pune stăpânire pe amândoi. Hetawa, acuzată public de decădere? De necrezut. Intolerabil. Erau amândoi foarte, foarte puri.

— Așadar, acum Apusul controlează Hetawa Hananjei.

Sonta-i își încrucișă brațele.

— Deși circumstanțele sunt atât de nebunești, ele nu explică întâlnirea secretă cu Prințul, la orele mici din noapte, pe ascuns, ca un hoț. Sau faptul că subiectul conversației a fost fratele nostru. Va trebui să explici de ce.

Degetele Superiorului se strânseră pe pahar. Era și deștept acest Rabbaneh, nu doar că-l urmărise trăgând cu urechea. Se rugă ca și credința lor să supraviețuiască adevărului. Îi trebuiseră mulți ani până să şi-o recupereze pe a sa.

— În parte, pentru că Ehiru este singurul său frate în viață, zise Superiorul. Cred că-i place să aibă în mâini viața fratelui său, în sfârșit. Restul… Înțelegeți și voi, frații mei Colectori, că nici măcar eu nu mi-am dat seama cât de departe ar fi fost dispus Prințul să meargă. Am crezut că dacă-l ținem în sângele de vise va fi suficient. În calitatea mea de Superior, m-am scăldat în decădere… totuși am încercat mereu să nu-mi între în piele. Binele oamenilor, dorința Hananjei, am avut mereu în minte aceste lucruri.

— Decăderea este o boală a *sufletului*, spuse Sonta-i.

Superiorul nu se așteptase la nicio milă din partea lui. Însă când privi spre Rabbaneh și văzu aceeași duritate în ochii Colectorului mai tânăr, își dădu seama că judecata Hananjei căzuse, în sfârșit, asupra lui.

Așa să fie.

— Spune-ne și restul, Superiorule, zise Rabbaneh foarte încet. Spune tot.

— Sânge de vis, rosti Superiorul. La sfârșit, toate se reduc la asta.

Fie ca binecuvântarea Ei să mă curețe, își spuse el în timp ce începu ultima sa confesiune, *iar Hetawa fie alături de mine. Fie să-mi aflu pacea în Ina-Karekh, cea pe care n-am meritat-o niciodată. Și fie ca voi, Colectori, frații mei, să găsiți puterea de a ne salva pe toți.*

În umbrele Ina-Karekhului sunt locurile unde se află coșmarurile, însă nu și cauza lor. Nu uita niciodată: lumile umbrelor nu se află în altă parte. Noi le plăsmuim. Ele sunt înăuntru.

(Înțelepciune)

Prima jumătate a drumului spre Kisua a trecut cu lucruri de rutină: trezirea în zori și micul dejun, urmate de douăsprezece ore dogoritoare, aiuritoare pentru minte și trup, în spinarea cămilei, în timp ce-și croiau drum peste marea dunelor de aur. Apoi apăruse Tesa, pe la jumătatea drumului, iar după aceea rutina s-a schimbat. Gehanu părea cuprinsă de o mare grabă. Conducea caravana prin deșert la un ritm care-i făcea chiar și pe cei mai experimentați dintre menestreli să se plângă la capătul zilei. Începeau înainte de apariția zorilor și terminau mult după apus, oprindu-se numai când continuarea ar fi amenințat sănătatea cămilelor.

Nijiri era recunoscător, în pofida oboselii și a durerii. Din cauza ritmului brutal, puțini dintre menestreli au observat tremuratul lui Ehiru, în pofida căldurii zilei, sau privirea sa rătăcitoare. Sau rugăciunile pe care continua să le bolborosească, o litanie împotriva haosului rotitor al sunetului și al imaginii care începuse, cu siguranță, să-i acapareze mintea. Era începutul pranjei, acolo, în miezul deșertului, la mare distanță de orice loc civilizat unde ar putea fi găsit un zeciuitor potrivit, fără nicio speranță de intimitate sau solitudine pentru ușurarea suferinței Colectorului în timpul încercării Hananjei. Și era înconjurat de necredincioși, pentru că și menestrelii gujaareeni erau din acel soi care o slujea pe Hananja numai cu cuvântul, dar nu și cu inima. Ei nu s-ar fi oferit singuri pentru nevoile unui Colector, indiferent cât de mult i-ar fi respectat pe cei mai prețuiți dintre Slujitorii Hananjei. Așa că ce altceva ar fi putut face Nijiri decât să zacă noaptea întins lângă Ehiru, murmurând rugăciuni ca să-l ajute să se concentreze asupra realității? În timpul zilei călărea alături de Ehiru, sprijinindu-și fratele atunci când putea și folosindu-se de întreaga sa șiretenie pentru a abate atenția menestrelilor când se întâmpla ca aceasta să se oprească asupra lor.

Însă, așa cum se temuse, cineva din grup deja observase.

Femeia kisuatiană îl înfruntă în timpul opririi din timpul amiezii.

— Ce-i cu el? întrebă ea.

Începuseră să pătrundă în regiunea de tufăriș de la granița de nord kisuatiană. Albia Sângelui Zeiței șerpuia în buclele leneșe dinspre est-vest în acel punct, care – împreună cu faptul că drumul spre sud era împotriva curentului – făceau ca ruta prin deșert să fie una mai rapidă. Încă o zi și vor traversa râul la Gâtuitura Imsa, loc marcând granița de nord a patriei lui Sunandi.

Atunci va avea putere. Nijiri își reaminti de asta în timp ce accepta bidonul pe care i-l întinsese, pretextul ei pentru a-i vorbi între patru ochi. Din moment ce vor ajunge curând la râu, bău până la fund înainte de a răspunde, strâmbându-se la gustul sălciu.

— A trecut prea mult timp de la ultima Colectare, zise Nijiri, vorbind încet.

Stătea la umbra cămilei sale, destul de aproape să-l vadă pe Ehiru, dar nu atât de aproape încât să-l observe și alți membri ai caravanei.

Ea se așeză pe vine în fața lui.

— Când va deveni unul dintre *aceia*?

— Nu discutăm despre asta cu neinițiații…

Ea-i răspunse scuipând un șuvoi de vorbe în sua, mult prea repede pentru el ca s-o poată urmări, cu toate că înțelesul lor jignitor era evident.

— Vei vorbi despre asta cu *mine*, termină ea în gujaareeană.

Desigur. Și ea văzuse că echilibrul de putere dintre ei se modificase. Încă o mai puteau ucide, și ar face-o dacă Ehiru ar fi considerat-o decăzută, însă în țara sa asta le-ar atrage mânia Protectorilor.

Nijiri oftă.

— Colectorii nu sunt la fel ca restul oamenilor. Zeciuiala pe care o adunăm pentru Zeiță… ne schimbă. Desigur, ai auzit de asta în poveștile despre noi.

— Da. Înnebuniți dacă nu ucideți. De ce n-ai înnebunit deja?

Nijiri simți cum îi ard obrajii, aprinși de amestecul de furie și rușine.

— Nu sunt decât un învățăcel. N-am colectat niciodată sânge

de vise.

— Ah. Atunci răspunde-mi la întrebare: când se schimbă?

— El nu se va schimba.

Încă un blestem în sua.

— Este clar că a început.

— Nu va permite niciodată să devină o asemenea grozăvenie. Mai bine ar muri decât asta.

Nijiri se luptă cu lacrimile care-i înțepau ochii dintr-odată.

— E pe moarte *acum*. Dacă ar fi monstrul pe care ți-l imaginezi tu, jumătate din această caravană ar fi deja ucisă. În loc de asta, așteaptă, îndurând coșmaruri de neînchipuit pentru tine. Nu-ți dai seama că suferă?

Ea se ridică din nou în picioare ca răspuns la durerea sa. Nijiri putea citi consternarea din ochii ei.

— Ceea ce văd pare să fie nebunie. Ce-așteaptă?

Nijiri își plecă fruntea, spunându-și hotărât că nu va izbucni în plâns în fața acestei necredincioase.

— Pe mine, șopti el.

— Pe tine?

— Sunt singurul de aici care-i poate oferi moartea în felul potrivit. Dacă voi reuși. Instruirea mea este gata, însă n-am făcut niciodată… narcomanția mea este…

Respira prea greu, cu pumnii strânși. Inspiră adânc ca să se poată controla.

— Nu există o cale de a exersa Colectarea. Când vine vremea, învățăcelul trebuie s-o *facă*, pur și simplu. Dar ca să-l Colectez pe mentorul meu…

Sunandi îl pironi cu privirea pe când glasul i se stingea și lăsa cuvintele să piară. Respiră de mai multe ori. În Gujaareh, era considerat nimerit să permiți astfel de tăceri în decursul unei conversații, însă Nijiri își dăduse deja seama că străinii nu făceau la fel. Dacă Sunandi tăcea, asta nu indica niciodată gânduri pașnice.

— Ar trebui să fiu lângă el, zise Nijiri în cele din urmă.

Îi dădu bidonul înapoi și se ridică în picioare.

— Diseară am să… După asta am să fiu eu cel care te însoțește pentru a afla orice pot Protectorii voștri să dezvăluie din planurile Prințului. Apoi am să mă întorc în Gujaareh și-am să-l distrug pe Secerător.

Cuvinte goale. Monstrul îl va ucide și știau amândoi asta. Însă

nu putea spune nimic altceva cu durerea încă sufocându-l.
Ea îl privi, încruntată, furia-i fiind vizibil mai redusă.
— De ce-a venit în această călătorie? întrebă ea. Pare o nebunie, dacă știa că nu-i va supraviețui.
Nijiri clătină din cap.
— Un Colector poate rezista fără sânge de vise mai multe zile în șir, cam cât i-ar trebui Lunii Deșteptate să-și facă întreaga rotație. Însă în mijlocul păcii și al ordinii Hetawei, unde un Colector poate să se roage și să se liniștească în mijlocul Grădinilor Contemplării. Frica și pericolul consumă mai repede sânge de vise.
Oftă nefericit.
— Mai întâi, sufletul lui Ehir și-a pierdut pacea din cauza ultimei Colectări, care a decurs prost. Apoi te-a întâlnit pe tine, cu acuzațiile tale împotriva Hetawei. După care a atacat Secerătorul și l-a forțat să-și folosească ultima rezervă ca să mă salveze pe mine…
Oftă, plecându-și capul.
— Colectorilor le trebuie pace ca să le meargă bine. În mai multe feluri, nu doar într-unul.
Ea-l pironi îndelung cu privirea. Apoi făcu ceva ciudat: se ridică în picioare, se îndepărtă câțiva pași, se opri și se întoarse.
— De ce are nevoie?
— Poftim?
— Pentru a supraviețui.
Buza ei se curbă ca și cum doar cuvintele o jigneau, însă spuse:
— Poate fi salvat în acest punct?
Nijiri se încruntă.
— Te aștepți să cred că ți-ar păsa?
— Îmi pasă fiindcă mi-ar fi mai simplu să le prezint totul Protectorilor dacă el mă însoțește.
Zâmbi ușor la privirea indignată a lui Nijiri.
— Unul dintre temuții Colectori din Gujaareh – faimosul Ehiru însuși – cerând ajutor Protectoratului Kisua pentru că nu mai are încredere în propriii conducători? Asta le-ar mângâia vanitatea și le va încânta rațiunea. Și mi-ar adăuga ceva la prestigiu.
— Cum îndrăznești să te folosești de el pentru ale tale… ale tale…
Bâiguia căutându-și cuvintele, aproape prea scandalizat ca să

mai vorbească.

— Pentru jocurile tale murdare, *decăzute*...

— Vorbește încet, prostănac mic!

Nijiri amuți imediat, când observă privirile curioase ale celorlalți oameni din caravană și-și dădu seama că izbucnirea lui fusese auzită. Însă lăsă să i se citească pe față dezgustul, uitându-se la ea așa cum nu s-ar fi uitat niciodată la o Soră.

— Dacă ți-ar revoca amânarea, zise el.

Folosise un ton blând, cu toate că vorbele-i erau rele.

— *Asta* l-ar salva. Însă-i prea onorabil să ia chiar și pe unul de teapa ta fără a fi sigur de decăderea sa.

Ea-i zâmbi și, fără voia lui, fu uimit de tăria ei.

— Apreciez această considerație, zise ea, motiv pentru care sunt dispusă să te ajut să-l salvezi. Are nevoie de moarte, da? În orașul Tenausuchet există un spital – gândește-te la el ca la un templu, dar numai pentru vindecare și nu pentru ritualuri – chiar de cealaltă parte a hotarului kisuatian. Îl pot aduce acolo, să discute cu vindecătorii. Dacă omoară pe cineva aflat deja pe moarte, aș putea justifica asta în fața Protectorilor.

Pentru salvarea fratelui Ehiru... Speranța, după ce lipsise atâtea zile, lovi atât de crâncen încât părea să ardă înăuntrul lui Nijiri.

— Trebuie să fie cineva dispus să moară. Altfel, s-ar putea să refuze.

Ea-și dădu ochii peste cap.

— Dispus. Pentru un Colector, moartea este o binecuvântare.

— Dar nu și pentru tine.

Ea-i oferi un zâmbet rece, știutor. El tresări.

— Am văzut felul în care te uitai la el. Ai face orice ca să-l ții în viață... așa că vei profita de această șansă, cu toate că mă disprețuiești. Și atunci vei sta lângă el în Sala Protectorilor și te vei milogi la ei pentru ajutor, știind că fiecare cuvințel de-al tău îmi va mări puterile. Apoi mă vor asculta pe mine, cu toate că sunt doar prea tânăra și neexperimentata fiică a lui Kinja. Acum trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt, ucigaș micuț, dacă vrem să ne atingem amândoi scopurile.

Nijiri se înfioră la auzul cuvintelor ei, când se gândi ce implicau acestea, mult peste stratagemele mărunte pe care și le imagina ea. Era așa cum Învățătorii, ba chiar și libidinosul de Omin îl avertizaseră: *cei care se însoțesc cu cei decăzuți vor*

deveni, în cele din urmă, decăzuți ei înșiși. Răul era cea mai contagioasă dintre boli, atât de rezistent încât nici ierburile, nici operațiile, nici umoarea viselor nu-l puteau vindeca. Tot ceea ce un om considera normal, acceptabil, se schimba prin apropierea de rău. Națiuni întregi au pierit în acest fel, decăzând mai întâi, apoi prăbușindu-se cu totul. Sunandi, poate că toți kisuatienii, era prinsă deja în chinurile bolii, iar acum o scuipase asupra lui Nijiri. Numai voința lui va hotărî dacă boala va trece făcându-l mai puternic ori îl va consuma în întregime.

Însă va pune mereu nevoile altora mai presus de orice, așa cum îl învățase Colectorul Rabbaneh. Va risca, dacă de asta era nevoie ca să vadă că pacea fusese restabilită și că se făcuse dreptate. Pentru că asta făcea un Colector. Iar dacă îl va costa sufletul... ei bine, cel puțin l-ar salva pe Ehiru. Numai asta și tot merita.

— Așa să fie.

Se întoarse să-i spună lui Ehiru veștile. Știind că acel spital se afla în apropiere, fratele său s-ar mai putea abține puțin. Dar apoi se opri.

Ehiru era în picioare. Ieșise de sub umbrarul improvizat, folosit de menestreli ca să se ferească de căldura soarelui în timpul popasului de la amiază, iar acum stătea întors spre nord. Pentru ochii lui Nijiri, deteriorarea lui era evidentă, prin felul în care Ehiru se legăna încet, când stătea în picioare, și prin scofâlcirea feței. Nu avusese poftă de mâncare în ultimele zile. Însă spatele-i era drept, iar ochii – deși umbriți pe moment de o ușoară tulburare, ca și cum s-ar fi îndoit de ceea ce văzuse – erau acum lucizi. Nijiri simți cum speranța îi crescuse un pic. În mod sigur, Ehiru mai putea rezista o zi sau două.

— E ceva acolo, zise Ehiru brusc.

Menestrelii priviră spre el surprinși. Făcu încă un pas pe nisipul fierbinte, pietros.

— Vine cineva.

Nijiri se duse la el, uitând de Sunandi. Îl atinse pe braț și rosti cu glas scăzut:

— O viziune, Frate? Spune-mi ce vezi.

— Rău, făcu Ehiru și preț de o clipă îngrozitoare Nijiri se întrebă dacă nu cumva Ehiru vorbise despre el.

Însă ochii Colectorului erau ațintiți spre orizont.

— Nu. Pe toți zeii, nu.

Femeia kisuatiană se afla în apropiere. Nijiri văzu că și ea avea ochii ațintiți spre orizont. Nedumerit, Nijiri se uită și el într-acolo și, în cele din urmă, văzu singur: un șir de puncte înconjurate de praf, în mijlocul unor linii tremurătoare, lăsate de căldură, clipind și devenind iarăși solide, clipind din nou, însă apropiindu-se.

— Rău și sânge, zise Ehiru, apoi se întoarse spre Nijiri.

— Ar trebui să fugim.

Al treilea interludiu

Acum, că ai auzit povești mai mărețe, trebuie să încep cu cele mai umile, pentru că văd că ai devenit obosit și distras. Nu, nu te scuza. De fapt, suntem bărbați ai Hetawei, somnul nu-i niciun obstacol. Uite, aşează-te pe divan. Dormi, dacă vrei. Am să las povestea în visele tale.

A început cu un smintit. În zilele pe când Gujaarehul era nou – în acel timp aveam numai carnea care ni se vindeca – castelele din oraș au început să se contureze. Acei nobili sonha, care s-au așezat aici din Kisua, s-au despărțit în două grupuri: shunha, care doreau să susțină căile adoptate de Kisua cât mai mult timp posibil, și zhinha, care doreau să facă din Gujaareh ceva nou. Primii erau rezervați și au păstrat cele mai importante tradiții din patrie, în vreme ce ultimii s-au amestecat cu străinii și au adoptat multe dintre obiceiurile lor. Fiecare grup avea nevoie de celălalt, pentru că fără acest amestec de tradiții și progres, Gujaarehul nu s-ar fi putut impune niciodată atât de repede ca o națiune comercială puternică. Și totuși, fiecare grup îl disprețuia pe celălalt, pentru că divergențele dintre ele erau adânci.

Două lucruri îi țineau împreună: dragostea pentru Hananja și ura față de dușmanii noștri. În acele zile, Gujaarehul era sub amenințarea shadounilor, un trib semeț din deșert, care privea bogăția în creștere a Gujaarehului și o invidia. Ne credeau vulnerabili din cauza felului nostru civilizat de a fi și a credinței noastre într-o zeiță adormită. Dar, din când în când, îi respingeam, atunci când trimiteau expediții de jefuire pentru a ne pune la încercare apărarea. În acele zile, armata noastră era

condusă de marele general Mahanasset, un bărbat de origine shunha pură, dar și priceput în obiceiurile ținuturilor străine. Victoriile sale au fost geniale, forța sa în bătălie, legendară. Toată lumea-l iubea, de la soldați până la cei mai neînduplecați dintre bătrâni.

Totuși, pe măsură ce trecea timpul, conducerea lui a început să slăbească. Prima dată, a pierdut o bătălie, apoi alta. De pe câmpurile de luptă se răspândeau zvonuri despre comportamentul său ciudat. Mahanasset dădea ordine soldaților morți demult, se avânta răcnind împotriva unor fantome pe care nu le vedea nimeni. Protectorii orașului, pentru că în acele zile procedam la fel ca în Kisua, au început să se îngrijoreze că va trebui înlocuit, ceea ce ar fi fost o lovitură teribilă pentru oameni. Dacă Mahanasset cădea în luptă, orașul l-ar fi venerat și armatele ar fi luptat și mai abitir ca să-i răzbune numele. Dar dacă era îndepărtat, orașul ar fi fost străpuns de durere. Cu shadounii dând târcoale prin preajmă, ca niște jefuitori, nu îndrăzneam să ne diminuăm singuri puterile.

Astfel că Inunru, fondatorul credinței noastre și căpetenia Hetawei în acel timp, a intervenit cu o posibilă soluție. În știința veche a narcomanției, adusă din Kisua, exista o formă de tămăduire interzisă în patrie pentru că aducea moartea, la fel ca și viața. Totuși, dacă era aplicată corespunzător, această artă secretă avea puterea de a face ceea ce vindecătorii Hetawei n-ar fi putut altfel, să readucă pacea într-un suflet distrus.

Da, acum înțelegi. Pare straniu să crezi că ceva atât de valoros în societatea noastră de astăzi era de temut și neînțeles pe atunci... Însă acesta a fost începutul schimbării. Mahanasset a fost dus la Hetawa, turbat, bolnav, incapabil să distingă realitatea de fantasme. Unul dintre preoții Hetawei, un om bătrân și pe moarte, s-a oferit el însuși ca donator al visului. Inunru însuși a efectuat transferul de la unul la celălalt, iar în cursul procesului, orașul a fost martor la două, nu la un singur miracol. Primul a fost restabilirea sănătății mintale a lui Mahanasset. A sărit, dintr-odată, de pe patul său de boală, vindecat în toate cele. Cel de-al doilea miracol, neașteptat, a fost bucuria în care a murit preotul. „Hananja, sosesc!” se zice că ar fi strigat în somn înainte de sfârșit. Și nu există nicio îndoială că bătrânul a murit fericit, pentru că Inunru a împărtășit bucuria cu toți cei prezenți. Mulți au plâns, știind că a avut parte

de o asemenea pace.

Poți să ghicești restul. Mahanasset a trecut iar la comanda armatei sale și a condus-o într-un atac devastator asupra shadounilor, forțându-i să plătească tribut, interzicându-le participarea la negoțul local și încredințând lumea asupra forței Gujaarehului. Cei aflați pe moarte au început să sosească în Hetawa câte patru, apoi în cete, alegând pacea în locul suferinței și al durerii. Suferinzii au fost aduși și ei în Hetawa, fiind trimiși acasă cu mintea tămăduită sau sănătoși la trup. Când Mahanasset s-a întors din campaniile sale victorioase, oamenii erau atât de bucuroși încât l-au făcut conducătorul lor, în locul Protectorilor, numindu-l „Rege”, așa cum făceau barbarii cu căpeteniile lor. Însă el a refuzat asta.

— Acesta-i orașul Hananjei, iar eu sunt slujitorul Hananjei, a zis. Numai Ea poate fi conducător aici. Voi domni în numele Ei, ca Prinț, și voi cere titlul de „rege” numai când voi putea să iau loc alături de ea în Ina-Karekh. Și voi domni sub călăuzirea Hetawei, fără a cărei înțelepciune Gujaarehul putea să fi căzut.

Și așa a fost. Sub Mahanasset, legea Hetawei a devenit cea a Gujaarehului, iar pacea Hananjei a devenit darul Prințului făcut oamenilor. Și astfel am început noi s-o onorăm pe Hananja mai presus de orice.

26

Un Colector se va încredința singur testului Ei, o dată pe an. Se va debarasa singur de toate zeciuielile și va călători între visare și starea de veghe numai dacă va obține favoarea Ei de a-l călăuzi. El va îndura această stare timp de trei nopți ori până când moartea se va trage aproape. La apogeul acestui test, va fi prezent cineva care nu pizmuiește zeciuiala Hananjei. Dacă măcar o dată Colectorul pretinde zeciuiala Ei pentru propriile sale dorințe egoiste, va pierde.

(Lege)

O voce șoptește la granița dintre Ina-Karekh și Hona-Kareck.

O vreme, Ehiru putea ignora glasul, așa cum învățase să facă cu mult timp în urmă. Neagă o viziune și-și pierde puterea. Aceasta este ușor de ignorat. Este moale, uneori tăcută, turuind și bolborosind când se făcea auzită. Însă nu se oprea niciodată,

ba chiar spunea adesea lucruri atât de provocatoare încât el nu se putea abține să nu răspundă.

Cuvintele lui erau pline de minciuni. „Amintește-ți că eu te-am eliberat”, iubește-mă, iartă-mă, slujește-mă.

Eninket? Crede Ehiru. Poate.

O minciună, încă una. Superiorul. Femeia kisuatiană. Legea și Înțelepciunea credinței tale. Frații tăi, toți frații tăi.

Nu. Nu cred asta.

Toți frații tăi. Chiar și băiatul. Fiul iubitor al fratelui protector.

Nijiri nu m-ar minți niciodată. N-am să mai ascult așa ceva.

O viziune:

Merge de-a lungul malurilor Sângelui, la apus, Kite-iyan strălucind pe vârful unui deal, nu la mare distanță. E mic. Mama lui îl ține de mână. Se uită în sus spre femeia pe care nu şi-o mai poate aminti limpede, cu toate că părți din ea încă-i mai zăbovesc în minte: piele netedă, ca piatra nopții, un râs bogat precum licoarea cea mai catifelată, ochi ca niște iazuri într-o noapte fără Visătoare. E frumoasă? Trebuie să fie, pentru că-i străină și, cu toate acestea, a devenit prima soția a unui rege. Își dorește să-și poată aminti mai multe despre ea.

— Curând, îi spune el, o voce bărbătească ieșind din gâtlejul lui de copil. Te voi vedea din nou foarte curând.

Ea-l privește, buze întunecate și sprâncene grațioase, o perfecțiune tulbure, iar el știe că-i tristă. Asta-l necăjește din motive de care nu-și poate aminti. Dar când deschide gura ca să-i vorbească din nou, cuvintele fug și gândurile i se încurcă, iar viziunea este…

— Nu-i reală, Frate.

Ehiru clipește și vede bezna. Aerul rece-i face pielea de găină. Lumina mișcătoare a Visătoarei face ca dunele să pară că se rostogolesc precum apa, în depărtare. Un trup cald se lipește de al său. Nijiri.

— Știu, zice Ehiru, cu toate că începe să se îndoiască de faptul că ceea ce vede n-ar fi adevărat.

Mintea lui a început să rătăcească spre Ina-Karekh și știe mai bine decât oricine că tărâmul viselor este un loc real, cu puteri reale.

— Vreau să fiu cu mama mea, rostește el, iar băiatul tresare.

Ehiru regretă că induce durere în acest fel, dar Nijiri este bărbat după legile poporului lor, un Slujitor jurat al Zeiței. Pentru el, a sosit vremea să se confrunte cu responsabilitatea acestui rol.

— La Kite-iyan. N-ai văzut niciodată acest palat, așa că am ți-l descriu eu.

Și-așa și face, descriind o sută de amintiri din copilăria sa, înfrumusețându-l în mod inutil.

— Aș putea să-ți mai descriu și restul, însă trebuie să fie acest palat. Ea va fi acolo și vreau s-o văd din nou.

Lacrimile udă pielea băiatului.

— Să nu-mi ceri asta, Frate. Te rog.

Însă nu-i nimeni altcineva acolo și o știu amândoi. Și chiar dacă ceilalți frați ai lor ar fi fost disponibili, l-ar fi ales pe Nijiri, pentru că băiatul îl iubea. Aceasta este cheia, înțelege acum Ehiru. Colectarea este un act de dragoste, fără asta, devine ceva pervers. Când Nijiri îl va Colecta, atunci va fi un moment de o frumusețe mai sublimă decât tot ce a cunoscut el vreodată, pentru că băiatul îl iubea de ani în șir, îl iubea în durere și dincolo de asta, îl iubea cu o forță care face să pălească dragostea Soarelui pentru Visătoare.

Se simte atât de rușinat la gândul de a se folosi de această dragoste pentru propriile interese. A fost mereu un dar, oferit fără plată între ei.

Vocea revine pe la mijlocul dimineții, atunci când își reiau drumul călare și monotonia slăbește zidul pe care și l-a construit pentru a-i ține nebunia sub control. Ignoră majoritatea diatribelor sale până când spune:

„Femeia kisuatiană e frumoasă, nu-i așa?”

E pregătit pentru asta. Poftele trupești sunt primele emoții de eliberare, odată ce rezervele de sânge de vise sunt consumate. Ignoră vocea și imaginea pe care-o sădește în mintea lui: Sunandi stând pe o pânză roșie, cu gâtul ei lung oferit buzelor lui, cu sânii ei plini gata pentru mâinile lui, cu dorința aprinsă în ochii ei cu gene lungi. În vintrele lui se află o pornire puternică, însă el o ignoră grație unei îndelungate obișnuințe.

Niciodată cu vreo femeie în întreaga ta viață. De ce? Femeile kisuatiene cunosc moduri de a se feri de copii.

Copiii sunt ultima dintre interdicții, se gândește el, iritat.

Există și pericolul decăderii, chiar mai mare în cazul ei. Ea minte pentru a-și câștiga traiul.

Vocea răsună triumfătoare, de parcă s-ar fi străduit anume pentru a-l face să răspundă.

Nu-i nevoie de minciuni în pat, șoptește cu viclenie. *Nu-i nevoie de discursuri. Pune-o doar jos, desfă-i picioarele și îngroapă-ți necazurile în carnea ei.*

Nu.

Vocea izbucnește în râs, un râs necruțător și batjocoritor, fiindcă știe că refuzul lui nu-i din cauza lipsei de interes. Va încerca mai târziu, când voința sa va fi și mai slăbită și el va deveni mai receptiv la sugestiile sale. E doar o chestiune de timp.

O altă viziune. Focul dansează de-a lungul orizontului. Pământul însuși arde. Siluete neomenești de înalte se îndreaptă spre el, în mijlocul flăcărilor. Zei? Însă aceste fețe sunt familiare. Icnește când își recunoaște frații, Sonta-i și Rabbaneh și Una-une.

Însă Una-une e mort...

Când își amintește de asta, vede că bătrânul său mentor îi zâmbește. Dar nu există niciun fel de afecțiune în acel zâmbet, deși fuseseră ca un tată cu fiul său în decursul lunilor cât durase ucenicia sa. Însă zâmbetul este rece, crud. Una-une își lasă ochii-n jos, iar când Ehiru se uită, vede că toți Colectorii-zei pășesc nu pe nisip sau pietre, ci pe cadavre. Trupurile zac rășchirate și hidoase, fără nicio fărâmă de demnitate, deși, spre groaza lui Ehiru, vede peceți imprimate în carnea lor. Macul lui Rabbaneh. Mătrăguna lui Sonta-i. Orhideea verde a lui Una-une. Propriul trandafir de oază, desăvârșit și negru. Pe când se holbează la ultimul, care se odihnește pe sânul unei frumoase femei dintr-o castă inferioară, *Mama lui Nijiri, oh, Hananja*, piciorul lui Una-une coboară și-i strivește pieptul. Aude oasele trosnind, vede sângele închegat băltind în jurul sandalei mentorului său, miroase și simte gustul duhorii sale. Este o profanare dintre cele mai revoltătoare și le strigă să se oprească.

— Nu se pot opri, spune un glas lângă el, și privește în jos, în ochii solemni ai lui Nijiri. Acesta-i felul Colectorilor.

Ehiru se scutură de viziune în tăcere, o parte din el amintindu-și că este înconjurat de străini neîncrezători, care vor privi chiorâș spre un om care începe să strige fără niciun motiv aparent. Un preaplin de fiere de vise, pune el diagnosticul, în vreme ce inima sa bubuitoare se domolește. Un Colector nu mai produce sânge de vise de unul singur. Când rezervele sale se golesc, mintea produce în cantități mai mari alte umori în speranța deșartă de a-l compensa. Recitările erudite îl ajută să se concentreze asupra realității, chiar dacă sunetul oaselor frânte încă îi reverberează în urechi.

— Odihnește-te, Frate, zice Nijiri.

Mereu devotatul ajutor.

Ehiru dă din cap, prea gol și amorțit ca să poată vorbi. Își aminti să tragă de frâie ca să poată descăleca. Se mișcă fără să se gândească. Când se așază la umbră, îl ia cu frig. Își trage robele mai strâns și se concentrează să-și deschidă bidonul, rugându-se ca nimeni să nu-i observe mâinile tremurătoare.

Nu mai suport asta multă vreme, își zice el și privește spre Nijiri, când băiatul vine să-l ajute. Nu-l va ruga, băiatul trebuie să accepte datoria de unul singur. *Dar în curând, Nijiri. Te rog, în curând.*

Nijiri îi privește chipul și el însuși tresare nervos. Ehiru întinde mâna spre a-i atinge obrazul, dorindu-și în mod pervers să fi avut sânge de vise ca să ușureze durerea băiatului. Însă Nijiri se retrage și, cu toate că-l doare inima, Ehiru știe că asta-i ceva necesar. Poate că prin punerea unei distanțe între ei, Nijiri va găsi puterea de a-și face datoria. Este o încercare extraordinar de dură din ucenicia sa, însă Hananja nu poate fi respinsă. Nijiri este destul de puternic pentru asta, se gândește Ehiru cu mândrie. Băiatul a avut dintotdeauna suflet de Colector.

Băiatul se duce să se așeze pe vine la umbra cămilei sale, legănându-se înapoi și înainte pe când se luptă cu conștiința sa. Apoi, femeia kisuatiană se duce la Nijiri cu un bidon și Ehiru vrea să-i privească, să vadă dacă băiatul izbutește să-și țină firea de data asta, însă nu poate, pentru că o altă viziune se pogoară asupra sa și este atât de atroce încât nu poate rezista și o vede.

Sânge și sângele morții, pe nisipul morții și focul morții, sânge peste sânge. Ucide femeia kisuatiană, ucide martorul, ucide-i pe toți cu excepția lui Ehiru, adu-l înapoi în lanțuri, în lanțuri, în

lanțuri.

Vicleană, vocea spune: *Eninket știe că l-ai trădat.*

N-am trădat pe nimeni. Când amânarea se termină…

Întârziere, nesupunere. El-Ea este Avatarul; cuvântul Lui este cuvântul Ei, care-i lege. Dar încă e timp. Ucide femeia acum și Ea-El va avea milă. Te poți întoarce la Hetawa. Vei putea găsi din nou pacea. Femeia este tânără, dar viața ei a fost bogată. Sângele ei de vise va fi dulce când îl înghiți în sufletul tău.

Nu! Nu pot Colecta pentru un câștig egoist! Asta este o atrocitate…

Atrocitatea este ceea ce se va întâmpla acum. Din cauza ta. Nu uita asta, prostănacule, îndrăgit de-al Hananjei. Adevăratul sânge va curge din cauza ta.

Se uită în sus și vede cum vine moartea. O adevărată priveliște…

Realitatea s-a întors, dură ca o lovitură.

— E ceva acolo, zise el.

Nu simțea nicio grabă specială când rosti cuvintele:

— Vine cineva.

Nijiri veni lângă el imediat.

— Ce vezi?

Siluetele se îndreptau spre el, venind dinspre orizont, imense, zâmbind, cu privirea înghețată. Erau răul însuși și el i-o spuse lui Nijiri. Fuga rămânea singura cale, deși simțea că și fuga era deja lipsită de speranță.

— Părăsiți tabăra! strigă Gehanu.

În pofida trupului masiv, alergă iute printre menestrelii care se înghesuiau.

— Repede, trebuie să plecăm! Soldații din Gujaareh!

Confuzia menestrelilor îl chinuia Ehiru, întrebările lor bubuindu-i în urechi. De ce-ar vrea soldații din Gujaareh să-i amenințe? De unde-au venit acești soldați? Ehiru nu știa nici asta, însă cineva știa. Femeia kisuatiană nu era deloc nedumerită, când se întoarse spre cămila ei, însă în clipa în care privirile li se încrucișară, își trădă frica.

— Vor să te ucidă pe tine, îi spuse Ehiru.

Ea se înfioră, apoi buzele ei schițară un zâmbet amar.

— Se pare că nu aud altceva de la Gujaarehul tău zilele astea.

Apoi o luă din loc, îndreptându-se spre cămila ei, iar Nijiri îl îmbrățișă, întorcându-l cu fața spre el.

Ehiru înhăță brațul băiatului.

— O să-mi fie bine, zise el și văzu ochii băiatului căscându-se la această luciditate subită a sa.

Îi zâmbi stins, voința unui Colector era un lucru formidabil. Nijiri răspunse cu un zâmbet înainte de a da din cap și o luă la goană spre cămila sa.

Încălecară și-și biciuiră cămilele până ajunseră la galop, cea mai mare viteză a lor. Animalele simțeau frica oamenilor și se supuseră fără să protesteze. Granița cu Kisua se afla la numai o jumătate de zi călare. Nu exista nicio posibilitate de a ști, prin încețoșarea provocată de căldură, cât de mult rămăseseră în spate gujaareenii ori dacă văzuseră caravana. Exista o speranță.

Nu, nu-i niciuna, hohoti vocea din mintea lui Ehiru.

Când se uită din nou înapoi, punctele fremătătoare de la orizont deveniseră niște forme clare: oameni călare pe cai, șaisprezece sau chiar mai mulți, gonind ca să-i ajungă din urmă. Menestrelii se strigau unii pe alții într-o învălmășeală de cuvinte în toate limbile și pretutindeni în jurul lui Ehiru apărură pumnale, bice pentru cămile și câte-o sabie scurtă. Apoi Gehanu strigă ceva și conducătorii caravanei se întoarseră, trăgându-i și pe ceilalți, oprindu-i. Imediat începură să se miște în cercuri, unul în spatele celuilalt, cu armele pregătite. Palanchinul lui Talithele fu așezat la mijloc, împreună cu mărfurile mai grele, pentru a-și ușura cămilele.

Ehiru o auzi pe Gehanu strigând spre Sunandi:

— Du-te!

Sunandi răspunse:

— N-am să reușesc niciodată.

— Încearcă, fir-ai tu să fii! îi ținem noi aici.

Dar deja Ehiru putea vedea că șirul dublu al cailor se despărțise, unii îndreptându-se spre est, alții spre vest pentru a-i flanca. Menestrelii nu vor reuși nicicum să-i țină în loc pe toți soldații și va fi de-ajuns ca unul singur să se desprindă din atacul pornit din două direcții pentru a o doborî pe Sunandi.

— Pe Focurile lui Merik, nu încetinesc deloc... îl auzi Ehiru icnind pe unul dintre menestreli. Și-atunci soldații năvăliră asupra lor.

Undeva, în haosul care urmă, Ehiru se aruncă de pe cămilă și

se rostogoli prin nisip, ridicându-se apoi în picioare. Putea lupta mai bine pe sol. Un soldat se repezi călare spre el, cu sabia trasă. Ehiru se pregăti, dar îi trebui întreaga sa forță și pricepere ca să prindă între palme latul sabiei când soldatul o răsuci spre capul lui. Se lăsă cu întreaga greutate într-o parte și răsuci cu putere sabia. Surpriza și avântul îl făcură pe soldat să dea drumul mânerului și să se îndepărteze în galop. Ehiru aruncă sabia și apoi icni când vederea i se împăienjeni, un alt peisaj suprapunându-se peste cel real. O pădure ieșită dintr-un coșmar: ferigi ale căror lujere se întindeau spre el, frunze de palmier din care se scurgea otravă…

Nu! Nu acum! Nu…

— Nu pe ăla, fir-ai să fii!

Ehiru se desprinse din viziune pentru a vedea un soldat, aflat de cealaltă parte a haosului, strunindu-și calul pentru a striga spre bărbatul care tocmai încercase să-l decapiteze pe Ehiru. Bărbatul nu purta uniformă – niciunul nu purta –, însă dovedea clar că aparține castei militare gujaareene, prin trăsăturile sale ascuțite și maxilarul puternic. Ceva din comportamentul său sugera că era la comandă.

— Ordinele spun că trebuie adus viu!

Apoi Ehiru nu mai avu timp de gândire. Praful și hărmălaia umpleau aerul, urletele oamenilor amestecându-se cu panica animalelor și cu zăngănitul metalic. În jurul său, viața și moartea clipeau ca în niște miniaturi: fiul lui Gehanu, Kanek, se străduia să-și controleze cămila înspăimântată, în timp ce un soldat se năpusti asupra lui din spate. Cântăreața Annon se folosea de prețioasa ei harpă ca de un scut, până când un soldat i-o reteză cu sabia. Un dansator al cărui nume Ehiru nu și-l amintea urla la pământ cu burta hăcuită și intestinele revărsate.

Privirea i se concentră, în sfârșit. O colectare va fi mult mai miloasă decât moartea care-l aștepta acum pe dansator. Răsucindu-se pe călcâie, Ehiru se grăbi spre om, ecoul bătăliei din jurul său risipindu-se, devenind un zgomot de fond.

— Nu există Împărtășitori aici, șopti în barbă.

Cuvintele păreau fără noimă, în pofida adevărului lor. Lăsă deoparte vinovăția și încercă să se concentreze asupra datoriei sale.

— Trebuie făcută.

Însă înainte de a ajunge la el, la limita câmpului său vizual se

agită ceva. O distragere a atenției, o ignoră. Apoi văzu un soldat al cărui cal se feri de un menestrel care avea un bici…

NU!

…Iar dansatorul nu scoase niciun sunet când copita calului se abătu asupra capului său. Creieri și oase se împrăștiară pe pământ, esența întreagă a omului împrăștiindu-se în praf.

Ehiru nu era pregătit pentru furie, un val de ură atât de sălbatică încât capul îi bubuia din cauza ei. Dar soldatul care-i furase zeciuiala se avântase deja înapoi în luptă.

Ucide-l, zise vocea.

Iar Ehiru răspunse:

— Da, așa am să fac.

Fugi după soldat, tăcut, decis. Ceva îi apăru înainte și-i blocă drumul, un alt soldat fluturând o sabie, strigându-i să se predea. Ehiru dădu sabia cât colo și prinse brațul care-o ținea, lovind în cot cu podul palmei libere. Pocnetul încheieturii rupte răsună precum capul dansatorului, care se putea să fi fost condamnat la o veșnicie prin ținutul umbrelor din cauza nepăsării soldatului.

— Am să te răzbun, îi șopti el sufletului dansatorului, azvârlindu-l de pe cal pe soldatul care urla cu brațul rupt.

Și continuă să urle, zvârcolindu-se la pământ, ținându-și brațul zdrelit, care atârna moale. Ehiru-l contemplă o clipă, apoi își aminti că nu acesta era soldatul pe care-l căuta. Se apropie de calul lăsat fără călăreț și-și continuă pânda.

Un alt soldat căzu la pământ, la picioarele sale, scuipând sânge. Nijiri ieși la iveală, pregătit să lovească din nou, cu toate că-și opri lovitura când văzu că ostașul era scos din luptă. Ehiru zâmbi la vederea lui.

— Frate!

Băiatul avea ochii căscați.

— Vin alți soldați dinspre sud, o patrulă kisuatiană. Dacă mai putem rezista puțin…

Își reveni și se răsuci pe când un alt soldat galopă spre el.

— Bine, spuse Ehiru, pășind ușor înainte.

Băiatul era un Colector, își putea purta și singur de grijă.

Îl zări pe soldatul pe care-l urmărise în mijlocul nebuniei, periculos de aproape de palanchinul lui Talithele.

— *Nu* vei face asta, șopti el și se repezi pe lângă o cămilă fără călăreț, ca să înșface de la jumătate, sub braț, trupul soldatului. Îl smulse cu toată forța și soldatul uluit se rostogoli jos,

buimăcit, însă tot încercă să-și ridice sabia. Ehiru călcă pe sabie și-i puse un genunchi pe piept pentru a-l lipi de pământ. Apoi îl apucă de păr și de bărbie, să-i rupă gâtul…

Termină-l.

Se încruntă, oprindu-se.

Pentru Zeiță. A fost pierdută o zeciuială, iată aici alta.

În jurul lui Ehiru, lumea era un haos. Soldații zăriseră patrula kisuatiană și începeau să se retragă, izgoniți de menestrelii supraviețuitori. Gehanu era la pământ, ținând trupul lui Kanek și strigându-și durerea.

Atât de multă moarte și risipă. Decăderea femeii și minciunile Superiorului, iar Eninket este Eninket.

— Ar fi trebuit să aveți încredere în mine, se răsti Ehiru la chipul de sub el.

Ochii soldatului se căscară. Apoi Ehiru își puse mâna pe fața lui…

Mamă

…și-i închise pleoapele…

Hananja, mă rog pentru pace

…apoi fu înăuntrul soldatului și gustul sângelui de vise se dovedi o izbitură dulce, ca un prim ropot de ploaie după o secetă îndelungată. Iar după gust, un torent. Își lăsă capul pe spate și strigă în extaz pe când conștiința soldatului curse în golul dureros dinlăuntrul lui, trimițându-i viața izbucnită din miezul său până-n vârful degetelor de la mâini și picioare. Era atât de delicios, atât de puternic încât capul i se clătină, iar vintrele-i palpitau și scalpul i se încreți și OH, ZEIȚĂ, DA, îi mai trebuia, atât de mult încât împinse sufletul deoparte pentru a mai căuta. Nu mai era mare lucru, în afară de puținul necesar sufletului pentru a rămâne intact, dar ce mai conta asta? Rupse legătura și supse ce se mai împrăștiase și strivi sufletul și-l înghiți și pe acesta, iar când nu mai rămase nimic decât zdrențe de furie muritoare, numai atunci fu satisfăcut.

Și atunci oroarea izbi din străfundurile conștiinței lui Ehiru și-i spulberă beatitudinea cu un singur cuvânt. Numele pentru păcatul său:

Secerător.

Inuru, primul Colector și fondator al Gujaarehului, creator al Narcomanției, părinte al tămăduirii: detaliile crimei sale au fost pierdute, precum desenele în nisip.

(Înțelepciune)

Pe când soldații tăbărâră asupra lor, Gehanu înșfăcă mâna lui Sunandi.

— Intră în palanchin.

Sunandi se strădui să-și forțeze cămila să se întoarcă, animalul speriat tot ar fi vrut s-o rupă la goană.

— Să mă ascund împreună cu o bătrână bolnavă? Nu sunt o lașă…

— Nu te mai certa cu mine, femeie proastă! Intră acolo și poate vei supraviețui ca să-i avertizezi pe ai tăi!

Nu aveai cum să te cerți pentru asta. Călcându-și pe mândrie, Sunandi descălecă și alergă în palanchin. Doi dintre menestreli o ajutau pe Talithele, îngrămădind coburi în jurul palanchinului pentru a-l proteja. Sunandi intră în spațiul închis, acoperit cu pânză subțire și balsa, al bătrânei. O clipă mai târziu, zgomotul haosului erupse în jurul lor, strigăte și zăngănit de arme și șuieratul cămilelor speriate. Palanchinul se zguduia din cauza vibrațiilor produse de copite și de trupurile căzute la pământ.

Lui Talithele i se tăiase răsuflarea de frică, iar asta se transformă într-o tuse seacă. Sunandi o ajută să-și țină la gură o bucată de pânză, înconjurând-o cu o mână pentru a o liniști și dorindu-și ca bubuitul inimii să se calmeze. Însă zgomotele din jur erau prea înspăimântătoare pentru a-i liniști temerile. În cele din urmă – pentru că a nu ști face așteptarea și mai rea – dădu la o parte una dintre cuverturile palanchinului și se uită afară.

Călăuzirea Protectorilor!

Numai câteva momente trecuseră de la începutul atacului, dar deja aerul era plin de praf și de duhoarea de sânge. Chiar dincolo de cort zăcea trupul unuia dintre oamenii care le ajutaseră să între în palanchin. Dincolo de el văzu cum alt menestrel cădea de pe cămila sa, urlând. O clipă mai târziu, Sunandi icni de groază când văzu cum un soldat trecu peste el călare. Gehanu fugi pe lângă ei, urlând ca o nebună și agitând o sabie scurtă, ținută cu ambele mâini. Apoi lui Sunandi îi sări

inima din piept când un oștean își întoarse calul și miji ochii spre palanchin, zărind-o pe când se uita prin draperie.

— Trebuie să plecăm!

Înconjurând-o pe Talithele cu brațul, o sprijini cu umărul – era ușoară precum un copil – și o scoase pe cealaltă parte a palanchinului, chinuindu-se să treacă peste coburii îngrămădiți. În urma lor, putea auzi tropotul copitelor, simțind din plin răutatea soldatului care se afla în spatele ei, pe când se apropia tot mai mult, din ce în ce mai mult pentru a o străpunge…

Se auzi fornăitul de împotrivire al calului. Sunandi puse mâna pe pământ pentru a se pregăti și o azvârli pe Talithele peste un sac cu fructe. Pământul se zgudui puternic sub palma sa, ca și cum ceva greu ar fi căzut în apropiere. Se chinui să se ridice și văzu:

Calul soldatului era mort. La fel și soldatul, zăcând rășchirat cu gâtul rupt peste palanchinul distrus acum. Deasupra soldatului, cu pumnii încă încleștați, Nijiri privirea cadavrul cu o expresie aproape șocată.

Sunandi o ajută pe Talithele să se ridice și încercă să-și recapete suflul.

— Micuțule ucigaș, zise ea între gâfâieli. Cât sunt de norocoasă că ești așa.

El tresări și se uită spre ea, furia înlocuind șocul în ochii lui căprui spălăciți. Apoi expresia feței i se înăspri, devenind la fel de rece ca a mentorului său.

— Rămâi pe lângă mine, îi spuse el. Ia-o cu tine pe bătrână și-am să vă protejez pe amândouă.

Ar fi vrut să-l refuze, însă pragmatismul – și nechezatul altui cal doborât la pământ în apropiere – depăși meschinăria. Dând din cap, o ridică pe Talithele în brațe și se strecură în spatele lui, încercând să nu se înghesuie în el de frică. El rămase unde era, cu spatele apărat de resturile palanchinului și de mormanul de bagaje, lăsându-se pe vine într-un soi de poziție de apărare. Însă când Sunandi privi în jur, se simți ușurată dându-și seama că nu prea mai era nevoie de priceperea băiatului. Deși caravana pierduse bătălia, atacatorii începeau să se retragă, avertizându-se unii pe alții și privind spre sud cu o agitație vizibilă. Sunandi le urmări privirea și văzu încă un grup de călăreți apropiindu-se, stârnind un nor de praf și pregătindu-și scuturile verzi-aurii ale Protectoratului. Ușurarea aproape că-i

aduse lacrimi în ochi.

Dintr-odată, Nijiri se încordă și se răsuci, uitându-se nu spre călăreții din Kisua, ci în cu totul o altă direcție.

— Așteptați aici, îi spuse și înainte ca ea să poată protesta o luă din loc alergând. Îl văzu oprindu-se lângă Ehiru, care zăcea căzut în genunchi lângă trupul lățit al altui soldat. Însă nu mai avu timp să ghicească tâlcul acestei priveliști pentru că sosi grupul de salvatori.

Călăreții kisuatieni se despărțiră, grosul lor continuându-și urmărirea gujaareenilor, în vreme ce patru dintre ei se desprinseră de grup și încetiniră pentru a veni printre menestreli. Sunandi privi spre Talithele, care era la capătul puterilor.

— Pune-mă jos, șopti bătrâna.

Vocea-i devenise răgușită.

— O să-mi fie bine.

După o clipă de ezitare, Sunandi îngenunche și o ajută pe Talithele să se întindă jos, printre saci cu ierburi din nord, a căror mireasmă îmbătătoare nu reușea să acopere mirosul de moarte din jurul lor. Își lăsaseră umbrarele în urmă când fugiseră din tabără, așa că adună câteva dintre resturile frânte ale palanchinului și înfipse în pământ un stâlp rupt, legând o pânză de capătul său pentru a-i oferi bătrânei o brumă de umbră. Apoi se întoarse și-și ridică pumnii. Unul dintre călăreții din Kisua, un bărbat zvelt, cu ochii mari, cu o cicatrice de sabie pe față, își înghionti calul spre ea.

— Sunt Sunandi Jeh Kalawe, Prim Ambasador al Protectorilor, trimisă la Gujaareh, strigă ea pe când el oprea.

Ridică mâneca robei sale pentru a dezvălui brățara din aur care-i acoperea bicepsul, detașând semisfera șlefuită, din agat, fixată pe ea ca un ornament. Partea sa plată era inscripționată cu o pictogramă oficială, o lună dublă stilizată deasupra a patru copaci: un semn ce le garanta libera trecere a tuturor oficialilor kisuatieni de rang înalt.

El își arcui sprâncenele și spuse:

— Te afli la mare distanță de locul misiunii tale, Ambasadoare. Ce s-a întâmplat acolo? Aceștia nu erau bandiți obișnuiți.

— Soldați gujaareeni.

— Gujaareeni! Dar cum…?

— Cred că s-ar putea să existe o garnizoană ascunsă pe undeva, în deșert.

Ea se apropie, întinzându-și mâna pentru a o pune pe șaua lui.

— Au atacat ca să mă împiedice să le aduc acest secret Protectorilor, însă mai am și secrete de predat, cu toate la fel de importante.

Ochii lui se căscară, apoi privirea i se înăspri.

— Le vei preda, Ambasadoare. Când se întorc căpitanul meu, am să-i spun și te vom escorta pentru a fi siguri.

— Acești oameni au nevoie de ajutor întâi. Ei…

Durerea și vinovăția o lovi atunci și-și plecă fruntea.

— Au suferit mult din cauza mea.

Locotenentul dădu din cap și le făcu semn celor trei călăreți ai săi să înceapă să-i ajute pe răniți. Sunandi ajută cât putea ea, mișcându-se printre menestreli pentru a se ocupa de neplăcuta sarcină de a-i separa pe cei care nu mai aveau nicio șansă de cei care mai puteau fi salvați.

— Nu ești tu de vină, Nefe.

Glasul lui Gehanu o scoase pe Sunandi din starea de prostrație. Kanek zăcea mort, întins peste genunchii ei, cu pieptul transformat într-o masă roșie. Dârele lacrimilor se uscaseră pe obrajii lui Gehanu.

— Celor aflați în spatele acestui atac nu le pasă ce stârnesc atunci când vor să obțină ceva. Noi ne aflam doar în calea lor.

Sunandi oftă și se duse în altă parte.

De-abia dacă rămăseseră nevătămați opt oameni din grupul lor – o treime din numărul celor plecați din Gujaareh. Ca măruntă din partea zeilor spre a compensa cruzimea de dinainte, mulți dintre răniți aveau să supraviețuiască datorită gujaareenilor din grupul lor. Nijiri le dezvălui celorlalți că era un Slujitor al Hananjei și ceru zeciuiala umorilor pentru a-i ajuta pe răniți să se vindece. Putea reuși doar tămăduiri ușoare – închizând rănile, ușurând șocul –, dar chiar și acestea ajutau enorm. Cei trei menestreli gujaareeni care supraviețuiseră îl lăsară imediat să-i adoarmă și să extragă orice-i trebuia lui din visele lor. Nu le spusese ce fel de Slujitor era, observă Sunandi, iar ei nu întrebaseră. Nici nu-l apostrofară pentru că-i mințise, deoarece Slujitorii Hananjei se deghizau adesea din diverse

motive. Puterea credinței, chiar și cea a copiilor expatriaților gujaareeni, era impresionantă.

Trupa kisuatiană se întoarse să raporteze că soldații gujaareeni, după o luptă intensă, au început să-și întoarcă săbiile împotriva lor înșiși când deveni clar că pierdeau. Cei care au ezitat au fost tăiați sau loviți de căpitanul lor, care a reușit să se rănească mortal înainte să poată fi dezarmat. A murit pe când încercau să-l interogheze.

— Aceștia doi mă vor însoți și ei, zise Sunandi, arătând spre Ehiru și Nijiri.

Ehiru stătea pe niște bagaje din apropiere, doborât, în aparență, de istovire. Nijiri se lăsă pe vine lângă el, oferindu-i apă. În timp ce vorbeau, băiatul privi în jur, ascultând.

Căpitanul îi măsură cu privirea și miji suspicios ochii.

— Gujaareeni?

— Da. Am promis că-i voi prezenta Protectorilor.

— S-ar putea să fie asasini.

Sunandi zâmbi ușor:

— Te asigur că nu sunt.

Căpitanul se uită lung la ea, apoi încuviință.

— Sunt o mulțime de cai în plus, rămași de la soldații gujaareeni. Vom avea nevoie de câțiva ca să ducem cadavrele, dar tu și cu însoțitorii tăi puteți lua fiecare câte unul. Pe ceilalți am să-i dau caravanei, drept compensație pentru pierderile lor.

— Mulțumesc, spuse Gehanu, după ce auzise asta și se apropiase.

Se ștersese pe față acum, însă cutele sale se adânciseră. Părea bătrână și obosită.

— Va fi de ajutor.

— Gehanu…

Sunandi se strădui să spună ceva. Gehanu îi oferi un zâmbet obosit, întinzându-se s-o strângă de umăr.

— Du-te, zise ea. Suferința și moartea fac parte din viață. Ne revenim noi.

Lui Sunandi i se puse un nod în gât. *Greșeala mea.* Vru să plece, jelindu-l pe Kanek și jelind prietenia dintre ea și Gehanu, prietenie care cu greu putea supraviețui unei asemenea lovituri. Însă Gehanu scoase un sunet de iritare și o trase cu asprime într-o îmbrățișare strânsă. Sunandi se încordă, apoi nu se putu opri să nu izbucnească în lacrimi, în timp ce căpitanul se

îndepărtă, cu tact, de ele.

— Ești încă fiica inimii mele, șopti Gehanu.

Sunandi observă că tremura, încercând din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

— Asta nu se va schimba niciodată.

Când Gehanu îi dădu în sfârșit drumul, Sunandi se desprinse fără tragere de inimă, amintindu-și de noaptea când un negustor străin oferise adăpost unui copil al străzii, a cărui nepricepere la furtișaguri îi adusese o bătaie aproape soră cu moartea. Acel negustor dusese copilul, o fată isteață și drăguță, fără niciun viitor, la un bătrân nobil sonha, lipsit de moștenitori. El i-a schimbat numele și-a crescut-o să se lupte cu regii… însă copilul străzii n-a uitat niciodată acea primă faptă de bunătate.

— Rămâi tot o cotoroanță băgăcioasă, răspunse Sunandi.

Gehanu scoase un chicotit răgușit și clătină din cap.

— Kinja nu te-a putut domoli nicicând, zvăpăiato. Hai, acum du-te.

Fără tragere de inimă, Sunandi se întoarse și plecă. Nu departe, Ehiru încălecase pe cal, iar Nijiri stătea lângă al său. Un alt cal fusese pregătit pentru ea. După ce urcă în șa, Sunandi simți o strângere de inimă când privi înspre sud. Acela era drumul spre casă și spre furtuna de necazuri ce se va stârni când Protectorii vor afla de urzelile Gujaarehului.

Necazuri? „Război” ar suna mai corect.

Se uită spre Nijiri. Acestuia îi trebui o clipă s-o observe, fiindcă îl privea fix pe mentorul său. Când se întoarse, în cele din urmă, fu uluită de disperarea întunecată de pe fața lui. Apoi el o văzu că se uită la el și expresia lui deveni o mască rece, profesională.

— Trebuie să rezolvăm asta, Jeh Kalawe, îi spuse el.

Sunandi se încruntă, întrebându-se ce nu-i dădea pace. Soldatul pe care-l ucisese? Era antrenat să ucidă, însă nu atât de brutal. Atunci privi dincolo de el, la silueta gârbovită, cu glugă pe cap, tot neclintită, a lui Ehiru și-și dădu seama.

Ei bine, cel puțin, nu va mai trebui să pierdem vremea cu dusul la spital acum.

După ziua aceea lungă și sângeroasă și așteptându-se la un viitor și mai urât, acesta era cel mai încurajator gând pe care mintea ei obosită îl putea concepe. Căpitanul ordonă plecarea și ei dădură cailor pinteni spre Kisua.

Prințul protejează Hona-Karekh, la fel cum Hetawa protejează Ina-Karekh.

(Lege)

Sala de audiențe din Yanya-iyan era aproape goală când Charris intră prin ușile sale de bronz. Podiumul de la capătul celălalt al sălii, o serie de trepte care duceau spre tron, era în mod normal luat cu asalt de curteni și de credincioși. Acum aici se afla doar Prințul, care stătea cu brațele întinse în timp ce doi dintre slujitorii săi îl îmbrăcau într-o armură completă pentru trunchi, ținuta tradițională a Apusului în vreme de război. Un al treilea slujitor ținea Aureola la locul cuvenit, în spatele Prințului, răsucindu-se când el se întorcea.

— Ah, Charris. Te rog, raportează.

Charris îngenunche la picioarele treptelor.

— Încă nicio veste dinspre sud, stăpâne. Atacul nu putea să se întâmple decât ieri-seară. Va trebui să treacă ceva timp până se întorc trupele și trimit o pasăre sau o ștafetă.

— Hmmm. Bine, fie că femeia-i moartă sau nu, s-ar putea să fi trimis un mesaj. Va trebui să presupunem că cei din Kisua au fost preveniți din timp.

Se întoarse, ținându-și încă brațele întinse în lateral. Solzii de bronz ai pieptarului său luceau, iar brațele sale erau tot întinse în lateral.

— Arăt destul de războinic, Charris? Nu-i casta militară, desigur, dar e acceptabil, nu?

— Mai mult decât acceptabil, stăpâne. Îi vei inspira pe soldații noștri să lupte din toate puterile lor.

— Ai vorbit ca un adevărat membru al castei înalte.

Prințul își coborî brațele, se admiră pentru ultima oară în oglinda ținută de un al patrulea servitor și dădu satisfăcut din cap. La un semn, servitorii plecară repede din încăpere, în afară de cel care purta Aureola.

— Nu am nevoie de lingușiri, Charris. Niyes a înțeles asta. Cu timpul, nădăjduiesc că vei înțelege și tu.

Charris inspiră adânc pentru a-și controla emoțiile copleșitoare.

— Da, stăpâne.

— Desigur, există și avantaje să am un general ca tine, Charris. Nu pui întrebări prostești, nu-mi arunci tot felul de priviri dezaprobatoare. Cred că asta-i ceva reconfortant.

Coborând treptele, cu purtătorul Aureolei după el, Prințul îi făcu un semn scurt lui Charris să se ridice și să vină cu el. Trecură prin spatele sălii, Charris dând din cap spre Străjerii Apusului, care se aliniară în urma lor când Prințul părăsi încăperea.

— În definitiv, loialitatea este cea care contează cel mai mult, continuă Prințul. Uită-te la prietenul nostru ucigaș și nebun, în prezent legat în lanțuri și odihnindu-se în catacombele de sub palat. Nu gândește – nu mai gândește. Nu face nimic până nu-i spun eu sau dacă-i flămând și prada se arată prin preajmă. În multe feluri, asta limitează felul în care-l pot folosi, însă, în același timp, nu trebuie să mă tem niciodată de trădarea lui. Există regi care se luptă întreaga lor viață să obțină acest gen de loialitate, iar eu am creat-o după bunul-plac.

Chicoti.

— Adevărata putere, Charris. Tatăl meu și toți Prinții de dinaintea mea n-au avut-o niciodată, dar eu da.

Sala de audiențe era la ultimul etaj al palatului Yanya-iyan. Când Prințul îl conduse în balconul privat al familiei regale, lui Charris i se tăie răsuflarea la vederea întregului oraș întins dinaintea lor, pământul fiind atât de departe încât oamenii care se mișcau prin piață păreau mici ca niște păpuși. Înspre vest, se aflau râul și terenurile fertile, cu grâne, sursa prosperității Gujaarehului. Spre nord, Charris putea vedea chiar și delta râului și limita coastei Mării Gloriei. Era întregul regat al Prințului, întins cât vedeai cu ochii.

Apoi privi spre est și încremeni.

— Trebuie să mă ierți că nu ți-am spus asta, zise Prințul.

Charris putea simți privirile Prințului oprindu-se pe fața lui, sorbindu-i reacția.

— Amiralul Akolil desconsideră armata de uscat și, de obicei, încerc să-l țin în frâu, însă a venit vremea să știi și tu.

Vase, se gândi Charris năucit. Din locul lor putea vedea portul estic, deschis spre Marea Îngustă. Portul era plin de vase – *corăbii de război* – înghesuite pentru a ajunge pe docurile de încărcare. Dincolo de ele, putea vedea întinderea Mării Înguste, de la coastele Gujaarehului și până la orizont. Și văzu și alte

vase, ancorate ordonat, șiruri, șiruri. Erau cu *sutele*. Punctau apa ca niște urme de vărsat.

— Construcția de vase de acum cinci ani, pe Marea Gloriei, șopti Charris. Taxele de aprovizionare pentru mai multe trupe decât avem de fapt.

— Într-adevăr.

Charris auzi glasul mândru al Prințului.

— Cu ajutor din partea aliaților noștri, aceste vase au făcut toate călătoria cea lungă în jurul continentului nordic, trecând prin oceane de gheață plutitoare și alte pericole mult prea fantastice pentru a fi pomenite. Am pierdut multe, dar și mai multe au scăpat. Iar acum, aproape fiecare s-a întors cu o cală plină de războinici barbari. Kisuatienii vor fi foarte surprinși.

Charris se chinui să-și miște buzele.

— Când?

— Ridică ancora mâine. Am să grăbesc cât pot de mult reaprovizionarea lor. Akolil m-a asigurat că ar putea să ajungă în strâmtoarea Iyete într-o singură zi și să atingă coasta nord-estică din Kisua în opt zile sau câteva zile mai mult. Mult mai repede decât am intenționat, bineînțeles, mulțumită lui Niyes și Kinja și scumpei și trădătoarei Sunandi. Și-am vrut să aduc douăzeci de mii de soldați în loc de zece mii, dar restul nu vor sosi decât după câteva săptămâni sau luni. Însă zece mii ar trebui să fie suficiente pentru primul val. Kisua nici nu-i pregătită, la urma urmelor.

Charris se întoarse să se holbeze la el, mult prea uluit ca să se stăpânească, așa cum ar fi făcut-o în mod normal.

— Chiar intenționezi s-o faci. Kisua este de două ori cât noi...

— Însă noi suntem de două ori mai bogați. Iar izolarea kisuatienilor le-a adus dușmani printre triburile din nord, care nu văd cu ochi buni felul în care Kisua dirijează comerțul spre sud. Nordicii vor deveni nerăbdători să lupte îndată ce-am să le promit că ei vor controla acest comerț.

Prințul zâmbi, întorcându-și privirea spre est:

— Cu toate că nu sunt sigur dacă am să mențin acest acord. În fond, toate trupele lor vor pieri. Săbiile Gujaarehului vor fi cele care, în final, vor supune fiara kisuatiană.

— Vor pieri? izbucni Charris, încercând să înțeleagă prin năuceala gândurilor sale. Război. La o asemenea scară, războiul va cuprinde întreaga jumătate estică a continentului și ținuturile

din nord. La doar opt zile distanță.

— Desigur. Prietenul nostru nebun a evoluat mai repede decât m-aș fi așteptat, ceea ce-i un adevărat noroc, pentru că mi-a forțat mâna. Totul depinde de Secerător.

Și brusc, Charris își dădu seama ce avea de gând Prințul să facă.

Probabil că icnise, pentru că Prințul îi aruncă o privire tăioasă. Apoi zâmbi la vederea groazei sale.

— Sânge de vise, zise Prințul.

Îl bătu prietenește pe umăr.

— În cele din urmă, totul se reduce la asta. Niciodată familia mea nu va mai fi sclava Hetawei. Și nici Gujaarehul nu va mai fi doar o răscruce de drumuri pentru negoț. Putem deveni centrul unei civilizații întinse pe continente întregi, aducând pace și prosperitate pentru toți. Și-am să le dau oamenilor un zeu *în viață*, unul din carne și oase, nu doar vise, pe care să-l venereze. Pricepi?

Charris pricepuse. Și preț de o clipă infinită, pe când stătea acolo, trădarea lui Niyes pălea în fața propriei pofte de a-și trage sabia și a-l ucide pe Prinț.

Însă dorința trecu. Era un zhinha, un adevărat fiul al Gujaarehului, iar Prințul era Avatar al Hananjei. Să-l atace era mai mult decât o trădare, era o blasfemie. Așa că îngenunche, ridicându-și mâinile într-o manuflecțiune adecvată.

— Înțeleg, Prințul meu, zise el. Viața mea este a ta.

— După cum a fost întotdeauna, răspunse Prințul.

Apoi se întoarse pentru a admira priveliștea.

29

De la cei care o respectă pe Hananja, se așteaptă să respecte Legea Ei. Oricum, celor care locuiesc în ținuturile necredincioșilor li se permite să-și ascundă credința, dacă este necesar să se păstreze pace.

(Lege)

Kisua.

Capitala părea la fel de nesfârșită ca și oceanul. Era ușor să vezi că împărtășea o istorie cu Gujaarehul, judecând după pereții albi, încălziți de soare, din Kisua, și după străzile înguste,

pavate cu cărămidă, însă asemănările se terminau aici. Existau și edificii mărețe și întinse, unele de câte patru etaje înălțime. Praguri de sus cu frunze de aur, incrustații viu colorate și uși bine încuiate, din lemn întunecat și sculptat. Iedera creștea în voie pe majoritatea clădirilor, florile de pe lujere înmiresmând aerul cald, umed, cu parfumuri atât de grele încât Nijiri le putea simți de la o distanță de câteva străzi. Peste mirosuri se amestecau și sunete stranii: râsete gălăgioase și certuri furioase, strigătele negustorilor care-și lăudau marfa, cântece de leagăn și de dragoste, de mult uitate în Gujaareh. Putea simți pe limbă cei trei mii de ani ai orașului, un gust bogat și dens, la fel ca visele unui bătrân.

În spatele său, în încăperea cu draperii, dormea Ehiru. Nu vorbise de la incidentul din deșert. Se mișca doar atunci când îl dirija Nijiri. Ochii săi nu urmăreau nimic, pierduți pe un alt tărâm. Pe drumul spre oraș, Nijiri reușise să țină ascunsă soldaților starea lui Ehiru, deși bănuia că Sunandi observase ceva. Ea nu protestase când el stăruise să împartă camera cu Ehiru, chiar dacă locuința ei era destul de mare ca să aibă numeroase camere de oaspeți. Servitorii aduseseră mâncare și haine curate, apoi plecaseră, fără a-i mai deranja, oferindu-i lui Nijiri timpul și intimitatea necesare pentru a-l îmbăia pe Ehiru și de a se ocupa de propria toaletă.

Așa că, la apus, Nijiri îngenunchease în balcon pentru a se ruga și pentru a căuta pacea interioară. Medită până când Visătoarea răsări plină, lumina în patru nuanțe fiind un companion reconfortant și familiar. În cele din urmă, se întoarse în dormitorul apartamentului de oaspeți. Ehiru zăcea la adăpostul unor draperii transparente, agitat, în pofida jungissei lui Nijiri, de forma unei libelule, așezate pe fruntea sa. Nijiri dădu draperiile la o parte și se așeză lângă el, întinzând mâna să ia jungissa. Cu vârfurile degetelor urmări cuta săpată pe fruntea mentorului său. Părea că favoritul Hananjei nu avea pace nici în somn. Exista un singur fel prin care Ehiru va avea din nou tihnă.

Nijiri își mișcă mâna pentru a pune câte-un deget pe fiecare pleoapă a lui Ehiru.

Ehiru eșuase la testul pranje. Colectarea lui ar fi fost o dovadă de bunătate, una mult mai mare decât să-l lase să se trezească pentru a se confrunta cu enormitatea crimei sale. Era datoria lui

Nijiri, ca învățăcel al lui Ehiru, datoria lui ca Slujitor al Hananjei. În Hetawa, Ehiru ar fi fost deja trimis înainte. Și totuși…

Mâna lui Nijiri tremură.

În Hetawa, Ehiru n-ar fi fost confruntat cu testul în mijlocul unei bătălii, înconjurat de haos și dușmani. Cum ar fi putut testul să-i măsoare stăpânirea în astfel de circumstanțe? Chiar și Nijiri ucisese, nu prin narcomanție, dar crima era tot crimă. Și din această cauză, pentru că plecase să protejeze un purtător de zeciuială aflat în amânare, și pentru că nu-l ajutase pe Ehiru așa cum s-ar fi cuvenit, Ehiru se confruntase cu momentul celei mai mari încercări fără ca nimeni să-l poată ajuta. Eșecul fusese la fel de mult și al lui Nijiri.

— Frate…

Își trase mâna, copleșit de o supărare atât de intensă încât greutatea ei părea să-l strivească. Lipindu-și fruntea de a lui Ehiru, plânse neajutorat, scâncete răgușite și ample, ce se reverberau prin apartamentul de oaspeți și, probabil, dincolo de el, însă nu-i mai păsa deloc ce credeau Sunandi sau servitorii ei despre jelania sa. Nu voia decât ca Ehiru să se trezească, să-l liniștească și să-l țină de mână, așa cum făcuse cu mult timp în urmă, în ziua când s-au întâlnit pentru prima dată. *Aș muri pentru tine*, își spusese în sinea lui în acea zi, dar în loc de asta, învățase să ucidă, să pășească în vise, să-și danseze bucuria din suflet. Făcuse totul pentru a deveni vrednic de acest om, care fusese pentru el ca un tată și pe care îl vedea ca pe un iubit. Nu existau cuvinte pentru a descrie ceea ce însemna Ehiru pentru el, nici măcar Sora Meliatua nu înțelesese pe deplin asta. Un zeu, poate. Mult mai mult decât fusese vreodată Hananja.

Lacrimile i se uscară singure după o vreme. Când nodul din gât îi mai slăbi, se ridică, inspirând adânc pentru a încerca să-și recâștige controlul. Două dâre de transpirație îi mânjeau fața lui Ehiru. Nijiri i le șterse și făcu la fel și pentru el.

Întreaga tihnă pe care se străduise din răsputeri s-o atingă în timpul meditației de seară se risipise. Oftând, Nijiri se ridică în picioare și-și trecu o mână prin păr, întorcându-se pentru a face câțiva pași, dar se opri imediat ce văzu în pragul ușii o siluetă. Sunandi.

Intră fără să ceară permisiunea, tălpile sale goale nefăcând niciun zgomot pe covoarele țesute, lumina lunii luminându-i fața în străfulgerări pe când trecea pe lângă ferestre. Deși probabil

că-i auzise scâncetele, nu pomeni deloc de asta și nu-l privi când trecu de el. Era prea obosit ca să-i mai fie recunoscător.

Când ajunse la capătul patului, ea se opri, uitându-se lung spre Ehiru.

— Va muri?

Cândva, Nijiri ar fi urât-o pentru această întrebare. Acum doar își feri privirea.

— Da.

— Când?

— Când o să-mi fac datoria.

— Trebuie s-o faci acum?

— A luat în mod deliberat sângele de vise al unui om și n-a oferit niciun fel de pace în schimb. După legile noastre, nu există o crimă mai mare.

Ea oftă, încrucișându-și brațele.

— Doarme bine pentru un criminal.

— O mică vrajă pentru somn. Dacă ar fi el însuși, n-aș fi fost niciodată în stare s-o arunc asupra lui.

Se uită în jos, la jungissa din mâinile sale și o întoarse ținând-o de aripile cu aspect atât de fragil. Aparținuse multor Colectori în decursul secolelor, iar înainte de ei, piatra din care fusese cioplită zburase pe cer, rostogolindu-se printre zeii înșiși. Poate că a fost atinsă de Luna Visătoare înainte de a cădea pe pământ ca o vrajă devenită obiect solid.

— Lipsirea de energie i-a afectat mult umibikehul, zise el încet. Legătura care ține un suflet prins de trupul său și de lumea reală.

— Iar acum că nu mai este... lipsit?

— În condiții normale, cu timpul, legătura se poate vindeca.

Ea-i aruncă o privire piezișă.

— Nu va avea timp dacă-l Colectezi.

Nijiri clătină din cap.

— În Hetawa, ar fi putut să țină asta sub control... după câteva luni, în izolare. Aici, în mijlocul acestei nebunii...

Nijiri arătă spre balcon, Kisua, lume.

— Nu. Chiar lăsând la o parte chestiunea crimei sale, este fără speranțe.

El îi simți privirea asupra sa când se duse la ușa balconului și se sprijini de ea, uitându-se spre oraș și dorindu-și să fi fost în Gujaareh. Dorindu-și, de asemenea, ca femeia kisuatiană să

plece. Mai avea atât de puțin timp pe care să-l petreacă alături de Ehiru.

Însă ea nu zise nimic timp îndelungat, astfel că se întoarse să vadă dacă mai era acolo. Și încremeni, pentru că îndrăznise să se așeze pe patul lui Ehiru, mângâindu-i părul netuns cu o mână.

Ea ridică ochii, îi văzu furia și zâmbi.

— Iartă-mi familiaritatea. Îmi amintește de cineva pe care l-am cunoscut cândva și pe care l-am iubit foarte mult.

Își retrase mâna.

— Ar trebui să aibă de ales.

— Poftim?

— Alegerea. Dacă mori, când mori. Aș putea accepta lucrurile îngrozitoare pe care le fac ai voștri numai dacă acestea le-ar fi făcute celor care sunt de acord.

Nijiri se încruntă.

— Crezi că nu-i de acord? *Un Colector al Hananjei?*

Ea făcu o grimasă.

— Poate că se învoiește. Totuși, cetatea lui se pregătește în secret pentru război, fratele său uneltește și folosește vrăji malefice, un Secerător pândește în umbră, iar el nu va trăi să vadă ceva rezolvat din toate astea. Pare mai crud decât dacă l-ai ucide imediat.

Mâna lui Nijiri se încleștă pe draperie.

— Îl vrei alături de noi doar mâine, când ne prezentăm înaintea Protectorilor.

— Nu pot nega asta. Dar asta-ți folosește și ție, pentru că mă va ajuta să salvez atât orașul tău, cât și al meu. Orice ai crede tu, nu doresc deloc să văd izbucnind un război între ținuturile noastre. Și pe mine mă doare să văd cum suferiți amândoi așa.

Nijiri scoase o exclamație de neîncredere, însă ea-l ignoră, uitându-se în continuare la Ehiru.

— Când mi-a povestit despre Lin… l-am urât pe cei ca voi. Pe toți care se folosesc de magie. Acum am început să înțeleg că Hetawa asta a ta este periculoasă, nu voi.

El deschise gura să blesteme blasfemia rostită de ea, apoi își aminti de privirea Superiorului când l-au dus pe Ehiru încătușat ca un răufăcător.

— Nu *toți* din Hetawa.

O, asta fusese o slăbiciune.

— Adevărat. Tu și mentorul tău, ba chiar și Secerătorul care mi-a luat-o pe Lin a mea… sunteți cu toții niște victime aici. Cele mai de plâns victime dintre toate, asta pentru că voi *credeți*.

Nijiri se holbă la ea, apoi, în cele din urmă, se așeză pe scaunul din apropiere. Își frecă fața cu palmele.

— Poate că ai dreptate.

Ea rămase tăcută, poate surprinsă de acordul lui, poate doar din respect pentru durerea lui. Când vorbi din nou, o făcu în șoaptă, așa cum ar fi procedat un Colector:

— Lasă-l să trăiască până mâine. Lasă-l să audă ce au de zis Protectorii. Nu știu ce fel de informații i-ar putea da, însă discuția cu ei l-ar putea ajuta să pecetluiască ruptura dintre ținutul meu și al vostru. Poate că asta i-ar putea oferi o perioadă suplimentară de pace înainte să…

Ezită, căutând să se exprime cu delicatețe.

— Înainte să moară, termină Nijiri pentru ea.

O privi în ochi și-i oferi un zâmbet mohorât.

— Moartea nu ne deranjează, amintește-ți.

Se concentră asupra lui Ehiru și-și reveni.

— Nu va fi încântat de mine când se va trezi.

— Suportă, zise ea ridicându-se în picioare. Cei ca voi luați decizii tot timpul despre viața – și moartea – altora, nu-i așa? Poate că a venit vremea ca unul dintre voi să învețe să se confrunte cu consecințele unor astfel de decizii, în loc să-i omoare, pur și simplu, pe cei care se împotrivesc.

Era o nouă insultă, însă exista o notă de blândețe dincolo de cuvintele aspre și văzu în ochii ei că era cea mai bună ofertă de pace pe care putea ea s-o facă. Dădu din cap spre ea. Nu mai rămăsese nici strop de furie în el, doar durere.

— Poate că așa este, Ambasadoare.

Văzu arcuindu-i-se sprâncenele la folosirea titlului ei corect. După câteva clipe, încuviință și ea cu un semn din cap.

— Atunci, odihnește-te cum trebuie, micuțule ucigaș. Dimineață vor veni Protectorii la noi. Să fii pregătit.

Se răsuci și ieși, lăsându-l pe Nijiri singur cu Ehiru și cu gândurile sale.

După câteva clipe de tăcere, Nijiri se ridică din scaun. Traversând încăperea spre patul lui Ehiru, dădu pătura la o parte și intră în pat, cuibărindu-se la pieptul mentorului său. Liniștit de bătăile regulate ale inimii lui Ehiru, dormi tot restul

nopții, nu chiar netulburat, dar, din fericire, fără vise.

30

Toți cei care se dăruiesc pe sine Hetawei sunt îndreptățiți la grija și mângâierea sa.

(Lege)

Ehiru deschise ochii la prima geană de lumină a zorilor.

Încă mai trăiesc, își zise, năpădit de disperare.

Lângă el, Nijiri murmură în somn. Pe fața băiatului erau dâre uscate de lacrimi, observă Ehiru, și pete pe propriul său piept. Asta-i mai scăzu din iritare, pentru că ar fi fost egoist să uite că moartea sa era și încercarea lui Nijiri. Oftând, șterse dârele de pe fața băiatului.

— Iartă-mă, murmură el, iar băiatul răspunse cu un oftat.

Durerea goală dinăuntrul său dispăruse, umplută cu sângele de vise al soldatului mort. Totuși, nu simțea niciun pic din pacea obișnuită sau satisfacția care urma după o Colectare, ceea ce nu era o surpriză, pentru că îi făcuse soldatului ceva ce n-ar fi putut fi numită „Colectare”. Închise ochii și revăzu chipul soldatului: furios, la început, apoi îngrozit când își dăduse seama de intenția lui Ehiru. Își aminti de atingerea sufletului omului, pe când se agita să scape foamei sale, inutil ca zbaterile unei molii într-o mână, dar și asta-i stârnise pofta lui Ehiru. Chiar și acum se cutremura amintindu-și de freamătul simțit când distrusese acel suflet, ca să fie răsplătit printr-o spirală amețitoare de plăcere, al cărei punct culminant fusese mai delicios decât orice trăise el până atunci în viața lui. Colectările obișnuite păleau pe lângă ea… și acest lucru era dovada decăderii sale iremediabile. Nu avusese o asemenea plăcere în uciderea lui Charleron din clanul Wenkin. Râse în sinea lui, fără veselie și cu amărăciune la îngâmfarea sa de dinainte; se crezuse prea murdar ca s-o servească atunci pe Hananja? Ce trebuia Ea să creadă despre nenorocitul mizerabil în care se transformase acum?

Gândul îl lăsă mult prea agitat ca să poate măcar să plângă.

— Frate?

Deschise ochii și observă că Nijiri se trezise. Vocea băiatului era răgușită, fața, umflată de somn.

— Ești din nou cu mine?

— Da.

Își pironi ochii pe mozaicul din tavan, incapabil să înfrunte privirea învățăcelului său. Oare de ce-l făcuse Superiorul chiar pe el mentorul băiatului? Nu fusese niciodată potrivit pentru această responsabilitate.

Însă Nijiri își coborî ochii și, dintr-odată, Ehiru își dădu seama că băiatul se învinovățea pe *sine* pentru cele întâmplate.

— Mi-aș fi făcut datoria noaptea trecută, Frate, dar m-am gândit… astăzi… că Protectorii…

Vocea-i ezită din nou, apoi inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— M-am gândit că poate ai vrea să vezi măcar o parte din ceea ce se întâmplă.

— Puțini dintre cei aflați pe moarte au șansa de a-și rezolva problemele, zise Ehiru, păstrând un ton neutru. Colectorii n-ar trebui să beneficieze, în aceste condiții, de niciun fel de privilegii speciale.

— Știu asta.

Vocea băiatului se înăspri brusc și Ehiru îl privi surprins. Apăruse o încordare pe fața sa, acel soi de hotărâre disperată, hotărârea cuiva care știa că făcea rău și totuși o făcea.

— Însă nu pot îndeplini îndatorirea fraților noștri fără ajutor. Nu pot dezvălui atâtea secrete și nu-l pot găsi și distruge pe Secerător. Nu singur. Nu sunt decât un învățăcel, Ehiru-frate. Nu-mi poți cere atâtea.

Și Ehiru oftă, pentru că știa că Nijiri avea dreptate.

— Atunci, am să mă întorc cu tine la Gujaareh, spuse el în cele din urmă, și clătină din cap la vederea flăcării nebunești a speranței din ochii băiatului.

— Dar atât, Nijiri. În Gujaareh, Sonta-i și Rabbaneh te vor putea ajuta să-l găsești pe Secerător și să cureți Hetawa. Odată ce-mi iei zeciuiala…

Lui Nijiri îi pieri orice expresie. Ehiru continuă nemilos:

— Atunci vei deveni un Colector adevărat. Împreună, voi trei veți avea forța de a face ceea ce trebuie făcut.

Băiatul se aplecă asupra mâinilor sale, tremurând. După câteva clipe lungi, își înălță capul, stăpân pe sine, deși Ehiru bănuia că era doar o aparență sub care se ascundea o neliniște crâncenă. Totuși, era un început, presupuse el.

— Da, Frate, zise Nijiri, fiecare cuvânt dovedind o

încăpățânare evidentă, deghizată în calm. Voi face așa cum ceri.

Ehiru expiră încet. Ridicându-se în capul oaselor, își legănă picioarele peste marginea patului și *un ochi de lumină în întuneric, orbitor și răutăcios pe când tremura într-o cușcă și se milogea Hananjei pentru moarte*

Îngheță.

— Frate?

O viziune. Era plin de sânge de vise, mai mult decât de obicei, din moment ce nu dăduse surplusul niciunui Împărtășitor și, cu toate acestea, sufletul său încă rătăcea.

— Frate.

În glasul lui Nijiri apăruse acum frica.

Am să-l împărtășesc, învățăcelule.

Cât va mai dura până când nebunia îl va cuprinde din nou? Opt zile? Mai puțin? Cât timp va trece până când îi va reveni foamea, de data asta insațiabilă? Sângele îi îngheță și mai mult când își aminti ce făcuse în timpul bătăliei. Adormise un bărbat treaz, care i se împotrivise, fără jungissa. Smulsese sângele de vise din mintea lui dintr-o răsuflare. Acelea n-au fost puterile unui Colector.

Cât va dura până când ar fi devenit aidoma monstrului care-l atacase pe Nijiri?

— Să-mi promiți că o faci, Nijiri, șopti el.

Vocea-i răsuna găunos, chiar în propriile urechi.

— Să-mi promiți că mă vei trimite la Ea cât timp mai sunt Nsha.

Îi dăduse numele său de suflet băiatului numai o dată, cu zece ani în urmă, dar desigur că Nijiri și-l amintise. Cu coada ochiului îl văzu pe băiat cum inspiră adânc. Apoi, după o clipă, Nijiri zise sincer acum:

— Ţi-o jur, Frate.

Și-și puse palma peste a lui Ehiru.

Să arate că nu-i e frică de mine. O, dar îți va fi, învățăcel al meu. Cu toții se vor teme de mine la sfârșit, dacă dai greș. Alinările tale sunt superficiale.

O, dar cât era de slăbit de poftea asta! Ehiru își întoarse palma în sus, împreunându-și amândoi degetele și rămaseră astfel în tăcere până când veniră după ei servitorii lui Sunandi.

Casa de Întâlniri a Protectorilor se afla în centrul capitalei

Kisua. Era o clădire modestă, turtită și lată, cu ziduri de piatră maro, prăfuită, fără nimic din splendoarea palatului Yanya-iyan, deși îi găzduia pe cârmuitorii ținutului. Piloni scunzi, nedecorați, flancau intrarea largă, pardoseala era de marmură, însă neșlefuită, întunecată de trecerea vremii. Oamenii care stăteau pe trepte – petiționari și traficanți de influență, mulți dintre ei duhnind a decădere – priveau pe când trecea grupul lui Ehiru. Majoritatea purtau straie alese, dar erau tăcuți, ochii lor oglindind un amestec de suspiciune și neliniște. Îl recunoscură imediat drept ceea ce era, deși amândoi, el și Nijiri, purtau robe albe, fără glugă, veșmintele cele mai apropiate de cele purtate de Colectori în timpul zilei din câte putuse găsi Sunandi. Din grijă pentru lucrurile lui Sunandi, nu-și retezaseră mânecile, așa încât nimeni nu putea să le vadă tatuajele. Dar, cumva, lumea-și dădea seama.

Totuși, austeritatea cadrului îl calmă pe Ehiru când intră în Casă, în urma lui Sunandi și cu Nijiri alături. Simplitatea arhitecturii îți transmitea un anumit sentiment, iar solemnitatea oamenilor pe care-i vedea înăuntru – adevărați deținători ai puterii și ai responsabilității, poate, nu doar aspiranți – îi aminti de Hetawa din Gujaareh. În alte circumstanțe, mai fericite, s-ar fi putut simți ca acasă.

Trecură pe sub o arcadă întunecoasă și pătrunseră în Casa propriu-zisă, o încăpere boltită, luminată prin deschizături zăbrelite, aflate în apropierea tavanului. Raze de soare în care dansau fire de praf luminau masa rotunjită, din piatră, ce se întindea de la un capăt la celălalt al Casei. Ehiru numără șaptesprezece oameni așezați la această masă, cu toții bătrâni și având o aură nobilă, cu toate că era dificil să recunoști castele în acest ținut, unde amestecul cu străinii era dezaprobat. Câțiva servitori zăboveau printre coloanele din spatele Protectorilor, gărzile stăteau de ambele părți ale sălii, privindu-l pe Ehiru cu o suspiciune deschisă. Ce excepția acestora, în încăpere nu se mai afla nimeni în afară de Protectori și de ei trei.

Sunandi se opri în spațiul din fața mesei și făcu o plecăciune elaborată, apoi se adresă într-o sua oficială:

— Stimați și înțelepți, mă înfățișez înaintea voastră din nou aducându-vă salutări. Sunt vocea, ochii și urechile voastre în ținuturi străine și vă rog să mă ascultați acum într-o problemă de mare importanță.

Persoana din mijloc, o femeie bătrână, cu părul rărit pe la tâmple, făcu un semn cu mâna.

— Am citit raportul tău inițial, Ambasador Jeh Kalawe, și pe cel al căpitanului ale cărui trupe te-au salvat în teritoriile neutre.

Sunandi se îndreptă de spate și adoptă o postură mai puțin oficială, cu toate că privea încă în podea, din respect.

— Ați citit și raportul lui Kinja Seh Kalabsha?

— Am citit relatarea ta despre asta, într-adevăr. Am fi preferat să vedem originalul, scris de mâna lui Kinja, Ambasador.

Îi oferi lui Sunandi o privire severă.

— Protejata mea, Lin, a murit încercând să vă aducă acest document, Onorabililor.

Se opri doar o clipă, cu toate că Ehiru văzu izbucnirea de furie ascunsă din ochii ei.

— Nu am putut să-l recuperez dintre rămășițele ei.

— Ne pare rău pentru pierderea sclavei tale, Jeh Kalawe, zise un altul dintre Protectori, deși lui Ehiru nu-i sună ca și cum i-ar fi părut rău.

Maniera degajată în care-o dezarmase pe fata din nord era jignitoare, însă explica mult din atitudinea prudentă a lui Sunandi.

— Ai putea cere compensație după această audiență. Însă voi admite că am unele preocupări legate de raportul tău.

Își miji ochii spre ea, apoi aruncă o privire disprețuitoare spre Nijiri.

— Am îngrijorări mult mai mari privind faptul că i-ai adus aici pe acești străini, indiferent cine sunt.

Sunandi își îndreptă umerii.

— Sunt Colectori din Gujaareh, Onorabililor, preotul Hananjei, Ehiru, și învățăcelul său, Nijiri. I-am adus aici la cererea lor. Și ei caută sfatul Protectorilor.

Cuvintele stârniră murmure de surpriză și mai mulți dintre Protectori șușotiră între ei. În cele din urmă, femeia din mijloc zise:

— Nu-mi pot închipui ce-ar vrea de la noi preoții profani ai Gujaarehului.

— Informații, Onorată Înțeleaptă, zise Ehiru într-o sua oficială, glasul său stârnind încă o dată foială printre Protectori.

O surprinse pe Sunandi uitându-se la el consternată, pentru

că încălcase vreo prevedere din protocol, însă nu-i păsa. Îi rămăsese prea puțin timp ca să și-l piardă prin acte de bună-cuviință.

— Au avut loc multe evenimente tulburătoare în ultima vreme în țara mea, spuse el. Un Secerător circulă pe străzile din capitală, netulburat și, poate, cu complicitatea celor de la putere. Douăzeci de oameni...

Privi spre Sunandi.

— Douăzeci de oameni și copila Ambasadoarei se știe că au pierit de mâna sa. Am fost eu cel învinuit de atacurile Secerătorului, eliberat totuși cu condiția să o Colectez pe Ambasadoarea Jeh Kalawe. Iar acum, soldații voștri s-au întâlnit în O Mie de Pustietăți cu trupele Gujaarehului, care au încercat, din nou s-o ucidă pe Ambasadoare. Vreau să știu de ce atât de mulți dintre compatrioții mei o vor moartă pe această femeie.

Bătrâna își arcui ambele sprâncene până la linia părului ei rărit.

— Și crezi că știm?

El își înclină capul spre ea.

— Cred că trebuie să existe un motiv pentru care Prințul se pune singur pe calea depravării și riscă un război cu Kisua ca să ascundă secretele deținute de această femeie. Cred că există un motiv pentru care Hetawa îl ajută și-i permite Secerătorului să existe. Și mai cred că, deși nu am nimic altceva decât instinctele mele ca dovadă, toate acestea sunt cumva legate. Nimeni din ținutul meu, care cunoaște adevărul, nu poate fi considerat de încredere. Poate că străinii sunt răspunsul.

În încăpere se auzi un alt murmur pe când Protectorii șușoteau între ei. Sunandi îi aruncă lui Ehiru o privire piezișă.

— Ești mai nebun decât am crezut, îi șopti ea în gujaareeană.

El dădu din cap, serios. Foarte curând asta se va dovedi adevărat.

Deocamdată, Protectorii își încheiară consultările.

— Foarte bine, Colector din Gujaareh, zise bătrâna. Jumătate dintre lucrurile pe care le-am aflat în ultima vreme de la spionii noștri sunt atât de incredibile, încât de-abia dacă știm cum să procedăm cu ele. Poate că un schimb de informații ne va oferi răspunsuri.

Apoi privi spre unul dintre Protectori, care se încruntă, apoi în cele din urmă, oftă.

— Trebuie să te previn că informațiile noastre sunt incomplete, spuse bărbatul. Însă ele încep de acum câțiva ani, când aliații noștri shadoun au descoperit un mormânt pe dealurile din deșertul vestic, departe de traseele obișnuite. L-au găsit pentru că fusese călcat recent, jefuit. Hoții au fugit spre nord, spre Gujaareh. Prima dată, n-am crezut că era ceva important, cu toate că, desigur, am pus să fie cercetată chestiunea. Acum credem că mormântul era al lui Inunru... primul Colector și fondator al credinței voastre.

Nijiri se încruntă nedumerit și izbucni:

— Dar mormântul a fost pierdut cu secole în urmă, iar pentru noi ar fi sacru acum. De ce să-l fi pângărit oricare dintre gujaareeni?

Sunandi îl fulgeră cu privirea și el încetă pe dată.

— Învățăcelul tău spune adevărul, Colector, chiar dacă neîntrebat, zise bătrânul, oferindu-i lui Nijiri o ocheadă nimicitoare, înainte de a se concentra din nou asupra lui Ehiru. Este bine de știut că măcar păstrați respectul cuvenit istoriei credinței voastre, dacă nu și maniera adecvată a închinăciunii.

Ehiru își ridică bărbia.

— Unii ar putea spune că le-am păstrat pe amândouă mai bine decât în Kisua, Onorate Înțelept. Magia a fost folosită și aici, cândva.

Bătrânul îi aruncă o privire acră.

— Asta a fost înainte să ne dăm seama de oroarea acestei forțe.

— Poate. Însă ce-are asta de-a face cu problema actuală?

— Nu știam până noaptea trecută, când am citit raportul lui Kinja, așa cum ne-a fost predat de Jeh Kalawe.

Bătrânul suspină.

— Acum multe secole, aici, în Kisua, primii preoți care au luat în seamă ideea magiei viselor au început să-și piardă mințile, sau cel puțin așa spun legendele noastre. Inunru – care era și el în primejdie – le-a studiat în speranța de a descoperi cauza și de a găsi un leac. Un secol mai târziu, când magia a fost interzisă, iar discipolii săi, izgoniți, majoritatea arhivelor lui Inunru au fost distruse, mai puțin cunoștințele pe care le conțineau, care au persistat și au înflorit din nou, ca o boală.

Buzele bătrânului se curbară.

— Însă mereu au existat povești cum că unii dintre discipolii

lui Inunru ar fi reușit să scoată din oraș câteva dintre pergamentele lui.

— Am fost dintotdeauna convinși, spuse femeia, că pergamentele se află în Gujaareh. Însă, după cât se pare, erau pierdute și pentru ai voștri… până recent.

Se uită spre Sunandi, având o expresie mohorâtă.

Sunandi dădu încet din cap.

— Am văzut un cufăr încuiat în apartamentele Prințului. Cred că acolo le ține.

— Hmm.

Bătrâna părea obosită, ca și cum n-ar fi dormit bine. O supraabundență de fiere de vise, diagnostică o parte a minţit lui Ehiru, în vreme ce restul asculta, năucită de parcă ar fi fost sub înrâurirea unei vrăji pentru somn.

— Da. Oamenii Prințului au fost cei care au jefuit mormântul, cel puțin așa cred. Toată această nebunie a început după aceea.

Sunandi inspiră adânc.

— Și asta explică multe alte lucruri, Onorabililor.

Privi spre Ehiru, deși continuă să li se adreseze:

— Mentorul meu, Kinja, bănuia că Prințul plănuia un război. Contactele sale l-au avertizat asupra negocierilor Prințului cu mai multe triburi din nord, menite să pună la punct o alianță militară. Și apoi a survenit o serie de importuri neobișnuite, lemn tare și fier, au venit din nord meșteri în construcții de vase și alții asemenea, dar totul s-a diminuat cu câțiva ani în urmă. Însă acum câteva luni, Kinja a aflat că Prințul l-a creat în mod deliberat pe Secerător. Controlează creatura folosind o știință secretă… fără îndoială, ceva din pergamentele furate. Creatura a fost folosită ca asasin, ucigând pe oricine ar putea să se amestece în planurile Prințului. Păreau decese din cauze naturale. Kinka, chiar și Kinja s-ar putea să…

Aici vocea ei tremură o clipă, luptând vizibil cu emoțiile.

— În Gujaareh, nimeni n-ar pune sub semnul întrebării astfel de lucruri, murmură Ehiru, mai mult pentru ea decât pentru Protectori.

Simțea pentru ea o milă și mai mare, după ce auzise că atât mentorul ei, cât și protejata sa muriseră în ghearele Secerătorului. Pentru asta încerca să o consoleze, deși numai prin cuvinte, din moment ce ele erau tot ce avea.

— Nimeni în afară de Colectori, iar noi nu știam de asta. Dacă

am fi știut, te-am fi ajutat.

Ea-i făcu un semn scurt din cap, reușind să se controleze și privi din nou spre Protectori.

— Înainte de a pleca din Gujaareh, am aflat, de asemenea, că această creatură a fost implicată într-un număr de incidente în închisoarea din capitală. Mulți deținuți au murit în moduri care-i uimesc chiar și pe gujaareeni, pentru că deținuții erau tineri, oameni sănătoși care au pierit în somn, cu repeziciune. Deci se pare că Prințul nu se mulțumește să-l folosească pe Secerător doar ca pe un asasin la îndemână. El hrănește răul creaturii, ajutând-o să-și mărească puterile, din motive numai de el cunoscute.

Șovăi, aruncându-i o privire lui Ehiru.

— Singurul lucru de care n-am putut fi sigură a fost implicarea Hetawei.

De aceea nu îndrăznise să aibă încredere în el, în ciuda celor știute. El înțelese scuzele din glasul ei și dădu din cap în semn de acceptare, cu toate că se minună de asta, cunoscându-i ura pentru cei ca el. Dar cumva, în cursul ultimelor zile, simțămintele ei față de Colectori – nu, cele față de *Ehiru* – păreau să se fi schimbat. Acum apăruse un oarecare respect în comportamentul ei, la care el nu se așteptase niciodată.

Privi spre Nijiri și descifră o compasiune reținută în felul în care se uita spre Sunandi. Schimbare de ambele părți deci. Un lucru bun.

— Iar Kinja a aflat, deși Jeh Kalawe a fost cea care ne-a adus aceste informații, spuse bătrâna, cu o privire aprobatoare pentru Sunandi, că în ultimii cinci ani – de când a găsit Prințul scrierile – Gujaarehul și-a construit, pe ascuns, o flotă folositoare numai într-un război. Alți spioni au confirmat asta. Pe șantierele din afara orașului, de pe țărmurile Mării Gloriei, s-au construit vase în număr mare. Nu supraveghem prea atent Marea Gloriei, fiindcă nu are nicio legătură cu Oceanul de Est și nu reprezintă nicio amenințare pentru Kisua, sau așa am crezut. Însă acum știm că vasele acelea au fost construite cu cocile mai groase decât este nevoie pe mare, folosindu-se tehnici împrumutate de la triburile din nord. De aceea, bănuim că Prințul are acum la dispoziție o flotă care poate naviga împrejurul întregului continent nordic, prin apele înghețate și periculoase de la capătul lumii, pentru a ajunge în mările estice.

Se opri.

— Credem că Prințul *a trimis* aceste vase înainte, aproape pe toate, cu ani în urmă. Fiecare vas pleacă de la docuri imediat ce este terminat, unul câte unul, însă după cantitatea de materiale folosite și potrivit socotelilor constructorilor noștri de vase, credem că și-au început călătoria spre nord cam cinci sute de vase.

Scoase un oftat prelung.

— Prințul vostru are răbdarea unui bătrân.

Kisuatiana. Nu i se poate permite să ajungă în Kisua, Ehiru, altfel va începe războiul. Cuvintele lui Eninket răsunau în mintea lui Ehiru și se cutremură la enormitatea erorii fratelui său. Războiul fusese deja declarat. Numai sincronizarea era o problemă.

— Da, zise Ehiru.

Era din nou furios, mult prea furios, încă un semn al decăderii sale. Şi-o controla nu fără efort.

— Răbdarea este doar unul dintre darurile pe care Zeița noastră le-a revărsat asupra lui. Nu mi-am dat seama până acum cât de prost și-a folosit aceste daruri.

O undă de compasiune păru să licărească, o clipă, în ochii bătrânei.

— Atunci poate că ne vei îndatora împărtășindu-ne și nouă informațiile tale, zise ea. Așa cum ți-am spus, credem că Prințul a pus la cale înțelegeri secrete cu mai multe triburi din nordul îndepărtat în vederea unei alianțe militare și pentru trecerea, în siguranță, prin apele lor. Aceste acorduri au fost inițial aranjate printr-un clan negustoresc din Bromarte. Un membru neimportant al acestui clan, un bromartean numit Charleron din clanul Wenkin, unul dintre contactele lui Kinja Seh Kalabsha, a murit recent. Jeh Kalawe a auzit zvonuri cum că ar fi fost Colectat… sau poate Secerat. Știi ceva de asta?

Zeiță, iartă-mă. Această sminteală merge mai departe decât am crezut vreodată. Ehiru închise ochii și inspiră încet și prelung.

— Eu am fost cel care i-a colectat zeciuiala.

Protectorii începură să murmure din nou, dar bătrâna îi făcu repede să tacă.

— Cine i-a comandat moartea? Prințul? Oamenii lui? Ți-a dat vreo informație înainte de a muri despre cearta dintre Prinț și

Superiorul tău?

— Nu știu despre aceste lucruri, răspunse Ehiru. Misiunea a fost cerută în maniera obișnuită. Mi s-a spus că avea o boală incurabilă. N-am avut motiv să bănuiesc nimic neobișnuit...

Dar chiar spunând asta, își aminti de cuvintele bromarteanului în timpul visului: *se folosesc de tine*. Și-și mai aminti de silueta pe care o văzuse de pe acoperișul din apropiere.

Dacă nu l-aș fi ucis, ar fi făcut-o Secerătorul.

— Clanurile din Bromarte sunt membri ai alianței, dar fără tragere de inimă, fiindcă au legături îndelungate atât cu Gujaarehul, cât și cu Kisua. Au rămas pe cât de neutri puteau, mărginindu-se să mijlocească înțelegeri cu celelalte clanuri, mai dispuse să lupte, cum sunt sorenii. Însă unii dintre ei, ca Charleron, au fost dispuși să ne avertizeze asupra pericolului.

— Niciun fel de trupe n-au plecat din Gujaareh, cugetă un bărbat, ocupându-se de o pată de pe masă. Armatele sale sunt în deplină capacitate de luptă, desfășurate doar ceva mai aproape de frontieră decât de obicei, însă n-au început să se deplaseze. Putem fi destul de siguri de asta.

Un altul zise:

— Feenii și sorenii au porturi de-a lungul țărmului Oceanului Estic și au legături cu triburile care dispun de porturi chiar și la malurile mărilor înghețate din nord și ale celor Bătute de Vânt. Gujaarehul are mari bogății, își poate permite să-i plătească pe alții să lupte în războaiele sale. Așa că vasele Prințului erau goale pentru ca să navigheze mai repede și să poată fi umplute cu războinicii din nord, după ce au reușit ieșirea la ocean...

În încăpere se așternu tăcerea. În această tăcere, Sunandi își drese vocea.

— Cu respect, Onorabililor... Sunt războinicii noștri pregătiți pentru un atac?

O femeie bătrână, aflată la capătul celălalt al mesei, îi aruncă lui Sunandi o privire crâncenă.

— Nu am făcut nimic altceva de când am aflat de flota Gujaarehului, Ambasador.

— Însă chiar și așa, Prințul s-a mișcat mult mai isteț decât era de așteptat, zise femeia din mijloc.

Vorbea cu greu, oarbă la privirile zdrobitoare ale colegilor ei Consilieri. După un moment îndelungat, își înălță capul.

— Vă mulțumesc pentru raportul vostru, Jeh Kalawe și Colectori din Gujaareh.

Sunandi făcu din nou o plecăciune. Dar, pe când se îndrepta, ezită.

— Onorabili și înțelepți. Kisua n-a mai fost în război de multe secole și niciodată cu țara-soră a Gujaarehului. Nu există nicio speranță să păstrăm pacea?

— Aceasta depinde de Prinț, zise femeia din mijloc.

— Desigur, vom încerca să negociem cu el, spuse un altul dintre Protectori. Cu toate că este foarte puțin probabil că va fi interesat de pace, după ce a investit atât în atacul său.

Femeia din mijloc oftă, clătinând din cap.

— Și ce-ai să faci tu, Colector Ehiru?

— Mă voi întoarce în Gujaareh, răspunse Ehiru. Problema Secerătorului încă mai stăruie acolo, din moment ce se pare că nu ați descoperit nicio informație despre legătura sa cu toate acestea. Dar în rest... frații mei trebuie să cunoască planurile Prințului. Încă există oameni în Hetawa în care mai am încredere și care mă vor ajuta să încerc a opri asta... dacă poate fi oprită. Războiul este cea mai mare ofensă posibilă înaintea Hananjei.

Bătrâna chibzui o clipă.

— Vi se vor da cai și provizii pentru ușurarea călătoriei spre casă. Dar ai grijă: prin faptul că ați venit aici s-ar putea să vă fi transformat în dușmani ai stăpânului vostru.

El făcu pentru ea o plecăciune.

— O slujim pe Hananja, Prea Înțeleaptă. Prințul nostru nu-i decât Avatarul Ei, astfel că domnește numai prin toleranța Ei.

Pe când se îndrepta de spate, își aminti expresia lui Eninket la ultima lor întâlnire: zâmbitoare, încurajatoare. Mințind printre dinți. Furia îi reveni, nu acea furie brutală, sângeroasă, cu care se luptase încă din deșert, ci una mult mai limpede și mai de bun augur: furia rece și virtuoasă a unui Slujitor al Hananjei.

Poate că nu sunt cu totul decăzut încă, decise el. *Poate că rămân eu însumi suficient de mult cât să fac dreptate pentru ultima dată. Iar pentru tine, fratele meu din naștere, această dreptate a întârziat prea mult.*

Văzând cum i se reflectă gândurile pe față, ochii bătrânei se căscară. Apoi teama ei pieri și răspunse cu un semn din cap, lent și hotărât.

— Atunci îți doresc noroc, Colectorule, și pentru toate cele ale

noastre… vânătoare reușită.

31

Hetawa va oferi tămăduire tuturor, gujaareeni sau străini deopotrivă, credincios sau necredincios. Zeița-i așteaptă pe toți care visează.

(Lege)

Nijiri auzi mulțimea încă înainte de a ieși din Casa Întâlnirilor. Prima dată, crezu că auzea râul, cu toate că văzuse deja, pe când traversaseră orașul, că râul o cotea spre vest, dispărând între munții înverziți, acoperiți de cețuri în depărtare. Apoi, urechile sale auziră cuvinte și propoziții și strigăte și-și dădu seama că zgomotul era cel de *voci*, atât de multe ridicate și glăsuind toate odată încât rezultatul era un vuiet monoton. Nu-și putea imagina de ce atât de mulți oameni s-au adunat într-o mulțime atât de haotică și nedisciplinată. Nicio adunare publică din Gujaareh nu era atât de zgomotoasă. Poate că era o răzmeriță? auzise despre astfel de lucruri prin ținuturile străine. Apoi ieși afară și văzu.

Oameni, sute de oameni, poate chiar mii, adunați pe treptele Casei Întâlnirilor și pe străzile și aleile de dincolo de ele, bărbați și femei, copii și bătrâni, atât de mulți încât nu-i putea cuprinde cu privirea. Dar când el și Ehiru se iviră pe treptele Casei, împreună cu Sunandi, vuietul se muie, apoi mulțimea tăcu de tot. Sunandi și Ehiru se opriră, iar Nijiri făcu la fel, toți trei devenind ținta a nenumărate perechi de ochi.

Toți își țineau răsuflarea. Nijiri privi fețele cele mai apropiate din mulțime și văzu multe lucruri, de la frică și curiozitate la furie și venerație. Mai mult decât orice altceva, văzu ceva care-l șocă și-l nedumeri și, cu toate că văzuse asta de multe ori în Gujaareh, nu s-ar fi așteptat să vadă și într-un oraș în care Colectorii erau anatemizați. *Speranță.* Însă ce ei voiau de la Ehiru – numai Ehiru, nimeni nu părea că-l remarcase pe Nijiri – nu putea ghici.

Apoi Ehiru păși înainte, întorcându-și palmele deschise în sus. Uluit, Nijiri se grăbi să-l urmeze. O auzi pe Sunandi șoptind ceva, apoi urmându-l și ea. Când privi spre fața lui Ehiru fu din nou uluit, deoarece tensiunea și suferințele din ultima lună

dispăruseră de pe chipul fratelui său. De fapt, zâmbea, pe când continua să înainteze spre mulțime, iar expresia lui era cea pe care Nijiri şi-o amintea de la prima lor întâlnire, acum ani și ani întregi: blândețe, severitate, căldură, detașare. *Împăcare.* Oamenii, văzând asta, murmurau și se despărțeau în calea lui, șușotind între ei.

Apoi, în spatele lor Nijiri auzi cizme și zăngănitul armurilor spulberând aura de pace. Privi în jur și văzu că mai mulți oameni din garda Protectoratului ieșiseră afară pe trepte, șușotind nervoși unul către altul la vederea mulțimii. Nijiri nu le dădu atenție și se concentră asupra lui Ehiru, deoarece era sigur că ceea ce vedea acum era nici mai mult, nici mai puțin decât intervenția Zeiței. Kisua abandonase narcomanția cu secole în urmă, însă era clar că respectul pentru ea și credința în puterea Hananjei încă zăboveau aici, cel puțin în mici părți din spiritul ei străvechi. Ca învățăcel al lui Ehiru, era datoria sa să fie martor al unui eveniment atât de important.

Fac asta cu inima bucuroasă. Hananja,îţi mulțumesc pentru că l-ai făcut pe fratele meu să-și vină din nou în fire, chiar dacă numai pentru acest moment.

Atunci, cineva înaintă dinspre mulțime, trăgând după sine, cu de-a sila, pe altcineva. Ehiru se opri. Nijiri se încordă, însă era doar un bărbat care trăgea după el un copil. Un copil, își dădu el seama cu groază, pe care o boală cumplită și ologitoare îl lovise la un moment dat, în scurta sa viață. Capul băiatului se legăna pe spate, între umeri, ca și cum copilului i-ar fi lipsit forța sau controlul pentru a și-l putea ridica, și cu toate că picioarele păreau să-i funcționeze, o făceau atât de rău, împleticindu-se și clătinându-se într-un fel atât de nesigur încât, fără ajutorul bărbatului, copilul ar fi căzut. Mai mult de-atât, Nijiri văzu că ambele mâini se veștejiseră, micșorându-se și devenind nefolositoare de la cot în jos.

— C... Colectorule, iertăciune, zise bărbatul.

Purta straie de fierar și vorbea într-un dialect atât de grosolan al sua că Nijiri de-abia dacă-l înțelese.

— Fiul meu, acesta-i fiul meu, ai putea să-l vindeci? Ia-mi viața, dacă ajută la ceva, Colectorule, sunt un slujitor loial al Hananjei, tămăduitorii de-aici nu pot face nimic pentru el, *te rog...*

Ca și cum aceste cuvinte ar fi fost un semnal, brusc și alte

voci se ridicară în jurul lor.

— Mama mea, Colectorule, e pe moarte, strigă o femeie, iar soțului altei femei, un soldat, arătă spre ochiul său lipsă, iar un bătrân cocârjat imploră să fie trimis la nevastă-sa, în Ina-Karekh, ca să nu mai fie singur… Erau atât de mulți.

Cu toții, atât de hămesiți, se împingeau înainte și-și întindeau mâinile a implorare. Începură chiar să se uite și la Nijiri: degetele-l trăgeau de umeri, de robă. Cineva îl mângâie pe ceafă, dar el continuă să meargă, surprinzând o sclipire de dorință disperată în ochii unei femei, înainte ca mulțimea să se bulucească și să o înghită în mijlocul ei.

Dintr-odată, acolo erau *prea multe* mâini, prea multe glasuri rugătoare pretutindeni în jur, dorind, cerând, disperate să obțină mai mult decât le-ar fi putut oferi vreodată cei doi Colectori, sau *zece* Colectori. Nijiri icni când cineva-i trase roba, rupându-i-o. Din instinct, lovi la rându-i, îndepărtând mâna și trecând într-o poziție defensivă. Cineva o înșfăcase și pe Sunandi, iar Nijiri îi văzu ochii căscându-se alarmați pe când se desprindea din strânsoare.

— Lasă-mă să-l văd pe fiul tău, îi zise Ehiru primului om care vorbise.

Glasul lui străbătu vacarmul în creștere, cu toate că el nu ridicase tonul. Mulțimea tăcu brusc și se retrase. În tăcerea așternută, Ehiru păși înainte și apucă bărbia copilului între degetele sale, ridicând capul care se bălăbănea pentru a-i examina ochii pierduți.

— Este încă întreg la minte, zise bărbatul.

Vocea-i era gâtuită de lacrimile nevărsate.

— Boala uscăciunii l-a năpădit cu ani în urmă și i-a distrus trupul, dar încă are mintea întreagă. Este singurul meu copil.

— Înțeleg, zise Ehiru și oftă. Poate fi tămăduit, dar nu de mine. O astfel de vindecare ar necesita sământă de vise, pentru regenerarea mușchilor și a nervilor, și fiere de vise, pentru a opri orice creștere apărută acolo unde nu trebuie. Chirurgia ar putea fi folosită pentru înlăturarea acelor părți ale trupului vătămate fără putință de refacere, iar pentru asta trebuie sânge de vis, pentru a-i lua durerea, și ichor de vise pentru a-i reîmprospăta forțele. Ar putea dura mai multe săptămâni și e posibil să nu reușească pe deplin. Nu am priceperea de a face nimic din toate acestea.

— Dar ești un Colector…

Ehiru ridică privirea și protestele se șterseră de pe buzele bărbatului.

— Un Colector, nu un Împărtășitor. Îl pot ajuta numai într-un fel.

În tăcere, cuvintele lui răsunau.

Bărbatul își recăpătă răsuflarea, însă în loc să se tragă înapoi, așa cum se aștepta Nijiri, întinse mâna și-l apucă pe Ehiru de braț într-o strânsoare puternică.

— Atunci ajută-l așa. Fiul meu plânge în fiecare noapte, știind că nu va putea moșteni niciodată fierăria noastră, că nu va putea niciodată să se însoare sau să ne îngrijească pe noi, părinții săi. Va rămâne așa tot restul vieții. Ajunge la vârsta bărbăției peste doi ani, însă mama lui încă-l bagă în scutece ca pe un bebeluș! îl doare la orice mișcare! M-a implorat de multe ori să-l ucid, dar eu… eu n-aș avea niciodată… curajul…

Se cutremură, plecându-și capul și scuturându-l puternic.

— Dar dacă nu poate fi vindecat…

Ehiru îl privi un moment, apoi se uită la băiat. O mișcare oribil de neputincioasă traversă carnea copilului, lacrimile adunându-i-se în ochi și risipindu-i-se pe obraji, iar gura i se deschise și se închise la loc. Abia după câteva icnete lungi și dureroase, Nijiri reuși să-și dea seama că tresărirea și mișcarea frenetică reprezentau efortul copilului de a da din cap în semn de încuviințare.

O, Zeiță, cum poți Tu să îngădui ca o astfel de suferință să continue? Cum ar putea cineva?

Dar deși nu se așteptase la niciun răspuns pentru această rugăminte, primi unul când Sunandi păși înainte și-și puse o mână pe cotul celălalt al lui Ehiru.

— Nu pot permite așa ceva, spuse ea.

Vorbea încet, cu o expresie îmblânzită, însă nu-și retrase mâna.

Ehiru de-abia dacă privi spre ea. Însă Nijiri auzi icnete dinspre mulțime și când se întoarse să vadă ce le stârnise, zări două dintre gărzi coborând treptele, cu sulițele pregătite.

— Fă-o și vă vor ucide pe amândoi, și pe tine, și pe tatăl băiatului, Colectorule, zise ea, ridicându-și glasul suficient de tare cât s-o audă mulțimea.

Apoi se uită spre bărbat, suspinând.

— Înțeleg că fiul tău suferă, însă ceea ce vrei tu este împotriva oricărei legi pe care o respectăm.

Bărbatul se holbă, apoi se întinse spre ea, trăgând copilul bolnav, încercând s-o lovească cu mâna liberă, fața fiindu-i schimonosită de furie. Mulțimea urlă înnebunită. Ehiru îl prinse imediat pe bărbat și-i trase pe el și pe copil înapoi. Nijiri se postă înaintea lui Sunandi pentru a o proteja.

— Să respectăm? urlă bărbatul. Ce-ar trebui să respect? *Nu-l vedeți pe fiul meu?* Ce face legea pentru el, târfă din casta înaltă?

Ehiru își puse o mână pe pieptul omului și-l împinse cu fermitate.

— Pace, spuse el.

Și chiar dacă Nijiri n-ar fi sesizat schimbul rapid de sânge de vis dintre ei, și-ar fi dat seama de asta după ce se întâmplă în continuare.

Bărbatului îi pieri răsuflarea și se împiedică trăgându-se în spate, strângându-și fiul lângă el, din reflex. Clipi spre ei fără să aibă habar de accesul său de furie de dinainte, fixându-și privirea asupra lui Ehiru cu o mirare încremenită.

— Du-ți fiul la Hetawa, în Gujaareh, îi spuse Ehiru.

Apoi se întoarse spre Sunandi și spre gărzi, cu ochii plini de o furie stăpânită.

— Atâta măcar este permis, nu? Sau și sfatul unui Colector este ilegal aici?

Ea îl privi lung, apoi, cu un fior, Nijiri văzu că femeia știa ce-i făcuse Ehiru bărbatului furios. Nu putea ghici cum de știa. Poate că era doar pricepută în a-i observa pe alții. La un cuvânt de-al ei, gărzile l-ar fi putut ucide pe Ehiru pentru folosirea narcomanției, scăpând-o astfel de amenințarea amânării, cel puțin până când lucrurile s-ar fi rezolvat în Gujaareh și un alt Colector ar fi fost trimis să-i colecteze zeciuiala. Nijiri simți în gură gust de fiere. Își încleștă pumnii. *Femeie nemernică și murdară în suflet*! se gândi el, dorindu-și s-o facă să-i simtă furia. *Dacă moare el, un alt Colector vine imediat aici să-ți ia viața de nimic!*

Dar Sunandi ridică o mână, făcându-le semn gărzilor să se oprească.

— Sfatul este permis, zise ea, cu toate că trebuie să adaug că oricine se duce în Gujaareh ca să fie vindecat prin magie nu va

mai avea niciodată permisiunea de a se întoarce în Kisua. Aceasta a fost dintotdeauna legea noastră.

— Nu-mi pasă deloc de legile voastre, se răsti Ehiru.

Apoi se întoarse și o porni iarăși prin mulțime. Oamenii se trăgeau în lături, făcându-i cărare.

Sunandi oftă, fără îndoială descifrând furia lui Ehiru în mișcările țepene ale umerilor săi lați. Nijiri îi aruncă și el o privire și apoi o luă după Ehiru. Peste o clipă și după un ultim semn făcut gărzilor, ea li se alătură.

— Orice-ați putea crede voi, zise ea cu o voce joasă, l-am oprit ca să-i salvez viața.

Nijiri pufni:

— Ți-a permis să-l oprești, pentru a ţi-o salva pe *a ta*.

— Poftim?

El arătă în jur, spre mulțimea care începuse să murmure și să se foiască, durerea și furia citindu-se pe multe fețe.

— Uită-te la acești oameni, Ambasadoare. Aceștia sunt credincioșii Hananjei și au venit să-l vadă pe cel mai înalt Slujitor al Ei. Dacă acele gărzi l-ar fi atacat, crezi că vreo forță, în afară de cea a zeilor înșiși, le-ar fi putut opri mânia?

Ea se opri poticnindu-se. El continuă să meargă, mult prea furios ca să-i pese dacă mulțimea o împresurase şi-o sfâșiase în aceeași clipă. Însă îi auzi sandalele clămpănind pe pietrele pavajului, în urma sa, pe când ea alergă să-l ajungă și, fără tragere de inimă, se sili să se gândească la mama lui, așa cum îl învățase Ehiru. Asta-i mai răcori mânia și încetini pentru ea.

— Se pare că am petrecut prea mulți ani studiindu-i pe străini și nu destui cu propriul popor, spuse ea, părând necăjită.

El o consideră drept versiunea ei de scuze.

— Îi înțelegi mult mai bine decât mine.

— Oamenii sunt peste tot la fel.

— Toți oamenii, cu excepția lui.

Cu coada ochiului o văzu arătând spre spatele lui Ehiru.

Nijiri zâmbi, ridicându-și mândru capul.

— Adevărat. Toți oamenii, cu excepția lui.

Pășind în urma lui Ehiru, trecură printre ultimii oameni din mulțime și se întoarseră la casa lui Sunandi.

Zgomotul urletelor este cel care-l trezește pe copilul Ehiru.

Pe moment, zace în patul său, ascultând corul respirațiilor fraților săi și întrebându-se dacă nu cumva sunetul era vreo rămășiță a unui vis. Însă alungă acest gând, pentru că nu-și uită niciodată visele și cu doar o clipă mai înainte trecea pe deasupra peisajului înverzit de lângă Kite-iyan. Pe atunci nu erau țipete, ci doar șuieratul dogit al vântului și fâlfâitul de flamură al acoperământului de pe șalele sale. Își amintește de mângâierea firelor de orz atingându-i pielea ca niște stropi fini, de mirosul fermentat al nămolului fierbinte din canalele de irigație, de soarele care-i bătea în spate, de cerul albastru, fără nor. Înainte, s-a avântat în noroi să vadă cum este. Odată, a încercat să-l tragă la fund, însă el e un copil adevărat din Gujaareh. Și-a proclamat numele de suflet – EU SUNT NSHA –, și-a ținut visul sub control, pentru ca noroiul să poată deveni ca pântecul pe care și-l amintește numai când adoarme, inofensiv, învăluitor, alinător.

Însă acum visul s-a dus și se află în lumea reală, unde este doar un băiețel și sufletul îi este plin de o frică subită.

Se ridică. Mai mulți dintre frații săi fac la fel. Aceasta este încăperea unde doarme cel mai mic dintre fiii Prințului. Tehemau a văzut șapte inundații ale râului și-i cel mai mare, însă Ehiru este cel la care se uită ceilalți băieți. Are doar cinci ani și nu înțelege că ceilalți văd în el o înțelepciune deosebită, de-abia acceptă așa ceva. „Atins de Zeiță”, îi spun tutorii lui. „Binecuvântat cu darul”, a zis preotul care a venit la Kite-iyan cu câteva zile mai înainte pentru a-l cerceta. I-a dat lui Ehiru un colier cu un pandantiv curios: un ovoid din obsidian șlefuit, gravat cu o lacrimă de lună stilizată. „Înainte să treacă patruzeci de zile, te vei alătura nouă”, a zis atunci preotul. „Acum ești copilul Hetawei.” Ehiru știe că asta-i o prostie. Este copilul mamei sale și al tatălui pe care-l vede rar, însă-l iubește oricum, dar poate că și al acestei Hananja de care a auzit atâtea. Însă acum mângâie pandantivul și tremură când îl străbate un fior prevestitor.

Coborând din pat, le șoptește fraților săi că ar trebui să-și găsească un loc unde să se ascundă. Se va duce să vadă ce se întâmplă. Tehemau insistă să-l însoțească, mai mult ca să

salveze aparențele. Ehiru dă din cap, deși Tehemau își udă patul și uneori, după câte-un coșmar, plânge ca un bebeluș. Ehiru-și dorește ca unul dintre frații săi mai mari să fie aici, Eninket, care este blând și care știe cele mai bune povești, sau poate războinicul Tiyesset. Însă prezența lui Tehemau va fi măcar încurajatoare.

El și Tehemau se strecoară pe coridor și aleargă de la o draperie sau vază cu flori la alta. În față se află camera de relaxare, unde, de obicei, le pot găsi pe mai multe dintre mamele lor întinse pe canapele și perne, sporovăind sau jucând jocuri cu zaruri, ori verificând suluri cu socoteli. Un loc încărcat de tihnă. Însă dau peste urmele haosului: mese și canapele răsturnate, perne aruncate la podea, zaruri împrăștiate. Tehemau începe să strige după maică-sa, iar Ehiru îi face instinctiv să tacă.

Aud un strigăt în apropiere, urmat de ceva mult mai ciudat: glasuri tăioase, bărbătești, mai grave și mai aspre decât cele ale eunucilor care slujeau, de obicei, în palatul de primăvară. Gărzilor palatului nu li se permite niciodată să între aici dacă tatăl lor nu vine în vizită. Asta s-a întâmplat? Dar dacă este așa, de ce par bărbații furioși?

Se uită de după un colț și văd că două dintre mamele lor zac pe podea, nemișcate, cu veșmintele fine întunecate de petele de sânge ce se lățesc. O alta se chircește pe o canapea din apropiere, bâiguind și întrebând de ce, de ce, de ce? Soldații o ignoră. Se ceartă între ei. Unul dintre ei vrea s-o cruțe „destul cât să se distreze”, însă ceilalți insistă să urmeze ordinele. Certurile lor se termină abrupt când unul dintre bărbați scuipă pe podea și-și înfige sabia în gâtul mamei. Ea amuțește și cască surprinsă ochii spre el, sângele gâlgâindu-i pe buze. Apoi se încovoaie pe spate.

Tehemau urlă. Soldații îi văd.

Tehemau ajunge mai departe decât Ehiru, pentru că picioarele sale sunt mai lungi. Unul dintre soldați îl înșfacă pe Ehiru de perciuni și-l smucește înapoi atât de tare încât i se împăienjenesc ochii. Țipă și cade. Frica încetinește tot ceea ce urmează. Prin ceața lacrimilor de durere vede cum un alt soldat îl trântește pe Tehemau la pământ, suduind pe când băiatul se zbate cu sălbăticie. Când soldatul își scoate cuțitul, acesta e luminat de lămpile colorate. Tot așa, și sângele lui Tehemau,

care țâșnește împrăștiindu-se pe marmură după ce soldatul trece cuțitul peste gâtul lui.

Ehiru nu țipă, nici măcar când soldatul care-l târăște după el se oprește și-și scoate propriul cuțit. Lama se curbează cu grație în sus, aruncând curcubeie încețoșate, precum Luna Visătoare.

— Stai, zice unul dintre bărbați, prinzând mâna care ține cuțitul.

— Credeam că vrei o femeie, râde cel care-l ține pe Ehiru.

— Nu, uite.

Soldatul arată spre altul, care scoate o exclamație de surpriză și Ehiru știe că au văzut pandantivul Hetawei legănându-i-se la gât.

— Du-l la căpitan, zice primul.

Cel care-l ține bagă cuțitul înapoi în teacă și-l ia pe Ehiru de păr.

— Încearcă să scapi și te omor, spune el.

Ehiru-l aude, însă nu răspunde. Ochii-i sunt pironiți asupra lui Tehemau, care a încetat să mai miște acum. Tehemau s-a scăpat iarăși pe el, observă Ehiru. Cu toată frica, simte o părerea de rău, pentru că, oriunde s-a dus acum sufletul lui, Tehemau este, probabil, rușinat.

Soldații îl trag pe Ehiru prin coridoare, unde muzica și conversațiile mamelor lor reverberau cândva, amestecându-se cu sporovăiala și jocurile fraților lui. Acum coridoarele sunt pline de zgomotele și mirosurile morții. Scenele se desfășoară cu lentoare, precum multe dintre piesele menestrelilor. Pe coridor vede mai mulți dintre frații lui mai mari morți. Tiyesset zace cu fața-n jos printre ei, cu un stâlp de lampă rupt în mâinile sale, un războinic până la capăt. Pe când trec de grădina din atrium, Ehiru aude niște mormăieli ciudate. Printre frunze o vede pe una dintre mamele sale zbătându-se sub unul dintre soldați care o rănește, nu o ucide. Soldații care-l duceau pe Ehiru văd asta și-și reiau ciondăneala în timp ce-l trag după ei. Trec de una din dormitoarele fetelor și acolo Ehiru vede multe trupuri. Țipetele lor l-au trezit pe Ehiru și pe frații săi.

În cele din urmă, ajung în marea sală. Aici, soldații se opresc înaintea unui bărbat care poartă mai mult roșu și auriu decât ei. Bărbatul se apleacă să examineze pandantivul lui Ehiru.

— Nu-i al vostru! strigă o voce, iar aceasta-l trezește pe Ehiru din buimăceala sa. Mama lui. Se întoarce, ignorându-și durerea

pe care acest lucru i-o provoacă scalpului său, văzând-o cum iese dintr-un coridor lateral. Poartă o țesătură din brocart viu colorată și colierul auriu-chihlimbariu pe care i l-a dat tatăl lui Ehiru. Este semeață și fără teamă. Soldații o apucă imediat de mâini, trăgând-o înainte. Ea de-abia dacă pare să le bage de seamă prezența.

— L-am dăruit pe fiul meu Hetawei, îi declară ea căpitanului. Atingeți-vă de el și o să vă pomeniți cu mânia Zeiței asupra voastră.

Căpitanul se încruntă auzind asta și ordonă oamenilor săi să o ucidă.

Lumea încetinește din nou. Două cuțite îi străpung sânul și pântecul, apoi gâtul și coastele. Bărbații se trag înapoi. Ehiru se întinde înainte, fără a-i păsa dacă-și pierde sau nu scalpul, însă, din fericire, strânsoarea soldatului slăbește și el se eliberează, pierzând doar câteva fire de păr. O ajunge când cade, împiedicându-se din cauza efortului de a o prinde și dă greș. Ea cade destul de tare încât se rostogolește, apoi rămâne neclintită, cu mâinile alunecându-i spre podea, lângă coapse, cu ochii pironiți într-ai lui. Zâmbește. El alunecă în genunchi lângă ea, podeaua e alunecoasă din cauza sângelui ei, veșmântul ei i se agață de mâini când o apucă într-un efort de a o ridica în picioare.

— Să nu plângi, șoptește ea.

Are sânge pe buze. El strigă ceva, nu știe ce.

— Să nu plângi, îi poruncește ea din nou.

Ea-și ridică mâna pentru a-i atinge fața, trasând o linie umedă pe obrazul lui.

— Așa trebuie să fie lucrurile. Acum ești în siguranță, Hananja Însăși te va proteja. Acum ești fiul Ei.

Și se oprește din vorbit. Mâna-i cade. Ochii încă îi sunt pironiți într-ai lui, dar cumva în alt fel acum. El continuă să urle când soldații-l trag înapoi, nici nu-i bagă în seamă. Sunt furioși și înspăimântați dintr-un anumit motiv.

— Nicio șansă să știm dacă era sau nu prima soție, zice căpitanul.

Pare tulburat.

— Atât de multe femei aici, n-ai cum să știi. Asta o să-i spunem.

— Și băiatul?

— La Hetawa, unde altundeva? Vrei să fii tu cel care o să le explice Colectorilor cum a murit?

Nu răspunde nimeni.

— Îl vom preda la Yanya-iyan, pe drumul înapoi. Cât privește noaptea asta, el n-a fost aici.

Așa că-l duc pe Ehiru afară și-l ridică și-l leagă de șa ca pe un bagaj și odată ce uciderile s-au terminat, se duc cu el călare în deșertul cufundat în noapte. Și când îl aruncă pe treptele Hetawei și-l lasă acolo să-l găsească Santinelele, el își amintește de vorbele preotului bătrân și-și dă seama că nu erau spuse din greșeală, ci erau o profeție. Acum, cu toate că nu a ales niciodată asta, este copilul Hetawei. Acum și pentru totdeauna.

Ehiru deschise ochii și-și ridică de pe genunchi capul. Îl înconjura grădina lui Sunandi, mai sălbatică și mai deasă decât tindeau să fie grădinile gujaareene, deși cu nimic mai puțin frumoasă. Îndreptându-se din poziția incomodă, își întinse piciorul și suspină, privind spre Visătoare printre crengile grațioase ale unui arbore shimanantu. Venise aici ca să mediteze, însă căldura umedă a nopților din Kisua îl trăsese la somn – și amintiri – în loc de asta. Nu era cel mai înțelept lucru să dormi afară și fără un acoperământ din pânză. Se scărpină pe picior și se strâmbă, simțind patru mușcături de insecte pe degete. Apoi se încordă, auzind un pas în spate.

— Patul nu ți-e pe plac, Colectorule?

Se destinse și se întoarse, dând cu ochii de Sunandi. Stătea la câțiva metri distanță, pe veranda care era intrarea în grădină. Purta numai niște veșminte ușoare, aruncându-l pentru o clipă înapoi, în noaptea fatidică a întâlnirii lor din Yanya-iyan, care acum părea atât de îndepărtată.

— Patul e cum trebuie, răspunse el. Colectorii nu dorm noaptea.

— Și cu toate astea, arăți ca un om care tocmai a fost trezit dintr-un minunat pui de somn.

Nu prea mai sunt Colector, se gândi el, fără s-o spună însă. Probabil ea știa oricum asta.

— Unde-i micul tău ucigaș?

Ehiru clătină din cap.

— În Ina-Karekh, cu toate că trupul său este în camera de oaspeți, cu jungissa mea ținându-l adormit. Ar fi și el treaz, dacă

n-ar fi asta, îngrijorându-se de toate necazurile noastre.

— Hmm, da.

Ea oftă.

— Mă bucur să știu că și Colectorii au nopți nedormite. Vă face să păreți mai umani.

— Aș putea să spun același lucru despre ambasadori, zise el, întorcându-se să privească din nou spre Visătoare.

Luna Trezită se ițea de după rotunjimea surorii sale mai mari, un semnal al apropierii zorilor.

— Cineva cu ocupația ta trebuie că vede atât de mult rău, zi și noapte. Mă surprinde că încă mai poți fi tulburată de ceva suficient cât să-ți afecteze somnul.

— Într-o oarecare măsură, Colectorule.

Ea coborî treptele, venind să stea în iarba de lângă el.

— Răul de fiecare zi nu înseamnă nimic pentru mine, este adevărat, însă acest război este mult mai mult decât atât.

Ezită, apoi adăugă pe un ton resemnat:

— Poate că ar trebui să fiu bucuroasă că nu voi trăi atât cât să ajung o decăzută.

El își ațintí privirea spre luni.

— Ai încercat să împiedici războiul. Nu-i nicio decădere aici.

Îi simți surprinderea și atenția bruscă în acel moment de tăcere care urmă.

— Chiar dacă metodele mele…?

— Decăderea este o boală a sufletului, nu acțiunile, Jeh Kalawe. Și credeam că ultimele sunt adesea semne pentru prima și că este datoria unui Colector să vadă dincolo de aparențe. Când mă voi întoarce la Gujaareh, voi informa Consiliul asupra considerațiilor mele.

Îi aruncă o privire.

— Ai grijă să nu ajungi atât de decăzută încât să accepți răul *fără* să-ți mai tulburi somnul, altfel va fi periculos pentru tine să mai calci prin Gujaareh.

Ea expiră, patru zile de tensiune risipindu-se în acel sunet și închise ochii pentru o clipă, poate pentru a trimite o rugăciune de mulțumire spre cine știe ce zei venera ea sau poate savurând, din nou, viața. Însă când deschise ochii, vechea ironie era tot acolo.

— Asigură-te că-i spui asta și învățăcelului tău, preotule. Nu mă place.

În pofida dispoziției sale, Ehiru zâmbi.

— Nijiri are puțină experiență cu străinii sau cu femeile. Îl nedumerești.

— Iar cei care provoacă nedumeriri trebuie uciși?

— Sau înțeleși. Însă tu, Sunandi Jeh Kalawe, ești o femeie dificil de înțeles, chiar și în cele mai bune circumstanțe. Nu-l poți învinovăți pe Nijiri că-și pierde răbdarea și decide să te ucidă, aceasta fiind cea mai simplă soluție a problemei.

Ea râse, pe un ton grav și expresiv. O privi, indirect fascinat de sunet și de liniile lungi și delicate ale gâtului ei.

— N-ar fi primul bărbat care ar ajunge la această concluzie, zise ea, privind lunile. Prințul pare să fi simțit cam același lucru. Iar Kinja glumea adesea pe tema asta.

Apoi tăcu brusc, iar el își aminti că ea era încă îndoliată.

— Acest Kinja, spuse el.

Privi spre Visătoare, însă îi surprinse expresia cu coada ochiului, simțindu-i încordarea bruscă. Își menținuse un ton blând, încercând să-i transmită că nu încerca decât să-i aducă alinare.

— Îmi povestești despre el? Din moment ce se pare că a murit încercând să salveze ambele noastre ținuturi.

Rămase tăcută o bună bucată de vreme. Era un stil foarte gujaareean, își zise el, deși Ehiru bănuia că ei nu i-ar fi plăcut asocierea.

— Era... începu ea, încet. Ei bine, tatăl meu, oficial, prin adopțiune. Dar adevărul este că însemna pentru mine mai mult, așa cum însemni tu pentru Nijiri, un frate mai mare, un mentor și un prieten. Îl iubeam în același fel în care băiatul ăsta te iubește pe tine.

Tăcu, privindu-l.

— Poate nu chiar în același fel, totuși. Nu l-am dorit niciodată pe Kinja ca pe un iubit.

— Și chiar dacă ți-ai fi dorit, te-ar fi iubit prea mult pentru a-ți satisface dorința, răspunse Ehiru neutru. Un tată are asupra unei fiice o putere pe care niciun iubit n-o are, de fapt, și invers.

Dădu din umeri.

— Acest Kinja pare un om onorabil, iar cei onorabili nu sunt egoiști.

— Poate că ar trebui să-i spui asta și învățăcelului tău, preotule.

Ehiru clătină din cap, încet, și izgoni de lângă el o insectă ce tot dădea să-l înțepe.

— Îl cunosc pe Nijiri de când era copil. Nimic nu-l poate opri sau descuraja odată ce și-a fixat ceva în minte. Asta-l va face un bun Colector.

Și atunci, pentru că momentul părea să impună o anumită sinceritate, adăugă:

— Și sunt destul de egoist ca să-mi doresc dragostea lui, pentru oricât timp mi-a mai rămas. N-am să abuzez de ea, dar… nu sunt destul de puternic ca s-o refuz. Poate că-ți vei schimba părerea despre mine din cauza asta.

Ea oftă și se aplecă să se ghemuiască lângă el, cu brațele în jurul genunchilor.

— Nu. N-am să te socotesc mai prejos. Îmbrățișează dragostea cât o mai ai, preotule… indiferent din ce direcție vine, corectă sau nu, cât timp durează. Pentru că întotdeauna, dar întotdeauna, se sfârșește.

Durerea ei, singurătatea ei sfâșietoare, era aproape mai mult decât putea suporta Ehiru. Ar fi vrut atât de mult s-o atingă, să-i înlăture necazurile prin mângâieri și să-i dăruiască pacea, dar nu îndrăznea. Dorința față de ea era, deja, periculos de puternică. Dar își dădu seama cu tristețe că nu putea risipi sângele de vis. Mintea lui consuma ceea ce luase de la soldat cu mult prea multă repeziciune.

Ei bine, mai erau și alte căi de a împărtăși pacea.

— Nu sunt femeie, zise Ehiru. N-aș avea puterea de a călători prin propriile forțe, odată ce-aș intra definitiv în Ina-Karekh. Însă înainte de asta, dacă pot, am să-l caut pe acest Kinja și-am să-i spun ce om norocos este.

O străbătu un mic fior, iar obrazul îi tresări.

— Mulțumesc…

Însă nu putu termina propoziția. În ochi i se adunară lacrimi, dintr-odată. Ehiru privi în altă parte și rămase tăcut, pentru a-i îngădui măcar atâta intimitate.

După un moment, ea inspiră adânc și spuse, cu o voce mai calmă:

— Băiatul spune că vrei, hm… să-ți stabilești curând reședința permanentă în Ina-Karekh.

— Da, trebuie.

Își coborî ochii.

— Nu mai am control deplin asupra minții mele, Jeh Kalawe. Chiar și acest moment este doar o insulă de luciditate în oceanul de nebunie care mă înconjoară. Adevărul este că nici n-ar trebui să fii singură cu mine. Nu-i sigur.

— Băiatul nu se teme de tine.

— Însă tu ar trebui. Chiar și el ar trebui!

Oftă, privind umbrele din grădină unduindu-se într-o adiere.

— Nu.

Spre uimirea lui Ehiru, palma lui Sunandi i-o cuprinse pe a sa.

— În deșert, ai îndurat zile de nebunie când ai fi putut să mă dobori cu ușurință. Acesta nu-i stilul unei fiare ucigașe, indiferent ce i-ai făcut soldatului acela. Și spui, Colectorule, că, uneori, indiferent cât e de oribil rezultatul, *trebuie* să judecăm o persoană după intențiile sale și mai puțin după acțiunile sale.

Și apoi, spre marea sa surprindere, ea se aplecă și-l sărută.

N-a durat decât o clipită, doar atât cât să-i permită să simtă gustul de mure și de petale de trandafir al buzelor sale moi. Nu mai sărutase niciodată vreo femeie. Mai târziu, își va aminti aroma uleiului cu care ea se unsese după baie, sunetul respirației ei, un iz de scorțișoară pe vârful limbii lui. Felul în care se simțea mâna ei peste a lui și moliciunea sânului ei lipit de brațul lui. Mai târziu, își va imagina că o trage mai aproape, regretând că nu va cunoaște niciodată împlinirea acestor gânduri și va fi bucuros că măcar avusese șansa să trăiască asta în ultimele sale zile de rațiune.

Apoi ea se retrase cu un zâmbet scurt și trist, iar el se holbă la ea, încă uluit.

— Fie ca înțelepciunea lăuntrică a Hananjei să fie mereu cu tine, zise ea încet, silabele binecuvântării rostogolindu-se minunat în limba ei maternă. Apoi ea-l mângâie pe obraz cu o mână.

— Nu-ți pot dori pace, pentru că atunci când te întorci în ținutul tău va trebui să lupți. Dar îți doresc noroc.

Apoi se ridică în picioare și plecă din grădină. Ehiru se holbă în urma ei multă vreme, nefiind sigur ce trebuia să creadă sau dacă să creadă ceva. Într-un târziu, totuși, își dădu seama că se simțea mai bine. Mai sigur de alegerile făcute de el și de calea pe care o avea de urmat. În felul ei, ea-i dăruise pacea.

— Pace și noroc și ție, Sunandi din Kisua, zise el încet. Și adio.

Există inundația, o dată pe an, care marchează experiența. Există luna plină Visătoarea, o dată la zece ani, care marchează înțelepciunea. Există Luna Deșteptată în fiecare dimineață, care marchează contemplarea. Există râul, mereu prezent, care marchează istoria.

(Înțelepciune)

Călătoria pe cursul Sângelui Zeiței luă nouă zile până la atingerea marginilor Teritoriilor Gujaareene. Nijiri petrecu majoritatea acestor zile făcând partea lui de muncă pe barja de negoț care-i ducea în nord, spre casă. Când nu muncea la rama lungă și când nu pescuia, pentru cina lor, își omora timpul privind peisajele care se perindau pe fiecare mal al râului, în timp ce barja aluneca agale. Uneori, juca tehtet, un joc cu numere care te obliga să blufezi și să minți pentru a câștiga, cu echipajul kisuatian al ambarcațiunii. Fără să vrea, se făcu îndrăgit de ei pierzând la fiecare partidă.

Să aibă mereu o ocupație îl ajuta pe Nijiri să evite a se gândi la viitor. Uneori se uita și-l vedea pe Ehiru, care-și petrecea majoritatea orelor libere stând la prova barjei ca o statuie solemnă, absorbit în cine știe ce gânduri care-i frământau mintea în aceste zile. Alteori, barja plutea printr-un sat, alunecând pe lângă câmpurile pe care țăranii le pregăteau pentru cea de-a doua însămânțare și pe lângă animalele pe care copiii le adăpau pe malul râului. În asemenea momente, Nijiri era dureros de afectat de *normalitatea* covârșitoare a celor văzute. Dincolo de câmpuri se puneau în mișcare conspirații vaste și îngrozitoare: armate în mișcare, monștri eliberați, moarte la niște proporții coșmarești, amenințând să înghită întregul teritoriu. Totuși, pentru oamenii obișnuiți din Kisua și Gujaareh, viața decurgea așa cum se întâmpla de secole, netulburată de timp sau de necazuri.

Pentru asta luptăm noi, se gândea Nijiri în acele momente, făcând cu mâna și zâmbind unui copil de pe câmp sau unei fete drăguțe. Această viață simplă, ordonată, era adevărata pace a Hananjei, pentru care preoții din Hetawa și-au dedicat viața spre a o proteja generații la rând. Asta însemna cu adevărat să fii un Slujitor al Hananjei.

Și-atunci privea spre Ehiru și-și amintea ce-i aștepta în Gujaareh și că orice pace aflase el va dispărea din nou.

Astfel își petrecea Nijiri zilele pe când satele deveniră puncte comerciale și orășele și, în cele din urmă, în cea de-a zecea zi, turnurile și întinderea capitalei Gujaarehului începură să se contureze în depărtare.

Căpitanul barjei – un fost ofițer al armatei kisuatiene – se aprinse foarte tare când veni vorba de riscuri, în timp ce echipajul său se pregătea pentru sfârșitul acestei călătorii.

— Am făcut ani la rând contrabandă prin porțile Gujaarehului, îi zise el lui Nijiri pe când mărfurile erau stivuite în așteptarea slujbașilor ce aveau să încaseze taxele. Voi nu sunteți altfel decât restul lumii, așa că liniștește-te.

Dar Nijiri nu se putea liniști. Vederea zidurilor familiare ale Gujaarehului îi stârnise atât dorul de casă, cât și teama, și pe măsură ce se apropiau, teama creștea. Nu era teama pentru îndatorirea inevitabilă cu care se va confrunta când va veni timpul pentru Zeciuirea Finală a lui Ehiru, această suferință deosebită era un lucru constant, mereu prezent. Simțământul cel nou era mult mai intens și mai alarmant.

Tulburat și neliniștit, se duse la Ehiru, care mânuia cea de-a doua vâslă lungă, astfel că puteau cârmi mult mai precis acum, când ambarcațiunile începuseră să apară mai des în jurul lor. Circulația pe râul sporise de când se apropiau de portul de intrare în Gujaareh. Echipajul glumea că în curând vor putea traversa râul călcând de pe-o barcă pe alta.

— Inima mi se zbate ca o molie în piept, Frate, murmură el, apucând rama ca să-l ajute pe Ehiru. N-am avut niciodată darul previziunii, însă totul în mine se teme de întoarcerea în oraș.

— Nu avem niciun motiv de teamă, zise Ehiru, cu glas scăzut. Nimeni nu se uită după noi sau, cel puțin, nu aici. Gujaarehul a devenit bogat tratându-i cu blândețe pe comercianți, trebuie doar să fim calmi și vom trece de porți fără niciun incident.

— Și odată ce trecem de porți?

— Aș prefera să-i caut pe frații noștri de cale, însă nu știu cum am putea ajunge la ei în Hetawa fără ca restul – cei în care nu mai am încredere, cum ar fi Superiorul – să afle.

Se întristă brusc, apoi oftă.

— Deocamdată, avem surpriza de partea noastră. Asta va conta întru câtva.

Nijiri se încruntă, apoi trase aer în piept.

— Vrei să spui că mergem drept la Yanya-iyan. Ca să facem ce, să-l Colectăm pe Prinț direct? Fără…

— Da, Nijiri, zise Ehiru, aruncându-i o căutătură aspră. Exact asta să facem.

Un Colector distruge stricăciunea… și puterea, dacă trebuie, spusese Rabbaneh. Și avusese dreptate să-i reamintească lui Nijiri să înceteze să mai gândească precum un membru al castei slujitorilor. Adevărata pace necesita prezența dreptății, nu doar absența conflictului.

Așa că Nijiri își mușcă buza, reprimă acea parte din el care se înfiora la ideea de a face ceva atât de îndrăzneț și se concentră asupra datoriei prezente.

— Va trebui s-o căutăm pe Sora Meliatua, spuse el. Ea și Surorile au mulți aliați în oraș, ar putea să ne ajute.

— Hmm.

Ehiru părea să reflecteze la asta.

— Dacă ar putea să strecoare un mesaj în Hetawa… sau să ascundă pe cineva…

Privi spre Nijiri și, brusc, Nijiri își dădu seama la ce se gândea.

Se încruntă.

— Nu vei putea intra niciodată în Yanya-iyan fără mine.

Ehiru deschise gura să protesteze, apoi păru că se gândește mai bine. Încuviință din cap, cu ochii mijiți de amuzament.

— Ai devenit un învățăcel hotărât și dur, Nijiri.

— Întotdeauna am fost așa, Frate.

În pofida stării sale de spirit, Nijiri nu se putu abține să nu zâmbească. Însă momentul trecu repede. Ehiru deveni serios și privi peste întinsul apei. Cu greu puteai ghici spre ce i se îndreptau gândurile.

— Ehiru-frate.

Nijiri ezită, apoi își luă inima în dinți:

— M-am tot gândit. Poate că te-ai putea înfățișa Consiliului Căilor. Dacă ai putea face o nouă pranje, cu pacea Hetawei…

Ehiru își luă o mână de pe vâslă şi-o ridică. Chiar și în legănarea ușoară a barjei, tremurul mâinii sale era pronunțat. Nijiri trase adânc aer în piept și Ehiru apucă din nou vâsla, strângând-o tare pentru a-și ascunde tremuratul.

— Ai văzut, zise Ehiru.

Își întoarse privirea spre râu, cu chipul lipsit de expresie.

— Peste alte patru zile, îți voi fi la fel de inutil ca în deșert. Așa că trebuie să acționez repede.

Trecuseră douăsprezece zile de când îl omorâse pe soldat, dar deja rezerva lui Ehiru se terminase din nou, rămăsese așa de zile în șir, dacă mâinile-i tremurau atât de tare. Zguduit, Nijiri își reluă munca la vâslă.

Pe măsură ce se apropiau tot mai mult de oraș, circulația pe râu devenea tot mai intensă, obligându-i să încetinească și chiar să oprească uneori, când ambarcațiunile se adunau în nodurile și frânghiile care duceau spre bolta înaltă a Porții Sângelui. Echipajul bombăni nemulțumit. Biruindu-și amărăciunea, cât să fie atent, Nijiri privi cum căpitanul strigă spre o altă ambarcațiune din apropiere pentru a întreba de ce era circulația mai proastă decât de obicei.

— Am auzit că verifică bărcile, răspunse omul dând din umeri. Pentru contrabandă, poate, sau marfă dosită. Cine știe?

— Limba lui Mnedza, zise unul dintre membrii echipajului, încruntându-se.

— Pe toți zeii, de ce-ar bloca jumătate din circulația pe râu cu aceste controale? Și-au pierdut mințile? Va fi apusul Lunii până ajung acasă în noaptea asta.

Căpitanul privi înapoi spre Ehiru și Nijiri, cu toate că se adresă cu glas tare întregului echipaj:

— Nu trebuie să ne temem de nimic, zise el. Încărcătura noastră-i strict legală, de data asta.

Vorbele sale provocară un râs nervos, însă Nijiri rămase serios.

Barja lor se apropie tot mai mult de rețeaua de debarcadere și poduri care formau Poarta. Soldați îmbrăcați în fustanelele cenușii ale Gărzii Orășenești forfoteau printre debarcadere ca furnicile, pe ambele maluri ale râului. Teama lui Nijiri crescu când văzu un pescar roșu de furie care se uita cum un soldat înțepa cu sulița captura lui din acea zi. Când traseră, în cele din urmă, la un debarcader, un bărbat purtând acoperământul subțirel, indigo, al slujbașilor ce încasau taxele, se apropie de ambarcațiune, flancat de doi soldați.

— Amarați barja pentru inspecție, zise el brusc, iar echipajul ambarcațiunii se supuse.

La ordinele căpitanului, Nijiri și Ehiru împinseră ancora de piatră a barjei peste bord și apoi se alăturară restului

echipajului, privind.

Slujbașul puse piciorul pe barjă cu dexteritatea practicii îndelungate și începu să scotocească prin stivele de coșuri și cufere. Soldații urcară la bord cu mai puțină pricepere, însă se îndreptară cu hotărâre spre echipaj.

— Spuneți-vă numele și ocupația, zise unul.

În timp ce soldatul celălalt își nota totul pe un pergament lat, membrii echipajului începură să vorbească rând pe rând. Când ajunseră la Ehiru, el folosi numele fals pe care i-l dăduse lui Gehanu înainte de călătoria prin deșert. Nijiri făcu la fel.

— Nu arăți ca un kisuatian, băiete, spuse soldatul, mijindu-și ochii.

— S-a născut în Gujaareh, sări căpitanul. Sora mea s-a culcat cu un nordic și s-a mutat aici când a izgonit-o familia. L-am angajat pentru o vreme, din moment ce nu-i puturos și netot ca taică-său.

Soldatul pufni auzind asta și se duse spre capătul șirului. Nijiri respiră ușurat, ca pentru sine. Căpitanul îi făcu cu ochiul.

În sfârșit, soldații terminară de pus întrebări.

— Bine atunci, zise cel care-și făcuse însemnări. Întoarceți-vă, ridicați mâinile și-am terminat aici.

Căpitanul interveni:

— Ce-i asta? Navighez pe râu între Kisua și Gujaareh de zece ani și niciodată…

— Noi ordine de la Yanya-iyan, spuse celălalt soldat.

Vorbea cu sfârșeală, după ce, în mod clar, mai spusese aceste cuvinte de multe ori înainte.

— Au apărut de curând niște probleme, cu spionii și contrabandiștii. Ați putea avea marfă de contrabandă ascunsă asupra voastră.

Ochii căpitanului se căscară la auzul afrontului.

— Sunteți nebuni? Eu…

Soldatul își scoase sabia şi-o puse la gâtul căpitanului dintr-o singură mișcare. Căpitanul tăcu imediat.

— Ordine de la Yanya-iyan, zise soldatul din nou, glăsuind acum cu răceală și apăsat. Orașul Prințului se supune legii Prințului.

Cu coada ochiului, Nijiri îl văzu pe Ehiru înnegurându-se din cauza acestei pervertiri a doctrinei Hetawei, dar, desigur, nu-l puteau face pe bărbat răspunzător pentru asta. Și membrii

echipajului se încordară nervoși din solidaritate cu căpitanul, însă nu puteau face mai nimic fără a-i primejdui viața.

— Totul se poate merge repede și simplu, zise soldatul cu sabia, fără urmă de exasperare de această dată. Dacă n-ați făcut nimic rău, nu aveți de ce vă teme.

Unul câte unul, membrii echipajului se supuseră. Nijiri făcu la fel, oftând în fața insultei, dar Ehiru doar se întoarse încet. Privirile li se încrucișară în timp ce se întorceau, iar Nijiri fu uluit să vadă că mentorul său avea fălcile încleștate din cauza tensiunii.

Dar de ce se teme? Nu avem niciun fel de marfă de contrabandă, de-abia câțiva bani care să merite furați. Numai dacă…

Și-atunci își aminti. Fustanelele lor negre, ascunse sub veșmintele kisuatiene. Ornamentele de Colectori.

Inima începu să-i bată cu putere pe când soldații înaintară spre capătul șirului, pipăindu-l pe fiecare membru al echipajului și scoțând arme, pungi cu bani și altele. Se mișcau repede, remarcă el cu acea parte a minţii sale care încă mai putea funcționa în pofida fricii sale crescânde. Ornamentele sale erau într-o pungă ascunsă într-o fâșie din fustanela lui kisuatiană. *De-ar rata-o în graba lor*, se rugă el în tăcere. Poate că le vor simți și le vor considera zaruri ori piese de tehtet sau poate doar o colecție de pietricele de băietan…

Palmele soldatului îl plesniră fără milă peste tors și se opriră când dădură de pungă. În panica sa crescândă, Nijiri simți cum soldatul îi trage punga din fustanelă. Auzi zornăitul pietrelor când punga fu deschisă. Când auzi înjurătura șoptită a soldatului, știu că erau pierduți.

Privi spre Ehiru. Exista o singură șansă. Rostise el, mutește, cuvântul *luptă*?

Expresia lui Ehiru îl miră, pentru că încordarea fusese înlocuită de meditație. Clătină din cap cu multă băgare de seamă, apoi se întoarse pentru a-i înfrunta pe soldați. Înghițind în sec, Nijiri se întoarse și el, fără a fi surprins să vadă cum sabia se oprea la gâtul său.

— Colector Ehiru, zise soldatul, cu glasul tremurându-i. Învățăcel-Colector Nijiri. Ni s-a spus să vă căutăm, dar că ați plecat, probabil, din oraș.

— După câte se vede, ne-am întors, spuse Ehiru.

— Veniți cu noi acum, adăugă celălalt soldat, cuprins de agitație.

— Desigur că vom veni, răspunse Ehiru.

Își lăsă brațele în jos și privi spre sabia îndreptată spre el, fără teamă.

— La Yanya-iyan, presupun.

Atunci înțelese Nijiri. Găsiseră, în sfârșit, o cale de intrare în Yanya-iyan.

34

Un Colector poate servi atâta vreme cât trece de încercarea Ei. La sfârșitul serviciului său, trebuie să-și ofere sângele sufletului său spre folosința Ei. Un colector îi aparține în întregime Hananjei, în viață și în moarte.

(Lege)

Adânc, sub Yanya-iyan, zace Yanyi-ija-inak, Tronurile Pământești ale Regilor Nemuritori. Șiruri după șiruri de rafturi se întindeau pe coridoarele tăcute și întortocheate, fiecare raft găzduind urnele funerare ale Prinților trecuți ai Gujaarehului. Printre rafturi se aflau fresce imprimate în relief cu lac, fiecare ilustrând domnia pe Tronul Viselor a fiecărui rege, însoțită de pictograme zugrăvind numele lui sau al ei și isprăvile lor în Hona-Karekh. Drept mărturie a ambițiilor fondatorilor Gujaarehului, mai puțin de jumătate din rafturile de pe ziduri fuseseră umplute în cei o mie de ani de existență ai orașului, deși multe rafturi adăposteau urne ale nevestelor favorite, ale soldaților prețuiți și ale altor oameni remarcabili, cărora li se acordase onoarea de a se odihni alături de conducătorii lor. Era nevoie încă de câteva mii de ani pentru umplerea completă a catacombelor.

Însă fusese găsită o folosință temporară a spațiilor goale, observă Ehiru. Trei cuști mici, construite în mare grabă, se aflau lângă unul dintre zidurile goale, sluțind delicata arhitectură a catacombelor cu zăbrelele lor din fier. Priveliștea îl umplu de frustrare pe Ehiru, chiar când soldații îl împinseră într-una din cuști și zăvorâră ușa.

Nijiri scânci când un soldat îl îmbrânci în grabă în cușcă, după Ehiru. Nu îi legaseră de mâini, dar soldații păreau perfect

conștienți de pericolul contactului direct cu un Colector, folosindu-se de capetele sulițelor pentru a-i îmboldi. Nijiri privi înapoi spre ei și-și frecă zdrelitura nouă de pe spatele coapsei, când se ghemui alături de Ehiru.

— Și-acum ce urmează, Frate?

Vocea-i suna încordată, dar calmă, iar Ehiru bănuia că încordarea sa provenea mai degrabă din nerăbdare decât din frică.

— Acum așteptăm, răspunse Ehiru, uitându-se cercetător în jur, în vreme ce gărzile își preluară îndatoririle în afara cuștii.

Cuștile nu erau altceva decât niște grilaje simple din zăbrele de fier forjat, legate cu niște corzi unse cu ulei pentru a forma un cub. Ușa era doar o bucată aspră de bronz, așezată într-o deschidere dintre zăbrele. Soldații trebuiseră să așeze o piatră rotundă înaintea ușii pentru a o bloca. Întreaga structură fusese legată cu inele din fier de peretele catacombei, pentru că era clar că, în caz contrar, s-ar fi aplecat puternic și poate s-ar fi desfăcut. Șubredă în aparență, dar fără îndoială greu de evadat din ea.

Cea mai apropiată cușcă de a lor era goală, însă cea mai îndepărtată avea un ocupant. La lumina torței, Ehiru nu putu desluși niciun detaliu al formei gheboșate, care ar fi părut doar o grămadă de zdrențe dacă nu s-ar fi mișcat deloc.

— Doar așteptăm?

Nijiri privi spre gărzile din afara cuștii, înălțându-și sprâncenele.

Nu puteau discuta liber, însă nu aveau nimic de spus din ceea ce dușmanii lor nu știau deja.

— Prințul se va arăta cât de curând, zise Ehiru.

Nu trecu mult timp până când acest lucru se adeveri. După o oră, poate mai mult, soldații luară poziția de drepți în vreme ce pe coridoare se rostogoliră, deodată, ecourile zăngănitului lanțurilor și al balamalelor masive din metal. Acesta era mecanismul care deschidea porțile grele din piatră, care închideau catacombele în timpul sezonului inundațiilor. O pală de aer proaspăt și lipăitul sandalelor anunțară sosirea Prințului, împreună cu cele patru Gărzi ale Apusului și a copilului care purta Aureola. Alți doi copii-slujitori se deplasau în urma gărzilor, fiecare cărând câte-un braț plin de lanțuri grele din fier.

Prințul, magnific în armura sa din solzi de bronz și o fustanelă

de in roșie ca sângele, se opri în fața cuștii.

— Ehiru, zise el zâmbind cu căldură. Mă bucur că te văd din nou.

— Eu nu mă bucur că te văd, Eninket, spuse Ehiru.

Eninket înălță sprâncenele, iar zâmbetul îi pieri.

— Văd că kisuatienii ți-au umplut capul cu minciuni, înainte de a te trimite înapoi la noi.

Oftă.

— Dacă ai fi ucis-o pe femeie, aș fi putut să te cruț de multe suferințe.

— Termină cu minciunile, Eninket, se răsti Ehiru. Ai plănuit *războiul*, neprovocat și numai pentru a-ți satisface lăcomia, încălcând toate legile. Te socotesc decăzut…

— Nu mă socotești nicicum.

Într-o clipă zâmbetul de pe chipul lui Eninket fu înlocuit de o expresie mânioasă.

— N-ar fi trebuit niciodată să te las în Hetawa, odată ce-am aflat că te-au capturat. Mai bine-ai fi murit împreună cu frații noștri, decât să crești și să devii încă una din marionetele lor.

Se apropie de cușcă, deși nu atât cât să poată fi înșfăcat. Ehiru își forță mușchii încordați să se relaxeze.

— Știi ce i-au făcut tatălui nostru, Ehiru? L-am văzut târându-se în genunchi odată, arătând la fel de jalnic precum cel mai umil servitor din casta slugilor, la picioarele unui preot Hetawa. S-a milogit, a plâns, a promis că va face orice îi vor cere, numai să-i dea sânge de vise. Și i l-au dat, râzând de umilirea lui.

Lângă Ehiru, Nijiri scoase un sunet gâtuit. Ehiru se încruntă, stârnit de mânie, de neîncredere.

— Nu, zise el. Sângele de vise este folosit pentru tămăduire.

Eninket își lăsă capul pe spate și scoase un hohot amar, zgomotul rostogolindu-se printre cripte.

— *Tămăduire?*

Se răsuci, luând-o din loc, începând să meargă furios de colo până colo, cu pumnii strânși pe lângă coapse.

— Sângele de vise este cel mai mare secret al puterii în acest ținut, Ehiru! Tu și frații tăi de credință colectați sute de zeciuieli în fiecare an. Voi chiar credeți că toate sunt folosite doar pentru alinarea văduvelor suferinde și ușurarea operațiilor țăranilor răniți?

Ehiru îl fixă cu privirea, conștient în aceea clipă de o frică

îngrozitoare, instinctivă, care se acumula într-un colț al minții. Asta nu era nicidecum ceea ce așteptase. *Nu vreau să știu asta*, se gândi el.

Însă voia Hananjei nu putea fi niciodată oprită.

— Sângele de vis este mai dulce decât orice vin sau afrodiziac, mai puternic decât cel mai pur timbalin, zise Eninket.

Se oprise din mersul în sus și-n jos. Glasul său era tăios ca o sabie, dar și moale. Ca al Colectorilor.

— O singură sorbitură poate să înalţe mintea, să îmbuneze inima și să facă trupul nepăsător la durere, oboseală, chiar și la îmbătrânire, cel puțin pentru un anumit timp. Dar adesea, dacă-i prea mult, chiar și cel mai puternic om începe să jinduiască după el. Să aibă *nevoie* de el. Va face orice ca să mai primească. Știi asta mai bine decât oricine.

Făcu un semn scurt cu bărbia spre Ehiru, iar Ehiru tresări, în pofida voinței sale. Eninket zâmbi.

— Tu chiar crezi că Hetawa nu și-ar crea avantaje din asta, Ehiru? De unde crezi că au resurse ca să controleze Casa Copiilor, să ridice statui dintr-o piatră rară de noapte, să cumpere hrană și îmbrăcăminte? Elita orașului plătește jumătate din averea sa în fiecare an pentru favorurile Hetawei și pentru sângele de vise.

Buza i se strâmbă.

— O zeciuială pentru o zeciuială.

— *Minți!*

Ehiru sări în picioare și se aruncă spre zăbrelele cuștii, cu întregul său trup tremurând. Dacă ar fi fost liber în acel moment, l-ar fi ucis pe Eninket cu mâinile goale, doar ca să oprească acele vorbe îngrozitoare. Însă Eninket doar oftă la vederea furiei lui Ehiru, cu ochii plini de o milă mohorâtă. Iar asta, mai mult decât orice altceva, spulberă furia lui Ehiru. Însemna că Eninket spunea adevărul.

Nu, Nu-i adevărat. Nu.

— Cei patruzeci și patru de ani ai domniei tatălui nostru au fost o înșelătorie, dragul meu frate, zise Eninket.

Vorbea apăsat acum, furia dispărându-i. Ehiru era și el prea năucit.

— N-a luat niciodată vreo decizie fără aprobarea Hetawei, de frică să nu-l scoată din porție și să moară nebun. Prinții sunt niște paiațe, Gujaarehul este guvernat, de fapt, de Hetawa.

Când am aflat asta – și-am văzut ce i-a făcut tatei – am jurat că-i voi pune capăt. Am acceptat mierea lor otrăvită când am luat Aureola. Altminteri m-aș fi trezit cu un Colector în dormitorul meu, într-una din nopți. Am trăit ca un sclav de-al lor ani de zile. Dar, în secret, am căutat mijloace de a mă elibera.

Arătă spre cei doi servitori purtători de lanțuri. Aceștia se plecară în semn de supunere și apoi trecură pe lângă el, spre cea de-a treia cușcă, pe care gărzile o deschiseră pentru ei. Ehiru auzi șușoteli și zăngănitul metalului. O clipă mai târziu ieșiră, conducându-l pe ocupantul cuștii: un bărbat care ar fi avut de două ori înălțimea lor, dacă n-ar fi stat gheboșat. Își târa pașii între ei, încătușat la încheieturi și glezne. O mantie deschisă, cu glugă, îi fusese aruncată peste cap și trup, cu toate că purta dedesubt doar o fustanelă murdară. Cândva, bărbatul trebuie să fi fost viguros, dar vreo boală ori foamea îi luase vitalitatea din trup, lăsându-l emaciat, cu pielea de pe picioare gălbejită și pătată de bube.

Nijiri trase aer în piept și se împletici înapoi, cu ochii căscați, înspăimântat. Ehiru se uită la băiat, apoi își miji ochii spre personajul cocârjat pe când în minte i se cuibări o bănuială îngrozitoare.

— Urăște-mă acum, îi zise Eninket lui Ehiru.

Avea o expresie solemnă. Cu o mână trase ceva de la cingătoarea fustanelei sale de piele.

— Citesc asta în ochii tăi, deși *ei* sunt cei care ar trebui urâți. Dar eu nu te-am urât niciodată, Ehiru, indiferent ce-ai putea crede tu. Am intenția de a te folosi, pentru că te-au transformat într-o armă și te-au aruncat la picioarele mele. Însă trebuie să știi că am făcut-o din necesitate, nu din răutate.

Gesticulă din nou. Unul dintre copii întinse mâna să dea jos roba zdrențuită a bărbatului încătușat. Și atunci fu rândul lui Ehiru să se dea înapoi, atât de copleșit de șoc și de repulsie încât, dacă ar fi avut ceva în stomac, ar fi vomitat neputincios.

— Una-une, șopti el.

Una-une nu răspunse. Cândva, fusese mentorul lui Ehiru, cel mai bătrân și mai înțelept dintre Colectorii care au servit Gujaarehul în ultimii zece ani. Acum era doar o apariție care te amuțea, care privea cu ochii pierduți în ceea ce era, cu siguranță, cel mai schimonosit coșmar. În ochii acelei creaturi nu mai rămăsese nimic din ceea ce cunoștea Ehiru despre Una-

une. Nu mai rămăsese nimic *omenesc* în acei ochi, nicidecum.

— Nu-i în cea mai bună formă a sa acum, spuse Eninket, încă păstrând în glas aceea blândețe de Colector. Mintea lui, ce-a rămas din ea, apare și dispare. Prima dată m-am gândit să folosesc un Împărtășitor; mai ușor de controlat, iar deteriorarea n-ar fi fost atât de rea. Însă scrierile avertizau că numai un Colector dispune de puterea de care aveam eu nevoie. Așa că am mituit o Santinelă să-l răpească pe Una-une când medita într-o noapte de dinainte de Zeciuiala sa Finală.

Printre umbre, Ehiru auzi vocea lui Nijiri:

— Superiorul zicea că Una-une își preda zeciuiala sa direct Împărtășitorilor.

Băiatul părea mai zguduit decât îl văzuse vreodată Ehiru, vocea tremurându-i ca a unui bătrân. Atacul Secerătorului lăsase urme asupra lui.

— M-am uitat la rugul lui funerar, împreună cu ceilalți acoliți. *L-am văzut arzând.*

— Ai văzut un trup arzând, îl repezi Eninket. Un sărăntoc înmormântat de Hetawa. Nu știu. Superiorul m-a ajutat să tăinuiesc răpirea după ce l-am amenințat că voi spune Colectorilor despre felul necurat în care folosește sângele de vise. Poate că s-a gândit să mă scoată din porție ca răzbunare sau poate că nu i-a trecut niciodată prin cap să se întrebe de ce-mi trebuia mie un Colector bătrân, cine știe? În orice caz, la vremea când și-a dat seama de intenția mea, a fost prea târziu. Una-une era deja al meu.

Ehiru plânse. Nu se putea abține, văzând degradarea unui om pe care-l iubise mai mult decât pe tatăl său, mai mult decât pe frații și surorile sale, mai mult chiar decât pe Însăși Hananja. Se sprijini de peretele aspru și rece de la capătul cuștii, pentru că era singura cale de a rămâne în picioare. *Fratele meu de credință, mentorul meu, te-am dezamăgit, te-am dezamăgit cu toții, atât de mult...*

— De ce?

Era o șoaptă răgușită, tot ce putea scoate. Dincolo de cușcă, Una-une tresări, reacționând fie la glasul lui Ehiru, fie la vreo sclipire de-a minții sale rătăcite.

— Una-une nu mai are limite acum, răspunse Eninket. Ia și iar ia, mult mai mult decât orice Colector. Mare parte din magie este consumată de foamea sa, însă rămâne mai mult decât

suficient și pentru nevoile mele.

Se întoarse spre Una-une și-și ridică mâna, bătând în obiectul din ea cu unghia. Ehiru zvâcni ca într-o replică instinctivă când auzi vuietul fin al pietrei jungissa. Una-une își ridică… nu. *Secerătorul* își ridică încet *capul*, clipind spre Eninket ca și cum ar fi încercat să-l vadă de la o mare distanță.

— Vino, Frate, îi zise Eninket creaturii.

Fixându-și piatra de platoșă, își întinse mâinile într-o postură care era grețos de familiară. La fel ca statuia Zeiței din Hetawa, își dădu seama, cu o oroare tot mai mare, Ehiru, sau ca un Împărtășitor așteptând transferul zeciuielilor adunate de un Colector. După o clipă, Secerătorul își târșâi pașii la picioarele lui Eninket și îngenunche, luându-i mâinile.

— Nu, șopti Ehiru.

Însă nu exista nicio greșeală în poziția Secerătorului, o batjocorire a ceremoniei zeciuielii. Nici Ehiru nu putea să nege felul în care Eninket își recăpătase, brusc, suflul și devenise rigid, cu fața iluminată în extazul mult prea familiar.

Și chiar în timp ce Ehiru plângea, un impuls de poftă pură, invidioasă, îl străbătu.

Asta era suficient să-l arunce în genunchi. Îi veni să vomite peste pietrele prăfuite. Simți mâinile lui Nijiri încercând să-l ridice sau măcar să-l mângâie, însă nu era de niciun ajutor. Când, în cele din urmă, își ridică fruntea, clipind peste lacrimi și icnind după aer, ceremonia perversă se terminase. Umbra lui Eninket cădea asupra lui, aflându-se chiar în fața zăbrelelor și, în sfârșit, gata să fie apucat de mâinile sale, dar Ehiru era atât de îngrețoșat încât nu-și putea aduna voința pentru un atac.

— Îți spun asta pentru că meriți adevărul, după atât de multe minciuni, Ehiru, rosti Eninket.

Vorbirea sa era, în sfârșit, ușor nesigură, ochii-i erau încă încețoșați de plăcerea care mai stăruia în el.

— Sângele de vise are mai multă putere decât ți-ai putea tu imagina vreodată. Știi ce poate face o singură viață. Ceea ce nu știi – ceea ce s-a chinuit Hetawa o mie de ani să ascundă – este că, cu cât mai multe vieți ia cineva și cu cât absoarbe mai mult sânge de vise, cu atât sunt declanșate mai multe transformări în suflet și-n trup.

Puse o mână pe zăbrelele de fier și se aplecă înainte, vorbind încet și pompos:

— Ia suficiente vieți deodată, iar rezultatul înseamnă nemurirea.

Ehiru se încruntă spre el, fără a înțelege. Mâinile lui Nijiri se strânseră pe spatele lui Ehiru.

— Imposibil, îl auzi Ehiru rostind.

Eninket le dărui un zâmbet molatic. Ochii lui licăreau ca niște pietre galbene de cuarț în lumina torței.

— Așa a fost pentru fondatorul nostru, Inunru, zise el. Marele Inunru, genial ca un zeu, binecuvântat de Hananja! Nu te-ai întrebat niciodată cum ar putea un om să realizeze atâtea în cursul unei vieți de muritor? La o sută de ani după primele experiențe, el nu îmbătrânise, n-a murit. Tot mai mulți credincioși se înghesuiau sub flamurile Hananjei văzându-l și dându-și seama de puterea magiei Sale. Protectorii din Kisua i-au interzis, în cele din urmă, pe adepții lui și au scos în afara legii narcomanția, nu pentru că se temeau de magie, ci pentru că se temeau de *el*. Inunru se transformase într-un zeu, trebuiau să facă ceva ca să-i distrugă influența.

— Minciuni, se răsti Nijiri. Hetawa ar fi aflat de asta. Ar fi ceva prin arhive, înțelepciunea populară ar fi fost dăltuită pe toți pereții…

— Hetawa avea propriile sale secrete de păstrat, zise Eninket, zâmbind cu răceală.

Ehiru-și pironi privirea asupra lui Una-une, care zăcea prăbușit și calm la picioarele lui Eninket.

— Pentru că după o sută de ani de la alungarea sa din Kisua, chiar în Sala Binecuvântărilor din Hetawa, Inunru a murit, în cele din urmă, când propriii săi preoți l-au omorât. Și ei, de asemenea, ajunseseră să se teamă de el, fiindcă puterea sa crescuse cu timpul, iar odată cu ea și lăcomia sa. Așa că l-au ucis. Și au rescris ritualul din Hetawa, au rescris chiar și istoria ei, pentru a face lumea să uite că a existat o astfel de magie.

Eninket se aplecă, așa că Ehiru nu avu de ales decât să se uite la el.

— Însă am găsit manuscrisele lui Inunru, Frate, și acum știu. Cheia este un Secerător.

Se întinsese și mângâie capul plecat al lui Una-une cu o blândețe care n-avea nimic de-a face cu afecțiunea.

— Când armatele noastre și cele din Kisua se vor întâlni pe câmpul de bătălie, continuă Eninket, setea lor de sânge și

durerea vor atrage foamea Secerătorului cum atrage o flacără molia. Însă această molie va devora flacăra, iar prin ea așa voi face și eu. Una-une va muri, până la urmă, consumat de putere… însă eu am să devin etern ca un zeu. Apoi, oricum, voi avea nevoie de un nou Secerător.

Lui Ehiru îi îngheță sângele în vene.

Cu un oftat ușor, Eninket se întoarse și se îndepărtă.

— Odihnește-te cum se cuvine, Frate, zise el. Mă voi întoarce de la Kite-iyan când războiul se va termina. Gărzile mă vor informa când vor avea loc în tine schimbările necesare.

Dădu să plece, apoi se opri și privi spre Nijiri.

— Poate crezi că e lipsă de bunătate… dar, cel puțin, băiatul va fi o primă victimă *benevolă*.

Spunând asta, Prințul Gujaarehului o luă din loc, făcându-le semn tuturor gărzilor, chiar și celor care-i închiseseră, să-l urmeze. Copiii acoperiră capul Secerătorului cu gluga și-l făcură să se ridice în picioare. Se îndepărtă, târșâindu-și pașii între ei, docil pentru moment.

— Eninket, șopti Ehiru.

Nu știa dacă era un blestem sau o rugăminte. Dacă Eninket îl auzise, nu dădu niciun semn.

Marile porți de piatră huruiră închizându-se din nou, îngropându-i în criptă.

Al patrulea interludiu

Ți-ai dat seama acum de secret? De firul nebuniei care, în cele din urmă, ne-a țesut căderea?

Există un motiv pentru care noi, Slujitorii Hananjei, am depus jurământul celibatului. Există un motiv pentru care Prinții erau ținuți în frâu. Acestea erau picături de ploaie într-o cascadă, un grăunte de nisip aruncat într-o furtună, dar am încercat. Adevărații visători sunt atât genii, cât și nebuni. Majoritatea ținuturilor pot tolera numai câțiva, iar aceștia mor tineri. Noi i-am încurajat pe ai noștri, i-am crescut, i-am ținut sănătoși și fericiți. Am umplut un oraș cu ei și ne-am admirat măreția. Înțelegi cât de frumos și cât de periculos a fost asta?

Și da, am știut. Ți-am spus că eram un păstrător de povești,

am știut dintotdeauna răspunsurile la aceste întrebări. Ne învățăm copiii să-și țină propriul consiliu. Când am devenit Colector, am privit și-aș fi vorbit, dacă ar fi fost nevoie. Din fericire, n-a fost necesar. Nu-i așa?

Nu-i așa?

Ah, Superiorule, chiar și fără să vorbești ești un mincinos slab.

Le vei spune alor mei, măcar, că am murit? Ehiru. Ar fi trebuit să-i spun lui aceste povești, nu ție... însă a fost dintotdeauna fragil, în pofida puterii sale. Credința îl susține... iar credința este atât de ușor de spulberat.

Așa că spune-i că am murit. Va fi perfect adevărat la vremea când vei fi terminat cu mine. Și spune-i că-l iubesc. Va avea nevoie de asta în vremurile care vor veni. Iar aceste cuvinte, știu, vor fi adevărate până când se sfârșește visul.

35

Glăsuiți toate rugăciunile în sua, limba patriei noastre, pentru a ne aminti întotdeauna cine suntem. Glăsuiți toate visele în limba noastră, pentru a putea să acceptăm ceea ce devenim.

(Lege)

Printre tronurile celor morți începe pranja.

Prima zi.

— Nu mi-e teamă, Frate. Pot să te ajut…

— S… stai departe de mine.

Prima noapte: metalul hârșâie pe frânghia unsă.

— Ce faci?

— Iartă-mă pentru că te-am trezit. M-am gândit că aș putea tăia unele dintre nodurile care țin legate fiarele. Dacă am putea ieși din această cușcă…

Tăcere pentru un moment.

— Aceasta a fost clema pentru legătura ta de la șold. Cea pe care ți-a dat-o mama ta.

— A fost o jucărie de copil.

Și mai multe scrâșneli.

— Ți-e sete, Frate? Avem apă, dar nu și mâncare.

— Nu.

— N-ai mai băut de...
— *Nu.*
După un oftat, hârșâitul se reia.

A doua zi, dimineața, ori ceea ce trece drept dimineață între tronurile morților. Încet, respirația ritmică este acoperită de rugăciunea șoptită.
— Iartă-mă, iartă-mă, Hananja, te implor, ar fi trebuit să-Ți ofer zeciuiala mea după Bromarte, știu asta acum, iartă-mi îngâmfarea și egoismul, te rog, te rog, te rog, nu mă lăsa să-l ucid.

A doua zi după-amiaza. O gură scurtă de aer proaspăt și ecourile care se estompează ale cizmelor gărzilor.
— Cel puțin, nu vom flămânzi. Uite, Frate.
— Nu vreau nimic.
Tăcere.
Un oftat adânc.
— Acum bea. Mintea ta va lupta mai bine dacă trupul tău e sănătos.
— Ți-ai uitat promisiunea, Nijiri?
— Nu, Frate.
— Atunci de ce tărăgănezi? Trebuie să înțelegi ce trebuie făcut.
— Înțeleg că trebuie să mănânci și să bei, iar când ne terminăm masa, trebuie să te rogi cu mine, iar când vei medita, voi reîncepe să lucrez la balamalele acelea duble. S-ar putea să ia mai multe zile, însă cred că...
O furie nefirească despică aerul.
— *Copil* nebun și netrebnic! Te bucură suferința mea? Mă vei forța să fac încă una din acele... perverse...
— Vreau orice altceva în afară de suferința ta, Frate. Dar, dacă mă vei lua, va fi o adevărată Colectare, pentru că mă ofer singur, de bunăvoie.
— Gândurile mele deja... viziunile... nu pot...
O inspirație adâncă, o luptă pentru calm.
— Mi-ai dat cuvântul tău, Nijiri.
— Te-ai gândit la ce se va întâmpla dacă te iau, Frate?
— Poftim?
— Ar putea dura mai mult cu mine... sau s-ar putea să

meargă totul mai repede. Nu am forța ta. Însă, la sfârșit, un Secerător va fi la fel de bun ca oricare altul pentru Prinț.

O liniște îndelungată și înfiorătoare.

— Bea, Frate. După ce ne vom elibera – și după ce nu va mai exista nicio șansă ca vreunul dintre noi să devină jucăria Prințului – atunci te voi trimite la Ea. Asta jur, pe tot ceea ce am.

Ce-a de-a doua noapte: liniște pe coridoarele morților, dar scrijelitul continuă.

Ce-a de-a treia zi, dimineața. O respirație aspră și tremurată.

— Frate?

— Zăbrelele. Se strâng. Ne vor… ne vor strivi.

— Nu, Frate. A fost o vedenie…

— *Le-am văzut.*

— Atunci vino și aşează-te lângă mine. N-ai de ce să te temi de moarte, nu? Vino aici, zăbrelelor le va trebui mai mult timp până să ajungă la noi. Vino.

Sandalele se mișcară pe piatră, încet și șovăielnic.

— Bine. Simte-mi mâna. Am bătături acum, vezi? Hățurile cămilei, vâslitul pe barjă, scrijelirea fierului… cine-ar fi știut că viața unui Colector va fi atât de grea? O, Zei, ar fi trebuit să rămân în casta servitorilor.

— Tu.

Vocea e bolovănoasă, bâiguind ca pentru sine.

— Ești… prea dornic. N-ai fi fost… obligat să-ți găsești un nou maestru în fiecare zi.

Un chicotit sănătos.

— Mult prea adevărat, Frate. Ar trebui să fiu recunoscător, măcar, pentru că Hetawa nu-și bate copiii.

Răsuflarea aspră se poticnește, apoi devine ușoară, liniștindu-se.

După multă vreme:

— Mulțumesc.

Niciun răspuns, cu toate că o voce începe să îngâne un imn blând și alinător.

— Merge atât de repede de data asta, Nijiri.

— Ssst!

Încă o foială, acum pielea se freacă de piele.

— Aici. Ești aici. Pe această lume. Rămâi cu mine, Frate. Am

nevoie de tine.

— Da… da.

O înghițitură ce se aude limpede.

— Am uitat cum se simte adevărata frică. Acum nimic n-o mai înfrânează.

— Nu ai de ce te teme. Totul va fi bine. Odihnește-te. Voi fi aici când te vei trezi.

Cea de-a treia zi, după-amiază. Boarea de aer proaspăt. Încremenirea morților este tulburată de voci noi, agresive și gălăgioase, lipsite de respect.

— N-a murit încă? Mi-am pus banii pe tine, băiete.

— Ia uitați-vă la ochi, Amtal! Dacă ura ar putea ucide, ai fi mort acum.

— N-avem noroc. Ăla mare respiră. Doar că-i adormit.

— În picioare?

— Poate că așa procedează. Poate că încearcă să te ucidă de la distanță.

— Poate că aruncă vreun blestem asupra urmașilor tăi.

— Poate că aruncă vreun blestem asupra bijuteriilor tale de familie!

Râs gălăgios.

— Doar hrăniți-i, imbecililor, și să plecăm. Nu-mi place locul ăsta.

Piatră și lanțuri, reîntoarcerea tăcerii. După o vreme, scrijelitul reîncepe.

Cea de-a treia noapte, începutul serii.

— Tremuri.

— N… nu mi-e frig.

— Știu.

— Te-am… rănit vreodată, Nijiri?

— Dacă m-ai rănit? Nu, de ce întrebi?

— O v… viziune. Era la pranje. Te-am rănit. Bătut. U… ucis.

— Nu fi smintit, Frate. Sunt aici, nu? N-am pregătit niciodată o pranje pentru tine, cu toate că am vrut, m-am pregătit. Și-am ascultat la zvonurile despre tine, am vorbit cu alții care te-au ajutat. Nu te teme: noi n-am făcut niciodată așa ceva.

Un glas care tremură:

— În viziune, am *vrut* să…

Un glas care mângâie:
— N-am să las niciodată să se întâmple așa ceva.

Cea de-a treia noapte, târziu, sau cea de-a patra dimineață, devreme, orele mici. Sunetele ce abia se aud ale furișării. Moartea se târăște tiptil.

Încet, chiar și răsuflarea se oprește pentru o clipă, apoi continuă.

— Bun venit, Frate.

Tăcere.

— Mă vrei?

Tăcere.

— Ia-ți ce vrei. Folosește-te pentru a te elibera. Am să te aștept în Ina-Karekh.

Tăcere. Furișare abandonată; acum mai persistă doar respirația, sfâșiată de încordare.

— N… nn…

Așteptare.

— Nnnn…

Vocea cedează, de-abia dacă sună omenește.

— N… nu. N… nu voi face. *N-am* s-o fac.

— Frate… Nu, Frate, nu… Uite. Da. Da, Frate.

Scâncetele care spulberă liniștea sunt fără speranță, însă tonurile blânde care le acoperă sunt încrezătoare și iubitoare.

— Am vrut să… Aș fi vrut… *Indethe a ethun…*

— Ssst. Nu și-a întors niciodată privirea de la tine, Frate. Ești cel mai iubit servitor al Ei, ai servit-O bine și vreme îndelungată. Te va întâmpina Ea când va veni vremea. Vei locui în pacea Ei pentru totdeauna. Am să văd asta chiar eu.

— Acum, Nijiri. Trebuie să fie acum. Data viitoare…

— Data viitoare vei face ceea ce trebuie făcut. Dar încearcă să reziști, Frate. Am trecut de balamale acum câteva ore. Acum numai o împinsătură va face peretele să se desprindă. Când vor veni gărzile din nou, putem fugi.

— Nu pot… rezista…

— Ba poți. Am să te ajut. Ssst. Închide ochii. Da, așa. Ssst. Am să țes un vis pentru noi, ți-ar plăcea asta? Nu o Colectare, dar poate suficient cât să țină nebunia la respect ceva mai mult. Acum stai nemișcat.

— Nijiri.

— Te-am iubit întotdeauna, Frate al meu. Nu îmi mai pasă ce-i drept. *Tu* ești singura mea Lege. Acum odihnește-te în siguranță, în visele mele.

Tăcere.

Cea de-a patra zi.

— Prințul a avut dreptate, Frate.

Huruit puternic de lanțuri, împrăștiind ecouri, în vreme ce porțile de piatră se urnesc. Aerul proaspăt năvălește prin catacombe. Printre tronurile morților, viața se pregătește singură pentru luptă.

— Ai devenit, într-adevăr, o armă, însă nu a lui. Toate lucrurile servesc vrerea Hananjei, chiar și aceasta. Amintește-ți asta, indiferent ce faci.

Huruitul încetează, zgomote de pași tulbură atmosfera pașnică și sfântă din Yanyi-ija-inank pe când gărzile se apropie.

— Și indiferent ce se întâmplă, n-am să te las niciodată de izbeliște.

Gărzile se opresc la ușa cuștii.

— Ia să vedem, băiete. Tot n-a murit?

Râd.

Și Ehiru privește înspre ei, adresându-le un zâmbet care le îngheață sufletele.

— Da, zise Secerătorul.

36

Secerătorul este o monstruozitate pentru tot ceea ce-i este drag Hananjei. Nu suferă să lase să trăiască o asemenea creatură.

(Lege)

Primul soldat căzu când Ehiru lovi peretele slăbit al cuștii, scoțându-l din balamale. Peretele era greu, îl lovi pe unul dintre soldați trântindu-l la pământ, pe când ceilalți doi, luați prin surprindere, rămaseră pe loc, șocați. Până să reacționeze ei, Ehiru ieșise din cușcă și se aruncase asupra lor.

Nijiri fugi după el, gata să doboare pe oricine îi scăpase lui Ehiru, însă nu era nevoie. Ehiru îl lovi pe primul soldat în gât și

în aceeași mișcare unduitoare se răsuci și-l apucă de față pe cel de-al doilea. Nijiri îl văzu pe soldat urlând, orbit de degetele lui Ehiru, căutându-și sabia. Nijiri alergă să-l ajute pe Ehiru, însă, brusc, soldatul scoase un sunet înăbușit și se lăsă în genunchi. Ehiru îi dădu drumul. Omul căzu într-o parte, mort.

Toate se întâmplau după vrerea Hananjei. Nijiri se agăță de acest gând. În numele Ei vor face tot ceea ce trebuia făcut.

Primul soldat bolborosi și-și dădu duhul, în cele din urmă, ținându-se de gât. Cel de-al treilea soldat reușise să se elibereze pe jumătate dintre zăbrelele de metal, însă platoșa sa din piele se agățase de o bară. Ehiru, clătinându-se după Secerare, se întoarse încet, cu atenția atrasă de eforturile omului.

Nijiri traversă încăperea din trei pași, se lăsă pe un genunchi lângă soldatul care se zbătea și-i frânse gâtul cu o smucitură rapidă.

Licărul de interes pieri din ochii lui Ehiru. Clipi spre Nijiri, lucid din nou pentru atâta timp cât va ține sângele de vise al soldatului. Amărăciunea îi întunecă fața când privi spre lucrarea lui Nijiri.

— Nu mai mult decât este necesar, Frate, zise Nijiri, ridicându-se în picioare.

Își șterse mâinile de pânza din jurul șoldurilor.

— Vino acum. Încă mai trebuie să ieșim din Yanya-iyan.

— Eninket.

Glasul lui Ehiru era mai adânc decât de obicei, deopotrivă aspru și tărăgănat, de parcă tocmai ar fi mâncat pastă de timbalin. Chiar și acum, când era aproape copleșit de sângele de vise, Nijiri putea simți nebunia pândind sub pojghița lucidității sale.

Sângele de vise nu-l mai poate controla. Îl ține în viață, nimic altceva.

Voia Hananjei. Nijri strânse din dinți, apoi răspunse:

— Zicea că se duce la Kite-iyan.

Ehiru dădu din cap și se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre ușă. Surprins, Nijiri alergă după el. Coridorul de după intrarea în catacombe era gol, fapt pentru care Nijiri se bucură nespus. Prințul trebuie că limitase la trei numărul de gărzi de la intrare, cu scopul de a micșora șansele ca vestea capturării lui Ehiru și a lui Nijiri să se împrăștie.

— Oricum, trei este un număr cu ghinion, murmură Nijiri ca

pentru sine.

Urcară treptele câte două și apoi ieșiră pe coridoarele mai luminoase de la parterul palatului Yanya-iyan. Servitorii și curtenii se împiedicau din mers la vederea lor. Fără îndoială, arareori li se întâmpla să vadă bărbați cu ochii duși în fundul capului, nespălați și în veșminte kisuatiene năvălind prin palat ca o viitură, își zise Nijiri cu cinism. Dacă dăduseră vreo alarmă, lucrurile se desfășurau anevoie, așa că Nijiri și Ehiru ajunseră neatinși în curte. Pe când traversau întinderea de nisip spre porțile de bronz ale palatului Yanya-iyan, mintea lui Nijiri îl purtă, preț de o clipă, înapoi în Noaptea de Hamyan, care acum părea că se petrecuse cu secole și cu o mie de vise în urmă.

Soldații de gardă se concentraseră asupra porții, atenți la orice musafiri nepoftiți, și nu erau conștienți de primejdia din interior. Ar fi putut să scape relativ nevătămați, dacă cineva, aflat la etajele superioare ale palatului, n-ar fi dat alarma. Unul dintre oameni se răsuci și-i observă pe Nijiri și Ehiru. Tresări, își înghionti camaradul, care se întoarse și el. Nijiri o rupse la fugă pentru a scurta distanța, auzind pașii lui Ehiru grăbindu-se lângă el. Primul soldat rânji, văzând doar un băiat neînarmat, și se repezi spre el. Nici nu se sinchisi să-și tragă sabia, pregătindu-se pentru ciocnire. Nijiri evită prima încercare de prindere, se lăsă pe vine și-și repezi pumnul într-o parte a genunchiului omului. Pocnetul înfundat al cartilagiului răsună în toată curtea.

Soldatul începu să urle și căzu la pământ ținându-se de genunchi. Nijiri auzi un alt urlet în spatele lui și se întoarse pentru a-l vedea pe Ehiru, ai cărui ochi sclipeau cu o ferocitate neomenească, cum lasă un trup să-i alunece din brațe. Înainte ca omul să cadă cu fața-n jos, Nijiri îi văzu chipul încremenit de groază.

În nisip, se înfipseră săgeți, la nici doi metri distanță. Nijiri se repezi spre poartă, gemând din cauza efortului când ridică zăvorul greu din bronz. Ehiru, nefiresc de calm, se răsuci spre arcași. Tocmai când Nijiri izbuti să tragă zăvorul și să deschidă poarta, zări cu coada ochiului o mișcare încețoșată. Când se uită mai bine, văzu că Ehiru ținea o săgeată în mână. Încă mai tremura, la două palme de gâtul lui Nijiri.

Imposibil! Nici chiar cel mai iscusit dintre Colectori...

— Du-te, mârâi Ehiru, aruncând săgeata cât colo.

Prea buimăcit ca să gândească, Nijiri țâșni pe poartă.

Ieșiră pe o stradă aglomerată, care înconjura Yanya-iyan, în timp ce tot mai multe țignale răsunau din înălțimile palatului. Printre trecători, Nijiri observă bărbați îmbrăcați în cenușiul Gărzii Orașului întorcându-se și lungindu-și gâtul ca să vadă ce provocase această alarmă.

— Pe aici, făcu Ehiru.

Se mișca sprinten prin mulțime și se lăsa dus de val, menținându-se în mijlocul străzii, unde fluviul omenesc curgea cel mai repede. Nijiri își ținea privirea în pământ, dându-se din nou membru al castei servitorilor, cu toate că îndrăzni să arunce o căutătură înapoi. Gărzile de-abia ajunseseră la porțile palatului Yanya-iyan. Un soldat din garda palatului ieși afară, cu sabia scoasă din teacă, uitându-se disperat prin jur. Îl văzură gesticulând spre gărzile orașului. Nijiri își plecă iute capul, observând că și Ehiru făcuse la fel. La prima răspântie își găsiră loc în spatele unei căruțe cu bușteni și o luară spre sud. Acolo se afla o piață unde se puteau pierde cu ușurință în marea de oameni.

Ehiru își croia drum atât de rapid prin șuvoaiele de oameni, încât Nijiri făcea eforturi să se țină după el. *Prea multe zile de inactivitate, ar fi trebuit să-mi fac măcar dansurile mele de rugăciune.* Bâjbâi să apuce brațul lui Ehiru.

— Frate, Hetawa este într-acolo.

— Nu.

Ehiru nu încetini.

— Frate, nu putem să mergem pur și simplu la Kite-iyan! Avem nevoie de cai, de o deghizare, merinde, înlocuitori pentru ornamentele noastre. Și mai trebuie să le spunem fraților noștri de credință tot ce s-a întâmplat.

— Într-o oră, întregul oraș va fi în alertă.

Lui Nijiri îi stătu inima când înțelese că Ehiru avea dreptate. Chiar mai rău, santinelele din Hetawa ar fi fost anunțate, așa cum se obișnuia în orice caz de pericol din oraș, iar Santinelele, cel puțin unele dintre ele, ascultau de Superior. Să se întoarcă la Hetawa ar fi însemnat să fie prinși din nou.

— Atunci ar trebui să o luăm spre poarta de sud, Frate, zise el.

Ehiru încetini și se uită la el. Nijiri îi oferi un zâmbet trist.

— Nu-i cea mai apropiată poartă de Calea Lunii, știu, însă garda de acolo este un prieten cu Sora Meliatua și cu Sunandi.

Îți amintești? S-ar putea să ne dea chiar și un cal.

Ehiru se opri, încruntându-se cu gândul la asta. Un negustor îl atinse ușor în trecere și Ehiru tremură, cu privirea ușor pierdută, urmărindu-l pe negustor prin mulțime. Se înfioră și își desfăcu larg degetele de la o mână…

Nijiri îi apucă mâna și o strânse tare. Ehiru tresări, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o reverie, apoi închise ochii într-un moment de furie.

— Poarta de sud. Repede. Scoate-mă din acest oraș, Nijiri.

Nijiri încuviință din cap. Ținându-l în continuare de mână, își croi drum prin mulțime în altă direcție, rugându-se să ajungă la timp la Kite-iyan.

37

Lumea-i născută
Ecouri, flăcări care dansează, râsete
Le urmărim prin tărâmurile viselor, împreună cu zeii
Lumea se sfârșește.

(Înțelepciune)

Prințul Gujaarehului stătea treaz printre pernele patului drapat în văluri, contemplând lumea pe care o va stăpâni într-o bună zi.

Nu avea vreo poftă deosebită de cuceriri, însă dorea pace – la fel ca oricare alt fiu al Gujaarehului – și-și dăduse seama cu mult timp în urmă că pacea era lăstarul răsărit din ordine. Acest lucru fusese dovedit iar și iar pe parcursul măreţului vis care era Gujaarehul. Crimele și violențele necontrolate care făceau prăpăd în alte ținuturi erau necunoscute aici. Nu flămânzea nimeni, poate doar în cele mai izolate văgăuni. Chiar și cei din cea mai de jos castă de slujitori aveau destulă instruire și dârzenie ca să-și controleze propria soartă. Fiecare copil din oraș își cunoștea locul din naștere. Orice bătrân din oraș își accepta valoarea în moarte. Și prin puterea tuturor celor care s-au perindat de-a lungul timpului a prosperat națiunea Hananjei, evoluând de la o îngrămădeala jalnică de corturi, adunată precar la gurile râului, până la rețeaua de orașe, mine, ferme, drumuri comerciale, încoronată prin capitala sa, gloria întregii lumi civilizate. Minunatul său Oraș al Viselor.

Însă restul lumii încă se mai lupta cu neorânduiala și ce pace putea avea Gujaarehul, pe viitor, cu acești vecini nevolnici și meschini? Vizitase alte ținuturi în tinerețe și fusese îngrozit de haosul și cruzimea care ar fi făcut până și lumea spiritelor să pară un loc plăcut. Alți stăpânitori încercaseră să controleze acel haos prin impunerea unui regim autoritar sau bani, uneori chiar reușind, însă asta n-a durat niciodată. Cum ar fi putut să dureze, când viața omenească ținea atât de puțin? Chiar și cel mai nobil comandant de oști tot ajungea să îmbătrânească și să moară, lăsând puterea celor care, de cele mai multe ori, erau prea slab pregătiți ca s-o mențină.

Astfel, apăruse și soluția: cucerirea lumii, dar mai degrabă pentru pace, decât pentru putere. Și ca să controlezi lumea, odată ce-ai câștigat-o, trebuia să devii un zeu.

Prințul se ridică în capul oaselor. Lângă el se mișcă prima sa soție, Hendet. Își coborî privirea asupra ei și-i mângâie obrazul, zâmbindu-i ca răspuns la zâmbetul ei adormit. După treizeci de ani și mai mult de două sute de alte neveste, se simțea onorat să beneficieze de favorurile ei. În felul caracteristic femeilor din sud, era încă frumoasă, chiar dacă tinerețea-i trecuse de mult, timpul lăsând puține urme pe pielea ei întunecată și netedă. Însă era bătrână, trecută de patruzeci, aproape la fel de bătrână ca și el. Își dorea mai mulți copii cu ea și, poate, i-ar fi putut avea, dacă i-ar fi permis să accepte sânge de vise de la Hetawa. Însă oricât de tentantă era ideea, nu putea suporta gândul ca Hetawa să-și înfigă ghearele într-un nou membru al familiei.

O sărută pe frunte.

— Aș prefera să rămâi aici. Va fi periculos.

Ea-și ridică o mână ca să-i urmărească linia buzelor cu unul din degete.

— Nu fi prostuț.

El zâmbi și dădu din cap, aprobându-i decizia, în pofida tresăririi de durere care-l străbătuse. O va pierde atunci când puterea îl va face nemuritor. Încă vreo zece, douăzeci de ani și ea se va duce dincolo de atingerea lui, în Ina-Karekh, unde n-o va mai vedea niciodată.

Și mai multă amărăciune așternută la picioarele Hetawei, decise el. Apoi se ridică, gol, ca să-și înceapă războiul.

Slujitorii îi puseră pe umeri o robă ușoară ca pana, ca să meargă în sala de baie. Acolo, îi udară pielea cu săruri

purificatoare și apă de lămâie și-l șterseră cu petale uleioase de trandafir. Când terminară să-l îmbrace în armura strămoșilor săi, împletindu-i fire de aur în păr, prințul părăsi apartamentele și-i găsi pe Hendet și pe fiul lor, Wanahomen, așteptându-l. Stând în genunchi, Wana ridică o sabie în teaca sa de piele lucrată. Când Prințul o luă, Wana își înălță privirea pentru a se uita la el cum şi-o încingea la brâu și nu pentru prima dată se minună Prințul de adorația din ochii fiului său.

Așa să fie, se gândi el. Să primească tărâmul viselor Hananja și copiii Lunilor. Tărâmul celor conștienți aparținea fiilor Soarelui.

— Vino, zise el, iar Wanahomen se ridică, ocupându-și imediat locul la un pas în spate și spre dreapta, în timp ce se deplasau.

Impunătoare ca întotdeauna, Hendet venea la stânga lui, cu capul ridicat a nerăbdare și mândrie. Pe când intrau pe coridoarele publice, slujitorul care purta Aureola sări ca să-l urmeze în alai. Prințul se gândi să-l trimită pe copil de acolo, însă decise că era mult mai potrivit să scape de Aureolă după aceea, după ce va fi devenit zeu mai mult decât cu numele. Charris venea și el în urma lor și astfel se îndreptară spre treptele care duceau spre cel mai înalt turn din Kite-iyan.

În jurul lor, coridoarele de marmură erau pustii. Pentru propria protecție, Prințul își îndepărtase celelalte soții și pe toți copiii și pusese Garda Apusului la nivelul cel mai de jos al palatului, ca pavăză împotriva oricărui atac. Numai aceștia patru – un număr favorabil și acceptabil – vor fi martorii ascensiunii sale.

Urcară treptele în tăcere, trecând de etajul unde Niyes își trăise ultimele clipe și se opriră doar după ce ajunseră la nivelul cel mai de sus al turnului. Când Charris deschise ușa, o geană de lumină străpunse orizontul îndepărtat și se împrăștie în momentul când apăru curbura aurie a soarelui.

Prințul zâmbi. Departe, înspre sud, unde deșertul întâlnea granița kisuatiană, venirea zorilor semnalase armatelor sale să atace.

Ieși pe balcon, inspirând cu plăcere, când un vânt se ridică brusc de la pământ, fluturându-i părul ca pe niște aripi ondulate. O siluetă se mișcă într-o parte a balconului, zăngănitul lanțurilor spărgând liniștea dimineții. Prințul privi spre Secerătorul său, care stătea ghemuit acolo unde-l priponiseră cu lanțuri de zid.

Trupurile servitorilor zăceau la picioarele lui. Prințul se înveseli văzând că, în timpul nopții, vechiul eu al Secerătorului ieșise la suprafață, fiindcă aranjase trupurile în poziții decente.

Piatra jungissa ridicată de Prinț era brută, urâtă. Fusese cioplită dintr-o bucată mai mare din sământa Soarelui, acele pietre ciudate care mai cădeau din când în când din cer, și, spre deosebire de bijuteriile meșteșugit prelucrate folosite de către Hetawa, aceasta era doar o bucată de piatră. Totuși, când Prințul o lovi de balustrada din preajmă, Secerătorul se zgribuli, ridicându-și capul.

— F... frate...?

Prințul își înălță surprins sprâncenele. Secerătorul vorbea rareori în aceste zile. Rămășițele personalității sale ajunseseră atât de firave încât Prințul de-abia dacă mai avea nevoie de jungissa, voința lui fiind suficientă pentru a împiedica gândurile creaturii. Punând piatra de-o parte, se duse lângă Secerător, ghemuindu-se pentru a-i scruta ochii buimăciți.

— Uită-te aici. Te-ai odihnit bine, Una-une?

Secerătorul clipi în lumina soarelui, oftând și clătinând din cap.

— Nu. Viziuni... am avut dureri. Ehiru. Suferea.

Prințul dădu din cap spre Charris, care desfăcu lanțul ce ținea legată zgarda de la gâtul Secerătorului.

— Da, frate de credință, zise Prințul, luând de la Charris capătul lanțului. Întinse mâna să mângâie obrazul scofâlcit al creaturii.

— Din nefericire, suferă. Însă acum a venit vremea să se termine cu suferințele tale. O ultimă sarcină, încă o Colectare glorioasă, iar apoi te poți odihni.

Dorul inundă ochii creaturii. Lacrimile i se adunară în ochi.

— Da. Da. O, te rog, Frate. Te-am slujit atâta vreme.

— Știu. Încă puțin și apoi te-așteaptă pacea Ei, îți promit. Vino.

Prințul se ridică, strângând lesa Secerătorului. Acesta se sculă și păși după el, cu grația unui animal de pradă, chiar dacă mintea-i era dusă. Prințul se opri la balustradă, făcându-le semn lui Hendet și celorlalți să se dea înapoi.

Însă Secerătorul încremeni pe neașteptate. Se întoarse spre intrarea în balcon, aproape smulgând lanțul din mâna Prințului. Acesta își trase răsuflarea și strânse lesa, pregătindu-se să-și

impună voința asupra foamei demente a creaturii, dar apoi își dădu seama că atenția ei nu se fixase asupra lui Hedet sau a lui Wanahomen. Urmări privirea Secerătorului și strânse din dinți.

— Destul, Eninket, se răsti Ehiru.

38

Nu ai de ce te teme în coșmaruri, atâta vreme cât le controlezi.

(Înțelepciune)

Ca o vedenie, Visătoarea gonise pe cerul nopții în vreme ce caii lor străbătuseră ca o ceață Calea Lunii, spre Kite-iyan. În șuieratul vântului, singurele constante pentru Ehiru erau furia proprie și glasul lui Nijiri, străpungând, din când în când, ceața pentru a-i reaminti cine era. Intrară în sala de primiri din Kite-iyan și o găsiră plină de soldați. Cu vocea mamei sale răsunându-i în minte, Ehiru îi ura, iar ura sa era atât de aprigă încât o parte din ea scăpă și sări înainte. Când o trase înapoi, sufletele lor veniră împreună cu ea, pești îndopați, zbătându-se în năvoadele minții sale. Le devoră cu lăcomie, savurându-le durerea și teroarea ca pe niște mirodenii picante, iar vinovăția îi tulbură momentul doar puțin.

Acum, stând înaintea Prințului, fratele său, cel care-l trădase, ura îi revenise, însă de data asta şi-o struni. Va curăța sufletul Gujaarehului de stricăciune în felul cuvenit, decisese asta cu mult timp înainte, ca un Colector, nu ca un monstru. Pentru dreptate și pentru Hananja, va fi el însuși pentru ultima oară.

— Destul, zise el din nou, pătrunzând în balcon.

Nijiri pluti în urma lui, o umbră gata să lovească. Într-o parte, o femeie, doi bărbați și un slujitor-copil stăteau năuciți, cu sufletele ca niște flăcări strălucitoare și ademenitoare, care-l îmbiau. Îi ignoră, la fel și foamea care le cerea.

— Cedează. Încă mai am destul control ca să-ți ofer pacea. Dacă reziști, nu-ți pot promite nimic.

Eninket îi oferi un zâmbet rece, cu toate că Ehiru văzu furia ascunzându-se dedesubt.

— Nu fi prost, Ehiru. Să mori sau să fii aidoma zeilor. Ce ai alege?

Își puse mâna pe umărul Secerătorului, iar creatura le aruncă

un șuierat sălbatic.

— Strunește-ți bestia, Eninket.

Ehiru-și ridicase vocea. Nu era lucrul cel mai pașnic, însă înăuntrul său mai rămăsese doar puțină pace și nu-i mai păsa deloc.

— Cel care-a fost odată m-ar fi putut învinge, dar nu această creatură jalnică. Și dacă o dezlegi, s-ar putea să atace fără să facă vreo deosebire.

Se uită la asistența lor nepotrivită. Bărbatul în veșminte de soldat cu rang înalt își trase sabia, tânărul făcu la fel. Trăsăturile băiatului aduceau cu ale lui Eninket, observase deja Ehiru, și cu cele ale femeii shunha, care se afla împreună cu ei. Mai văzu și teama care se așternu o clipă pe chipul lui Eninket.

Ținându-și mâna pe umărul Secerătorului, Prințul glăsui încet, dar cu fermitate:

— Wanahomen, du-te cu mama ta. Charris, apără-i cu prețul vieții.

Bărbatul părea gata să protesteze, cu toate că aruncă o privire nervoasă spre Secerător – acesta își ațintise ochii flămânzi asupra lui Nijiri – și se supuse. Tânărul nu avea însă asemenea scrupule.

— Tată, nu o voi face!

— *Fă cum îți spun eu!*

Eninket își desprinse privirea de la Ehiru cât să-l disciplineze pe tânăr.

— Du-te acum!

După încă un moment, tânărul se potoli și femeia-l trase spre ușă, luându-l de mână. Soldatul apucă brațul copilului care ținea Aureola și-l trase și pe el de-acolo. Când îi auzi coborând pe scări, Ehiru păși mai aproape, uitându-se suspicios spre Secerător.

— Ai pierdut, îi spuse lui Eninket. Înfruntă-ți așadar moartea cu demnitate.

— Chiar după tot ce ți-am spus?

Eninket râse încet, amar.

— Un sclav al Hetawei până la sfârșit. Nu, Ehiru. Nu *eu* sunt cel care-a pierdut aici.

Oftă.

— Așa să fie.

Coborându-și privirea asupra Secerătorului, chipul lui Eninket

dobândi o expresie ciudată de concentrare. Secerătorul îngheță, cu trăsăturile și mai căzute decât de obicei, deși își înălță capul de parcă ar fi ascultat. Apoi Eninket își retrase mâna de pe umărul său.

Chiar și după acest avertisment, iuțeala creaturii îl luă pe Ehiru prin surprindere. Nu avu decât o clipită să se pregătească, însă zbură dincolo de el și-și dădu seama, dintr-odată, că nu el fusese ținta.

— Nijiri!

Însă băiatul apucase mâna Secerătorului înainte să-i atingă fața, răsucindu-se ca să-i abată avântul. Creatura se împiedică, dezechilibrată, iar Nijiri o lovi chiar în mijlocul pieptului ei scofâlcit. Căzu la pământ, dând din mâini și din picioare, iar Nijiri se apropie, cu o privire mai rea decât văzuse Ehiru vreodată. Ehiru se puse în mișcare să-l ajute, însă, brusc, un zgomot slab din spate îi atrase atenția. Se răsuci pentru a se confrunta cu orice șmecherie încercată de Eninket…

…Și încremeni, pironindu-și privirea asupra pietrei jungissa aflată în mâna fratelui său. Eninket se încordă, apoi se opri, mijindu-și ochii spre el.

— Vino aici, Ehiru, zise Eninket.

Ehiru făcu un pas spre Eninket înainte de a-i trece prin minte să se întrebe de ce o făcuse. Se opri, încruntându-se.

— Așadar, are efect și asupra ta.

Eninket îl fixă cu privirea având o expresie asemănătoare cu mirarea.

— Superiorul a zis că ai făcut foamea. Și totuși, băiatul trăiește. Atunci pe cine ai omorât ca să-ți menții propria viață, fratele meu?

În vreme ce Ehiru strângea din dinți de rușine, Eninket zâmbi, relaxându-se, cu o sclipire de victorie în ochi.

— Ești la fel de decăzut ca și ceilalți, cu toată vorbăria ta pioasă.

Cântecul jungissei îi umplea mintea lui Ehiru, aruncându-l înapoi în timp cu o mie de nopți și o mie de Colectări, făcându-l să tânjească după vremurile când lucrurile fuseseră atât de simple în viața lui. Pe când fusese pur și nu existase decât pacea din sufletul său și…

Ce-i asta? În plină nedumerire clătină din cap, însă vaietul jungissei îi străpungea gândurile ca un pumnal.

— Încă un secret al pergamentelor, zise Eninket, apropiindu-se. Mintea unui Secerător devine tot mai sensibilă, dar și mai puternică, lăsându-te vulnerabil la cea mai simplă narcomanție.

Ehiru se sili din răsputeri să-și desprindă privirea de la jungissa, în vreme ce aceasta creștea sub ochii săi, dar nu izbuti. Zgomotul scos de piatră înghițea orice altceva, inclusiv zgomotele luptei lui Nijiri cu Secerătorul din spatele lui. Încercă din nou să se concentreze asupra lui Eninket, care rămăsese acum neprotejat și putea fi Colectat, însă...

— Favoritul Hananjei, așa ți se spune. Cel mai dibace Colector din ultima vreme. Muribunzii visează să fie luați de tine. Totuși, iată ce preț ai plătit pentru că ai servit Hetawa atât de bine, Ehiru. Ai devenit al meu mai repede decât Una-une.

Prințul oftă.

— Poate că așa fost să fie, fratele meu. *Vino* acum.

Cuvântul pătrunse în Ehiru, susținut de o voință care o dădu la o parte pe a sa, ca pe niște draperii de pat, și atinse cel mai ascuns cotlon în care se găsea conștiința sa. La un moment dat, crezu că scosese un sunet, poate un geamăt gâtuit. Nu putea fi sigur. O mână-l atinse pe umăr. Se cutremură sub atingere, încercând să-și dea frâu liber urii, însă mintea care își croise drum înăuntrul său îndepărtă blând acele gânduri.

— Vino, Frate, zise Eninket din nou.

Ehiru se întoarse și se duse acolo unde-l dirija glasul, peste balustrada balconului.

În urma lui, în depărtare, auzi pe cineva strigându-i numele. Nijiri. Frica pentru băiat aproape că-i dădu forța de a se întoarce, dar voința lui Eninket o învinse pe a lui.

— Ssst, Frate.

Acum era din nou pierdut, în cușcă sub Yanya-iyan, plângând de foamea care aproape că-l făcuse să-l omoare pe Nijiri. Glasul era altul, însă cuvintele de alinare erau aceleași, mâinile de pe umerii săi, aproape la fel de blânde.

— Este în ordine, făcu o voce în urechea lui, schimonosindu-i și mai mult amintirile.

Nijiri? Nu. Nu exista niciun fel de dragoste în această voce.

— Înțeleg. Atât de multă stricăciune peste tot, atât de multă suferință, iar tu ești neajutorat și n-o poți opri. Însă te pot ajuta, Frate.

Făcând un efort uriaș, Ehiru izbuti să închidă ochii. Însă se

dovedi a fi o greșeală: vuietul jungissei îl urmărea prin beznă, iar vocea își răspândea rădăcinile și mai adânc în mintea lui.

— Acum. Întinde-te, Frate. Distanța n-ar trebui să fie o opreliște pentru tine. Întinde-te peste deșert. Îi simți?

Cu ochii lui închiși, Ehiru nu avea cum să se concentreze la altceva în afară de voce. Se luptă cu ea, însă mintea lui se întinse înainte oricum, îndepărtându-se de el ca și cum ar fi alunecat într-un puț. În jurul lui se înfiripară vedenii: deșertul, plutind pe aripile vreunui zburător. Iată și satul Ketuaye, oaza de la Tesa. Dealurile se aflau acolo, apoi, deodată, coborârea lui se schimbă. Ceva-l trase într-o parte. Se încruntă, încetinind, simțind în aer gust de sânge și durere și o frică de coșmar.

Și moarte.

Acolo unde era moarte, se găsea și sângele de vise.

— Decădere, Frate. O simți? O murdărie cum ținutul nostru n-a mai cunoscut de secole.

Ehiru o simțea. Scânci când teroarea/cruzimea/furia îi biciuiră simțurile, ducându-i gândul chiar și mai departe de suprafața minții sale. Îi putea vedea acum, sute, mii de oameni cu săbii și sete de sânge, intenționând să se hăcuiască unii pe alții. Antiteza păcii. Apoi vedenia se schimbă și văzu numai lumină acolo unde fuseseră, scântei care străluceau și-apoi dispăreau în moarte, altele care ardeau convingător, contopindu-se într-un tot sclipitor. Un Soare a cărui căldură promitea să înlăture frigul și să umple golul dureros dinlăuntrul său.

Atât de multe suflete. Atât de multe.

Pe un alt plan, Ehiru își linse buzele.

— Vor veni aici, Ehiru. Ne vor infecta cu sălbăticia lor și cu haosul, ne vor distruge pacea – pacea *Ei* – pe vecie.

Vocea se apropie de urechea lui, șoptindu-și avertismentul peste strigătele de durere și furie și peste pofta lui delirantă.

— Oprește-i, frățiorule. Ia-i. Ia-i pe toți și împărtășește-i cu mine.

În el nu mai rămăsese nimic ca să poată lupta. Vraja și foamea consumaseră totul.

Întinzându-și mâinile și mintea, Ehiru înșfăcă peste douăzeci de mii de vieți și începu să Secere.

Pe la vârsta de opt inundații, un copil gujaareean ar trebui să poată fi în stare să citească Legea și să recite primele patru principii ale Înțelepciunii, să facă înmulțiri și împărțiri cu patru și cu zece și să-și folosească în vise numele de suflet pentru protecție.

(Înțelepciune)

Vederea Lunii Deșteptate fusese o alinare pentru Sunandi în întreaga sa copilărie. Orele Visătoarei aparțineau celor care domneau pe străzile din Kisua. Acesta era timpul stăpânilor de sclavi și al târfelor, al tâlharilor și al bandelor. Al celor puternici care-i devorau pe cei slabi. Însă apusul Visătoarei marca sfârșitul răgazului lor, pentru că cei mai răi dintre răpitori au vânat deja, s-au îndestulat și au revenit la vizuinile lor pentru visele lor reci și sângeroase. După asta, numai Luna Deșteptată mai atârna pe cer, sora sfioasă și modestă a reginei cerești, care are cerurile pentru ea numai jumătate de oră înainte de revenirea Soarelui. Și mai puțin în sezonul ploios. Dar în vreme ce lumina palidă a Lunii Deșteptate strălucea peste străzile orașului, cei slabi aveau momentul lor. Copila pe nume Nefe și camarazii ei de la nivelul cel mai de jos al ierarhiei puteau ieși acum din ascunzișurile lor pentru a gusta din resturile lăsate de cei mai buni decât ei. Iar dacă nu era nimic de mâncat și nimic valoros de furat, cel puțin erau în siguranță, iar odată cu siguranța veneau și cele câteva momente de fericire de care-și amintea de la începutul vieții sale. Joaca. Râsul. Sentimentul de a fi, timp de o oră, copil. Nu regretase niciodată că fusese adoptată de către Kinja, dar nu uitase nici de acele timpuri, la fel de dragi ei ca și mamei sale pe care de-abia şi-o amintea.

În astă seară, lumina Lunii Deșteptate nu-i oferea nicio mângâiere, pentru că sub ea putea vedea armatele Gujaarehului acoperind platoul Soijaro precum plăgile unui lepros.

Prea târziu, preotule. Am dat greș amândoi, eu prin căile decăderii mele, tu, prin dreptatea ta smintită, rigidă. Și amândoi știm că ținuturile noastre vor fi scăldate în sânge.

Calul lui Sunandi se agită sub ea. Poate că reacționa astfel la izul de frică din aer. Își controlă animalul strângând nepricepută

hățurile și numai atunci își dădu seama că Anzi Seh Ainunu venise lângă ea, însoțit de Mweke Jeh Chi, Înțeleapta conducătoare a Protectorilor. Anzi, generalul forțelor din Kisua, era un spadasin înalt, dur, brutal de direct în vorbe și în fapte. Mweke era opusul lui: o bătrână durdulie, emanând o forță ascunsă. Povestitorii din capitală spuneau că era o mistică ale cărei vise se adevereau adesea. Zvonurile mai susțineau că nu era pe de-a-ntregul o kisuatiană, ceea ce ar fi iscat un mare scandal dacă s-ar fi adeverit, deși nimeni nu reușise să demonstreze încă așa ceva. Sunandi se întreba dacă nu cumva era în parte gujaareeană.

— Ultima încercare de negociere a dat greș, zise Mweke, strunindu-și calul lângă cel al lui Sunandi.

Vorbea încet, cu toate că întreaga tabără se trezise și era neliniștită de apropierea bătăliei.

— Mesagerul nostru a primit o săgeată în burtă pentru deranjul său.

Sunandi își strânse robele mai bine pe ea, înfiorată nu doar de aerul răcoros al nopții.

— Noi știam că un armistițiu ar fi fost improbabil, Onorată.

— Dar ați sperat.

Bătrâna zâmbi văzând expresia lui Sunandi.

— Ați așteptat ca prietenul vostru preot să poată opri, cumva, toate acestea.

Sunandi deschise gura să-i spună lui Mweke că Ehiru Colectorul nu-i era în niciun caz prieten, dar mai apoi o închise. Nu mai conta. Dacă eșuase, atunci era mort.

— Trebuie să plec, spuse Anzi.

Vocea sa era adâncă, surprinzător de blândă pentru cea a unui soldat, amintindu-i în mod pervers de Ehiru.

— Dușmanul de-abia așteaptă venirea zorilor.

Mweke dădu din cap încuviințând plecarea lui, însă generalul nu-și îmboldi calul în acel moment.

— Ceva nu-i bine aici, zise el brusc, privind peste platou.

Fruntea lui, văzu Sunandi, era puternic încrețită de încruntare.

— Planul dușmanului este greșit. Vor muri cu toții.

Sunandi se încruntă, încercând să-și dea seama cum ajunsese el la concluzia aceasta doar uitându-se la armata masată mai jos. În depărtare, putea vedea un șir de catarge de-a lungul țărmului. Acestea erau misterioasele corăbii pentru

deconspirarea cărora muriseră Kinja și probabil și Niyes. Moartea lor nu fusese în van, întrucât ca urmare a acestor dezvăluiri și a suspiciunilor Protectorilor, Kisua era pregătită să facă față atacului gujaareean. Anzi izbutise să adune douăsprezece mii de soldați, care înconjuraseră platoul și umpluseră valea de după el, singura cale logică pe care o puteau străbate invadatorii pentru a ajunge la capitala kisuatiană.

Dar, cu toate că Sunandi nu era o specialistă în strategiile războiului, nu putea înțelege din ce motiv se arăta încrezător Anzi. Douăsprezece mii de soldați, mulți dintre ei epuizați de marșurile forțate prin jumătate din Kisua, ca să ajungă la timp, nu reprezentau mijloace sigure pentru victoria împotriva a zece mii de războinici odihniți și pregătiți de luptă.

— Avem destui ca să-i oprim, spuse Anzi de parcă i-ar fi citit gândul lui Sunandi. Și aceasta-i țara noastră. Am pregătit ambuscade prin toată valea și munții înconjurători. Liniile noastre de aprovizionare sunt sigure. Îi putem ține pe loc zile în șir, chiar săptămâni, dacă trebuie, până sosesc trupele noastre din sud. Va fi un război de măcinare a forțelor, pe care-l vor pierde în mod inevitabil. Comandantul lor este un prost, dacă nu-și dă seama de asta.

Mweke se uită un moment la el.

— Poate că și ei au întăriri pe drum.

— Poate că da. Chiar probabil, la drept vorbind. Însă totul rămâne *greșit*, zise Anzi.

Sunandi făcu o grimasă ca reacție la lipsa lui de respect, însă Mweke de-abia dacă oftă. Poate că Protectorii erau obișnuiți cu el.

— Acest lucru a fost o prostie încă de la început. Dacă voiau să câștige, trebuiau să vină într-un număr dublu sau mai mare.

— Ce tot spui, generale? Glăsui Sunandi. Că nu-și doresc să câștige?

Aproape că putea adulmeca ura trupelor Gujaarehului. Mulți dintre ei erau din nord, raportaseră iscoadele, barbari care îi disprețuiau pe toți cei civilizați, socotindu-i niște lași molatici și decadenți. Erau flămânzi după șansa de a curăța Kisua de toate bogățiile.

— Habar n-am, zise el. Îi cunoști pe acești smintiți străini mai bine decât mine. Dar dacă au venit să moară pe țărmurile

noastre, atunci voi fi încântat să le fac pe plac.

Le oferi lui Sunandi și lui Mweke o scurtă înclinare din cap, apoi își îmboldi calul. Îl văzură luând-o în jos, pe cărarea care ducea spre campamentul lor, pe ridicăturile din vale. Va conduce bătălia de-acolo.

Ceea ce se va întâmpla cât de curând, observă Sunandi. Cerul spre partea de răsărit devenise vizibil mai spălăcit în ultimele clipe.

— Ar trebui să ridicăm tabăra, Prea Onorată, îi zise lui Mweke. Negocierile nu mai sunt posibile. Trebuie să ne întoarcem în capitală, unde tu și ceilalți Protectori puteți fi apărați corespunzător.

Mweke dădu din cap, însă nu se clinti.

— Anzi are dreptate, spuse ea. Trebuie să mai fie ceva aici. Prințul din Gujaareh nu-i prost. Are o minte ca un labirint.

Sunandi nu auzise niciodată o metaforă mai potrivită, însă aveau chestiuni mult mai urgente în acest moment.

— Nu putem face nimic altceva decât să tratăm problema de la ușa noastră, Onorată.

— Nu. Ne puteam face propriile planuri pentru a-l combate pe Prinț și am și făcut-o. Trupele de întărire dinspre sud nu vor veni aici. Ceilalți Protectori și cu mine am decis să le trimitem în nord.

Sunandi se încruntă nedumerită.

— Nu înțeleg, Prea Onorată. În nord nu există nimic, în afară de O Mie de Pustietăți și...

Își dădu seama aproape imediat și vocea-i pieri. Mweke îi descifră expresia și dădu din cap cu o bunăvoință rece.

— Nu există niciun motiv ca Prințul să fi ridicat o garnizoană în deșert, zise bătrâna, altul decât susținerea unei invazii pe uscat. O a *doua* invazie. Protectorii cred că asta – arătă spre armata gujaareeană masată pe Soijiaro – nu-i decât o diversiune. Așa că vom înfrunta adevărata amenințare la sursa ei.

Sunandi înghiți în sec.

— S-ar putea ca generalul să aibă nevoie de aceste trupe, Prea Onorată. Cel puțin ar trebui să știe să nu aștepte întăriri.

— Este problematic să-i ceri unui soldat să-și riște viața fără niciun motiv valabil, rosti Mweke. Nu luptă atât de crâncen, dacă știe că nu are rost, întâmpină moartea prea repede,

gândindu-se la gloria obținută prin sacrificiu. Avem nevoie de angajamentul deplin al lui Anzi, pentru că aceasta este stratagema *noastră*, desigur. Kisua are suficiente forțe de apărare pentru a trata cu această gloată, dacă am pierde bătălia. Dar vom câștiga războiul. Când trupele noastre de sprijin vor fi terminat cu garnizoana din deșert, au ordin să continue marșul chiar mai spre nord, spre capitala Gujaarehului.

Mută de uimire, o uimire adâncă și înfricoșată, Sunandi se holba la ea.

— Așa trebuie procedat, zise Mweke.

Glasul ei era moale, aproape pierdut în adierea de la începutul dimineții, dar implacabil.

— Gujaarehul este ca o fiică pofticioasă și răsfățată, iar acum trebuie s-o punem la punct. Pedeapsa va fi dureroasă pentru ambele noastre ținuturi, dar până la urmă totul va fi mai bine.

Se uită lung la Sunandi.

— Ai rezolvat foarte bine toate astea, Jeh Kalawe, mai bine decât era de așteptat, ținând cont de tinerețea ta. Învață din aceste evenimente. Te vor face să fii un Protector formidabil într-o bună zi.

Cu asta, Mweke își întoarse calul și se îndepărtă, îndreptându-se spre locul unde un grup de soldați și sclavi își strângeau tabăra să plece. Sunandi o urmări cu privirea, prea năucă să pornească după ea. Fără să vrea, își imagină o bătălie aprigă la porțile Gujaarehului. Imaginea zidurilor albicioase, împroșcate cu roșu, o copleși cu o greață subită. Întotdeauna detestase Gujaarehul, și totuși…

În spatele lui Sunandi apărură zorii.

Jos, pe platou, începu bătălia.

Sunandi închise ochii înaintea strigătului de luptă al celor douăzeci și două de mii de oameni. În tăcere, pentru prima dată în viața ei, se rugă Hananjei.

Oprește asta. Numai Tu poți, în acest moment. Fă-l pe Prinț să asculte de rațiune. Salvează-ți orașul – și ambele noastre ținuturi – de și mai multă moarte stupidă, fără rost.

Trecu o vreme, așa cum se așteptase, până să vină un răspuns. Apoi, pielea de pe ceafă i se încreți, reacționând la prezența cuiva. Uluită, se răsuci în șa.

Ehiru stătea în spatele calului ei, cu umerii căzuți, cu ochii în pământ. Lui Sunandi îi veni sufletul la loc, mai bucuroasă să-l

vadă în viață decât și-ar fi putut imagina. Dar...

El își ridică fruntea și Sunandi se cutremură, șocată de ceea ce privea spre ea prin ochii săi. *Nebunie*, pură și strălucitoare, atât de străină feței lui încât de-abia dacă-l putea recunoaște. Nebunie și încă ceva: foame.

În depărtare, printre bătăile puternice ale inimii ei care-i răsunau în urechi, Sunandi își dădu seama că zgomotele bătăliei de jos scăzuseră până la oprire. *Îl văd cu toții*, înțelese ea, cu toate că n-ar fi putut spune cum de știa. Fiecare soldat, oficial și sclav de pe platoul Soijaro vedea această priveliște.

Apoi Ehiru se întinse spre ea cu brațele sale devenite imposibil de lungi, cu buzele subțiate într-un zâmbet strâmb pentru a dezveli dinți la fel de ascuțiți precum ghimpii de trandafir.

— Îți aduc pace, șopti el, iar degetele lui se îngropară în pielea ei ca niște rădăcini.

În lumea cărnii și a sângelui, Sunandi încremeni pe calul ei și începu să țipe. Douăzeci și două de mii de alte gâtlejuri țipară odată cu ea, însă lumea aceasta n-avea nicio noimă. Lumea viselor era teritoriul Secerătorului, singura care conta, și pe acest tărâm o trase Ehiru pe Sunandi, lipind-o la pământ fără niciun efort. Se ghemui peste ea, încă oferindu-i zâmbetul său iubitor, și se gheboșă ca să se hrănească.

40

Un Colector care refuză Zeciuiala Finală va fi socotit decăzut.

(Lege)

Mori odată, își zise Nijiri cu îndârjire, *iar dacă ai să ajungi în lumea umbrelor, nu-mi pasă.*

Îl lovi în spate pe Una-une și-apoi îl încălecă, apucându-l de bărbie și de ceafă.

Însă uitase de repeziciunea unui Secerător. Pumnul lui Una-une îl lovi sub bărbie, forța loviturii aproape rupându-i gâtul. Năucit, Nijiri își încovoie spatele; Una-une își umflă pieptul sub el și-l azvârli pe podeaua balconului. O clipă mai târziu, Njiri descoperi că pozițiile lor se inversaseră, capul lui Una-une acoperind cerul zorilor de deasupra lui. Raze chihlimbarii ale Soarelui răsărit luminau fața scofâlcită a lui Una-une și un ochi

care licărea cu un luciu răuvoitor.

— Îmi amintesc de tine, hârâi Secerătorul, trupul său subțire tremurând de nerăbdare.

Degetele lui zgâriau brațele lui Nijiri, încercând să le țintuiască la podea.

— Sufletul tău era dulce.

Nijiri mârâi în semn de răspuns și zvâcni în sus, lovindu-l cu fruntea în gură pe Una-une. El scoase un geamăt gâtuit, de surpriză, când Nijiri își puse tălpile pe podea și-l împinse cu toată puterea, azvârlindu-l într-o parte. Eliberat, Nijiri sări în picioare, se împiedică și se trase în spate, încercând să-și recapete forțele.

Și Una-une era în picioare. Rapid ca un șarpe de nisip, se aruncă înainte cu un rânjet ca de schelet. Nijiri de-abia reuși să se ferească de un pumn; curentul de aer iscat de trecerea lui îi mângâie scalpul. Mârâi și-și schimbă greutatea pentru o lovitură, însă înainte să apuce s-o trimită, Una-une se feri aplecându-se și-l izbi cu umărul în pântece.

Erau amândoi norocoși. Cândva, Una-une fusese un bărbat masiv, mai scund dar mai solid decât Ehiru. Acum era piele și os și se împuținase. Greutatea lui îl trimise pe Nijiri înapoi, în balustrada metalică a balconului, suficient de tare cât să-i taie respirația și să-l facă să țipe fără să vrea, însă nu destul de tare ca să-i azvârle pe amândoi peste ea, spre moarte. Nijiri zgârie umărul lui Una-une și aproape intră în panică atunci când un curent de aer îi atinse spatele și-l avertiză asupra pericolului. Disperat, își împreună mâinile și le izbi de ceafa lui Una-une cu toată puterea.

Lovitura ar fi trebuit să-l pună în genunchi pe Una-une. Însă zgarda de piele din jurul gâtului său amortiză lovitura și, în același moment, Una-une se rostogoli într-o parte și se retrase. Se legăna, cu brațele și lanțul de la gât balansându-se, rânjind a batjocură.

Se joacă cu mine, își dădu seama Nijiri înfiorându-se.

Se desprinse de balustradă, lăsându-se jos într-o poziție defensivă și încercând să nu ia în seamă durerea pulsândă din gâtul său și din coaste. Furia lui se dusese acum, fusese doar o mască pentru frică. Amintirea atingerii reci a Secerătorului pe pielea și sufletul său îi reveni nedorită și, în pofida căldurii tot mai mari a zilei, se înfioră.

Însă, fără veste, starea de spirit a lui Una-une se schimbă.

— Teamă, șopti el.

Se încruntă ușor și își înălță capul, ca și cum ar fi vrut să scape de gândurile sale încâlcite.

— Învățăceii… n-ar trebui să se teamă.

Nijiri se încruntă, dându-și seama pe ce căi o luaseră acum gândurile creaturii smintite. Nu ca în noaptea de pe alee. Pranje.

În ciuda bătăilor puternice ale inimii, Nijiri strânse din dinți.

— L-ai ucis pe băiatul care te servea.

— Ai fi putut să fii tu.

Pe fața lui Una-una se vedea un zâmbet dement. Nijiri bănuia că, de fapt, creatura voise să-l măgulească.

— Drăguț băiat. Pentru tine, m-aș fi împotrivit mai tare nebuniei. Îl iubești pe Ehiru, nu-i așa? Tot așa cum m-a iubit și el pe mine…

Glasul i se stinse, nedumerirea licărindu-i o clipă pe față, apoi își ridică ochii. Nijiri fu uluit de luciditatea bruscă din ei.

— Favoritul Hananjei, zise Una-une.

Privi într-o parte, copleșit de rușine, pe când Nijiri se uita nedumerit.

— Totul îi reușea fără nicio greutate. Avea talent la Colectări, se bucura de pacea Hananjei și câștigase atât de mulți admiratori. L-am iubit ca pe un fiu… și l-am și urât. Înțelegi? Atunci am știut. Nici pic de tihnă n-a rămas în inima mea. Nimic altceva decât singurătate și furie. E timpul să pleci.

Cu coada ochiului, Nijiri văzu o mișcare. Îndrăzni să arunce o privire într-acolo și-l văzu pe Ehiru îndepărtându-se, țeapăn ca un bătrân, cu Prințul conducându-l spre balustradă. Ce făceau? Și de ce se mișca precum un somnambul printr-un coșmar?

Viziuni ale Prințului azvârlindu-l pe Ehiru peste balustradă îi trecură prin minte.

— Ehiru-frate!

Pentru o clipă, păru că Ehiru chiar îl auzise. Se opri și dădu să se întoarcă, dar atunci Prințul murmură ceva și ridică cealaltă mână. O jungissa? Orice ar fi fost, Ehiru nu părea în stare să se împotrivească. Se întoarse din nou spre sud și continuă să se apropie de balustradă.

— Chiar și acum, rosti Una-une.

Cu un fior, Nijiri își dădu seama că uitase de adversarul său. Însă Una-une doar îl privea, cu ochii în fundul capului și

emanând o asemenea disperare profundă încât ura lui Nijiri se clătină. Iar asta-i aminti de ultima sa armă.

Înghițind în sec, își lăsă mâinile pe coapse, se îndreptă de spate și făcu un pas înainte.

— Încă mai există pace în tine, Una-une-frate, spuse el. Un Colector îi aparține Hananjei, întotdeauna, chiar și acum.

Una-une se încruntă auzind asta, întorcându-și privirea spre orizont, dar Nijiri văzu că vorbele sale fuseseră auzite. Mâhnirea se așternu pe fața lui răvășită.

— Eram gata, zise Una-une. Le-am spus că voiam să vină Ehiru și să-mi ia Zeciuiala Finală. Însă m-au luat și de-atunci nu mai există pace.

Oftă, apoi aruncă o privire scurtă spre Nijiri.

— Crezi aș fi putut s-O văd? Doar o dată, în Ina-Karekh?

Nijiri mai făcu un pas.

— Da, Frate. Ai servit-O bine.

Trase adânc aer în piept, încercând să-și calmeze bătăile inimii, încercând să simtă adevărul din propriile cuvinte, încercând să nu se gândească la Ehiru și la ceea ce-i făcea Prințul. *Singura îndatorire a unui Colector este să aducă pacea, pentru că un Colector trebuie să aibă pace înăuntrul său.* Încercă să simtă compasiune pentru Una-une. Spre propria lui surprindere, nu era greu.

— Să te trimit la Ea acum, Una-une-frate? întrebă încet. Știu drumul.

Una-une clipi spre el. Pentru o clipă uluitoare, contradictorie, ochii lui se umplură de dor și Nijiri crezu că va spune da.

Apoi, expresia lui Una-une se schimbă. Nedumerirea-i reveni. Și pe când luciditatea începea să dispară, Nijiri întrevăzu nebunia de Secerător licărind la suprafață. De data asta, nu va mai fi o joacă de-a șoarecele și pisica și pricepu asta într-o clipită. Secerătorul – pentru că Nijiri putea vedea că Una-une dispărea ca o ceață de dimineață – îi va străpunge mintea și-l va sorbi.

Nijiri închise ochii.

— Iartă-mă, mărită Hananja. Nu pot să fac asta cum trebuie și să fiu sigur.

Așa că-și puse piciorul să se pregătească, apoi își făcu o sabie din mâna sa şi-o înfipse în gâtul Secerătorului.

Secerătorul se clătină dând înapoi. Se întinse, zgâriind zgarda

slăbită din piele și căutând cu degetele în concavitatea adâncă unde-i fusese laringele. Asta în timp ce Nijiri privea cum acea parte se învinețea. Făcând această deschidere, Nijiri se avântă înainte și-l lovi pe Secerător cu palma în piept, dând drumul prin el la fierea de vise, așa cum îi făcuse Santinelei Harakha în ziua încercării uceniciei sale. Nu era Împărtășitor; nu avea nicio idee ce reușise să paralizeze, doar se rugă să fie ceva important… Și în clipa următoare, sângele țâșni pe buzele Secerătorului. Gura i se mișca precum a unui pește, pe când se chinuia să respire, însă eșuă. Cu grația unui Colector, căzu în genunchi. Preț de numai o clipită, ochii lui se ațintiră asupra lui Nijiri, iar în ei era pace.

Apoi Una-une căzu și nu se mai mișcă.

Inspirând adânc și strângându-și pumnii, Nijiri se întoarse pe călcâie ca să se concentreze asupra lui Ehiru și a Prințului. *O, Zeiță!*

Ehiru stătea întors spre sud. Mâinile-i tremurau, fiecare ridicată în fața lui, cu degetele răschirate. Trupul îi tremura și el, mai tare decât cel al copilului bolnav din Kisua. Fiecare mușchi se umflase sub pielea lui ca o frânghie. Din profil, Nijiri putea vedea fața mentorului său încremenită într-o strâmbătură hidoasă de poftă și extaz și disperare, de negare îngrozită. Ochii-i erau strâns închiși. Peste sunetul vântului, Nijiri putea auzi glasul lui Ehiru străduindu-se să scoată un sunet care putea să fie urletul de moarte al unui animal ori pârâitul unui copac aplecat prea tare. Sunetul nu avea nimic omenesc.

— Uuuuuuuh…

Și cu toate acestea, Prințul stătea în spatele lui, ținându-l cu mâinile de umeri, prins de el ca o căpușă. Și ochii lui se închiseseră, însă din pură beatitudine. În lumina zorilor, bău cu nesaț din izvorul puterii.

— *Nnnnnnn…*

— Pleacă de lângă el!

Nijiri făcu un salt și-l înșfăcă pe Prinț.

Era ca și cum ar fi apucat fulgerul. Puterea urcă de-a lungul brațelor lui Nijiri și-i arse creierul înainte să fi putut să-și ridice apărarea sau să-și retragă mâinile. În acea clipită orbitoare se simți prăbușindu-se, mult prea slab ca să suporte o asemenea năvală a voinței și a magiei, a sângelui de vise și a vieții și…

— *Nnn… Nu! NU, ZEIȚO, FII BLESTEMATĂ, NU!*

Torentul de putere încetă. În liniștea țiuitoare și încremenită care urmă, Nijiri îl văzu pe Prinț cum se desprinde din strânsoarea lui și cum se dă înapoi clătinându-se. Expresia sa era năprasnică și îndârjită. Apoi Nijiri văzu fața lui Ehiru strâmbându-se într-o furie neomenească. Ehiru dădea nebunește din mâini, urlând încă, și-și înfipse degetele în ochii Prințului.

Impactul cu podeaua îl azvârli pe Nijiri înapoi înăuntrul său. Icni, dezorientat. O clipă mai târziu, Prințul ajunse jos, lângă el, urlând, cu găuri adânci în locul ochilor. Numaidecât, Ehiru se aruncă asupra lui mugind și sfâșiindu-i fața cu mâinile goale.

Cerul gonea pe deasupra capului lui Nijiri. Închise ochii, bucurându-se de carnea și de sângele și de oasele sale, mult mai conștient în acel moment decât fusese vreodată că trupul său nu era decât o casă temporară pentru adevăratul său sine.

Dar era o locuință bună, puternică, făcută de către zeii înșiși, cu toate că niciunul nu-și revendica meritul, și era recunoscător dincolo de cuvinte pentru că o avea.

După o vreme, Nijiri putu să gândească din nou. Își întoarse capul într-o parte și oftă la vederea trupului Prințului. Fața lui era de nerecunoscut, membrele contorsionate într-o răsucire bizară. Fără să-i mai pese, Nijiri se ridică într-un cot și se concentră asupra lui Ehiru, care îngenunche înaintea orizontului.

— Frate.

Ehiru nu se întoarse.

— Nijiri. Am învins.

Chicoti încet, fără amărăciune.

— Și-am pierdut. O armată se îndreaptă din Kisua spre acest loc.

Nijiri se ridică în capul oaselor, strâmbându-se când vânătăile de care uitase îi reamintiră că există. Bănuia că avea și o coastă ruptă.

— Ești sigur?

— Îi pot simți.

Vântul își schimbă din nou direcția, aducând cu el bogăția nămoloasă a canalelor de irigație. Ehiru inspiră adânc, ca și cum ar fi savurat izul.

Nijiri se ridică în picioare, ștergându-se singur de praf. Vântul flutura prin pânza cămășii kisuatiene murdare, pe care o purta

de când zăcuse în catacombe. Şi-o scoase şi-o azvârli cât colo, bucurându-se din nou de lumina și aerul pe pielea sa.

— Presupun că și aceasta-i vrerea Hananjei, zise el, iar Ehiru încuviință din cap.

Rămaseră așa o bună bucată de vreme, privind cum strălucea ziua peste câmpurile verzi. Undeva, dedesubt, țăranii își lucrau pământul, pescarii își verificau năvoadele, iar mamele își trezeau copiii sărutându-i. Războiul venise peste Gujaareh și nu conta, pentru că oricine stăpânea palatele și fortărețele va avea întotdeauna nevoie de grâne și pește și supuși pentru a putea domni. Pentru asta, trebuia să fie pace. La sfârșit, voia Hananjei învingea întotdeauna.

Nijiri se întoarse spre Ehiru și zise:

— Întinde-te, Nsha.

Ehiru privi spre el și zâmbi. Se lăsă pe spate, cu mâinile lângă corp, și așteptă. Nijiri îngenunche și-i cuprinse fața în palme, ștergând transpirația și murdăria și picăturile din sângele Prințului. Când termină cu asta, pur și simplu mângâie fața lui Ehiru amintindu-și trăsăturile lui de parcă n-ar mai fi făcut asta de o sută de ori.

— Sunt Zhehur, în vise, șopti el.

Trase adânc aer în piept și scoase un oftat prelung și obosit.

Cuvintele ritualice erau în mintea lui Nijiri, însă nu le spuse. Nu era nevoie și, în orice caz, niciun cuvânt n-ar fi fost potrivit. Își plimbă degetele peste pleoapele lui Ehiru pentru a le închide și apoi își trase mâna. Nu avea jungissa – piatra pângărită a Prințului căzuse, probabil, peste balustrada balconului – dar era lesne să-l facă pe Ehiru să adoarmă. Era chiar și mai ușor să treacă de straturile subțiri care despărțeau tărâmurile, pentru că sufletul lui Ehiru se găsea deja pe jumătate în lumea viselor.

Imaginile care trecură printre ei în clipele următoare erau simple. Ehiru era mai mult decât priceput pentru a-și construi propriul paradis. Nijiri zăbovi doar pentru a se asigura că legăturile adecvate se aflau la locul lor, mama lui Ehiru și Kite-iyan, sutele de frați ai săi, Una-une. Adăugă unele tușe minore și care nu erau neapărat necesare, cum ar fi izul râului, suspendat în aer, și limpezirea cerului, pentru ca lumina Visătoarei să strălucească având aceea stranietate deosebită despre care știa că-i plăcea lui Ehiru. Când lumea fu terminată, mai zăbovi încă, nedorind să taie legătura finală, însă, în cele din urmă, Ehiru îl

împinse afară. Ina-Karekh nu era un loc pentru cei în viață, cu excepția unor doze mici și sigure din vis.

Așa că, în cele din urmă, Nijiri se retrase din vis și apucă legătura firavă. O tăie cu precizie, colectând zeciuiala și eliberând sufletul în noua sa casă. Numai când ultimele rămășițe ale umbilekului lui Ehiru se risipiră în neant își urmă el propria legătură spre casă, reîntorcându-se, cu un oftat, în propria sa carne.

— Rămas-bun, Frate, zise Colectorul Nijiri. Ne vom întâlni cu adevărat din nou.

Sărută zâmbetul de pe buzele lui Ehiru, apoi se aplecă să depună un alt sărut pe pieptul lui. Acestea vor ține locul semnăturii sale de lotus.

Deși nimeni nu va ști că sunt acolo, în afară de el.

Epilog

Orașul Hananjei ardea sub Luna Visătoare.

Flancată de opt soldați kisuatieni, Sunandi pășea pe străzile pline de resturi cu fața ca o mască și inima încărcată de durere. Aici fusese piața meșteșugarilor, câteva tarabe distruse deja de focurile aprinse în oraș în ultimele zile. Acolo fusese sala unde cânta faimoasa cântăreață Ky-yefter, având acum fațada distrusă de piatra rătăcită lansată de o catapultă. Deși Cartierul Necredincioșilor și mai multe porțiuni din zidul sudic erau niște ruine fumegânde, mare parte din oraș rămăsese relativ neatinsă. Armata gujaareeană nu luptase din greu înainte de a se preda, pentru că Prințul era mort. De atunci, Protectorii rămăseseră de neclintit, interzicând jafurile sau luarea de prăzi de război, iar generalul Anzi fusese nemilos în aplicarea acestor instrucțiuni printre trupele kisuatiene, care veneau în nord să ocupe teritoriul. Gujaarehul avea să fie destul de greu de controlat.

Și totuși, era clar că, în pofida grijii Protectorilor, în oraș fusese afectat ceva vital. Sunandi văzu că unii cetățeni formaseră grupuri care cărau apa pentru stingerea incendiilor, însă cei mai mulți se plimbau de colo până colo fără niciun rost, confuzi, cu tulburarea citindu-li-se pe chip și cu priviri pierdute.

De-a lungul străzilor principale, unii dintre cetățeni hoinăreau împreună cu prietenii, privind cum soldații kisuatieni mărșăluiesc pe străzile lor. În cartierul plăcerilor, kisuatienii dădură peste mai multe petreceri gălăgioase în plină desfășurare, cu muzică și dans pe stradă. Femei de la casele de timbalin, boite vulgar și tineri le făceau semne soldaților, unele ridicându-și fustanelele pentru a arăta că nu aveau nimic pe dedesubt, alții fără veșminte, cu toții zâmbind și purtându-se prietenos. Dar Sunandi văzuse ceața drogurilor sau semințele de vis din ochii lor. Simți tăișul fricii din invitațiile lor dulci. Printre târfe, le descoperi pe Surorile Hananjei, cu siluetele lor drapate în galben, stând de strajă tăcute în miezul petrecerii. Apoi înțelese: aducătorii de plăceri din Gujaareh se ofereau de bunăvoie cuceritorilor, pentru ca locuitorii mai vulnerabili ai Gujaarehului să scape nevătămați.

— Vor lovi orice figură de kisuatian, o avertizase Anzi pe Sunandi când auzise de planul ei de a face un tur al orașului. Toți oamenii noștri vor fi ținta răzbunării lor, iar o femeie drăguță ca tine, cu atât mai mult.

Foarte isteț din partea lui să strecoare o astfel de măgulire, își spusese ea. Cusută cu ață albă, dar o chestie deșteaptă. Ei bine, era destul de chipeș și el. Poate că, după ce se vor mai limpezi lucrurile și Gujaarehul va fi sigur în mâna lor… Dar nu încă.

Uite-te la ei, Anzi. Încă îți mai este teamă de răzbunare? Spiritul acestui oraș a fost rănit, poate chiar mortal. Gujaarehul așteaptă să vadă dacă vine moartea.

Intrară în piața Hetawa.

Numai aici mai rămăsese ceva din vechea liniște a Gujaarehului. Piața era plină de oameni din toate castele și de toate meseriile, unii dintre ei cărând boccele sau împingând cărucioare cu lucruri. Strada care ducea direct în Hetawa fusese transformată într-o infirmerie improvizată, cu saltele din paie așezate pe pietrele de pavaj. Membrii familiei și acoliții Hetawei se deplasau printre saltele, îngrijindu-se de victimele incendiilor și de soldații răniți. Alții zăboveau prin apropiere, unii scrijelind mesaje pe zidurile clădirilor, alții îngrămădindu-se pe treptele Hetawei însăși. Totuși, în pofida pieții roind de oameni, Sunandi simți o încremenire curioasă în aer și descifră pe aproape toate fețele o seninătate de nezdruncinat. Pentru o clipă, se miră de acest sentiment, apoi înțelese brusc: nu exista teamă.

Gujaarehul fusese învins, Gujaarehul ar putea muri ca națiune aparte, însă Gujaarehul nu se temea. Nu aici, în inima sa.

Fără să vrea, Sunandi zâmbi.

Se îndreptă spre piață. După câțiva pași se opri și se întoarse spre soldați.

— Așteptați aici.

Căpitanul comandant al trupelor, ce acționa, probabil, la ordinele lui Anzi, se holbă la ea.

— Imposibil, Ambasador. Ca să te las să te duci acolo singură…

— Ți-i imaginezi pe Slujitorii Hananjei luând-o ostatică? Sau rănind-o în vreun fel sau altul? zise o voce din apropiere, vorbind într-o sua cu accent puternic.

Se întoarseră și dădură cu ochii de un bărbat solid, roșcat, așezat pe trepte, care-i privea cu un zâmbet vag. Ceva din el îi lăsa lui Sunandi impresia că-l cunoștea, cu toate că nu-și amintea să-i fi văzut fața.

— Poate că astfel de lucruri se fac prin ținuturile barbare, zise bărbatul, dar nu aici.

Căpitanul se zburli, însă Sunandi îi aruncă o privire aspră, iar el renunță.

— Trebuie să ne ierți, domnule, îi spuse ea bărbatului. Asta-i treaba unui soldat, să se gândească la tot, chiar și la cea mai improbabilă dintre posibilități.

Vorbise în gujaareeană. Sprâncenele lui se ridicară de surprindere și amuzament.

— Așa este. Dar te asigur că unele lucruri *nu* sunt posibile… nu sub ochii Hananjei. Și dacă ar fi…

Aruncă o privire spre căpitan și, cu toate că zâmbetul său nu dispăruse nicio clipă, în ochii săi apăruse o asprime de moment, pe care Sunandi o recunoscu.

— Nu sunteți decât opt de-ai voștri aici. Dacă am vrea s-o luăm ostatică pe Ambasadoarea Jeh Kalawe, ar fi destul de simplu s-o facem.

Căpitanul părea gata să-și tragă sabia, deși avertismentul amabil al bărbatului avusese în mod clar o anumită greutate. Se uită de jur-împrejur prin piața plină de credincioșii Hananjei – majoritatea dintre ei privind scena – strânse din dinți și-și fixă ochii înainte. Sunandi lăsă să-i scape un oftat reținut și se întoarse spre bărbat.

— Se pare că reputația mea în Gujaareh e mai mare decât am crezut, zise ea. Cu toate că, evident, nu înseamnă nimic în comparație cu a ta, Colector…?

— Rabbaneh, spuse bărbatul.

Își înclină capul spre ea, apoi se întoarse să urce treptele, făcându-i semn să-l urmeze.

— Nijiri ne-a anunțat la scurt timp după întoarcerea lui că ai fost considerată nevinovată de decădere. Bănuia că s-ar putea să te întorci în Gujaareh – deși nu chiar atât de repede – și voia să fie sigur că n-ai primit… binecuvântări nedorite, să zicem așa?

Chicoti.

— Este foarte harnic al nostru Nijiri.

Ea-i întoarse un zâmbet acru, nu pe deplin sigură că-i plăcuse acest umor de Colector.

— De aceea îi sunt recunoscătoare.

— Tot așa suntem cu toții.

El îi aruncă o privire, examinând-o cu mare atenție.

— Înțeleg că tu și ceilalți care ați fost la Soijaro v-ați revenit în cea mai mare parte.

Sunandi se înfioră amintindu-și.

— Câțiva au murit. Cei răniți deja sau bolnavi, câțiva bătrâni, alți câțiva. Însă toți ceilalți… da, ne-am revenit, cel puțin fizic. N-aș putea spune cât de bine dorm noaptea ceilalți.

Oftă și se strădui să zâmbească.

— Chiar și numai poveștile despre monstruoasa întâmplare ar trebui să țină Kisua în siguranță pentru mulți ani. Soldații din nord aproape că s-au călcat în picioare ca să ajungă înapoi la corăbiile lor și să fugă acasă.

Ochii lui Rabbaneh erau solemni, văzând în mod clar încercările ei frivole, însă zâmbi și el.

— Un rezultat pașnic, deci. Bine.

Ușile duble ale pilonului principal al Hetawei fuseseră deschise larg. Un șir de oameni intra prin ele, risipindu-se apoi pe trepte la ieșire. Înăuntru, șirul se întindea pe lungimea sălii vaste, cu coloane, al cărei tavan era atât de sus că aproape nu putea fi văzut. Însă în sală ceea ce o uimea pe Sunandi era priveliștea statuii colosale din piatra nopții, care o făcu să se oprească și să caște gura ca un copilandru.

În timp ce ea se holba, Rabbaneh se opri s-o aștepte,

degajând atât nepăsare, cât și mândrie, fără să scoată niciun cuvânt. După câteva inspirații adânci, Sunandi înghiți în sec și-și desprinse privirea de la Zeiță făcând un efort.

— Am considerat palatul Yanya-iyan magnific atunci când l-am văzut prima oară, zise ea. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că în Gujaareh, Hetawa va fi cea mai măreață minunăție.

— Da, răspunse Colectorul cu un zâmbet. Ar fi trebuit să-ți dai seama.

Se afundă în umbrele din spatele coloanelor, pășind grav spre capătul sălii. Sunandi se grăbi să-l urmeze, încercând să nu se holbeze la coloane și la poveștile lor sculptate, la aplicele din care lujerii înfloriți de lacrima lunii se întindeau pe pereți, la sticla ranforsată de la ferestrele masive. Între coloane, putea vedea alți preoți ai Hananjei, în fustanelele lor de culoarea sângelui închegat, conducând oamenii în nișele din cealaltă parte a sălii. Colectau zeciuielile ca să-i tămăduiască pe răniți, înțelese ea. Desigur.

Colectorul se opri înaintea unei cortine grele, care ducea în ceea ce părea o zonă total diferită a Hetawei, coridoare, terenuri și clădiri, aflate departe de ochii publicului. Aici Sunandi ezită. Însă Rabbaneh zâmbi din nou, de data asta cu sinceritate și fără nicio urmă de ironie.

— Nijiri ne-a spus multe povești despre călătoriile sale în cele opt zile de la întoarcerea sa, Ambasadoare, zise el. Va fi bucuros să te vadă din nou, acum că ai venit.

— Am găsit trupul lui Ehiru în Kite-iyan, rosti ea.

Își dădu seama că una dintre mâinile ei nu avea astâmpăr, netezind în mod inutil un fald al rochiei, și atunci se opri.

— Prințul era acolo, la fel și celălalt… Secerător.

Rabbaneh încuviință din cap.

— Fratele nostru și-a supus învățăcelul la o mare încercare. Însă Nijiri a trecut de ea, așa cum știam că va face.

Se opri, apoi adăugă ceva mai blând:

— Vino. Va fi bine pentru voi amândoi.

Ce era cu Colectorii ăștia, se întrebă Sunandi, de o făceau să se simtă ca și cum nu le-ar fi păsat pe lumea asta decât de ea? Oare sângele de vise îi făcea să se comporte așa? Sau căutau în mod intenționat succesori care posedau acel amestec fascinant, înspăimântător, de empatie și neîndurare?

Își trase umerii înapoi, dădu țeapăn din cap, apoi trecu pragul.

Cortina se deschidea spre o curte mare, aflată în centrul complexului. Cărări acoperite mărgineau perimetrul acesta și-l traversau ici și colo, fiecare făcând legătura între o clădire și alta. Sunandi făcu un efort să nu se holbeze, fiind foarte conștientă că pătrunsese într-o lume văzută numai de câțiva privilegiați. Totuși, nu se putu abține să nu remarce câteva lucruri. Treceau prin magazii boltite, ale căror rafturi erau ticsite cu manuscrise prețioase, plăcuțe din piatră și plăci din lemn. În capătul nisipos al curții, un războinic în negru, cu o față aspră, îmboldea un șir de adolescenți aflați într-o poziție de luptă neobișnuită. În apropiere, era o fântână înconjurată de ierburi și flori, în jurul căreia niște copii mai mici se fugăreau și se jucau într-o tăcere voioasă, uluitoare.

Între aceste ziduri, unde pacea era protejată de Zeiță, era foarte posibil ca războiul să nici nu fi pătruns.

Apoi, Colectorul o conduse într-o clădire nouă, cu ziduri din marmură de un gri-închis, în loc de gresie. Sălile de aici erau cu totul tăcute. Nimic nu se mișca, în afară de ea și Rabbaneh.

— Unde mergem? întrebă ea.

Instinctiv, într-un loc atât de liniștit, vorbea în șoaptă.

— Grădina de Piatră, răspunse Rabbaneh. Acolo meditează el, în orele libere.

Ajunseră în curtea interioară a clădirii și ieșiră din coridoarele răcoroase și întunecate într-un spațiu de nisip și lumină. Două degete uriașe, inegale, din piatră, dominau locul, unul dăltuit din piatra nopții, iar celălalt, din mică albă, fiecare stând în câte-un colț al curții. Câteva pietre mai mici ocupau, la întâmplare, spațiul rămas, unele destul de mărunte ca să fie folosite ca scaune. În mijlocul acestora, cu genunchii la gură, stătea Nijiri.

Rabbaneh se opri acolo, înclinându-și capul spre Sunandi.

— Te las în grija lui.

Ea dădu din cap, iar el dispăru în întunecimea coridoarelor.

Se lăsă tăcerea, liniștitoare. Ea simți că se destinde, ceea ce părea ciudat, dacă se gândea la haosul și la disperarea de dincolo de zidurile Hetawei. Poate că și asta era vrerea Hananjei.

— Sunt surprinsă că te văd aici, ucigaș micuț, spuse Sunandi în cele din urmă. Ai fost afară? Străzile Gujaarehului sunt oricum, numai pașnice nu, astă-seară.

Era dificil de spus din acest unghi și doar cu lumina Lunii

căzând în Gradină, însă ea crezu că-l văzuse zâmbind.

— Vom ieși afară curând, trei dintre noi, zise el. Haosul din oraș este îngrozitor, într-adevăr, însă nu putem face nimic. Au fost anumite chestiuni care ne-au ținut în Hetawa în ultimele zile.

— Cum ar fi?

— Găsirea celor care au conspirat cu Prințul. De Superior au avut grijă frații mei, acum câteva zile, însă au mai fost și alții care l-au ajutat.

Oftă.

— Ai avut dreptate, Ambasadoare. Hetawa ajunsese, într-adevăr, plină de stricăciune. Dar lucrăm din greu ca s-o facem din nou curată.

Știind ce însemna asta, Sunandi își drese stânjenită glasul.

— S-ar putea ca Protectoratul să vrea câțiva dintre criminali pentru procese publice. Aceasta nu-i calea gujaareeană, știu… însă unele lucruri trebuie să se schimbe acum.

— Înțeleg. Voi vorbi cu frații mei. Vom păstra câțiva în viață pentru voi.

Ea ezită.

— Protectorii vor încerca, fără nicio îndoială, să te schimbe și pe *tine*. Îți dai seama de asta?

El îi zâmbi.

— Da, știu.

Vorbise cu convingere, ca să nu-și trădeze preocuparea. Clătinând din cap consternată, Sunandi luă loc pe unul din bolovanii din apropiere. Nijiri se urni din poziția sa meditativă pentru a se întoarce spre ea.

Pentru o clipă, Sunandi de-abia dacă-l putu recunoaște. Nu se schimbase fizic, trecuse doar o lună de când îl văzuse ultima dată. Însă, fără îndoială, acum exista o nouă maturitate în trăsăturile lui. Poate că erau urmele experienței câștigate sau poate își pierduse o parte din inocența tinereții. Dispăruse frustrarea nerăbdătoare care fusese mereu prezentă în el înainte; la fel și furia zbătându-se pe înfățișarea lui calmă. Acum era un Colector. Acum era doar pacea. Însă în acea pace putea vedea și amărăciune.

— Povestește-mi, spuse ea.

El o privi îndelungat, apoi începu.

Când își termină povestea morții lui Ehiru, ea plângea.

Vorbise încet, fără înfrumusețări sau artificii, dar nici nu era nevoie de mai mult. Chiar și cele mai simple cuvinte reușeau să transmită suferința cufundării finale a lui Ehiru în nebunie și pierderea ireparabilă pe care o simțise băiatul. Însă, spre surprinderea sa, Nijiri zâmbi când povestea se încheie.

— Jelești pentru el? O întrebă.

Pentru Ehiru. Pentru Nijiri. Pentru Gujaareh, care nu va mai fi niciodată la fel. Pentru ea.

— Da, răspunse Sunandi.

El se ridică în picioare și veni să se așeze în fața ei.

— Atunci împărtășește asta, zise el, și-i cuprinse obrazul cu palma.

În acel moment, trupul, mintea ei, întreaga sa ființă erau copleșite de o bucurie mai puternică decât orice putea fi descris în cuvinte. Îi netezi toate cicatricele rămase după Secerarea și moartea lui Lin, o umplu de o speranță aproape prea intensă pentru a putea fi purtată, strălucind ca o mie de sori în miezul sufletului ei. Lacrimile nu erau destul, râsul nu era destul. Amândouă deodată erau inutile, însă plânse și râse oricum, pentru că ar fi fost o crimă să lase o asemenea bucurie neîncercată, neexprimată.

Când redeveni iarăși ea însăși, descoperi că-și lipise fața de pieptul băiatului, agățându-se de el pentru că și el cunoștea beatitudinea dinlăuntrul ei. Asta-i făcea să fie ca unul. Brațele lui în jurul umerilor ei erau cel mai firesc lucru din lume.

— Aceasta este pacea, îi spuse Nijiri la ureche. Acum ai înțeles.

Înțelesese. În sfârșit, pricepuse pe deplin.

O ținu până când tremurăturile încetară, mângâindu-i părul și murmurând cuvinte alinătoare, fără noimă, în tot acest timp. Când, într-un târziu, privi în sus, el se îndepărtă, înlăturând cu tact stânjeneala inevitabilă care urmă acestui moment de intimitate. Când îi oferi din nou mâna, era Nijiri, tânărul dur și aspru care o protejase în deșert, nu Nijiri Colectorul. Primul era mult mai ușor de acceptat, așa că devenise astfel pentru ea, chiar dacă ultimul era noua realitate.

Ea-i strânse mâna, iar el o ajută să se ridice.

— Du-te la Yanya-iyan, Ambasadoare, zise el. Spune-le smintiților că Kisua a vrut să ne arate cum să facem ce trebuie. Hananjei nu-i plac schimbările grosolane. Gujaarehul nu se va

împotrivi dacă ne veți trata cu respect.

Ea încuviință din cap, încă prea tulburată ca să poată vorbi. O conduse afară din Grădină și înapoi în sala unde se afla statuia Hananjei, veghindu-i pe ai Săi.

Privind-O, Sunandi spuse:

— Mulțumesc.

— Este de datoria unui Colector să aducă pacea, răspunse Nijiri.

Când ea-și opri din nou privirea asupra lui, Rabbaneh veni lângă el și, după un moment, un al treilea bărbat cu ochi de Colector ieși dintre umbre. Cândva, s-ar fi cutremurat la vederea lor, însă acum doar zâmbi.

— Faceți-vă treaba bine, le spuse ea. Poporul vostru are nevoie de voi.

Nijiri doar dădu din cap, cu toate că ea văzu căldură în ochii lui. Apoi se întoarse să-i urmeze pe ceilalți doi care plecaseră. Ea-i privi cum traversează Sala spre podiumuri, unde Împărtășitorii își încetară imediat treaba și se dădură la o parte. Împreună, Colectorii îngenunchează și-și plecară capul peste mâini, la picioarele Hananjei. O clipă mai târziu se ridicară și părăsiră Sala. Vor ieși din Hetawa prin Poarta Colectorilor, știa ea, și nu se vor mai întoarce decât peste multe ore. Vor lăsa cadavre în urma lor. Însă, prin strădaniile lor, sufletul Gujaarehului își va găsi din nou pacea.

Dând satisfăcută din cap, Sunandi plecă din Hetawa, ducându-se să-și împlinească destinul.

Glosar

Acoliți: Băieți între treisprezece și șaisprezece inundații, care au ales să între în Serviciul Hananjei, dar nu s-au jurat într-una din cele patru credințe.

Amânare: Suspendare oficială, necesară unei investigații suplimentare, a oricărei dispoziții emise de Hetawa. Poate fi invocată de orice Slujitor al Hetawei jurat unei credințe, cu toate că amânarea trebuie să fie justificată înaintea Consiliului Credințelor sau a Superiorului.

Armata: La fel ca și Slujitorii Hananjei, o ramură a serviciilor publice din Gujaareh și o castă în care te poți naște sau poți fi

introdus.

Aureola Soarelui la Apus: Simbol al autorității și al divinității Genealogiei Apusului. Este o emblemă constând în două fețe alternative de roșu și auriu, aranjate după modelul razelor de soare în jurul unui semicerc de aur, care este așezat la capătul unui baston sculptat din lemn alb de nhefti.

Bambarra: Trib din deșert, dușman al Gujaarehului.

Caste: Clase sociale/vocaționale din Gujaareh și Kisua, stabilite din naștere. Un individ poate depăși casta sa desemnată numai după intrarea în serviciul public (cum ar fi Hetawa sau în rândurile armatei).

Castele de mijloc: Castele din mijlocul ierarhiei sociale gujaareene, îi include pe comercianți și pe meșteșugari.

Castele de jos: Castele de la baza ierarhiei sociale gujaareene. Îi include pe agricultori și pe servitori.

Charad-dinh: Mică națiune la sud-est de Kisua, la marginea Marii Păduri Verzi.

Clanurile Bromarte: Grupare de triburi din nord, ale căror teritorii se întind chiar vizavi de Marea Gloriei dinspre Gujaareh.

Colectorii: Cei care urmează una din cele patru căi ale Serviciului Hananjei, responsabili cu aplicarea Legii Hananjei.

Consiliul Căilor: Împreună cu Superiorul, constituie instituția de conducere din Hetawa. Include membrii superiori ai Santinelelor, ai Învățătorilor și ai Împărtășitorilor, precum și ofițerul de legătură (fără drept de vot) din partea Surorilor. Din curtoazie, Colectorii operează sub autoritatea acestei instituții, cu toate că sunt oficial autonomi.

Curele pentru șold: Curelele folosite pentru menținerea fustanelelor, a acoperământului de șold. Adesea, ele sunt decorate cu cleme și sunt folosite pentru păstrarea portofelelor sau a uneltelor.

Dane-inge: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare și ai Soarelui. Zeiță a dansului.

De patru ori patru: patru ori patru ori patru ori patru sau două sute cincizeci și șase. Un număr sfânt.

Descendenții Apusului: Familia regală din Gujaareh, despre ai cărei membri se spune că sunt descendenții Soarelui.

Donație: Ofranda lunară de vise, cerută tuturor cetățenilor Gujaarehului.

Ehiru: Colector al Hananjei, trandafirul negru al oazei.

Cândva, fiul al Familiei Apusului.

Estici: Termen colectiv pentru popoarele din ținuturile îndepărtate de la estul Mării Gloriei.

Fiere: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din coșmaruri, este utilă pentru oprirea creșterilor vătămătoare și distrugerea țesuturilor inutile ale trupului.

Fustanelă: Veșmânt purtat în special de bărbații din Gujaareh, constând dintr-un șal până la genunchi, din hekeh sau țesătură plisată de in.

Grădina Apei: Spațiu de meditație în interiorul Hetawei.

Grădina de Piatră: Spațiu de meditație în interiorul Hetawei.

Grădina Lemnului: Spațiu de meditație în interiorul Hetawei.

Grădina Vântului: Spațiu de meditație în interiorul Hetawei.

Gualoh: Cuvânt din Bromarte însemnând „demon”.

Gujaareh: Oraș-stat a cărui capitală (de asemenea numită Gujaareh sau Orașul Viselor sau Orașul Hananjei) se află la gurile râului Sângele Zeiței, la Marea Gloriei.

Guler: Articol decorativ, purtat în Gujaareh și, ocazional, în Kisua. Constă într-o fâșie în jurul gâtului de care atârnă ornamente ce împodobesc pieptul și umerii.

Hananja: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare și ai Soarelui. Zeița viselor, asociată, de asemenea, cu moartea și viața de apoi.

Hekeh: Plantă fibroasă din valea Râului Sângelui, cultivată în Gujaareh și de alte națiuni riverane. Folositoare la confecționarea de pânzeturi, funii și multe alte produse.

Hetawa: Templul central al credinței în Hananja și centrul fizic al vieții spirituale din Gujaareh. Hetawa controlează învățământul, legile și sănătatea publică.

Hona-Karekh: Tărâmul stării de veghe.

Ichor: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visele „aberante” obișnuite, este utilă pentru repararea vătămărilor trupului.

Ina-Karekh: Tărâmul viselor. Cei vii pot vizita acest tărâm pentru perioade scurte de timp, în timpul somnului. Cei morți locuiesc acolo perpetuu.

Indethe: Cuvânt în sua pentru atenție/onoare/dragoste.

Inim-teh: Plantă maronie din valea Râului Sângelui. Semințele sale sunt recoltate și măcinate pentru a se face o

mirodenie iute, folosită pentru murături și arome.

Inundație: Eveniment anual în care râul Sângele Zeiței se revarsă peste albia sa și umple valea Râului Sângelui, refăcând fertilitatea solului. De asemenea, este și jalonul după care se iau locuitorii văii pentru a marca schimbările perene, cum ar fi vârsta.

Inunru: O măreață și onorată personalitate din istoria credinței în Hananja.

Împărtășitorii: Cei care urmează una din cele patru căi ale Slujirii Hananjei, responsabili cu sănătatea orașului. Ei se folosesc de narcomanție și, ocazional, de chirurgie și de tratamente cu ierburi.

Înalta castă: Familia regală gujaareeană, shunha și zhinha. În Kisua, altele caste includ sonha și vânătorii.

Încercarea Adevărului: Proceduri necesare pentru a determina dacă și când este necesară intervenția unui Colector. De obicei, este îndeplinită de către Consiliul Credințelor, cu toate că un Colector are permisiunea de a proceda la o evaluare direct pe teren.

Înțelepciunea Hananjei: Culegere de proverbe, profeții și alte înțelepciuni tradiționale pe care credincioșii Hananjei trebuie să le învețe.

Înțelepții Fondatori: Fondatorii Gujaarehului, inclusiv Inunru.

Învățăcei: Tineri care au depășit vârsta adolescenței și au început antrenamentul pentru vocația adultă.

Învățători: Cei care urmează una din cele patru căi din Slujba Hananjei, responsabili de educație și de dobândirea cunoștințelor.

Jellevy: Mică insulă-națiune din Oceanul de Est, lângă Kisua.

Jungissa: Piatră rară, care rezonează ca răspuns la stimuli. Narcomanții antrenați o folosesc pentru a induce și controla somnul. Toate pietrele jungissa sunt fragmente din sămânța Soarelui, căzută pe pământ din stele.

Ketuyae: Sat mic din sudul Teritoriilor Gujaareene.

Kisua: Oraș-stat din regiunea de est a continentului-patrie al Gujaarehului.

Kite-iyan: Palatul de rezervă al Prințului, locuința nevestelor sale și a copiilor.

Lacrima: Floare care crește de-a lungul râului Sângele Zeiței

și care înflorește numai la lumina Lunii Visătoare. Este sacră în credința Hananjei.

Legea: Organismul legal care guvernează Gujaarehul. Principiul său de bază este pacea.

Luna Deșteptată: Sora mai tânără a Lunii Visătoare. Vizibilă doar pentru scurtă vreme înainte de răsărit.

Luna Visătoare: Mama tuturor zeilor și zeițelor, în afară de Soare și Luna Deșteptată, și stăpână a cerului. Mai este numită și „Visătoarea”.

Magie: Puterea vindecării și a viselor.

Mandat: Cerere oficială pentru serviciile unui Colector. Mandatele sunt, de obicei, trimise de membrii familiei celui care trebuie să fie Colectat.

Manuflecțiune: Gest de respect oferit numai celor care sunt purtătorii favorurilor zeilor. Petiționarul se lasă într-un genunchi, încrucișându-și brațele (cu palmele în afară) înaintea lui. O versiune mai puțin complicată a acestui gest (cu brațele întinse în față, cu palmele în jos, cu o plecăciune depinzând de nivelul de respect arătat) este oferită ca un salut de rutină sau ca gest de scuze în Gujaareh.

Merik: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare și ai Soarelui. Macină munții și umple văile.

Mnedza: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare și Soarelui. Aduce plăcere femeilor.

Narcomanție: Priceperea gujaareenilor de a induce somnul, de a controla visele și de a folosi umorile viselor. În mod colocvial, numită *magia viselor*.

Nesfârșitul: Marele ocean dinspre vestul Mării Gloriei.

Nhefti: Copac cu trunchiul gros, robust, care crește în apropierea munților din valea Râului Sângelui. Lemnul său este alb-chihlimbariu și are o patină sidefie naturală când este șlefuit. Folosit doar pentru obiecte sfinte.

Nijiri: Învățăcel al căii Colectorilor, lotusul albastru. Mentorul său este Ehiru.

Noaptea: Cea mai scurtă noapte a anului, când visele devin atât de puține încât Zeița Hananja flămânzește. Socotită drept o sărbătoare a solstițiului de vară.

Nordicii: Termen colectiv pentru membrii diverselor triburi aflate la nord de Marea Gloriei. Termen politicos pentru barbari.

Nume: Nume dat copiilor gujaareeni pentru protecție în Ina-

Karekh.

Numerografică: Simboluri grafice/descrieri folosite în matematică, despre care se spune că au propria magie.

O Mie de Pustietăți: Deșertul care se întinde de la capătul sudic al Teritoriilor Gujaareene spre cele mai nordice limite ale Protectoratului Kisua.

Orașul Hananjei: Numele alternativ pentru capitala Gujaarehului.

Orașul Viselor: Numele popular pentru capitala Gujaarehului. Cunoscut de asemenea și drept Orașul Hananjei. Oficial, numele orașului este, simplu, „Gujaareh”.

Patru: Numărul benzilor de pe fața Lunii Visătoare. Un număr sfânt, așa cum sunt și multiplii săi.

Pictograme: Forma scrisă hieroglifică/simbolică a limbii gujaareene, bazată pe sua scrisă. Folosită pentru cererile oficiale, poezii, adnotările istorice și scrierile religioase.

Pranje: Ritualul efectuat de narcomanți pentru a-și testa autocontrolul.

Prințul/Stăpânul Apusului/Avatarul Hananjei: Conducătorul Gujaarehului pe tărâmul conștient. La moartea sa, este ridicat pe tronul Ina-Karekh, unde domnește lângă Hananja până când vine un nou Rege (fie ca el să odihnească în pacea Ei pe vecie).

Protectorii: Consiliul înțelepților care conduce Kisua.

Purtătorul zeciuielii: Cineva desemnat de Hetawa să primească binecuvântarea Hananjei, în schimbul unei zeciuieli de umori de vise.

Rabbaneh: Colector al Hananjei, macul roșu.

Rebel: Colector sau Împărtășitor care nu a reușit ritualul pranje și a refuzat Zeciuiala Finală. Decădere.

Rege: În Gujaareh, Prințul decedat cel mai recent (fie el primit în pacea Ei pentru totdeauna).

Santinele: Cei care urmează una din cele patru căi ale Serviciului Hananjei. Ei păzesc Hetawa și cu toții lucrează pentru Zeiță.

Sămânța de vise: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visele erotice, este folositoare pentru stimularea creșterii care se petrece, de obicei, numai în pântec (adică, se cresc membre noi).

Sânge de vise: Una dintre cele patru umori de vis care

formează baza magiei gujaareene. Adunată din visul final, din momentul morții, este utilă pentru aducerea păcii.

Sângele Zeiței: Râu al cărui izvor se află în munții din Kisua. Gurile sale se află la Marea Gloriei, în nordul Gujaarehului.

Sclav: În Kisua, dușmanii căzuți în captivitate, datornicii, săracii, străinii indezirabili și criminalii condamnați la sclavie pe o perioadă de câțiva ani. Sclavia este ilegală în Gujaareh.

Secerătorul: Un mit. O grozăvenie.

Shadoun: Trib din deșert, cândva dușmanii Gujaarehului, acum vasali. Aliați cu Kisua.

Shunha: Una dintre cele două ramuri ale nobilimii gujaareene, ai cărei membri pretind că sunt descendenții legăturilor dintre muritori și copiii Lunii Visătoare. Shunha mențin obiceiurile și tradițiile din patrie (Kisua).

Slujitor: În Gujaareh, membru al castei de jos. Slujitorilor nu li se permite să acumuleze avere, dar își pot alege singuri stăpânii.

Slujitorii: Preoți jurați în serviciul Zeiței.

Sonha: Nobilimea kisuatiană, care se pretinde descendentă din legăturile dintre muritori și copiii Lunii Visătoare.

Sonta-i: Colector al Hananjei, beladona indigo.

Sunandi: Tânără din rândurile nobilimii sonha din Kisua, desemnată în Gujaareh drept Voce a Protectoratului.

Superior: Conducătorul administrativ al Hetawei, ale cărui decizii sunt luate împreună cu Consiliul Căilor și cu Colectorii.

Surorile: Ordin (independent de Hetawa) constând, cu precădere, din femei, care colectează sămânța de vise din oraș.

Taffur: Mic canid ce trăiește în Valea Sângelui și în O Mie de Pustietăți, ținut uneori drept animal de companie în Gujaareh și în Kisua.

Tărâmul de sud: Numele colectiv dat diferitelor triburi aflate dincolo de izvorul Sângelui Zeiței, multe fiind vasale Kisua.

Tărâmul umbrelor: Locul din Ina-Karekh creat prin coșmarurile tuturor celor care visează. Cei morți în suferință sunt duși acolo pentru a rămâne pe vecie.

Teritoriile: Numele colectiv dat orașelor și triburilor care au jurat credință Gujaarehului. Adesea, sunt numite, simplu, „Gujaareh”.

Tesa: Oază din O Mie de Pustietăți, în care s-a dezvoltat un centru negustoresc prosper.

Timbalin: Narcotic popular în Gujaareh. Permite visele necontrolate.

Umblikeh: Legătura care unește sufletul cu carnea și permite călătorii extracorporale spre alte tărâmuri. Când este tăiată, moartea se produce instantaneu.

Umorile: Sânge, fiere, ichor (plasma) și sperma.

Umorile: Energii magice, adunate din vise.

Una-une: Colector al Hananjei, decedat recent. Mentorul lui Ehiru.

Vârsta alegerii: În Gujaareh și Kisua, vârsta de trei ori câte patru sau de douăsprezece inundații. Este vârsta la care tinerii cetățeni sunt considerați destul de mari ca să urmeze o vocație aleasă, să curteze o soție sau să ia multe dintre celelalte decizii importante.

Vârsta bătrâneții: În Gujaareh, de patru ori patru câte patru, sau vârsta de șaizeci și patru de inundații. Este vârsta la care cetățenii sunt considerați destul de bătrâni ca să dețină funcții de conducere sau respectabile. În Kisua, cetățenii sunt considerați vârstnici la vârsta de cincizeci și doi de ani.

Vârsta maturității: În Gujaareh și Kisua, vârsta de patru ori câte patru, sau cea de șaisprezece inundații. Vârsta la care tinerii cetățeni primesc toate drepturile legale și ale majoratului și pot fi confirmați în alegerea vocației lor.

Vedere adevărată: Viziune despre viitor sau trecut.

Vedere falsă: Vis care pare să fie o viziune despre viitor sau trecut, însă este prea distorsionată pentru o interpretare sau, pur și simplu, imprecisă.

Veșminte de corp: Îmbrăcăminte purtată în jurul trupului sau al șoldului de bărbații și femeile din Kisua. Cel al femeilor este, de obicei, până la glezne, cel al bărbaților poate fi până la genunchi sau mai scurt și este dublat de fustanela de șold.

Veșminte de șold: Îmbrăcăminte purtată în special de bărbații din Gujaareh, constând din două fâșii lungi de pânză (lungi până la genunchi sau glezne) unite la șold cu ajutorul unor curele din piele sau lanțuri metalice.

Vindecare: Oricare artă a tămăduirii fără magie, inclusiv terapia cu plante sau chirurgia.

Vocea: Ambasador care îi reprezintă pe Protectorii din Kisua. Titlul corect pentru o Voce este cel de „Vorbitor”.

Yanya-iyan: Principalul palat al Prințului în capitală, sediul

guvernului din Gujaareh.

Zburător: Pasăre de pradă nocturnă care vânează în O Mie de Pustietăți. Este un semn rău să vezi zburătorii în timpul zilei, sau departe, în deșert, în afara sezonului ploilor.

Zeciuiala: Ofranda obligatorie a fiecărui cetățean al Gujaarehului către Hananja.

Zeciuiala Finală: Ofranda unui Slujitor al Hananjei, constând din întregul sânge de vise rămas, făcută Zeiței la sfârșitul serviciului său.

Zeița: În Gujaareh, termen alternativ pentru Hananja. În Kisua, acesta se poate referi la orice zeitate feminină.

Zhinha: Una dintre cele două ramuri ale nobilimii din Gujaareh, ai cărei membri se pretind descendenți ai legăturilor dintre muritori și copiii Lunii Visătoare. Zhinha cred că forța Gujaarehului constă în abilitatea sa de a se adapta și a se schimba.

Mulțumiri

Mulțumirile mele se îndreaptă, în mare parte, spre surse și mai puțin spre oameni, dar asta numai pentru că lista celor cărora ar trebui să le mulțumesc ar ocupa o altă carte de sine stătătoare.

Lista surselor folositoare ar fi și ea la fel, însă voi sublinia doar câteva, pentru contribuția lor deosebită. În primul rând *Mythology: An Illustrated Encyclopedia (Mitologia: O enciclopedie ilustrată)* de Richard Cavendish, o carte de format mare, care a încercat imposibilul: o cercetare a tuturor sistemelor mitologice din lume. A întâmpinat probleme importante în ceea ce privește echidistanța culturală și problemele obișnuite din orice cercetare extinsă, însă a fost de ajutor într-un singur fel: când am citit-o pentru prima dată, am început să văd structura comună de la baza majorității cosmogoniilor omenirii. Am folosit această structură comună, așa cum am procedat în *Inheritance Trilogy*, pentru a crea zeitățile din Kisua și Gujaareh.

De asemenea, am folosit *On Dreams (Despre vise)* de Sigmund Freud și *The Red Book (Cartea Roșie)* a lui Carl Gustav Jung. Pe aceasta din urmă am putut s-o văd „cu ochii mei”,

mulțumită unei minunate expoziții la Rubin Museum din New York. Primii psihanaliști au greșit într-o sumedenie de locuri în studiile lor despre natura umană, însă datorită misiunii lor, parțial spirituale, parțial intelectuale, de a-și înțelege semenii, am avut o viziune despre cum s-ar putea naște o credință. Într-o oarecare măsură, fondatorul Gujaarehului, Inunru – fără crimele în masă și megalomanie – este inspirat de-aici.

De asemenea, colecția egipteană și nubiană de la Brooklyn Museum. Colecția de la British Museum este mult mai amplă și mai impresionantă, însă nu trăiesc la Londra, iar acel muzeu era prea aglomerat și păzit cu încrâncenare pentru a permite orele de studiu atent de care aveam nevoie. O vizită rapidă nu-ți poate oferi impresia reală asupra vieții de zi cu zi a vechilor locuitori ai orașelor antice: cum își pieptănau părul, cum se spălau pe dinți, cum se deplasau de-acasă la lucru, cum bârfeau despre tipul din josul străzii care se uita chiorâș la ei și „ai auzit că se închină la nu știu ce zeu?” În Brooklyn, nimănui nu-i pasă dacă stai într-un loc și te holbezi la ceva ore în șir, cât timp nu te ridici și împuști pe careva.

O, am să-mi permit și câteva mulțumiri adresate unor oameni: primului meu cenaclu, BRAWL[5]-erii, care făceau parte din Grupul de Autori din Zona Boston, până când ne-am decis că aveam nevoie de o denumire mai sănătoasă. Oameni buni, ați demontat cartea asta bucată cu bucată și-ați remontat-o, ați iubit-o și-ați aplaudat-o înaintea oricui altcuiva. (Nu, Jennifer, n-au făcut sex cu ea.) Mulțumesc.

Interviu

Așadar, editorul meu mi-a cerut să-mi iau singură un interviu, spre beneficiul cititorilor mei. Trebuie să recunosc, asta e ceva nou. Îmi place ideea, în principiu, și am ocazia de a-mi pune singură întrebările considerate de mine interesante, evitându-le pe toate cele incredibil de agasante pe care cei care iau interviuri par să le pună întotdeauna, cum ar fi: „De unde vă vin ideile?” Și pot fi chiar și grosolană cu mine însămi! Hei, asta-i mișto. Așadar, iată:

De unde-ți vin…

PLEOSC. Vedeți, deja este distractiv!

---

[5] *Brawler* – „scandalagiu, bătăuş” în lb. Eng. (n. tr.).

Au. Așadar, tărâmul Gujaarehului. De ce l-ai modelat după Egiptul antic?

În general, am fost întotdeauna fascinată de vechile imperii, dar în particular de cele rămase misterioase pentru – sau ignorate de – de istoricii și cercetătorii „occidentali”. Egiptul nu este chiar cel mai rău caz dintre acestea, însă parțial de aceea l-am și ales: pentru că există deja atâtea studii și sunt atâtea descoperiri arheologice minunate de explorat. Asta a făcut cercetarea mai ușoară.

Însă, dincolo de asta, am fost fascinată de magia Egiptului antic, care pare să fi fost un amestec fără cusur de discipline religioase și medicale. Am fost surprinsă să aflu, acum câțiva ani, că filosofia medicală a celor „patru umori” a fost utilizată acolo, dat fiind că mi s-a spus mereu că asta provenea de la greci. (Însă pe vremea aceea, Egiptul antic, Grecia antică și Roma antică au făcut cu toate multe încrucișări.) M-am întrebat ce alte surprize ar mai putea apărea în studiul tradițiilor Egiptului antic, așa că am început să caut mai departe. Și cam pe atunci, am descoperit o nouă ramură a științei moderne care părea să se armonizeze cu chestiunile egiptene: teoria psihodinamică.

O, deci asta *te-a făcut să creezi un sistem magic bazat pe teoria freudiană a visului și pe medicina egipteană. Pentru că lucrurile astea sunt nebunești.*

Ei bine, nu. (Iar Freud ar zice că nu-i nimic „nebunesc”.) Medicina modernă recunoaște forța subconștientului. Ai auzit de efectul placebo – știu că ai auzit, pentru că tu ești eu – în care oamenilor li se dă o pilulă de zahăr (sau altceva lipsit de substanțe medicale) și ei răspund adesea la tratament la fel de bine ca și cei care au primit medicamentul real. Uneori, refacerea lor nu înseamnă nimic miraculos și se fac bine pentru că ei *cred* că ar trebui să le fie mai bine. Puterea minții asupra corpului este ceva ce s-a înțeles și exploatat, încă din vremurile străvechi. Nu e deloc deplasată ideea că visul dirijat, lucid, ar putea fi folosit pentru generarea efectului placebo. Acest lucru este ceva la care Jung s-a gândit îndelung și l-a explorat cu ajutorul unui simbol religios, în special mandala hindusă... dar divaghez.

Așadar, aceasta e conexiunea religioasă. În regulă, recunoaște: încerci, în mod secret, să faci prozelitism pentru

hinduism.

Nu, asta-i o prostie. Nu știu nimic despre hinduism, în afară de ce-am citit în câteva cărți. Și, oricum, nu sunt hinduistă.

Nu?

Nu.

Dar ai pomenit de influența hinduistă în trilogia Inheritance.

Mda, și de zoroastrism, de mitologia greco-romană și nordică, de legendele amerindienilor, de spiritele lor din credințele voodoo și de Sfânta Treime creștină. Întotdeauna găsesc interesant cum iau oamenii câte un articol din lista cu influențe pentru a-l pune sub lupă. Am oferit o listă pentru că *totul* contează.

La naiba!

Asta nu-i o întrebare.

Bine, atunci faci prozelitism pentru ceva? Pentru că tot continui să explorezi religia în scrierile tale, iar asta trebuie să însemne ceva.

Păi, eu mă consider agnostică, nu în sensul că mă îndoiesc de existența lui Dumnezeu, ci pentru că mă îndoiesc de capacitatea oricărei religii omenești de a cuprinde divinitatea. Mai precis, cred că religia singură *nu este suficientă* pentru a cuprinde divinul. Religia este un ghid la-ndemână pentru viață, presupunând că încă mai trăiești într-o societate care exista în momentul înființării religiei respective. Este folositoare pentru unificarea și motivarea unei populații. Însă ca să ne descifrăm pe noi înșine și universul, trebuie să explorăm și alte școli de gândire, complexitatea conștientului omenesc, limitele științei și altele. Cred că va trebui, în cele din urmă, să interacționăm cu alte entități inteligente și să schimbăm idei. Și va trebui să fim circumspecți în ceea ce privește metodele prin care le permitem altora să gândească și să învețe *despre* noi, pentru că chestia asta se poate întoarce împotriva noastră. Așa că dacă există vreo temă religioasă în opera mea, atunci asta-i.

Poftim?

Uite ce-i, tu doar notează.

OK, dar... Ina-Karekh, „tărâmul viselor" gujaareean. Asta vrea să reprezinte raiul creștin? Iar tărâmul umbrelor, iadul?

Nu. Ina-Karekh se bazează pe subconștientul colectiv al lui Jung. Iar metoda de a pătrunde acolo își trage obârșia din credința egipteană – separarea *ka*-ului, energia vie a sufletului,

de *ba*, forma fizică a sufletului, unde *ka* se află în diferite organe și există de sine stătător și poate avea probleme călătorind în alte planuri ale existenței…

Mda, mă rog, hai să ajungem la ceva mai apetisant. Colectorii sunt cu toții gay, nu? Sunt cu totul gay.

Nu există niciun „gay” în Gujaareh. În societatea gujaareeană, oamenii iubesc pe cine vor. Dar dacă folosim etichetele moderne americane pentru oricare din ei, Nijiri ar fi gay.

Iar restul?

Sunt mai greu de categorisit. Majoritatea gujaareenilor sunt oportuniști: s-ar da în bărci cu oricine le place, așa că i-am putea considera bisexuali. Însă eticheta nu li s-ar prea potrivi, pentru că a fi bisexual înseamnă ceva mai mult decât sexul persoanei cu cine te culci. Oricum, Ehiru era heterosexual înainte de a deveni Colector, asta îl schimbă în mai multe feluri, nu numai pe plan spiritual. După cum stau lucrurile, Colectorii sunt mai degrabă asexuali.

Toți cei din cărțile astea sunt africani?

Nu. Ăla nu e Pământul. Nu există Africa.

Știi la ce mă refer. Sunt cu toții negri?

Unii da. Alții sunt roșietici sau galbeni-maronii, iar alții sunt bronzați cu pistrui, iar unii sunt prea albi ca să îndrăznească să vadă lumina Soarelui. Știu ce vrei să spui, totuși. Gujaarehul este modelat după Egiptul antic. (Iar Kisua este modelată după Nubia antică.) Egiptul, în pofida celor incluse în manualul meu de geografie de la gimnaziu, se găsește în Africa, adică populația sa este africană. Însă „africanii” nu au un aspect standard, după cum nici „asiaticii” sau „europenii” n-au. De asemenea, Egiptul în zilele sale de glorie reprezenta inima comerțului în acea regiune. Negustori din locuri ce aveau să se numească ulterior China, Imperiul Persan, Grecia, Imperiul Roman, Imperiul Malian, vikingii, nubienii, cu toții au trecut prin porturile egiptene. Tot ceea ce știm despre vechiul Egipt, de la studiile genetice moderne ale mumiilor, la studiul artei, sugerează că era o societate multiculturală, poliglotă, multirasială. Așa că asta am încercat să descriu aici.

Ai fi putut plasa povestea într-un cadru al Europei medievale.

Aceasta nu-i o întrebare și nu, n-aș fi putut-o face. Pentru că un lucru este clar, sistemul magic își are originea în știința și medicina Egiptului antic, iar medicina din Europa medievală era

o cu totul altă mâncare de pește…

DE CE URĂȘTI EUROPA MEDIEVALĂ?

Of, poți să te calmezi? Trebuie să ne menținem tensiunea la un nivel sănătos.

Urâcioaso.

(Oftat) Uite ce-i, n-am nicio problemă cu Europa medievală. Am o problemă cu *fetișizarea* Europei medievale din fantasy-ul de azi, asta-i altceva. Atât de mulți autori și fani de fantasy simplifică structura socială a perioadei, diminuează interacțiunile culturale, tratează conflictele simplist în comparație cu realitatea deosebit de complicată a acelor vremuri. Ei nu se axează pe Europa medievală, ci compun un fel de Fantezie Simplistă a Insulelor Britanice Plină de Tipi cu Spade şi cam Atât. Nu întreaga operă fantasy europeană se reduce la asta, desigur, dar există destulă, ca s-o spunem pe-a dreaptă, așa că m-au îndepărtat de acest cadru. Aș putea să mă ocup și eu de o viziune nesimplificată a Europei medievale, într-o bună zi… dar sinceră să fiu, mă cam îndoiesc. Mi-a plăcut provocarea adusă de scrierea cărților din seria *Dreamblood*, însă am descoperit că prefer să-mi creez propriile mele lumi în loc să emulez realitatea. Construirea de lumi de la temelie este mai ușoară.

Dacă ți-a plăcut să scrii cărțile din seria Dreamblood *atât de mult, de ce există numai două?*

S-ar putea să fie mai multe. Am multe povești despre Luna Visătoare în mintea mea. Dar am mai multe idei decât timp să le scriu, din păcate.

Asta pentru că ești leneșă și dezorganizată și nu ești disciplinată…

PLEOSC.

Ești atât de rea.

Ai terminat acum?

În regulă, ultima întrebare. Ai vreun gigant gazos în buzunar sau ești doar bucuroasă să mă vezi? Nu mă lovi iarăși!

…Da, Luna Visătoare este un gigant gazos. Lumea Lunii Visătoare este una dintre lunile sale, Luna Deșteptată este alta. Gujaareenii sunt conștienți de asta, iar astronomia lor este la fel de dezvoltată precum cea a Egiptului antic, însă obiceiul de a se referi la Visătoare ca la o lună este ceva ce a precedat aceste descoperiri, după cât se pare. De fapt, am încercat să învăț

puțină astrofizica, fapt pentru care le mulțumesc instructorilor mei și colegilor de curs de la atelierul NASA de astronomie pentru autorii de science-fiction/fantasy și alți tipi creativi, la care am avut privilegiul de a participa în 2009. Nu prea multe lucruri de acolo se regăsesc în duologie – poate că într-o bună zi se vor regăsi, dacă voi scrie o poveste despre Învățători – însă a fost distractiv să mă joc cu asta. Orice erori vor fi fost sunt ale mele.

Nu te-am întrebat nimic din astea. Ție doar îți place să te asculți vorbind, nu?

O… Asta-i tot. Am terminat.

Ești un dezastru ca subiect de interviu, știi asta, nu? Hei, asta-i o întrebare!

Stai, chiar ai terminat? Hai, te rog. N-ai haz. Vino înapoooooooi…

Privind retrospectiv, nu cred că mi-a plăcut să fiu cea care-a făcut interviul. Ah, în fine. Pace vouă, tuturor.